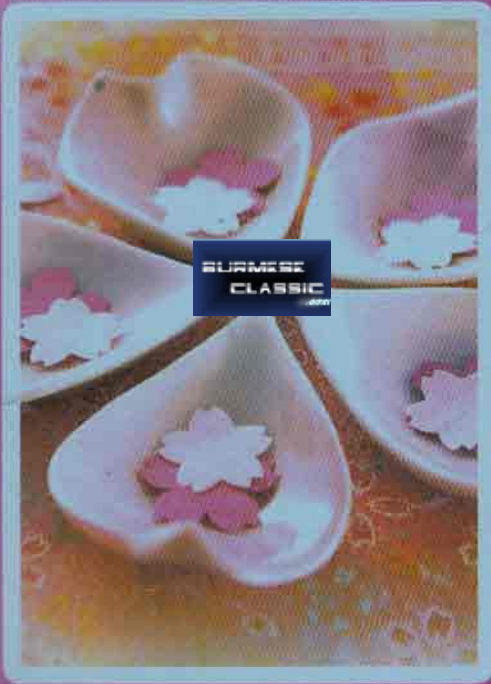

လရောင်ကျားရင်

စာတိုသံ နန္ဒာလော

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ ၃၇/၄၄လမ်း
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၄၂၃) (၁)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

အခန်း (၁)

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်စာလောက်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၆၄

လရောင်ကျွန်းရင့်
တာဝတိံသာ နန္ဒာလော/ လရောင်ကျွန်းရင့်၊ ရန်ကုန်
ရွှေသမင်စာပေ ၂၀၁၅။
၃၉၂- စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။
(၁)တာဝတိံသာ နန္ဒာလော

မရန်းပေါင်း မဆလာနဲ့ ဆိတ်သားခြောက်ကြော် ..
ဘာကို အရင်စားရရင် ကောင်းမလဲ ..
ဝါးစပ်ထဲမှာ ဝါးနေသည့် အာလူးကြော်ကို ရှိမချခင် အပြေး
အလှမ်း စဉ်းစားနေမိ၏။
“ဝါး ..”
“အံ့မယ် .. ဘယ်သူ သမ်းတာလဲ ..”
“သား ..”
“သားလည်း သမ်းပြီးပြီ ..”
“သားက အခုမှ သမ်းတော့မှာ .. ဝါး ..”
“အံ့မာ .. အံ့မာ ..”
“တီချယ်ကလည်း သားတို့ကိုကျတော့ စာသင်တုန်း မုန့်မစားရ
ဘူးတော့ ..”
“နင်တို့က တပည့် .. ငါက ဆရာလေ ..”

စားပွဲဝိုင်း တစ်ဝိုင်းတည်းမှာ ပြတ်သပ်ညပ်ပြီး ထိုင်နေကြသည် ငါးယောက်သော တပည့်လေးများက ရိုကျိုးစွာ နာခံမည့်ပုံလေးတွေ မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်၏။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြပြီး မျက်လုံးချင်း တိုင်ပင်လိုက်ကာ ...

“ဆရာဆိုတာ ဦးဆောင်လမ်းပြ တဲ့ ..”

ဘယ်အချိန်တည်းက စားသောက်ခြင်းကိစ္စကို ပြောဖို့ ဇာတ်တိုက် ထားကြသည် မသိ .. တစ်သံတည်း သံပြိုင်ထွက်လာကြသည်။

“ဟီချယ် မုန့်စားရင် သားတို့လည်း စားမယ် ..”

“မစားရဘူး .. စာမေးပွဲဖြေနေတဲ့ရက်ကို စာကို ဂရုစိုက် ..”

“ဒါဆို တီချယ်လည်း မစားနဲ့လေ ..”

“စားတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. ငါ ပြောသလို လုပ် .. ငါ လုပ်သလို မလုပ်နဲ့ ..”

မျက်တောင်တွေ စည်းချက်ညီညီ ခတ်ရင်း တိတ်သွားကြပြန် သည်။ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆက်လက် မျိုချနေရပေမယ့် သိပ်တော့ စေတော့ပေ ..။

ကလေးတွေကိုက တတ်မှ တတ် .. လည်မှ လည် ..။

“ရှေ့ .. အိပ်ချင်ပြေ နည်းနည်းစီ ကျွေးမယ် .. ပါးစပ် ဟ ..”

မရန်းပေါင်းကို ဖောက်ပြီး ဆားတွေပါ ပါအောင် ညှပ်ယူ၍ တစ်ယောက်ပါးစပ်ထဲ တစ်ဖက်စီ လိုက်ထည့်ပေးလိုက်၏။

ပါးစပ်လေးတွေ အပိတ်မှာ မျက်နှာလေး စပရင်တွန့် ဖြစ်တုန်းက ကာ ပခုံးတွေပါ ဒိုးဒိုးဒန့်ဒန့် ဖြစ်ကုန်၏။

“အား!... စပ်လိုက်တာ ..”

“ငန့်လိုက်တာ .. ဆားတွေနဲ့ ..”

“ချဉ်လိုက်တာ .. အောင်မယ်လေး!...”

သေပေါ့ ..။

စိတ်ထဲက ပြောရင်း ခပ်တည်တည်လေး လုပ်နေလိုက်၏။

“ပြေသွားပြီလား အိပ်ချင်တာတွေ ..”

“နည်းနည်းပဲ ပြေတာ ..”

“အဲမာ ..”

“သားတို့ဘာသာ ဝယ်စားမယ် .. ဝိုက်ဆံပါတယ် ..”

“မစားရဘူး ..”

“တီတီမာလာ .. တီတီမာလာ ..”

“ဟဲ့ .. မစားရဘူးလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ..”

“တီချယ်ကလည်း စားချင်လို့ပါ ..။ တီတီမာလာ ..”

“လာပြီ .. လာပြီဟေ့ .. ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ သံစုံကို မြည်နေတာ ..”

မာလာခင် က ငရုတ်သီးခွဲခြမ်းတွေ ထုပ်နေရာက ထလာတာမို့ နှုတ်ထဲမှာ ဇွန်းက တစ်ဖက် .. မပိတ်ရသေးသော ငရုတ်သီးအိတ်လေး တစ်ဖက် ..။

“တီတီမာလာ .. သားတို့ကို အာလူးကြော်ရယ် .. ဆိတ်သားကြော်ရယ် ..”

“ဟဲ့ .. ချ .. ခု ချထားစမ်း ..”

အနားမှာ လူကို ငုတ်တုတ်ထားပြီး ပိုက်ဆံတွေ အသီးသီး ထုတ်ကြည့်သဖြင့် ထိုလက်လေးတွေကို လွန်လွန်း က တဖတ်ဖတ် ပုတ်ခတ်၏။

“ဟာ .. တီချယ်ကလည်း ..”

“စားချင်လို့ပါ တီချယ် ရာ ..”

“မစားရဘူး .. မရောင်းနဲ့ မခေင် .. မစားရဘူး ..”

မီးရောင်အောက်မှာ စတက်ဆံပင် ကော်ဖီရောင်ရဲရဲလေးနှင့်

ရှုပ်အင်္ကျီအနီကွက်လေးနဲ့ လွန်လွန်း ပုံစံကို မာလာ က ကြည့်နေရင်း ရယ်၏။

ကလေးတွေထဲမှာ ကလေးသာသာပုံစံလေးနဲ့ ဆရာလုပ်နေတဲ့ သူမက ပေါင်ပေါ်မှာ မုန့်ထုပ်တွေ တင်လျက် ကလေးတွေကိုတော့ မစားရဘူး အမိန့်တွေ ပေးနေလေသည်။

“သူတို့ကပဲ ရာရာစစ .. ကျောင်းသားက ဆရာမကို လိုက်တိုင်း နေတယ် ..၊ ဟွန်း .. ပေးထားတဲ့ပုစ္ဆာတွေ တွက် ..”

“ကဲ .. လွန်လွန်း .. ကလေးတွေကို မစားခိုင်းရင် နင်လည်း မစားနဲ့တော့လေ ..”

“ဟာ .. မမခင် က တစ်မျိုး ..၊ ခုပဲ ကိုးနာရီ ထိုးတော့မယ် - လွန်လွန်း အိပ်တဲ့အချိန် ..”

“ကလေးတွေလည်း အိပ်ချင်ပြီပေါ့ ..”

“သူတို့က သူတို့ စာမေးပွဲအတွက်ပဲ .. မအိပ်ဘဲ ကျက်ပေါ့ - “လွန်လွန်း .. နင်က သူတို့ရဲ့ တီချယ်လေ .. ပြောလေ .. ကဲလေးပေး .. ပေး .. အဲဒီမုန့်ထုပ်တွေ ..”

“ဟာ .. မမခင် ဘာလုပ်တာလဲ ..၊ ဆိုင်မှာ ပြန်တင်လို့ မရဘူးနော် .. အကုန်လုံး ကိုက်ဖောက်ထားတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သားတို့ တီချယ်က သွားကောင်းတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် တီတီမာလာ.. တီချယ်က ကြွက်သွားလေးတွေနဲ့ - “ကြည့်စမ်း .. ဖြိုးမောက် .. ငါ့ကိုများ ..”

အပြောနဲ့အတူ လက်က ဖြန်းခနဲ ရောက်ပြီးသား ..၊ “အား!... တီချယ် နော် ..”

ဖြိုးမောက် က လက်မောင်းလေးကို ပွတ်၍ ရွံ့မဲ့နေကာ - “သား တီချယ်ဆိုမှာ မတက်ဘဲနေရင် သား ကျရှင်လခ တီချယ် မရဘဲနေမှာ နော် ..”

“မရတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. မတက်နဲ့ ..”

“ဂိမ်းဆော့တိုင်းလည်း သားတို့ချည်းပဲ အစွမ်းပေးရတာ ..”

“တီချယ်က ညစ်တယ် ..”

“ငါ ညစ်တာ ခံရတယ် ဆိုတည်းက နင်တို့ မတော်လို့ပေါ့ .. အေးဆေးနေလိုက်တော့ ..”

“သားတို့က ကိုယ့်တီချယ်ဖို့လို့ လျှော့ပေးတာ ..”

“အံ့မာ .. တော် တိတ် ..”

ကြမ်းပြင်မှာ ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်သည်နှင့် ‘ဖြန်း..ခနဲ’ အသံမှာ ကွဲစိကွဲစအသံလေးတွေ တိတ်ကျသွားသည်။

ဒါက လွန်လွန်း ရဲ့ ကလေးတွေကို အနိုင်ပိုင်း၍ ပွဲသိမ်းတဲ့နည်း..၊ ကိုယ်နဲ့အတူတူ ကစားနေတဲ့ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးမှတော့ ‘တီချယ်’ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရုံနဲ့ ဆရာမကြီးလို သဘောထားပြီး ကလေးတွေ က လေးစားပါ့မလား ..၊

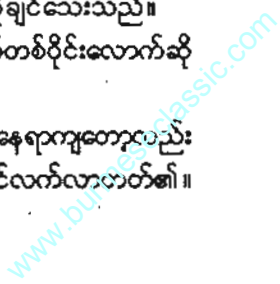
လွန်လွန်း က အင်္ဂလိပ်စာ သင်္ချာ ဂုဏ်ထူးထွက်တာမို့ ပထမနှစ် မတက်ခင်တုန်းကလည်း ကလေးတွေကို စာသင်ပေးဖူးသည်။ ကျောင်း ပြီးလို့ အလုပ်မလုပ်ချင်ပါဘူး ဆိုတော့လည်း သူမအတွက် အိမ်မှာအချိန် ဖြန်းရင်း ဝင်ငွေရဖို့ စာသင်ပေးစေချင်တဲ့ ကလေးမိဘတွေက အဆင် သင့် ..။

ဒီ စားပွဲတစ်ပိုင်းစာလေးကိုတောင် ရန်ဖြစ်လိုက်.. စာသင်သံ ကြား ထိုက်နှင့် ဆူဆူညည် ..၊

ဒါကို သူမက နောက်ထပ် ကျောင်းသား လိုချင်သေးသည်။

“အိမ်ကလည်း ကျည်းလိုက်တာ နော်.. နောက်တစ်ပိုင်းလောက်ဆို လွန်လွန်း တို့ ခိုင်ပြီ ..” တဲ့ ..။

လူက ကလေးပုံဖြစ်နေပေမယ့် လောဘကြီးတဲ့နေရာကျတော့လည်း နေထိုင်မှုဆိုင်ရာ လွန်လွန်း တို့များ မျက်လုံးလေး အရောင်လက်လာတတ်၏။

ချောင်ကျကျ ဈေးသက်သာသည့် တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းပဲ ရှိပါသည်။ မိသားစုကချည်း သားအဖ လေးယောက် ..။

အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် လွန်လွန်း က အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ မာလာက အစ်ကိုအကြီးဆုံး၏ ဇနီးဖြစ်ကာ စိတ်ရောဂါသည် ဦးလေးတစ်ယောက်က ပါလာသေးသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်မှာ လောလောဆယ် နေကြတာ မိသားစု ခြောက်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့၏။ အိမ်စီးပွားရေးကို ထိန်းနေတာက အကြီးဆုံး သားနှင့် အဖေဖြစ်သည့် ဦးလွန်း ပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် တိုက်ခန်းရဲ့ မျက်နှာစာလေးမှာ သူမက အိမ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားကာ ကုန်ခြောက်လေးက နည်းနည်း .. ဆေးပစ္စည်းလေး နည်းနည်းပါးပါးနှင့် စာအုပ် ခဲတံကအစ မိန်းမစီးဖိနပ်လေးတွေလည်း မျက်နှာစာမှာ တင်ထားသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိသားစုတစ်စုလုံးအတွက် မပိုလှပေမယ့် ကျပ်ကျပ် တည်းတည်း ဖြစ်ရတာမျိုးတော့ သိပ်မရှိခဲ့ ..။ ငွေကြေးပြည့်စုံမှုထက် ဒီအိမ်မှာ ပိုပြီး ပြည့်စုံတာက စည်းလုံး ချစ်ခင်ကြခြင်းပင် ..။

ထို့ကြောင့် မပြေလည်မှုတွေ တစ်ခါတစ်ရံ ကြုံလာရပေမယ့် သူမ ဒီမိသားစုမှာ ဖျော်ပါသည်။

နေရာတကာမှာ မေတ္တာတို့ဖြင့် ခြုံလွှမ်းသော ဤစံအိမ်ဝယ် ..။

အခန်း (၂)

“ဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့ကောင် တွေလား ..”

“ထိုင်နေကြတာ လေးယောက်တောင်မှ ..”

“ထင်းနေတဲ့ကောင်ကို ပြောတာ .. ဆံပင်ကောက်ကောက် ကုပ် ထောက်နဲ့ ..”

“မျက်နှာ သေးသေးရှည်ရှည် ..”

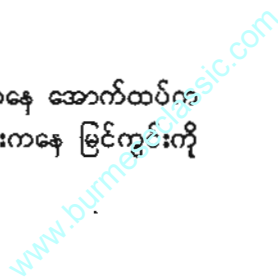
“ဟုတ်တယ် .. လူကလည်း ဂျပ်နဲ့ လောရှည် ..”

“ခပ်သွယ်သွယ် .. အရပ်မြင့်မြင့်လို့ ပြောစမ်းပါကွာ .. ဒါမျိုးမှ ဒီခေတ်မှာ တိုးတာ ..”

“ဟေ့ကောင် .. မင်းကို ဒီကောင်စတိုင်လ် ဘယ်ခေတ်မှာ တိုးနိုင်လဲ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“သိပါတယ် .. ဆက်ပြော ..”

သူတို့က ရန်ကင်းစင်တာရဲ့ အပေါ်ထပ်ကနေ အောက်ထပ်က အသောက်ဆိုင်ထဲကို ကြည့်နေတာမို့ အပေါ်စီးကနေ မြင်ကွင်းကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။

လရောင်ကျူးရင်

ယောက်ျားလေးယောက် ထိုင်နေကြတဲ့ထဲမှာ တီရှပ်အနီရဲ့ရဲ့ ဝတ်ထားသည့်ပြင် ဆံပင်ကောက်ကောက်တွေက အဝါတချို့ .. အနီတချို့ ခို့လို့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကပဲ ထင်းနေသည်။

ထို့ပြင် အသားက ဖြူနေကာ ထူနက်သည့် မျက်ခုံးတန်းတို့က သိပ်မရှည်ပေမယ့် မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်၏။

“သူ့နှာမည်ကတော့ သိပ်မသိဘူးကွ .. 'ကိုချစ်' ဆိုလား .. 'သူရ' ဆိုလား ..”

“ငါ့ကို ပြတာက ဘာအတွက်လဲ ..”

“ဒီကောင့်ကို ရရင် ငါတို့အတွက် ခိုင်ပြီ ..”

“ဘာ!... ဟာကွာ .. ယောက်ျားချင်း ..”

“ဟိတ်ကောင် .. မင့်ဘိုးအေကို ငါက ဘာလုပ်ဖို့ ပြောနေတာ ထင်လို့လဲ ..”

“မသိဘူး ..”

“မသိရင် မေးပါဦးလား ..”

ထောက်ထားသည့်လက်ကို ဖြုတ်၍ တန်းပေါ်မှာ ဒီတိုင်း တင်ထားရင်း မျက်လုံးတွေကတော့ အောက်က စားပွဲဆီမှာ ဖြစ်ကာ ...

“မင်းကလည်း လိုရင်း ပြောစမ်းပါကွာ .. ဒီမှာ ရေခန်းနေလို့ စားပြတိုက်ရမလား .. လူရိုက်ပြီး လူရမလား စဉ်းစားနေတာ ..”

“အဲ့ဒါ ..”

“ဟင်!...”

“ဒီကောင့်ကို ဆွဲလိုက်ရင် ငါတို့ ထောင့်ပြီ ..”

“ဟင် .. ဘာရယ်!... ဒီကောင့်ကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့လား ..”

“ဟား .. ခုံးလေးလိုက်တာ ခဲဗဲာ ရာ .. မင်းက ခဲဗဲာ ဆိုတဲ့အတိုင်း ကောက်မခြစ်မချင်း အရာမထင်တဲ့ကောင်ပဲ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. မင်းကတော့ သာထက် ဆိုတဲ့အတိုင်း ထက်ပါ..”

တာဝတ်သနဗ္ဗာလော

ချွန်ပါ့ ..! ပြော .. ဆက်ပြော ..”

“ဟုတ်တယ် .. ချွန်ပြီးသားပဲ .. နားထောင် ..”

“ပြော ..”

“ဒီကောင်က ဟိုအရင် ဗာရာဏသီပုံပြင်ထဲက သူဌေးသားလိုပဲ..”

“ဟုတ်လား .. စာမတတ်ဘူးလား .. ဒီခေတ်ထဲမှာ ဒီလောက် တောင် ..”

“ဟိတ်ကောင် ..”

“ဟင်!...”

“မင်း ဘာမှမမေးဘဲ နားမထောင်နိုင်ဘူးလား ..”

“ပြောကွာ .. လိုရင်း ..”

“လိုရင်းကို တန်းသွားလို့ မရဘူးကွ.. ဒီကောင့်အကြောင်း သေချာ သိမှ မင်းတို့ မက်ရမှန်း သိမှာ ..! ဒါမှ ငါတို့ ရှေ့ဆက်ဖို့အတွက် ဝိုင်းဝန်း ခေါင်းစားပြီး ပလန်ချရမှာ ..”

“ဒီလောက်တောင်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီကောင်က ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ချမ်းသာကြတာ.. အခု သူ့အဖေက နိုင်ငံခြားမှာလည်း တကယ့်လုပ်ငန်းကြီးပိုင်းမှာ အထင် ကရဖြစ်နေပြီ .. မအေကလည်း စိန်ကုန်သည်လောကမှာ ဒီတိဒီတိကြ်..”

“ပွဲစားလား ..”

“ဟား.. ပွဲစားလောက်ကို ငါက ထည့်ပြောစရာလားကွ.. အရောင်း အဝယ်လောက တစ်နေရာမှာ လွှမ်းမိုးထားနိုင်ပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အားလုံးထက် ချမ်းသာလို့ပဲ ..”

“မင်း တွက်တာ မှားရင်ရော ..”

“လုံးဝ မမှားတဲ့အပြင် ဒီကောင် မိဘလုပ်စာ ထိုင်ဖြုန်းပြီး အခေါင်း အသင်းနဲ့ တွေ့လိုက် ဖုံးကြဲလိုက် .. မြောက်ဝင့် ခေါင်းညိတ်ပေးရင် ဖုံးကြဲလိုက် ..”

www.burmeseclassic.com

“ဟိတ်ကောင် .. မေးရင်လည်း မကြိုက်ဘူး .. ဗုံးတွေကြပြီး ဘာလုပ် ..”

“ငွေကွ .. ငွေတွေ ဗုံးကြဲတာ .. သူ့အမေနဲ့ အဖေနဲ့က ကွဲနေကြတာ ..”

“ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ ..”

“သိချင်လို့ သိတယ်ကွာ .. မရှည်စမ်းပါနဲ့ .. ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ နောက်အိမ်ထောင်သစ် မထူဘဲ ပြန်လည်း မပေါင်းကြဘဲနဲ့ မာနတွေ ပြိုင်နေကြတာ .. သူ့အမေက အရမ်းတော်သလောက် စီးပွားရေးမှ စီးပွားရေးပဲ.. အဲဒါကြောင့် ဒီကောင်က မအေနဲ့လည်း ကီးမကိုက်ဘူး..”

“သူ့အမေက မကြင်နာဘူး ထင်တယ် ..”

“မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် ငွေတွေကိုတော့ ရေလို သုံးခိုင်းထားတာပဲ .. ဒီကောင့် လက်ပေါ်မှာ ပိုက်ဆံက စက္ကူတွေလိုပဲ ..”

နှစ်ယောက် စကားပြောနေရင်း အနီရဲရဲနှင့် ထင်းနေသည့် မျက်နှာကိုပဲ လှမ်းကြည့်နေမိကြ၏။ ပြီးတော့ သူတို့တွေ ပိုက်ဆံရှင်းကြသည်။

ထိုကဏ္ဍမှာ ခဲတံ တို့ အထူး စိတ်ဝင်စားနေကြကာ ပြောလက်စတွေပါ ရပ်လိုက်ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြ၏။ နာမည်အတိအကျ မသိရသေးသည့် ထိုမည်သော သူဌေးသားက ပိုက်ဆံအိတ်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချပေးလိုက်၏။

ဘေးက တစ်ယောက်က ကောက်ယူပြီး ပိုက်ဆံရှင်းသည်။ တစ်ယောက်က ဘာပြောလိုက်သည် မသိဘဲ ထိုတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်ဖို့ သူဌေးသားက လက်ပြ၏။

ပိုက်ဆံအိတ်ကိုင်သူက ထုတ်ပေးလိုက်တာနှင့် နှစ်ယောက်က ပိုက်ဆံအထုပ်ကို နှမ်းပြီး ထထွက်သွားကြသည်။

ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က ဘာတွေ ပြောကျန်ခဲ့မှန်း မသိပါ ..

သူဌေးသားသည် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့လက်နဲ့ ပါသလောက် ဆွဲထုတ်ပြီး ထိုတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ အိတ်ကို တောင်းဘိအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လေသည်။

“တွေ့လား ..”

“တွေ့ပြီ .. ရှင်းလည်း ရှင်းသွားပြီ ..”

“အဲဒီကောင် ငါတို့လူ ဖြစ်သွားရင် ပြီးပြီ ..”

“အိုခေတယ်ပေ.. ဒီအကြံအစည်ကို ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်ရမယ် ..”

“ဟွန်း .. ခုမှ တက်ကြွနေတာ ..”

“လာစမ်းပါကွာ .. နတ်သမီးအိပ်မက်လေးတွေ မက်ရဖို့ လှုပ်ရှားမှ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

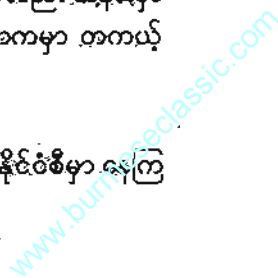
ရယ်သံတို့သည် မာရ်နတ်၏ နတ်စစ်သည်တို့ ကြွေးကြော်သံကဲ့သို့ ..

အခန်း (၃)

“မွေးနေ့ .. ဟုတ်သားပဲ .. သား မွေးနေ့ကို မာမိ မေ့နေတာ..”
 ဇနီးကိုင်ထားလျက် နှုတ်ခမ်းအစုံက မဲ့ရွဲသွားခဲ့၏။ မာမိဆီက
 ဒီတိုင်းပြောမယ့် စကားလုံးတွေကို မကြားရခင်တည်းက သူ့ အလွတ်ရ
 နေခဲ့သည်။
 “မာမိ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ဆီခိုးနားကို ရောက်နေတယ် သား
 ရယ် .. သား သူငယ်ချင်းတွေကို မုန့်ကျွေးထားလိုက်လေ နော် ..”
 “ပိုက်ဆံ ..”
 “မာမိအခန်းထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးသား ချက်လက်မှတ်တွေ ရှိ
 တယ်လေ သား .. ဪ .. သား ငွေတွေ အရမ်းလည်း မထုတ်နဲ့ဦး
 နော် ..”
 “မွေးနေ့မှာ ပျော်ကြမှာပဲ မာမိရာ .. စားပွဲတစ်ပွဲလောက်နဲ့ ပြီးမှာမှ
 မဟုတ်တာ ..”
 “အေးပါ .. မာမိက ပိုက်ဆံနဲ့မြောလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ..
 ငွေတွေ အရမ်းသုံးတော့ ..”

“တော်ပြီ မာမိရာ .. ကျွန်တော် ကြိုက်သလောက် ထုတ်လို့
 လေး မရဘူးလား ..”
 မာမိ ‘အင်း ..’ ချသံ အဆုံးမှာ ဝှက်ခနဲ ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
 ဆီစာပေါ် ပြန်လာပြီး ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချကာ ခေါင်းအုံးလေးကို ဒူးပေါ်မှာ
 ထောက်ဘုန်း ထရိုက်မိသည်။
 ဒီအချိန်ကျမှ မွေးနေ့အတွက် ပိုက်ဆံထုတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ..၊
 တစ်နေ့ကုန် လျှောက်လည်ပြီး မိုးမချုပ်ခင် ပြန်လာလည်း မာမိ
 အိမ်မှာ မရှိ ..၊ ညဘက် ညဉ့်နက်အောင် သွားလာလည်ပတ်ပြီးမှ ပြန်
 တာ ..၊ ဘယ်တော့မှ မာမိမျက်နှာကို မမြင်ရ ..၊
 မနက်စောစော ထနိုင်မှ မာမိကို မြင်ရသည်။ ဒါတောင် မာမိကို
 ဆွေ့လို့ မျက်နှာမသစ်ဘဲ အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်ပစ်လိုက်တာတွေ ရှိသေး
 သည်။
 ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း နေရတာလား ..၊
 ဒါမှမဟုတ် .. ဒီအိမ်ကြီးက လူမနေတဲ့ အိမ်ကြီးလား ..၊
 မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိသည့် မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကို
 ခူးစိုက်ကြည့်ရင်း အကြိတ်မိ၏။
 ဒီလို အထီးကျန်ဆန်ခြင်းတွေကို တတွေးတွေး တဆွေးဆွေး
 သူ ဖြစ်မနေခဲ့ပါ ..၊ ဒါပေမယ့် တွေးမိလာတဲ့အခါတိုင်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်
 ကိုယ် ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးလဲလို့ ပြန်မေးချင်တဲ့အထိ စိတ်က အဆိုးမြင်
 ဝါဒတွေနဲ့ အတိ ပြီးနေခဲ့သည်။
 သူ့ဘဝမှာ ဒက်ဒီလည်း ရှိနေသေးသည် ..၊ မာမိလည်း အနားမှာ
 ရှိသည်။ ဒီမိဘနှစ်ပါးစလုံးကလည်း စီးပွားရေးလောကမှာ တကယ်
 ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ အောင်မြင်နေကြသူတွေပါ ..။
 ဘာလိုသေးလို့လဲ ..၊
 အချစ်သစ် မရှာဘဲ အပြစ်ရှာပြီး တခြားစီ တစ်နိုင်စံစီမှာ ရှေ့ကြဲ

သည်။ ဒက်ဒီကလည်း သို့အတွက် ကြိုးစားနေသည်။ မာမိကလည်း သားလေး နောင်ရေးအတွက်တဲ့ ...။

တစ်နှစ်ပြည့်သွားတိုင်း ဒက်ဒီက ငွေတွေကို အရပ်နဲ့တိုင်းပြီး ချိန် တွယ်သည်။ မာမိက စိန်တွေကို ဝုံပြီး လှူနဲ့ တိုင်းပြု၏။

ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ ...။

ချမ်းသာအောင် လုပ်နိုင်ကြတာချင်း ပြိုင်နေရတာကို ဂုဏ်ယူကြ တာလား ...။ ချစ်ကြပေမယ့် အောက်ကျမခံနိုင်ကြတဲ့ မာနတွေနဲ့ တခြား စီ နေနိုင်ကြတာကို ဂုဏ်ယူတာလား ...။

ဒါမှမဟုတ် နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေနိုင်ကြတာကို ပြိုင်ဆိုင် ဂုဏ်ယူကြတာလား...။ သူတို့တွေက မွေးဖွားထားခဲ့တဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိနေတာကို ဘယ်နေရာ ဘယ်အကန့်မှာ ထည့်သွင်းစဉ်းစားမှာလဲ ...။

ဧည့်ခန်းမှာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာ ပန်းချီကားကြီးနဲ့ ကြေး သွန်း စစ်သူရဲကောင်း ရုပ်လုံးရုပ်ကြွတွေ .. တယော .. ဗျပ်စောင်း .. ဘင်ဂျီ .. မယ်ဒလင်ဆိုသော ဂီတနှင့် တော်တော်တူသည့် တူရိယာ ပစ္စည်းတွေဆိုတာ ခေတ်တွေ ဘယ်လောက်ပြောင်းခဲ့သလဲဆိုတာကို သက်တမ်းအလိုက် ဖော်ပြနေသလိုပင် ...။

“ဟောဒီ ဧည့်ခန်းမှာ မာမိ အမြတ်တန်း ထိန်းသိမ်းစုဆောင်းထား ခဲ့တဲ့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာ အမွေအနှစ်တွေလေ .. ကာလတန်ဖိုးနဲ့ တွက်ကြည့်ရင် သိန်းထောင်ကျော်တယ် .. မာမိက ဒီကရေးရှင်း လှူဖို့ပဲ မဟုတ်ဘူး... ယဉ်ကျေးမှုက စတဲ့ စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်းတွေ အားလုံး ဒီမှာ ထည့်ထားတာ ..” တဲ့ ...။

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ခေါင်းထဲမှာ သေချာ မှတ်မိနေသည့် စကားလုံးတွေကို ပြန်တွေး မိကာ ဟားတိုက် ရယ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်တစ်ဆစ် ပြေး ထွက်လာတာ အူရားဖားရား ...။

ဒေါ်တစ်ဆစ် ဆိုတဲ့အတိုင်း အရပ်ကလည်း လေးပေတောင် မပြည့် နှစ်သေး ...။ ပုပုလုံးလုံး ကိုယ်ခန္ဓာလေးနှင့် ပြေးလွှား ရောက်လာပြီး သူတို့ ကြည့်တာ ရူးသွားပြီလားဆိုတာမျိုး အထိတ်တလန့် ...။

“သားလေး .. ထမင်းစားဖို့ ပြင်ပြီးပြီလေ ..”

ရင်တုန်သံလေးနှင့်ပြောကာ တီဗွီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ တေးတိုက်ရယ်သံ ကြားလိုက်သဖြင့် တီဗွီကြည့်နေသည်လို့ ထင်လိုက် တာ ဖြစ်၏။

“ဟိုလေ .. လူလေး ဝင်လာတည်းက ဝင်နွေးလိုက်တာ .. အားလုံး နွေးနွေး ဖြစ်နေပြီ .. ကြက်သားကြော်ရယ် .. ငါးဖယ်ငါးဆုပ် အချို ခြောက်လေးရယ် .. ပြည်ကြီးငါးနဲ့ ပုစွန်ကို စပါလင်နိုင်နိုင်လေးနဲ့ အရည် သောက် ချိုချိုချဉ်ချဉ်လေးလည်း ပါတယ် သိလား သား ..”

သူ မျက်လုံးလှန်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဒေါ်တစ်ဆစ် ထိတ်ထိတ် နှုတ် ဖြစ်သွားကာ ...

“သား ကြိုက်တာ မပါမှာစိုးလို့ ...။ ငါးရုံအူဆီပြန်လေးရယ် .. ညီတံကလီစာအဖြူ အချိုချက်လေးရယ်လေ .. ပြီးတော့ ..”

“တော်တော့ဗျာ ..”

“ဟင်!...”

ဒေါ်တစ်ဆစ် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ လက်ထဲက ခေါင်းအုံးနဲ့ ဒေါ်တစ်ဆစ် ကို ပစ်ပေါက်လိုက်ကာ ...

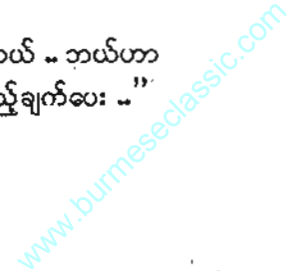
“ဘာဖြစ်လို့ ဟင်းတွေက တချို့တည်း ချိုနေရတာလဲ ..”

“ဟို .. သား .. သားက အစပ်မှ မစားတာ ..”

“စားတယ် .. စပ်တာပူတာတွေပဲ အခု စားချင်တယ် .. ဘယ်ဟာ မချိုစေနဲ့ ...။ သွား .. အခုချက်ချင်း အစပ်တွေ ထည့်ချက်ပေး ..”

“ဟင်!...”

“ဘာလို့ ပြူးပြဲကြည့်နေတာလဲ ..”

“လူ .. လူလေးရယ် .. အချို့ချက်ထားတာကို အစပ်တွေ ထည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ကောင်းတော့မှာလဲ ..”

သူ နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ ဆိုဖာကို နောက်ပြန် ကန်ပစ်လိုက်သည်။

“ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ချက်ဆို ချက်လိုက်ဗျာ - အဲ့ဒီဟင်းတွေ စားပွဲတစ်လုံးလုံး ပြည့်လျှံနေအောင် ဘာဖြစ်လို့ ချက်နေတာလဲ .. ဘယ်သူက အိမ်မှာပဲ စားပါ့မယ် ပြောထားလို့လဲ ..”

ညှိုးချုပ်စပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူကတော့ ထင်တိုင်း အော်ဟစ်နေမိကာ သူမနာ ကိုယ်မနာ ဆိုဖာကိုပဲ လွှဲကန်နေမိတာ ဘယ်နှစ်ချက်မှန်း မသိ ..။

“အခု သွားပြီး အဲဒီဟင်းတွေကို သွန်ပစ်လိုက် .. နောက်ထပ် အသစ်ချက်ပေး ..”

“လူလေး ..”

“သွား .. သွားချက်ဆို ချက်လိုက် ..”

ဒေါ်တစ်ဆစ် နောက်ကို တုန်ခနဲ ဆုတ်သွားကာ ခေါင်းတွင် တွင်ညိတ်ရှာသည်။

“ဘာလဲ .. ဒီလောက်တောင် လိုလေသေးမရှိ လုပ်ပေးချင်နေတာ ကျွန်တော် လိုချင်တာ အဲ့ဒါတွေလို့ ဘယ်သူ ပြောတာလဲ ..”

ဓာတ်ပုံအောက် ရောက်သွားပြီး နံရံကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ထုနေမိသည်။

“သေကုန်ပြီ ဆိုရင်လည်း အော်ခေါ်ပြီး ငိုလို့ ကောင်းသေးတယ် - ခု .. ခုတော့ .. တောက်!...”

နာခေါင်းတွေ စပ်လာတာ လည်ချောင်းထဲမှာ ကျပ်ခဲလာတာတွေ က ငိုချင်နေပြီဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိခဲ့ပေ ..။

မျက်လုံးထဲမှာ ခန့်စွတ်စွတ် ဝါးတားတား ဖြစ်လာတာ မျက်ရည်တွေ မှန်းလည်း မသိ ..။

နာရီကို ကြည့်ပြီး နားစွင့်ကြည့်မိတော့ ပိုဆိုး၏။ မာမီး ခုချိန်ထိ ပြန်မလာသေး ..။

“အစ်ကိုလေး .. ရေ အရင်ချိုးမယ်ဆိုရင် ရေခွေးစပ် ..”

“ဟေ့ကောင် .. သွားတော့ ..”

“ဗျာ ..”

“မင်းကို သွားခိုင်းနေတာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

နောက်ထပ် သူဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးတဲ့ ငကျိုင်း မါ ခေါင်းကုတ် သွက်သွားခဲ့၏။ ဆိုဖာပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရင်း မျက်လုံးတွေ မှိတ်ရှို၊ ဆံပင်တွေကို ဖြုတ်နေမိတာ ဂျုံတွေသာဆို ပလာစတစ်ချိတ်လို့ ရနေ သောက်ပြီ ဖြစ်၏။

သူ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ မထူးတာတွေကို အသစ်လို့ ခံစားနေမိတာ သိ ..။ သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..။

စဉ်းစားရင်း ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ တအိအိ လဲလေသည်။ အချိန်တွေ ဘယ်လို ကုန်ဆုံးသွားသလဲဆိုတာ သူ မသိတော့ ..။

ဒေါ်တင်မာချစ် ပြန်ရောက်လာတာနှင့် သားကို မေး၏။

“မတစ်ဆစ် .. သားလေး ပြန်ရောက်ပြီလား ..”

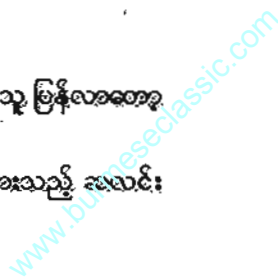
တံခါးဖွင့်နေတုန်း အပြင်ကနေ လှမ်းမေး၏။ ဒေါ်တစ်ဆစ် နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ အသံတိုးတိုးနှင့် ...

“ရောက်တာ တစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီ .. လူလေး သောဇာန်လာ သယ် မမချစ် ..”

“ဘာ!...”

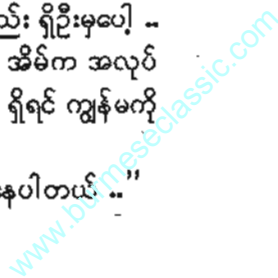
“အိမ်မှာ ဂျုံကျလိုက်တာလည်း ဝုန်းခိုင်းကြည့်ပဲ .. သူ မြန်လာစော့ အချစ် ကို မတွေ့လို့ ပိုဆိုးသွားတာ ထင်တယ် ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်နှာပျက်သွားကာ လွယ်စားသည့် သေလင်း

ဘက်စ်ကို ဖြုတ်၍ အိမ်ထဲကို ခြေလှမ်းကျများနှင့် ဝင်သွား၏။
 သားဖြစ်သူကို လှမ်းမြင်လိုက်တာနှင့် ခြေလှမ်းတွေ နှေးကျသွားကာ အနားကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်သွားကာ ...
 “သူက အရက်သောက်တဲ့အထိ ဖြစ်နေပြီလား ..”
 သားကို ငုံ့ကြည့်၍ တီးတိုး ရေရွတ်သည်။ ဒေါ်တစ်ဆစ်က အနားမှာ လာရပ်လိုက်ပြီး ...
 “ဟိုလေ .. ကလေးက ဆိုးတဲ့ကလေး မဟုတ်ပါဘူး မမချစ်ရယ်..”
 ဒေါ်တင်မာချစ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကပျာကယာ လက်ကာပြု၍ --
 “ဒီလို ပြောတာပါ .. သူ့မမျှာ အိမ်ပြန်လာတော့လည်း ..”
 “ကျွန်မ သိတယ် မတစ်ဆစ် .. သားနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ မိသားစုအတွင်းရေးကို အကြံပြုတာတွေ .. ဝေဖန်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ ..”
 “ဟုတ်တဲ့ ..”
 “အိမ်တွင်းမှာရော .. အိမ်ပြင်မှာရော .. အပြောအဆို စည်းကမ်းရှိပါစေ ..”
 “ဟုတ်တဲ့ပါ ..”
 “ကျွန်မက ဘဝင်မြင့်ပြီး မောက်မောက်မာမာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. သူ့စည်းသူ့ကမ်းနဲ့ နေကြတာပဲ ကောင်းတယ် ..”
 “ဟုတ်တဲ့ပါ .. ကျွန်မ မမချစ် ရဲ့ စိတ်ရင်းကို သိပါတယ် .. ဘီလို့လည်း ..”
 “ကျေးဇူးတင်တယ် .. ကျွန်မသားလေးရဲ့ သည်းညည်းခံပါ - အိမ်မှာ ဝတ္တရားကျေကျေ သစ္စာရှိရှိ အလုပ်လုပ်ပါ .. အခု ဈေးဖိုးထားထားတဲ့ လက်ကျန်ငွေနဲ့ သုံးထားတဲ့စာရင်း ကျွန်မ လိုချင်တယ် ..”
 “ဟုတ်တဲ့ပါ မမချစ် .. အဆင်သင့်ပါပဲ ..”

“နေဦး ..”
 ဒေါ်တင်မာချစ် က ဆလင်းဘက်စ်ကို စားပွဲပေါ် ချထားလိုက်ကာ ဆားက ခေါင်းအုံးလေးကို ယူ၍ သားရဲ့ခေါင်းအောက်မှာ တယုတယ ထားပေးနေရင်း ...
 “စောင် .. ခြင်ထောင်တွေ ပင်မင်းပေးတာ လူပြောင်းထားတယ် ဆိုက် ..”
 “ရှင် ..”
 “ဒေါ်လိုလုံး က ရက်ကြာတယ် .. သိပ်လည်း မဖြူဘူး .. သူ့ဆုံးတဲ့ လူတွေက သိပ်မသန့်ဘူးလို့လည်း ကြားတယ် .. ခန်းဆီးလိုက်တာတွေဆို အရောင်လေးတွေ နုတော့ သိသာတယ် ..”
 “ခန်းဆီးတွေက ပြတင်းခန်းဆီးတွေနဲ့ တံခါးပေါက်ခန်းဆီးတွေဆို သူ့ဇာ တို့ ညီအစ်မတွေက သူတို့ လျှော်နိုင်တယ်တဲ့ .. နံရံက ..”
 “မလျှော်နိုင်နဲ့ .. မလျှော်နိုင်နဲ့ .. ဒါကိုတော့ ပင်မင်းပေးမှ ခြစ်မယ် ..”
 ဒေါ်တင်မာချစ် က သားရဲ့ဖိနပ်တွေကိုပါ သေချာ ထိုင်ချွတ်နေတာ .. ပြီးတော့ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဟိုဘက်က ‘မ’ .. ဘက်က ‘ဆွဲ’ နှင့် ရအောင် ချွတ်ယူသည်။
 ပြီးမှ ဂျာကင်ကို လက်ပေါ်တင်ထား၍ ...
 “အိမ်မှာ အလုပ်တွေ လစ်ဟင်းတယ် .. ပြီးတော့ ခန်းဆီးစလေး ဆွဲဆိုပေမယ့် တစ်အိမ်လုံး စုလိုက်ရင် နည်းတာ မဟုတ်ဘူး .. အိမ်မှာ အလုပ်ရှိတာကို သေချာလုပ် .. အလုပ်နားတဲ့အခါလည်း ရှိဦးမှပေါ့ .. ပြီးတော့ မတစ်ဆစ် ကို ကျွန်မ မှာထားတယ်နော် .. အိမ်က အလုပ် မှားတွေမှာ အဆင်မပြေတာ .. လိုအပ်တာ တစ်ခုခု ရှိရင် ကျွန်မကို ဆို ..”
 “ဟုတ်တဲ့ပါ မမချစ် .. ကျွန်မ ဂရုစိုက်ကြည့်နေပါတယ် ..”

“အင်း .. ကျွန်မ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာလာ .. မျက်နှာ ဘာဖြစ်နေနေ .. ပြောမှဖြစ်မယ့်ကိစ္စဆိုရင် လာပြောပါ ..”

“ပြောပါ့မယ် ..”

“ပင်မင်းသမားကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ချိန်းထားတယ် .. အဲဒီနေ့ ကျွန်မစောင့်မှာပါ .. ကျွန်မ ထွက်သွားမှ လာရင်လည်း ဖုန်းဆက်လိုက်လေလူမှားမှာစိုးလို့ .. ဒီနားမှာက သူ့များတိုက်နောက်ပေးက ထွက်ပြီ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပင်မင်းလိုလိုနဲ့ အဝတ်တွေ ယူသွားပြီး လျှော် .. ပြီးတော့ အလုံးလိုက် ပြန်ပေးနဲ့ .. အလုပ်သမားတွေ အချင်းချင်း ပေးဖို့ အဆင်ပြေနေကြတာတွေ ရှိတယ် ..”

ဒေါ်တစ်ဆစ် ခေါင်းပဲ ညိတ်နေမိသည်။ ဒီလောက်ထိ ဒေါ်တစ်ဆစ်ချစ် သိနေတာကို အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပေမယ့် အံ့ဩနေခဲ့၏။

“ကြာရင် အိမ်ရှင်ချင်း ပြဿနာတက်ကြမှာ .. လူမှားမခံနိုင်ဘူး .. သားဖြစ်သူရဲ့ နဖူးလေးကို သပ်၍ ငဲ့နမ်းလိုက်သေးသည်။ ပြီးနေရာက ထ၍ ..”

“ငကျိုင်း ကို ခေါ်လိုက် .. သား နားမှာ လာအိပ်လို့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“သား ပြတ်ကျလိမ့်မယ် .. စားပွဲနဲ့ ဟိုဘက်ကပ်ပြီး အောက်ထစ်ပရင်မွေ့ရာလေး ခံထားပေး .. တစ်ရေးနိုးပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားရင် လိုက်သွား .. ခေါင်းတွေဘာတွေ ရေဆွတ်မှာစိုးလို့ .. အို .. မဖြစ်ဘဲဘူး .. ငကျိုင်း ကို ကျွန်မ ပြောမှ ဖြစ်မယ် .. ခု သွားခေါ် သွား ..”

“မမချစ် ရေချိုးဖို့ပါ သူ့ဇာ ကို ပြင်ခိုင်းထားခဲ့မယ် နော် ..”

“ဪ .. ဒါဆို ဒါပဲ လုပ်ပါ .. တစ်ခုဆို နှစ်ခု လှမ်းမတွေးနဲ့ .. ကြာလို့ ..”

ဒေါ်တစ်ဆစ် ကမန်းကတန်း လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ကိုယ်သူ့ဇာကို အထင်ကြီး လေးစားမိသလောက် တစ်ခါတစ်ခါ အံ့ဩလို့ မဆုံးနိုင်

အပြင်မှာချည်း သွားလာလည်ပတ်နေပေမယ့် အိမ်မှုကိစ္စမှာလည်း ထောင့်စေ့အောင် စီမံသွားတတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်က တစ်ဆုပ်ကြံသလောက် ညာဘက်က တစ်လှည်းဝင်အောင် ရှာနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သားကိုသာ သုံးခွင့်ဖြုန်းခွင့်တွေ ပေးထားပေမယ့် သူမဘက်က တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ အလေအလွင့် မရှိစေရ ..။

သွားလာနေရတာက အချိန်ခါ သတ်မှတ်လို့ မရတာမို့ လူအထင်သေးဖွယ်ပါ .. ဒါပေမယ့် သူဌေးက နေတာထိုင်တာလည်း စည်းကမ်းရှိသည်။

ကိုယ်ပိုင် ရတနာပြခန်းကြီး ဖွင့်လှစ်ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့လျက် ..။ သူမ တစ်ခုခု စောက်ချလုပ်ပြီဆို မဖြစ်မြောက်ခဲ့တာလည်း မရှိပေ ..။

လိုအပ်နေတာက တစ်ဦးတည်းသော သားလေးအတွက် သူဌေးအချိန်မပေးနိုင်တာ တစ်ခုပင် ..။

အားလုံး ပြီးပြည့်စုံနေသော အရည်အချင်းကောင်းများစွာထဲမှာ ဒီသားလေးအတွက်ကျမှ အချိန်ဆင်းရဲနေခဲ့တာ နောင်တစ်ချိန်မှာ ဘာဖြစ်ဖို့လဲ ..။

မသိလို့ မတတ်လို့ မဟုတ်ဘဲ သိလျက်နဲ့ မျက်လုံးစုံမှိတ်နေခဲ့တာကို သူမတို့လည်း မပြောရဲကြပါ ..။

တိတ်တိတ်နေ ဆိုတော့လည်း နေလိုက်ရုံအပြင် မတတ်နိုင် ..။

အခန်း (၄)

“တီချယ် .. ဒီမှာ သားအတွက် ကျူရှင်ခ ..”

“အေး .. အေး .. စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပြီး ပိတ်တုံးလေးနဲ့ ဖိထားလိုက် ..”

“တီချယ် .. သမီးအတွက် ဒီမှာ ..”

“အေး .. အေး ..”

“တီချယ်ကို အမေက ပြောတယ် .. လဝက်ခပဲ ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား တဲ့ ..”

“မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားကို .. ကျူရှင်လခတောင်မှ ဈေးဆစ်နေသေးတယ် ..”

“ဒီမှာ ပေးလိုက်ပါတယ် တီချယ်ကလည်း ..”

“ပြီးတာပဲ .. ဟွန်း .. နင် ရိတ်တီးလုပ်ချင်လို့ ကြားကနေ တွစ်ကြည့်တာမို့လား ရာအောင် .. ငါ သိသားပဲ ..”

“ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး တီချယ်ကလည်း .. အမေက တကယ်မေးခိုင်းတာပါ .. မယုံရင် တွေ့တော့ မေးကြည့် ..”

ကျောင်းသားနဲ့ဆရာမ အထဲနဲ့အပြင် ရန်ဖြစ်နေကြတာကို မာလာက စိတ်ကုန်သလို ကြည့်လျက် ...

“ကဲ .. ထမင်းစားမှာဆိုလည်း ဒီမှာ ဖင်ကျအောင် ထိုင် .. ရန်ဖြစ်မှာဆိုလည်း အဲ့ဒီပန်းကန်ကို ခဏထားခဲ့ပြီး အပြင်ထွက်ဖြစ်တော့ လွန်လွန်း ရယ် .. ငါလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ဘူး ..”

“မမခင် အဲ့ဒီလို တုံ့နှေးနှေး လုပ်တတ်လွန်းလို့ ကိုကြီးနဲ့ မတည့်တာ ..”

“အဲမယ် .. ငါ့ဘက် လှည့်လာပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

လွန်လွန်း က ငါးပိရည်နဲ့ နယ်ထားသည့် ထမင်းငဲ့ကို ချဉ်ဟင်းချက်ဖို့ လှီးချွတ်ထားသည့် ရုံးပတီသီးတွေ .. ပဲသီးတွေ ကောက်ကပ်ထည့်၍ စားပွဲဘေးမှာပဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“တီချယ် .. မြန်မြန်လုပ် နော် .. သားတို့က ဗိုက်တင်းအောင် စားသောက်လာတာ .. တီချယ် နောက်ကျရင်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်လျက်လေးတွေ မြင်ရလိမ့်မယ် ..”

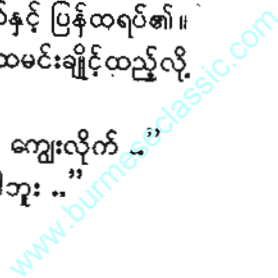
“ဟဲ့ .. ငါ လာမယ် .. မအိပ်ကြနဲ့နော် .. စာအုပ်တွေပေါ်မှာ သွားရည်တွေ ချောင်းစီးကုန်တော့မှာပဲ ..”

အပြင်ကို လှမ်းအော်ရင်း ပန်းကန်ကိုင်လျက်နှင့် ပြန်ထရပ်၏။

“လွန်လွန်း နေဦးလေ .. ဒီမှာ နင့်ကိုကြီး ထမင်းချိုင့်ထည့်လို့ ချန်ထားခဲ့တာ ငါးကြင်းနှပ်လေး .. ရှေ့ ..”

“နေပေစေတော့ .. ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး ကိုပဲ ကျေးလိုက် ..”

“ကဲ .. လာပါဟယ် .. သူက အရေးကြီးပါဘူး ..”

“ကြီးပါသော်ကော .. ငါ လာနေပြီ .. ပေး .. ပေး .. ငါက ငါးကြင်း ကြိုက်တယ် ..”

ဟင်းတုံးလေး ဇွန်းပေါ်မှာ တင်၍ ပန်းကန်နဲ့ ထွက်သွားသည့် လွန်လွန်း နောက်ကို လိုက်ခဲ့မိသည်။ ဦးအောင်ဒင် က ကြားဖြတ် ယူ သွား၏။

“ဦးလေးက ဟင်းနဲ့ စားရမှာလေ ..”

ဟင်းတုံးမပါတော့သည့် ဇွန်းလေးကို ကိုင်၍ မာလာ မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ဦးအောင်ဒင် က သူ့ဘာသာ ပန်းကန်ဆွဲ၍ ငါးတုံးကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ထမင်းထည့်ဖို့ ပြင်နေ၏။

“ဦးလေးကလည်း တစ်မျိုးနော် .. ဒုက္ခပါပဲ ..”

“ဘာတုံး .. နင် ထမင်းချက်နေတာ .. မနေ့တည်းက ..”

“နေ့တိုင်း ချက်နေတာပဲ ဥစ္စာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. နင် ကြာလှပြီ .. ငါ တစ်ခါလာကြည့်လည်း ချက်နေတုန်း .. နောက်တစ်ခါ လာကြည့်လည်း ချက်နေတုန်း .. နောက်တစ်ခါ ..”

“ကဲ .. တော်ပါတော့ .. ဟုတ်ပါတယ် .. တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် ဟင်းချက်တာ ကြာတယ်ချည်း အပြစ်တင်နေကြတာပဲ ..”

ငါးခူစဉ်းကောလေး ချက်မလို ခုတ်ရစဉ်းရနှင့် ဟင်းချက်အနှစ် အတွက် ငရုတ်သီးထောင်းလိုလည်း ပြီးပါပြီ ။ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ သီးနဲ့ ချဉ်ဟင်းလေးချက်ဖို့လည်း အဆင်သင့် ။

သူမအကျင့်ကိုက မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာပြီဆို အားလုံး ရှင်းလင်း သွားအောင် ဆေးကြော သိမ်းဆည်းမည်။ ပြီးမှ ဟင်းချက်မည့် အစီ အစဉ်ကို စတင်မှာမို့ ထုထောင်းထားတာတွေ .. လှီးချွတ်ထားတာတွေ အားလုံးကို အပြီးအစီး ပြင်ဆင်ပြီးသည်အထိ ဘယ်အိုးကိုမှ မီးဖိုပေါ် မတင် ။

အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီဆိုမှ တစ်အိုးပြီး တစ်အိုး ချက်သွားရုံ။ ဒါပေမယ့် ဘာဟင်းကျက်သွားပြီလဲလို့ ခဏ ခဏ ဝင်လာကြည့် ပြီး ဗိုက်ပွတ်နေရသည့်လူတွေအတွက် သူမ မီးဖိုချောင်ဝင်သွားပြီဆို တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာပြီ ထင်ကြတာ ။

အပြောဆုံးက သူမရဲ့ ဦးလေး ဦးအောင်ဒင် ။

သူ့ကို တစ်အိမ်လုံးက ဗိုလ်အောင်ဒင် လို့ပဲ ခေါ်ကြကာ ရှေ့က ဦးလေး ဘကြီးဆိုတာတွေလည်း မပါကြတော့ပေ ။ သူက စိတ် ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ပြောဆိုပြီဆို ဘယ်မျက်နှာမှ မကြည့် ။

“ပြောရင်လည်း မကြိုက်ဘူး .. လွန်လွန်း လည်း ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့ ကောင်းကောင်းစားရတယ် ရှိလို့လား ..”

ဆုနေပုံက တကယ် လူကောင်းအတိုင်း ။

“အခု ငါ ဗိုက်ဆာနေပြီ .. ဘာနဲ့ စားရမှာလဲ ..”

“ကျက်ပါပြီ .. အားလုံး အဆင်သင့်ပဲဟာ .. ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ စောင့် ..”

“ဟမ် .. ဘာကို ဆယ်မိနစ်နဲ့ ချက်မှာလဲ .. ငါတို့ကို အသားစိမ်း ငါးစိမ်းတွေ မကျွေးနဲ့နော် .. တော်ကြာ တစ်အိမ်လုံး အစွယ်တွေထွက် ပြီး ဗန်ပိုင်းယားတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ် ..”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတောင် ကောင်းသေးတယ် .. ဈေးက ဝယ် ထာပြီး တုံးတစ်ပြီး ခွဲဝေ စားလိုက်ရုံပဲ .. ချက်တာပြုတ်တာ ကြာလို့ ဆူသံ မကြားရတော့ဘူး ..”

“ဟာ .. မလုပ်နဲ့လေ .. နင် အဲလို မလုပ်နဲ့နော် ခင်ခင် ..”

ပန်းကန်ကို ချထားခဲ့ပြီး ကမန်းကတန်း ထွက်သွားတော့ မာလာ ခုတ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ဟင်းအိုးလေး ဆီသတ်ရင်း ပြုံးလက်စနှင့် နှုတ်နာက အိမ်ရှေ့က အသံတွေကြောင့် ..

“ကျူးရှင်လခကို ဈေးထဲက မတ်တိုးပေးရသလို ဈေးဆစ်နေတာ လား အန်တီကြူ ..”

“မဆစ်ပါဘူးအေ .. ဈေးထဲက မတ်တိုးကလည်း နည်းနည်းလေး မှ ဆစ်လို့ မရပါဘူး.. ညည်းကတော့ မတ်တိုးထက် သာပါတယ် ..”

“မသာပါဘူး .. အန်တီကြူ မပြေလည်ရင် မပေးနဲ့လေ ..”

“မပေးတော့ ညည်းက ငါ့သားကို အလကား သင်ပေးမှာလား..”

“လွန်လွန်း က ဒီအိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပညာဒါန လုပ် နေတာမှ မဟုတ်တာ အန်တီကြူ ရဲ့ ..”

လွန်လွန်း က ဒေါ်ကြူ လည်ပင်းက သုံးကျပ်သားလောက် ဆွဲကြိုးကို ဝှေ့ခနဲ ကြည့်၍ ..

“အန်တီကြူ မပြေလည်ဘူးဆိုတာ သနားစရာ ကောင်းရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ .. ဟိုမှာ တွေ့လား ..”

ခုမှ အိမ်တံခါးဝမှာ ဝင်လာဖို့ ဖိနပ်ချွတ်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို မေးဆတ်ပြကာ ..

“သူ့ကို လွန်လွန်း က အလကား သင်ပေးတာ .. သူ့အဖေက ဆွဲသွားပြီ .. အစ်ကိုက ခါးပိုက်နှိုက်မှုနဲ့ ထောင်ကျနေတယ် .. သူ့ အမေကျတော့ ..”

“ကဲပါအေ .. ငါ့ယောက်ျားကိုလည်း အဆေးမခိုင်းပါရစေနဲ့ .. သားက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားပါ .. ခါးပိုက်နှိုက် မဟုတ်ပါဘူး .. ညည်း ကျူးရှင်ခ တစ်လအပြည့် ပေးမယ် .. ညနေ ငါ ကြွေးတောင်းပြီး ပြန်ရင် ဖြစ်မယ်မို့လား ..”

ဒေါ်ကြူ က ထွက်သွားခါနီးမှ သားဖြစ်တဲ့သူကို မျက်စောင်းထိုး လိုက်သေးသည်။ အိမ်မှာသာဆို ဒီကောင်လေးကို ခေါင်းခေါက်ပစ်မိ မလား .. တင်ပါးကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်မိမလားပင် ..

ကျောင်းက ဆရာမ ကျူးရှင်သင်တာက ဝေးသည်။ ကျူးရှင်ခေါ်ပြီး

ကလေးထိန်းခိုင်းတာတွေ .. နေမကောင်းလို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာတွေက ခဏ ခဏ ..”

ဒါကြောင့် ဒီမှာ နီးနီးနားနား ထားကြည့်လိုက်တာ ..

ခုတော့ ဒီမှာမှ မသင်ရလျှင် မတက်တော့ပါဘူးဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေ ကြသည်။

“ဟုတ်မှာပေါ့ .. သင်းက ဒီမှာတော့ အပေါင်းအသင်းတွေ စုံတာ တိုး .. တီချယ် အခေါ်ခံနေရတဲ့ ဆရာကိုက ဆော့ဖော်ဆော့ဖက်ချင်း ..

ကလေးတွေကို ဆော့ခိုင်းပြီးတော့များ အကြိုက်ထားနေလား မသိ ဘူး..”

“ဘာတွေ ပွစိပွစိ ရေရွတ်လာတာလဲ မကြူ .. ကြွေးတောင်းရင်း ရန်ဖြစ်လာတာလား ..”

ပြောချင်လွန်းလို့ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေရသည့်ပါးစပ်က မေးသူရဲ့လာတော့ မဲ့တာ ရွဲ့တာတွေပါ ဖြစ်ကုန်လျက် ..

“ကျွန်မလူတွေနဲ့ ကျွန်မက မိကြူ က ဒါဆိုရင် အားလုံး မီးသေ ပြီးသားပါ မနွဲ့ ရယ် .. ရှင်လည်း သိသားနဲ့ .. လွန်လွန်း လေ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း ..”

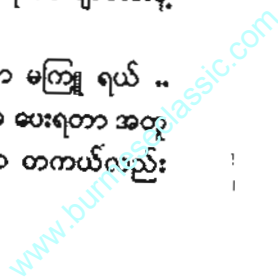
ဒေါ်ငြိမ်းနွဲ့ က သိပြီးသား ဖြစ်နေပုံပါ .. ဒေါ်ကြူ ပြောလိုက် တာနှင့် ရယ်ကာ ..

“ကျူးရှင်လခ လား ..”

“ဟုတ်ပ .. ဟုတ်ပ .. စာမေးပွဲတွေက ဆယ်ရက်ကျော်လေးနဲ့ ဖြေမှာကို တစ်လခ ပေးရတယ် .. သိလား ..”

“သူက တစ်လ ကြိုယူထားတာမှ မဟုတ်တာ မကြူ ရယ် .. တခြားကျူးရှင်တွေလို ကြိုယူထားရင် ဒါက တစ်လခ ပေးရတာ အတူ တူပဲလေ .. ပြောမနေပါနဲ့တော့ .. ကောင်မလေးက တကယ်လည်း

စာသင်ပါတယ် ..”

“ဟွန်း ..”

“ကျောင်းက ဆရာမတွေ ဘယ်လိုသင်ပေးသလဲဆိုတာတောင် သူက လေ့လာထားတာ နော် ..”

“မနွဲ့ ကလည်း ဒီကောင်မလေးအကြောင်း အမှန်းတင်နေပြန်ပြီ.. စကားပြောတာ ရိုင်းလိုက်တာမှ ..”

“ဟုတ်တယ် .. တစ်ခါတစ်ခါ အောင့်သက်သက်တော့ ခံရတာ ပဲ .. ဒါပေမယ့် ရိုင်းတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး .. အပြောမတတ်တာ မကြုံ ရဲ့ .. သူ့ကြည့်ရင် ကလေးဆန်သလိုလိုနဲ့ ပိုက်ဆံ တအား မက် တာ ..”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပိုက်ဆံမက်ရင် မလွယ်ဘူး မနွဲ့ .. ဒါ အထင်ကြီးစရာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အင်း .. လွန်လွန်း ကတော့ မိသားစုစီးပွားရေးကို ကူနေတာပါ.. သူ မက်တဲ့ပုံက အပျော်အပါး အလှအပအတွက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး.. တွန့်မလည်း သားအတွက် လခပေးပြီးပြီ .. ကလေးတွေကလည်း အဲ့ဒီ မှာ ပျော်နေတာ မကြုံ ရေ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲ့ဒါကိုပဲ စိတ်တိုတာ .. တကယ်ဆို ဒီလက စာကျက်ရတော့မှာလေ .. ဆရာမနဲ့ ထိုင်သင်နေရမှာမှ မဟုတ်တာ .. ကျောင်းက ဆရာမတွေဆို ပိတ်လိုက်ကြပြီ ..”

“ကဲပါ မကြုံ ရယ် .. ကလေးတွေ ပညာရေးလည်း တိုးတက်နေ ကြတာပဲဥစ္စာ .. လဝက်စာလောက် နာရင်လည်း နာပါစေတော့ .. သူဌေးတွေက ညည်းနေတော့ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

“အမလေး .. မနွဲ့ တို့လိုလူတွေ ပါးစပ်ထဲမှာပဲ သူဌေး ဖြစ်နေတာ ပါ.. သူဌေးလည်း ရှာဖွေ စုဆောင်းနေရတာပဲ.. ခူးနှုတ်စားနေတဲ့ သူဌေး ဆိုတာ ရှိလို့လား ..”

“စားလို့ရရင်လည်း လောဘတွေက ရှိသေးတာကိုး ..”

ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဒေါ်ကြူ က လက်ခါပြပြီး ထွက်သွားသည်။

“ဟွန်းလွန်း ကောင်းကြောင်း ပြောလိုက်တည်းက စိတ်က သိပ်ကြည် ကာတာ မဟုတ် ..”

သူ့သားနဲ့များ သဘောတူနေသလား မသိပါဘူး .. ဟွန်း .. ယူကြ နေ .. ငမ္မနဲ့ ငတေ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်ကြ ..”

“ကွီ ..”
“သောက်ပလုတ်တုတ် ..”

ကားက လူကို ထိကပ်ရပ်သွားကာ အထဲက ဆံပင်ကောက် ကောက် ဆံရှည်ကုတ်ထောက်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်မျက်နှာ မျက်လှာသည်။

ပြီးတော့ သူမရဲ့ တင်ပါးကြီးကို ကြည့်လိုက် .. သူ့ကားကို ကြည့် လိုက်နှင့် မျက်နှာက ရှုံ့တွတွ ..”

“ဒီလောက် ဟွန်းတီးနေတာကိုကွာ .. တောက်!...”

“အောင်မယ်လေး .. မင်းက ငါ့ကိုများ အလျော်တောင်းဦးမလို့ သား .. လမ်းကြိုလမ်းကြားမှာ ဝင်မောင်းပြီးတော့ ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအိမ်ထဲ ဝင်တိုက်တာလား .. ဒါ လမ်းပေါ် မှာ ..”

“ဘာ!...”
“ကျွတ်!... ဘာတွေမှန်း မသိဘူး .. ဒီမှာ ရှာနေတာ မတွေ့ရတဲ့ အထဲ ..”

“အံ့မာ .. အံ့မာ .. သူကပဲ ညည်းညည်းညူညူ .. ဟဲ့ ကောင်လေး.. ဘဲ့ ..”

ဒေါ်ကြူ သူမရဲ့ ဝတုတ်တုတ်ကိုယ်ကို ပြန်လည် သယ်ပိုး၍ ကား အီးလိုမိတ်နောက်ကို လိုက်၏။ ထိုစဉ် ကားထဲက ကတ်ထူအပြာရောင် ဆေး လွင့်ကျလာကာ ...

www.burmeseclassic.com

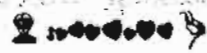
“အလျော်လိုချင်ရင် အဲ့ဒါ ကောက်ထားလိုက်...”

“အောင်မာ.. အောင်မာ .. ကြည့်စမ်း...”

ကြည့်စမ်း ဆိုပေမယ့် ကြည့်လိုလည်း မရတော့ပေ ... ကောက်စမ်းမကောက်ကို ကြွေထက်သွားပြီဖြစ်ကာ သူမလည်း လိပ်စာကတ်ကောက်လိုက်တာပဲ ဖြစ်လျက် ...

ပြီးတော့ မကျေမချမ်း တက်ခေါက်၍ ...

“နေနင့်ဦး ကိုယ့်ဖင်ကို တူနဲ့ နာနာထုပြီး အလျော်ကို သွားတောင်းဦးမှာ...”

... (Faint, mostly illegible text continues on the page)

... (Faint, mostly illegible text continues on the page)

အခန်း (၅)

“မာလာ .. နင် အထည်မရောင်းတော့ဘူးလား ..”

ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒေါ်ဦးလည်း ရှေးဝယ်နေပုံရှိကာ ဆွဲခြင်းလေးထဲမှာ အသီးအနှံ အတိုအထွာ အားတွေနှင့် ...

“ငါ နင့်ကို ရှေးထဲမှာ သိပ်မတွေ့တော့လို့ ..”

“ဟုတ်တယ် မဦး .. အခု နေ့သွင်းတွေ .. လပေးတွေ သိပ်မကိုက်တို့ ခဏ ရပ်ထားရတယ် ..”

“ဒါပေမယ့် မသင်း တို့ သားအမိတွေကတော့ နင့်ကို ပေးစရာ ဘယ်လောက် ဘာညာနဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ဘာမှ မလုပ်ဘဲနေရင်တော့ အရင်းပြုတ်သွားစဉ်းတာနဲ့ စနစ်ထမ်းသမားတွေကို သူတို့ လိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်ပေးလိုက်တယ် .. လကုန်ပေးပေါ့ ..”

မသင်း တို့က ဟင်းရွက်ရောင်းကြတာ ဖြစ်သည်။ မဦး တို့ သိသိသီးဆိုင်နဲ့ ကပ်နေတာမို့ သိနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

“အဲလိုလုပ်မှပဲ မဦး ရဲ့ .. အထည်ချည်းပဲကျတော့ ဝန်ထမ်းလေးလောက်နဲ့ အလှအပအတွက် သိပ်မထုတ်နိုင်ကြတော့ဘူးလေ .. လကုန်ပြီဆိုတာနဲ့ ဆီဖိုး .. ဆန်ဖိုး ဘာညာနုတ်ပြီး ပိုလျှံတဲ့သူက နည်းနည်းရယ် ..”

“ဒါဆို နင်က ဆီတွေ ဆန်တွေ ဝယ်ပေးထားတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အိမ်မှာလည်း ဒါတွေပဲ ရောင်းတာဆိုတော့ ဈေးရင်း ပိုလိုက်တာပဲ ရှိတာပေါ့ ..။ အထည်ကျတော့ သစ်တာ ဆန်တာလေး ကိုယ်က ရအောင် လိုက်နိုင်မှ ကိုယ့်ဆီက ဝယ်ချင်မှာ အိမ်မှာက အလုပ်များတော့ အထည်ရောင်းရတာ အဆင်မပြေဘူး .. စကားပြောရင်း ဈေးဝယ်ရတာ သိပ်အလုပ်မဖြစ်ပါ ..။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ အိမ်မှာ လွန်လွန်း အလုပ်အားနေတာမို့ သိပ်ပူစရာ မလို ..။”

“နင့်မှာလည်း ရုံးအလုပ်လေး ဣန္ဒြေရရ လုပ်နေရင် ရသားနဲ့ အလုပ်တောင် ထွက်လိုက်ရတယ်နော် .. ဟို အပျိုကောင်မလေးကလည်း ကျောင်းပြီးနေပြီမို့လား .. သူက ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား ..”

မာလာ က ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြကာ ...

“လွန်လွန်း လား .. သူက အလုပ်မလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး နိုင်းကို မခိုင်းတာ ..”

ဒေါ်မြဦး က သူမ မျှော်လင့်ထားသလို မကြားရသဖြင့် မျက်မှောက်ကုတ်သွား၏။

“အိမ်မှာ နင့်ယောက်ျားထီးကြီးခမျာလည်း အသက်ကြီးမှ မနာရှာပါဘူး ဟယ် ..”

“အဖေ တက္ကစီမောင်းတာကလည်း နားနားနေနေပါ မဦး ရယ် .. သူ့သားကြီးက သူ့အဖေ မျက်နှာလောက်ပဲ ကြည့်နေတာ .. အိမ်မှာ

သူနဲ့မဦးလေးရယ် .. လွန်လွန်း ရယ်ပဲ ပြောဆိုနေရတယ် ..”

“အဲ့ဒါ ပြောတာလေ ..”

“ဒါပေမယ့် သူတို့က အိမ်ဆည်းလည်းတွေ မဦး ရဲ့ .. လွန်လွန်း .. ကလေးဆန်တယ် .. ဦးလေးက ပြောမကောင်း ဆိုမကောင်း .. နူးလည်း ဆူရ .. ရယ်လည်း ရယ်ရတယ် ..”

“အင်း ..”

ဘယ်လိုနှိုက်ကြည့်ကြည့် အတင်းအဖျင်းစကား ထွက်မလာတော့ ဒေါ်မြဦး လမ်းခွဲထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။

“အေးပါ .. ညည်းတို့အိမ်မှာ အဆင်ပြေနေကြရင် ပြီးတာပါပဲ .. အဲဒါတုန်းကလို ဖြစ်နေတာ တွေ့လို့ ကိုယ်ချင်းစာလို့ မေးကြည့်တာပါ .. အိမ်ထောင်ရှင်မဆိုတာ ကိုယ့်လင်လုပ်စာ ကိုယ် မကိုင်ရရင် အာအိပွယ်ရှိမှာလဲ ..။ အဲဒီလို မိသားစုအုပ်ကြီးထဲမှာ နှစ်မွန်းရင်းနဲ့ အယ်လောက်ရှာရှာ ‘သမင်မွေးရင်း ကျားစားရင်း’ ပဲ ..”

“အဲဒီလို သဘောထားလို့လည်း ဘယ်ရမလဲ မဦး ရယ် .. ကိုယ် အကြီးဆုံးရဲ့ဖနီး ဖြစ်နေပြီလေ .. ကျွန်မကလည်း အမှတစ်မျက်နှာ ညည်းနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုတော့ သူတို့မိသားစုကို ခင်နေပါပြီ .. ပြီးတော့ ကိုယ့်ဦးလေးကိုလည်း အားလုံးက ချစ်ကြတယ် ..”

“အေးပါ .. ကောင်းပါတယ် ..”

“မိသားစုများများနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနဲ့ ဆူဆူညူညူ နေရတာ မျှော်လင့် ကောင်းပါတယ် .. အိမ်မှာ လူမစုံရင် ဟိုလူ့မျှော်ရ .. ဒီလူ့မျှော်ရ ..”

“အင်း .. စကားပြောလို့လည်း ကောင်းတယ် .. ဝယ်စရာရှိသေးတယ်အေး .. သွားတော့မယ် ..”

ဒေါ်မြဦး လမ်းခွဲထွက်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ဈေးဝယ်သည့်

ဘက်ကို အာရုံရောက်ခဲ့ရတာ ဝယ်ဖို့ မှတ်လာသည့်စာရင်းကို ထုတ်ကြည့်ရသည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းလာလို့ ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်က ဖုန်း...။

“ဟယ်လို...”

“ဟဲ .. ဟဲ .. ငါ ရမ်းခေါ်လိုက်တာ .. နင့်ဆီ တန်းရောက်သွားတာပဲ ကွက်တိ ..”

“ဦးလေး ဘာမှာချင်လို့လဲ .. ကျွန်မ ဈေးရောက်နေပြီ ..”

“ငါ မုန့်လုံးရေပေါ် စားချင်လို့ ..”

“ဝယ်ခဲ့မယ်လေ ..”

“များများ ဝယ်ခဲ့နော် .. လွန်လွန်း လှစားရင် ငါ နည်းနည်းစားရမှာ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဒါပဲ နော် .. ကျွန်မ ဈေးဝယ်ရဦးမှာ ..”

“အေး ..”

ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတော့လည်း ဝှက်ခနဲ ..။

နောက်ထပ် သိပ်မကြာခင် ဖုန်းဝင်လာပြန်သဖြင့် ကြက်ဟင်းခါးသီး ရွေးနေရင်း ထုတ်ကိုင်ရပြန်သည်။

“ဟလို ..”

“ဟလို .. ဟလို ကြားလား .. ကြားရင် အကြောင်းပြန် .. သိမ်းငှက်တစ် .. သိမ်းငှက်တစ် ဘယ်တောင်ပံမှာ ရန်သူ့ယာဉ်ပျံတစ်စင်းတွေ့တယ် ..”

“ဟလို .. ဦးလေး .. ပြောလေ ကြားတယ် .. ဘာတွေ ပြောတာလဲ ..”

“ကြားရင် အကြောင်းပြန် .. ကြားရင် အကြောင်းပြန် .. ဌာနချုပ်သို့ သတင်းပို့ပါတယ် .. သိမ်းငှက်တစ် အန္တရာယ် တွေ့နေတယ် ..”

“ဦးလေး .. ကျွတ်! .. ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် နော် ..”

“မကြာခင် ချတော့မယ် .. စစ်ဆင်ရေးမှာ လွန်လွန်း က ရန်တွေ.. ရန်သူ့ယာဉ်ပျံနဲ့ အနီးကပ် နပန်းလုံးနိုင်တယ် .. ဒါပဲ ..”

“ဘုရားရေ! ..”

မာလာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထပ်ခေါ်ဖို့လည်း မကြိုးစားတော့ဘဲ ဈေးထဲက ကမန်းကတန်း ပြန်ထွက်ခဲ့ရ၏။

“ဆိုက်ကား .. ဆိုက်ကား ..”

အိမ်က သိပ်မဝေးလို့ လမ်းလျှောက်နေကျလေမယ့် အရေးပေါ်ဆိုက်ကားနဲ့ပဲ ပြန်ပြေးခဲ့ရ၏။

“မြန်မြန်နင်းစမ်းပါ ကောင်လေးရယ် .. ဘဏ်ခွဲ နောက်လမ်းထို ..”

ဆိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်တာနဲ့ လွန်လွန်း တို့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ..။ အဲဒါကြောင့် သူ့အစ်ကိုက ပြောတာပါ ..။

“လွန်လွန်း ကို ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းရင် မင်းဆိုင် လူအုံမှာ .. ရန်ပွဲကြည့်သလိုလူတွေလေ” တဲ့ ..။

ဦးလေး ပြောနေကျစကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ‘ကွက်တိ’ပါပဲ ..။

အခန်း (၆)

“တက္ကစီ ..”

မိုးချုပ်နေပြီမို့ ကားမရပ်ဘဲ လက်ခါပြန်ခဲ့သည်။ ညဘက်ထိတော့ အလုပ်မလုပ်ချင်တော့ပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကားအကြောင်း ကိုယ်သိသည်။

မီးလုံးကြီးက သိပ်မကောင်းသလို တစ်ခါတစ်ခါ ဟွန်းတီးပေးမယ့် မြည်ချင်မှ မြည်၏။ ဆစ်ကနယ်လ်မီးက ဖွင့်တိုင်း မပွင့်တာ အဆိုးဆုံး။

မှောင်မည်းနေသည့်လမ်းကို အာရုံစိုက်မောင်းရင်း နောက်ထပ် ကားတားမယ့်သူ မရှိပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ထိုစဉ် ...

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ တစ်ချက်လေးအရှေ့မှာ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို သိလိုက်မေမယ့် ...

“ဟာ!...”

“ဒုန်း ..”

သွားပြီ ..၊ လူတိုက်မိပြီ ...။

ဦးလွန်း ရုတ်တရက် ခေါင်းနပမ်းကြီးသွားကာ ကိုင်မိလိုက်သည့် ဖုန်းပါ လွတ်ကျ၏။ ပြေးဆင်းကြည့်လိုက်တော့ ကားမီးရောင်အောက်မှာ လူငယ်တစ်ယောက် ..၊

သွားပြီဆိုသည့် မြည်ဟည်းသံကြီး ပိုမို ကျယ်လောင်သွားကာ ကားဘီးရှေ့မှာ ဆွေကျနေသည့်လူငယ်ကို ခြေထောက်က စကိုင်ရမလား... ခေါင်းက စကိုင်ရမလား ...။

ဘယ်ကိုမှလည်း မကိုင်ဖြစ်ဘဲ မေတ္တသုတ်ရွတ်ဖို့ကိုတော့ သတိရ၏။ သူ ကြည့်နေတုန်း လူငယ်က လူးလွန်လာသည်။

“အား!... ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

“လူလေး .. လူလေး .. နေဦး .. ဦးလေး ထူပေးမယ် ..”

ညည်းညူသံ ကြားမှ ပျာပျာသလဲ ထူပေးမိသည်။

“ဟာ!... ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေနဲ့ပါလား ..”

ကားဘီးကြားက ခြေထောက်ကို ဘယ်လို ဆွဲထုတ်ရမှန်း မသိသေးခင် ဘယ်ဘက်နားထင်တစ်ခြမ်းလုံးမှာ စိုရွံ့နေသော သွေးတွေကြောင့် ဘုရား ‘တ’မိပြန်၏။

“လူလေး နည်းနည်း အားပြုကြည့်ပါဦးကွ .. ရရဲ့လား ..၊ ဦးလေးကို အားပြုပြီး ထရပ်လိုက် ..”

တော်သေးသည် ..၊ ကောင်လေးက သတိမလစ်သေးဘဲ သူ့ကို မှီရင်း မခိုင်တခိုင် ထရပ်သည်။ သို့သော် ...

“အား!...”

“လူလေး ..”

“မ .. မရဘူး .. ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေ ..”

ဦးလွန်း ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့ပဲ မှတ်ယူကာ ကောင်လေးကို ကားပေါ်ထိ ကိုယ့်ဘာသာ ခဲရာခဲဆစ် ထမ်းတင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်လေးက ဒူးကိုလည်း ကိုင်ထားသည်။ ခေါင်းပေါ်ကို လက်တင်ပြီးတော့လည်း ညည်းသံ ထွက်နေ၏။

“ခြေထောက်က နာတာလား .. ခေါင်းက နာတာလား ..”

“လူလေး .. မင်းကို ဦးလေး ဆေးခန်း ဝင်ပြေးမယ်နော် .. စိတ်မပူပါနဲ့ .. ဦးလေးကြောင့် ဖြစ်ရတာ ဦးတာဝန်ယူပါမယ် .. မင်းရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေ ကျေနပ်တဲ့အတိုင်း ..”

“အား! .. အရမ်းနာတယ် .. လုပ်ပါ .. မြန်မြန်လုပ်ပါ ..”

“အေး .. အေး ..”

ကားလေးက လူနာကို စိုးရိမ်သွားလို့လား မသိ .. ဆေးခန်းကနေ အိမ်ကို ပြန်လာတဲ့အထိ ချောချောမောမောပဲ ဖြစ်ကာ ..

“ဘယ်လို! .. ကားတိုက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား ဖေဖေ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီး .. ဖေဖေ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ ဟင် ..”

ညဘက်ကျမှ လူနာတို့ လူစုစုရှိတဲ့နေရာ ထပ်၍ စုဆေးမိကြကာ လွန်လွန်း နောက်ကျစွာ ရောက်၏။

“သမီးငယ် ကလေးတွေကို စာသင်နေတာမို့လား .. သွား .. သွား ..”

“ဟာ .. ဖေဖေကလည်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ ပြောပါ .. ဖေဖေ ကားတိုက်လာတာလား .. ရဲဖမ်းခံရလို့လား ..”

“ဖေဖေ လူကို တိုက်မိလာတာ ..”

နေမောင်မောင် က ဖြစ်ခဲ့ပုံကို ကြားဝင် ရှင်းပြကာ ..

“သေသွားတာမှ မဟုတ်တာ .. ဒီပြဿနာကို ရှင်းလို့ ရပါတယ် ..”

ဖေဖေ စိုးရိမ်နေအောင် ထိတ်လန့်မနေကြပါနဲ့ ..

ဇနီးနဲ့ ညီမဖြစ်သူကို မျက်ရိပ်ပြ၍ သတိပေးမိသည်။ ဦးလွန်း က မျက်မှန်ထူထူကြီးကို ချွတ်၍ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ကာ ခေါင်းတခါခါနှင့် မျက်နှာကို ပွတ်၏။

“ငါ သတိလစ်သွားတာပါ .. ငါ့အပြစ်ပါ .. မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်း အော်ဒါခေါ်မယ့်ဖုန်းက ဝင်လာတော့ အဲဒါကို စိတ်ရောက်ပြီး ရှေ့ကို သတိလစ်သွားတာ ..”

“ညဘက်ကြီး ဖေဖေရာ .. မျက်လုံးမကောင်းလို့တောင် ဖေဖေက မျက်မှန်နဲ့ မောင်းနေရတာ .. အမှတ်တမဲ့ဆိုတာ ဖြစ်တတ်တာပဲ စိတ်မပူပါနဲ့ .. ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ရှင်းပေးပါမယ် .. ကောင်လေးက ဆေးခန်းမှာလား ..”

“အေး .. ကောင်လေးက သမီးငယ်အရွယ်လောက်ပဲ .. ခေါင်းမှာ လေးချက်တောင် ချုပ်ရတယ် .. ခြေထောက်နစ်ဖက်စလုံးက ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး .. မနက်ဖြန်မှ ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး အဖြေရှာရမှာပဲ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ ..”

ဦးလွန်း က လွန်လွန်း ကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ..

“မသိဘူး .. သေးသေးကွေးကွေးတော့ ကမယ်မထင်ဘူး .. ပြီးတော့ ကောင်လေးရဲ့အိမ်ကလူကြီးတွေ သိရင် ဘယ်လိုပြဿနာရှာကြမလဲ ..”

“ဘာဖြစ်လာလား ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဖေဖေရာ .. ဖေဖေ သား သမီးတွေ ရှိပါတယ် .. ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း စိတ်ရှုပ်ခဲနေစရာ မလိုပါဘူး .. အဓိကက ဖေဖေ ခုလို အကောင်းတိုင်း အိမ်ပြန်လာတာ အမြတ်ပဲ .. ဖေဖေက တိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေကားနဲ့ ဖေဖေသာ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ အဖေခေါ်စရာတောင် ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ..”

“ဟုတ်သားပဲ အဖေရယ် ..”

မာလာ လည်း စိတ်မကောင်းပါ .. ဦးလွန်း က အလွန်အေးဆေးပြီး လူမှုရေးလည်း သိတတ်တဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အသက်အရွယ်ဆိုတာကို မသုံးဘဲ အိမ်ထောင်ဦးစီးပီပီ ဖခင်နေရာကို လွန်စွာ တန်ဖိုးထားသည်။ ဒီနေ့အချိန်ထိ နေထိုင်မကောင်းတာမှလွဲလျှင် အလုပ်မလုပ်ဘဲ တစ်ရက်လေးမှ မနေခဲ့တဲ့လူ ..

“သွားနေတဲ့ ခြေထောက်က ရှုံ့နှင်းမိ .. ဆူးစူးမိတော့ ဖြစ်တတ်တာပဲ .. အလုပ်လုပ်နေရင် အမှားမကင်းဘူးလေ .. စိတ်မပူပါနဲ့ .. သမီး ..”

တို့တွေ ဝိုင်းတွေးကြတာပေါ့ ..”

“အခု ဒီကောင်လေးက သတိရနေပြီမို့လား.. ဖေဖေကိုဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး .. သူ့အိမ်ကို အကြောင်းမကြားပါနဲ့ဦး တဲ့.. ဒီပုံစံအတိုင်း မြင်သွားရင် မလွယ်ဘူးတဲ့ ..”

“ဘယ်သူ မလွယ်တာလဲ ..၊ ဖေဖေလား .. သူလား ..”

လွန်လွန်း ဝင်မေးတော့ ဦးလွန်း က မချီတရီအပြုံးနှင့် မော့ကြည့်ကာ ...

“သူက ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ သမီးရယ် .. ဖေဖေပေါ့ ..”

လွန်လွန်း က ဦးလွန်း ရဲ့ဘေးမှာ ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေကို ငဲ့ပြီး အိမ်ကို အကြောင်းမကြားခိုင်းဘူးဆိုတာ သဘာဝမှ မကျဘဲ ..၊ ဒီလူက ရိုးသားရဲ့လား .. ကားတိုက်ခံပြီး လုပ်စားနေကြတာတွေ အများကြီး ရှိတယ် နော် ..”

“ညီမလေးရာ.. လူနာကို ဆရာဝန်က စစ်ဆေး ကုသပြီးပြီဥစ္စာ..”

“ဒါပေမယ့် ဖေဖေကို ငဲ့ညှာတယ်ဆိုတာ သဘာဝမကျပါဘူး..”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဖြစ်မှ သဘာဝကျမှာလဲ ..”

လွန်လွန်း က မတ်တတ်ရပ်နေသည့် နေမောင်မောင့် ကို မျက်မှောင်ကုတ်လေးနှင့် မော့ကြည့်နေ၏။ နေမောင်မောင် က ‘ဖြေလေ..’ ဆိုသည့် အကြည့်တို့နှင့် မေးဆတ်၍ ဦးလွန်း ရဲ့ဘေးတစ်ဖက်မှာ ထိုင်လိုက်၏။

“ညီမလေး တွေးလေ .. ကိုကြီးတို့အဖေက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ သမ္မာအာဇီဝကျကျ ကြိုးစားရှာဖွေနေတဲ့သူ .. ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ့်အကျိုးပေးတာလို့ တွက်ရင် မရဘူးလား ..”

“လွန်လွန်း လည်း ဖေဖေဘက်ခြမ်းကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး.. ဟိုလူက နဂိုတည်းက အိမ်ခြေရာခြေ မရှိ .. မိဘမဲ့ .. လူဆိုးသူဆိုး ဖြစ်နေရင် ..”

“ညီမလေးရာ .. နင်တော့ ..”

“လွန်လွန်း ပြောမှပဲ မရှင်းတာ ဘာမှကို မရှိတော့ဘူး ..”

နေမောင်မောင် နဲ့ မာလာ က လွန်လွန်း ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ကြ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ မမခင် .. သူ့ဟာသူ အစတည်းက အကြောင်းကြားရမယ့်လူ မရှိတာကို လွန်လွန်း တို့ကျမှ ကျေးဇူးတင်ခံပြီး လျှောက်ပြောနေတာဆိုရင် ကိုယ်က ညံ့ရာကျတာပေါ့ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတော့ ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပဲ .. ဖေဖေ ပြောပုံအရဆိုရင် တော်တော် ထိသွားတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဖေဖေ သူ့ခြေထောက်တွေကို ဘီးနားက ဆွဲထုတ်ရတာ ..”

“တက်မကြိတ်မိလို့ ပုံမပျက်တာပေါ့ ဖေဖေရယ် .. ကားဘီးရာပြားချပ်နေတာ မရှိဘူးမို့လား ..”

“ကဲ .. လုပ်ပြန်ပြီ လွန်လွန်း ရာ .. ပြောလိုက်ရင် တစ်ဆုံးပဲ .. ငါ့ညီမကတော့ ..”

မာလာ က လွန်လွန်း ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်ပြီး ရယ်သည်။ ဦးလွန်း ကတော့ ပီပြင်အောင်တောင် မပြုံးနိုင်ရှာပါ ..။

သူကိုယ်တိုင် ပွေ့ထူ ကုတ်ပြီး ဆေးရုံတင်ပေးခဲ့ရသည့် ကောင်လေးရဲ့ သွေးသံရဲ့ရဲ့နဲ့ တုန်ယင်ချိနဲ့နေပုံက မျက်လုံးထဲက မထွက် ..၊

မနက် မိုးလင်းမှာတောင် စိုးရုံမိပါရဲ့ ..။

...အိမ်မှာ ထားရမယ် ... ဟုတ်လား ...

အခန်း (၇)

"ဟင်!... ဘယ်လို ... လွန်လွန်း တို့ အိမ်မှာ ထားရမယ် ... ဟုတ်လား ..."

"ဟုတ်တယ် ညီမလေး ..."

အနားမှာ ဖုန်းပြောမယ့်သူ စောင့်နေတာကို လက်ကာပြရင်း ကိုကြီး အသံကို နားစိုက်ထောင်နေရသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အဲ့ဒါ ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုကြီးရဲ့ ... သူ့မှာ အိမ်မရှိဘူးလား ..."

"မရှိဘူးပဲ မှတ်လိုက်ကွာ ... ကဲ ... ကိုကြီးတို့ ပြန်လာမှ သေချာပြောပြမယ် ... နင် ဖေဖေရှေ့မှာ စိတ်ညစ်အောင် တောင်တောင်မြောက်မြောက်တွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော် ... သူ့အတွက် နေရာမြင်ထားလိုက် ..."

"ကိုကြီး... လွန်လွန်း တို့မှာ နေရာ ဘယ်မှာ အပိုရှိလို့လဲ... ကိုယ့်လူချည်းပဲတောင် ကျပ်နေတဲ့ဥစ္စာ ..."

"နေလွန်း အိပ်ရာကို ခဏလုပ်လိုက် ညီမလေးရာ ... သူ ပြန်မလာခင် တစ်ခုခု ကြိုကြတာပေါ့ ... လုပ်လိုက် နော် ... နောက် တစ်နာရီလောက်ဆို ကိုကြီးတို့ ပြန်လာပြီ ..."

ဟိုဘက်က ဖုန်းချာသွားတော့ လွန်လွန်း ရင်ထဲမှာ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ပစ်ဆောင့်သွား၏။

ဘယ်မှာလဲ အခန်း ...

တိုက်ခန်း တစ်ခုလုံးက တံခါးဝကနေ အထဲထိ အိပ်ခန်း တစ်ခန်းမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နောက်ထဲမှာပဲ ရေချိုးခန်းနဲ့ မီးဖိုချောင်အခန်း သပ်သပ်ကန့်ထားတာ ရှိသည်။

ဆယ့်လေးပေ ခေခြောက်ဆယ် တိုက်ခန်းလေးမှာ ဖေဖေနဲ့ ဦးလေး ဦးအောင်ခင် က တစ်ယောက်အိပ် ခြင်ထောင်လေးတွေနဲ့ ဘုရားစင်အောက်မှာ ကပ်ကပ်သပ်သပ် နေရာယူထားသည်။

ဒီဘက်မှာ ဧည့်ခန်းနေရာ ထားပြီး ကိုကြီးတို့ လင်မယားရယ်... ကိုလေးရယ် ... ပြီးတော့ သူမအတွက် အိပ်ခန်းဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သီးခြား ကန့်သတ်၍ တာရုံ ပြုပြင်ထားတာတွေသာ ...။

"လွန်လွန်း ..."

"ဟင် ..."

"ဖုန်းလာတာလား ... ဘာတဲ့လဲ ..."

"လူနာကို အိမ်ခေါ်လာရမှာတဲ့ ..."

"ဟင်!... ဟုတ်လား ..."

မာလာ က ဈေးဆိုင်ဘက်ခြမ်းမှာ ထိုင်လိုက်ကာ ...

"ငါတို့ဆီမှာ ထားမယ်လို့ ပြောတာလား ..."

"ဟုတ်တယ်တဲ့ ... စိတ်ညစ်စရာကြီး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အဲ့ဒါ... ကိုကြီးက အိပ်ခန်းပြင်ထားပေးတဲ့ ..."

"ဟော့တော် ... အဲ့ဒါ ပြင်လိုက်လေ ... တော်ကြာ ရောက်လာကြမှ ကိုယ့်ကားယားတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ ..."

ဒီက နေရေးထိုင်ရေး ကျပ်တည်းနေလို့ စိတ်ညစ်နေတာကို မာလာ ကတော့ တွေးပုံ မရပေ ...။ သောက်ျားပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြီး

သား ဖြစ်နေတတ်သည့်အကျင့်ကြောင့်လား .. ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်လာနိုင်တာ တို့ တွေးမိထားလို့လားတော့ မသိ ..

“ကဲ .. မမခင် ပဲ သွားလုပ်လိုက်မယ် .. နင် ဒီမှာ ဈေးရောင်းထား လိုက်ဦး ..”

“မမခင် .. ကိုကြီးက ကိုလေးအိပ်ခန်းကို ပြင်ထားခိုင်းတာ ..”

“အေးပါ .. ဒါပဲ ရှိတာပဲဟာ ..”

ဒါလည်း သိရဲ့သားနဲ့ .. မမခင် ကိုက ကိုကြီးရဲ့စကားဆို မြေဝယ် မကျ နားထောင်နေတာပါ ..။

“ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..။ မျက်နှာကြီးက ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် ..”

“ဘာလဲ ..”

“ဧည့်သည် ပါလာမှာတဲ့ .. အဲ့ဒါ ဗိုလ်အောင်ဒင် နဲ့ ခေါ်သိပ်လိုက် ပါလား ..”

“နင် ခေါ်သိပ်ပါလား ..”

“ဟာ .. ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေလို့ ဗိုလ်အောင်ဒင် ကို ပြောနေ တာပေါ့ ..”

ဦးအောင်ဒင် က သူ့ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်ကို ပွတ်ရင်း ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဗိုလ်အောင်ဒင် ..”

“ဘာတုံး ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် အဖော်ရတာပေါ့ ..”

“နင်လည်း အဖော်လိုတာပဲ ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး နော် .. စိတ်တိုလာပြီ ..”

“ငါလည်း စိတ်တိုလာပြီ .. မိုက်ဆာလို့ ..”

“မိုက်ကလည်း ခဏ ခဏ ဆာနေတာပဲ .. ဘယ်မှလည်း သွားလာ

ထူးရှားနေရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“ဟာ .. မသွားရပေမယ့် စကားတွေ ပြောနေရတာလေ .. အိမ်မှာ

ဒါခိုရင် ဖြစ်လို့လား ..”

“အံ့မယ် .. လာသေးတယ် ..”

“ဒီမှာ ငါက စညာရှိ ကုံးစွန်ချဲ့ ..”

“ဟုတ်လို့လား ဗိုလ်အောင်ဒင် ရယ် .. မမြဝင်း သေသွားလို့

နုဆိုးဖို့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တဲ့ ခေါင်းတုံးမင်းသားကြီး မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဟီး .. ဟီး ..”

မမြဝင်း လို့ ပြောလိုက်တိုင်း သဘောတွေ ကျနေတတ်ကာ ခေါင်း

ကြီး တပွတ်ပွတ်နှင့် ...

“ရော .. ဂျယ်လီတစ်ဘူး ယူစား ..”

အနီရောင် ဂျယ်လီဘူးလေး လက်ဝါးထဲ ထည့်မေးလိုက်တာနှင့်

အောင်ဒင် က ကျေနပ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ပြူးနေသည့်မျက်နှာက

ချမ်းချမ်း တည်သွားကာ ...

“ငါ့ကို ဘာခိုင်းဦးမလို့လဲ ..”

“အဟွန်း .. မမခင် ကို သွားဝိုင်းကူလိုက်ပါ။ .. ဟိုမှာ တစ်

ဘက်တည်း အိပ်ခန်းရှင်းနေတာ ..”

“ဘာဖြစ်လဲ .. သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေကျ ..”

“မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး ကလည်း .. အခု လွန်လွန်း ကို

လုပ်ခိုင်းထားတာ ..”

“ဒါဆို ကိုယ့်ဘာသာ သွားလုပ်ပေါ့ ..”

“လွန်လွန်း ဆိုင်ထိုင်နေတာလေ ..”

“ငါ ထိုင်မယ် ..”

“မဖြစ်ပါဘူး .. တော်ကြာ ဗိုလ်အောင်ဒင် အလုပ်ပျင်းတယ်ဆိုပြီး

ပြောဝင်း က ကိုကိုချစ် နောက် ပါသွားလိမ့်မယ် ..”

ဦးအောင်ဒင် က 'ဟုတ်လို့လား' ဆိုသည့် အကြည့်နှင့် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့နာမည်ကို စနောက် ခေါ်ကြရင်း ဗိုလ်အောင်ဒင် ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြထားကြတော့ ဦးအောင်ဒင် က သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်အောင်ဒင်လို့ပဲ ဗုတ်နေခဲ့၏။

"လွန်လွန်း နော် .. လူပျိုကြီးကို ချစ်တာခင်တာတွေ ပြောပြပြီး မဟုတ်မဟတ် စွဲလမ်းနေအောင် မလုပ်နဲ့ .." လို့ နေမောင်မောင် က မကြာ မကြာ သတိပေးခဲ့ဖူးသည်။

ဒါပေမယ့် စနောက်နေတဲ့လူက နေလွန်းမောင် ပါ ပါနေသဖြင့် ခုတော့ ဗိုလ်အောင်ဒင် အစွဲကို ချွတ်ဖို့ မလွယ်တော့ပေ ..

"ဒီဖိနပ်လေး ဘယ်လောက်လဲ ဟင် .."

ဖုန်းနဲ့ ဖိနပ်စင်က လွန်လွန်း ဘက်မှာဖို့ ဝယ်သူလာတော့ ဒီဘက် လှည့်လိုက်ရသည်။ ဦးအောင်ဒင် က ထသွားမလို့ ပြင်ပြီးမှ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ပြန်ထိုင်နေ၏။

"အဲ့ဒါက နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာ .."

"ဒါကရော .."

"အဲ့ဒါက ထောင့်ခုနစ်ရာ .."

ဝယ်သူက ကတ္တီပါဖိနပ်ပါးလေး နှစ်ရန်ကို ယှဉ်တွဲကြည့်နေရင်း မဲ့ကာ ..

"ဒီကြိုးပေါ်မှာ စီးကွင့်လေး ထိုးထားတာနဲ့ ဒီလောက်တောင် ကွာရလား .. ဖိနပ်က အတူတူပဲဟာ .."

"မတူလို့ စီးကွင့်ပါတဲ့ အရန်က ဈေးပိုတာပေါ့ အစ်မရဲ့ .."

"ပိုပါစေဦးဟယ် .. ဒီလောက်တော့ မကွာပါဘူး .. ဟိုနေ့က ဈေးကြီးထဲမှာ မေးကြည့်ခဲ့ပါတယ် .. စီးကွင့်နဲ့ပဲဟာ ထောင့်ငါးရာပဲ ရှိတယ် .."

"ဒါဆို အဲဒီမှာပဲ သွားဝယ်ပေါ့ .."

ဝယ်သူမျက်နှာ မဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ 'ဈေးသည်က ကြာဆိုးလိုက်တာ' ဆိုသည့်အကြည့်နှင့် မျက်စောင်းထိုး၏။

"ဟား .. ဟား .. ဟား ... အဲ့ဒီက စတာ .. အဲဒီကပဲ .. ဟား .."

ဦးအောင်ဒင် ဂျယ်လီဝါးရင်း ပါးစပ်ကြီးဖြူ၍ အားပါးတရ ပြောသည်။ ဖုန်းဖိုးပိုက်ဆံ ပြန်အမ်းနေသည့် လွန်လွန်း က မျက်စောင်းချက်ကို မသိလိုက် ..

"အို .. အဲ့ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ အစ်မ .. မတန်တဆကို .."

"စီးကြည့်တာလေ .. ဖိနပ် တော်မတော် စီးမကြည့်ရဘူးလား.."

"ရတယ်လေ .. ဒါပေမယ့် တော်နိုင်ရဲ့လားဆိုတာ ကြည့်တာနဲ့ ကြားကြီးကို ခွတ်ထိုး စီးလို့ ရမလား .. ပြီးတော့ ကတ္တီပါဖိနပ်က ချားရင် ခြေရာထင်တယ် .."

"အောင်မယ်လေးဟယ် .. ပလာဇာမှာ သောင်းကျော်တန်ဖိနပ် တောင် စိတ်ကြိုက်စီးကြည့်လို့ ရတယ် .. ဝယ်မှ စီးရမယ်လို့ ဘယ် ခပြောဘူး .."

လွန်လွန်း စိတ်တိုသွားသည်။ မမခင် လောက်အရွယ် အမျိုးသမီး သည်း စိတ်ပျက်စွာ စုံချီဆန်ချီ ကြည့်မိကာ ...

"ကြည့်ရတာ ပလာဇာမှာ ဒီလိုပဲ လျှောက်စီးကြည့်ပြီး ထားခဲ့နေ ဆင်တယ် .."

"ဘာ!..."

"အဲ့ဒီမှာ ရရင် အဲ့ဒီမှာပဲ သွားစီး .. ဒီမှာ ထောင်ကျော်တန်လေး ဆိုတော့ ထိခိုက်မခံဘူး .. ဆိတ်ခြေရာလောက်ရှိတဲ့ ဖိနပ်ကို ဆင် ထောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဆုံးမှာလဲ .."

လွန်လွန်း က ပြောနေရင်း ထသွားကာ သူမ လက်ထဲက ဖိနပ်ကို ဆွဲယူကာ ...

“ဟိုဖီနပ် ပြန်ထားလိုက်ပါ ..”
“ကြီးကျယ်လိုက်တာအေ .. လူကိုလည်း ဇော်ကားသေးတယ်
ရောင်းကောင်းဦးမယ် ညည်းတို့ဆိုင် ..”

“အဲဒါ ရှင့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး .. ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ဝိတ်ပြီး အေး
သွားပါ ..”

“သွား .. သွား .. ပြန်ပေတော့ .. မစဉ်းစားနဲ့ ပြန်ပေတော့ ..
ဆိုင်ပြင်ကာ တစ်မျိုး .. ဆိုင်ထဲက တစ်မျိုး မောင်းထုတ်ခံနေရ
ဘေးက နာရီပြင်ဆိုင်ထဲက လူတွေပါ လှမ်းကြည့်နေကြသဖြင့် အ
သမီးမျက်နှာ သဖန်သီးလို ရဲညိုသွား၏။

ဦးအောင်ဒင် မျက်နှာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးကို လှည့်ကြည့်၍ ခါးထောင့်
ကာ ...

“အရူးက ဈေးရောင်းပြီး ကျပ်မပြည့်တဲ့လူက လူမှန်းမသိ မိုက်
တယ် .. ရော့ ..”

ခြေစောက်အောက်က ချွတ်သည့် ဖီနပ်ကို ပစ်ချလိုက်သည့်
ဖီနပ်က စောင်းလိုက်ပစ်ကျကာ ပြန်ခုန်ပြီး လွန်လွန်း ရဲ့ပေါင်ကို
သွား၏။

“တောက်!...”

လွန်လွန်း က ထိုဖီနပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ ပေထောင့်
စောင်း ပြန်လှည့်ကြည့်သည့်မျက်နှာကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဟာ!... ချကုန်ပြီ ..”

ပတ်စန်းကျင်မှာ အုန်းခနဲ ထပြစ်သွား၏။ ခံလိုက်ရသည့် အ
သမီး ရှက်စိတ်မွန်သွားကာ လက်မှာ ချိတ်ထားသည့်အိတ်ထဲက ထိ
ဆွဲထုတ်၍ လွန်လွန်း ကို ရိုက်ဖို့ ပြန်လှည့်လာ၏။

“ဟိဟိ... ရစ် ..”

ဦးအောင်ဒင် က ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေ ချိတ်သည့် ဝါးလုံး

နှင့် အမျိုးသမီးရဲ့ဗိုက်ကို လှမ်းထောက်ထားလိုက်ပြီး ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား ... စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ပါ ကိုကိုချစ် ..
ဗျား ဘယ်လိုမှ မနိုင်နိုင်ပါဘူး .. ခင်ဗျား ရှုံးနေပါပြီ .. ဟား ..
ဟား .. ဟား ...”

ရုတ်တရက် အရှိန်နဲ့ ရှေ့တက်တုန်းမို့ ဗိုက်ကို ဝါးလုံးနဲ့အထောက်
လိုက်ရသဖြင့် အမျိုးသမီး နေရာမှာပဲ ရှေ့တိုးမရဖြစ်ကာ ထီးတရမ်း
နှင့် ကြည့်ရဆိုးနေ၏။

“ဘယ်ရမလဲ .. ဝုန်းရဲ့ ရွှေတုတ်ဖျားမှာ မိစ္ဆာကြီး ဓားတရမ်းရမ်းနဲ့
အေးယားကြီး ကျပြီ .. မရဘူးလေ .. မရဘူး ..”

“ဖယ် .. ဖယ်စမ်း .. ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ငါ့ကို ဝိုင်းသမကြ
တာ .. နင်တို့ တွေ့မယ် ..”

“နေကြပါဦး .. ဘာတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ ..”

ရှေ့မှာ တက္ကစီ ရပ်လိုက်တာ မြင်တည်းက လွန်လွန်း ခေါင်းကြီး
သွားသည်။ ပြဿနာကို အိမ်ပေါ် ခေါ်လာတဲ့လူတွေက ပြန်မရောက်
သေးဘဲ အိမ်မှာ ပြဿနာက ကြိုစောင့်နေရာ ...

“လွန်လွန်း .. နင် တော်တော်ဆိုးပါလား ဟင် ..”

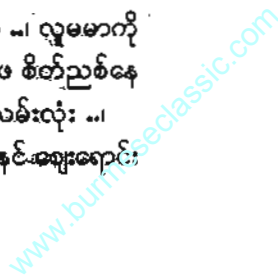
“ကိုကြီးကလည်း ..”

“တော်တော့ ..”

နေမောင်မောင် ကလည်း စိတ်တိုခဲတဲ့သူပါ ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့
ဖြစ်ကိုတော့ သူ ခွင့်မလွှတ်ချင် ။

ကားထဲက လူမမာကို ဝိုင်းကူတဲ့မို့ နေနေသာသာ ။ လူမမာကို
ဆိုင်းထားပြီး ရန်ပွဲကို ရှင်းနေရသည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေ စိတ်ညစ်နေ
တာကို အေးချမ်းအောင် သူ ကြိုးစားလာခဲ့ရတာ တစ်လမ်းလုံး ။

“ကက်စတန်မာဆိုတာ အောင်လ် ထု(စ်)ထရူးပဲ .. နင်ဈေးရောင်း
ပြီးတော့ ..”

“ကိုယ်ရောင်းကာမှ အဲဒါကြီးကို လက်ကိုင်ထားရမှာလား ကိုဦးရဲ့.. လွန်လွန်း တို့ ဖားကက်(တ်)တွေ .. ပလာဇာတွေမှာ ဈေးဝယ်ရ ဖြင့် ကက်ရှာမှာ သွေးတောင့်အောင် စောင့်ရ .. မေးလို့လည်း ပြန်ဖြေ မှ ဖြေ .. ဖြေတော့ မျက်နှာထားတွေက ဝယ်ချင်ဝယ် .. မဝယ်ချင် ဆိုတာမျိုး .. ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနဆိုတာ နာမည်ထည့်မဖြေ ဂျင်လို့ သူတို့တွေကျတော့ ..”

“သူတို့က နင့်လိုတော့ ပါးရိုက်မလွတ်ဘူး မို့လား ..”

“ရိုက်ကြည့်ပါလား .. လွန်လွန်း အသား လာထိလို့ကတော့ ဘိုင်းတူးပဲ .. သူ တစ်ချက်ဆို ကိုယ်နှစ်ချက် ..”

“ပြောနေရင်းနဲ့ ကြည့် ..”

ဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် သူစိမ်းလူနာက ပြုံးလိုက် မြင်တော့ နေမောင်မောင် ရှက်သွားမိကာ ...

“မပြောတော့ဘူး နင့်ကို ..”

“မပြောဘဲ နေလိုက်ပါလား ကိုမောင် ရယ် .. သူ့အကြောင်းလေး သိရဲ့သားနဲ့ ..”

မာလာ က ယောက်ျားဖြစ်သူကို ဝင်ပြောပြီး ဦးအောင်ဒင် လှည့်သည်။

“ကလေးကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်နေတာက ဟိုမှာ .. ဦး တရားခံ ..”

အကြည့်တွေ သူ့ဆီ ရောက်လာတော့ ဦးအောင်ဒင် က ခေါင်း ကို ပွတ်၍ မျက်နှာလွှဲ၏။

“ဘာလုပ်မိလို့လဲ ..”

“တော်ပါတော့ .. ဦးလေးကိုလည်း မပြောချင်တော့ဘူး .. အ မတော်ရင် ဝင်ထိန်းပြီး ပြောဆိုပေးပါလား .. လွန်လွန်း က ဆော်ရင် သူက နောက်က ..”

“ဘာဖြစ်လဲ .. ငါ့လူကို လာချကြည့်ပါလား .. ဒီမှာ ဗိုလ်အောင် ဒင် .. မမြဝင်း ကို ထိရင် ငါ မခံဘူး ..”

ပြီးတော့ လက်သီးဆုပ်၍ ...

“သူပဲ ခံလိမ့်မယ် .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

နောက်ထပ် ရယ်သံက လူနာဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆီက ..

အံ့သြသည့်အကြည့်တွေ အားလုံးထဲမှာ လွန်လွန်း က စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ကာ ...

“လူနာက လူနာလို မနေဘူး.. သူများကိစ္စ ဘာလိုက်ရယ်တာလဲ..”

“လွန်လွန်း ..”

နေမောင်မောင် ညီမ အနား ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားကာ လက် မောင်းလေးကို ကိုင်လှုပ်၍ ...

“နင် .. နင်တော့ .. ကျွတ်!...”

“အေးဟေ့ .. မပြောချင်တော့ဘူး ..”

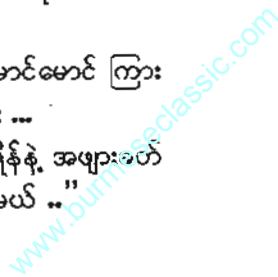
ဦးလွန်း ခေါင်းတခါခါနှင့် အိမ်တွင်းဘက် လှမ်းဝင်သွားတော့ သည်။ လွန်လွန်း က ထိုတစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းလည်း ထိုးသည်။ နေမောင်မောင် လက်ကိုလည်း ရုန်းထွက်၏။

ဟွန်း.. အိမ်မှာ တက်လာတဲ့ အကုသိုလ်အတုံးလိုက်ကို ကန်တော့ ပွဲနဲ့ ကြိုရမလား ..

တမင်တကာ နေစရာ စားစရာ မရှိလို့ ကုပ်တွယ်လိုက်လာတာ သိတာကျလို့ ..

နောက်ထပ် ပို့လွှတ်မယ့် မျက်စောင်းက နေမောင်မောင် ကြား ဝင်ကွယ်လိုက်သဖြင့် အရာမရောက်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ...

“ဆောရီးပါ ညီလေး ရာ .. ရန်ဖြစ်ထားတဲ့အရှိန်နဲ့ အဖျားခတ် သွားတာပါ .. လာ .. မင်းကို အခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေးမယ် ..”

“ကိုမောင် .. နေဦးလေ .. သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ ..”
 “မမခင် ကလည်း .. ဒီမှာ ဘယ်နှစ်ရက် ကြာမှာလဲပဲ မေးစမ်းပါ”
 နေမောင်မောင် မျက်နှာ တင်းသွားကာ ...
 “သူ့ခြေထောက်တွေ ကောင်းတဲ့အထိ နေမှာ .. အဲဒီတော့ အကန့်
 အသတ် မရှိဘူး ..”

မာလာ ကတော့ ကောင်လေးရဲ့ တည်သလို ရယ်သလို အကဲခတ်
 မရသော မျက်နှာကို ကြည့်၍ လွန်လွန်း နဲ့ ဘယ်လိုမှ မလွယ်နိုင်တာကို
 တွေးနေမိကာ ...

“နာမည်ကရော ..”

“အေး .. အမှတ်တမဲ့နဲ့ .. ဘာလဲ .. ချစ်ရဲ့ ဆိုလား ..”

နေမောင်မောင် ကိုယ်တိုင် ဧဝေဧဝါနှင့် ထပ်မေးမှ ကောင်လေး
 က မော့လာကာ ...

“ကျွန်တော့်နာမည် ချစ်ရသူ ..”

“ချစ် ရ သူ ..”

မာလာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားကာ လွန်လွန်း ကို လှမ်း
 ကြည့်မိ၏။ လွန်လွန်း က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာ ကြားသလား-
 မကြားဘူးလား မသိ ...

“ချစ်ရသူ .. အင်း .. ချစ်ရသူ ..”

ကြားဝင်လာသည့်အသံက ဦးအောင်ဒင် ထံမှ ...

“လွန်လွန်း က ချစ်မှာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ် .. လုံးဝ
 ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ သေချာတယ် ..”

စိတ်မမှန်တိုင်း သူ ပြောနေသမျှ ကျန်တဲ့လူတွေ မျက်နှာ ဘယ်လို
 ထားရမန်း မသိ ...

သိပ်တော့ မလွယ် ...

အခန်း (၈)

ညဉ့်နက်မှ ဆိုင်သိမ်းနေရင်း ဆိုင်ခန်းနေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ
 မိသားစု စုဝေး တိုင်ပင်ရသည်။ အိမ်ပေါ်မှာက ဝမ်းတိုးစကား ပြောလို့
 ရလောက်အောင် ကွယ်ရပ်ဆိုတာ သိပ်မရှိ ...

“ဒီတိုင်းမလုပ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ခင် .. ငါတို့ကြောင့် သူ့ခေါင်း
 မှာ ပတ်တီးအမွှေးသားနဲ့ ခြေထောက်တွေက မလှမ်းနိုင် .. မကြာနိုင် ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. တာဝန်ရှိတာက ဆေးကုပေးဖို့လေ .. အိမ်ပေါ်
 ထိ ခေါ်တင်ထားရတာ လူတစ်ယောက်စရိတ်ကို သည်းခံနိုင်တယ် ..
 သူတာဝန်က သေးတာ မဟုတ်ဘူး ..”

နေမောင်မောင် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချကာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေ
 သည့် ဒူးပေါ်မှာ လက်ထောက်၍ ဆံပင်တွေကို ဖွ၏။

“အဖေရော ..”

“ဖေဖေ ဘုရားရှိခိုးနေတယ် .. ငါလည်း ဖေဖေကို စိတ်မပူစေချင်
 လို့ လူနာအကြိုက် လုပ်နေတာပဲ .. ကောင်လေးက သူ့မှာ အိမ်ရှိတယ် ..
 ဒါပေမယ့် သူ မပြန်ရဲတဲ့အပြစ် လုပ်ထားလို့ တဲ့ ..”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆို လွန်လွန်း ပြောသလိုပဲပေါ့”

“ညီမလေး နင် သာသာနေစမ်းပါ .. အခု ကိုကြီး ပြောတာကိုပဲ နားထောင် ..”

ခဏခဏ အဆူခံနေရမယ့် ဒီလူ အိမ်မှာနေမည့်ကိစ္စကိုပဲ သူမ ကလည်း သဘောမတူနိုင် .. အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေတာ က ပိုဆိုးနေ၏။

အိမ်ခန်းကန့်ထားတဲ့ ငါးထပ်သာပြားတွေရဲ့ အပြင်ကို ခေါင်းပြူး လိုက်တာနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မမြင်ချင်လို့လည်း မရ။

မိသားစုတွေ များနေပြီး အိမ်သာ ရေချိုးခန်းကလည်း တစ်ခန်းပဲ ရှိသည်။ ဒီပြဿနာကရော သေးသေးနပ်နပ်လား ..

“သူ့ကို ပြန်ပို့သည်ဖြစ်စေ .. မပို့သည်ဖြစ်စေ .. ဒီဒဏ်ရာတွေကို ငါတို့ပဲ ကုပေးရတော့မှာမို့လား ..”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် .. မိဘက မကျေနပ်ဘူးဆိုရင်ကောင် ပြဿနာတွေ ဆက်ရှင်းနေရဦးမှာ ..”

မာလာ က ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်သဖြင့် လွန်လွန်း ပါးစပ် ပိတ်သွားသည်။

“ပြီးတော့ ခြေထောက်တွေက အကောင်းတိုင်းမှ ပြန်ဖြစ်ပါ့ မလား ..”

“မသိသေးဘူး .. ဓာတ်မှန်အဖြေကတော့ ဒူးဆစ်မှာ အဖြေထပ် ရှာကြည့်ရမယ်တဲ့ .. ပြီးတော့ အရိုးအကြောဆရာဝန်ကို ပြရဦးမယ် .. လိုအပ်ရင်တော့ ပါရဂူဆီ ရောက်ဦးမှာပဲ ..”

“ဒုက္ခပါပဲ .. အထူးကုတွေနဲ့ ပြရင် စရိတ်က နည်းတာ မဟုတ် ဘူး .. ဒါနဲ့ ပျောက်သွားရင်တောင် တော်သေးတယ် .. တကယ်လို့ ခုနပြောသလို အကောင်းတိုင်း ပြန်မဖြစ်တော့ရင် ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြ မလဲ ကိုမောင် ..”

“အဲ့ဒါကို ပြောတာ .. ဖေဖေ စိတ်ညစ်နေတာလည်း အဲ့ဒါပဲ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့နေ့တော့ မိဘက သိမှာပဲလေ .. ဒီပြဿနာ အေး ချမ်းပါ့မလားဆိုတာ ကာယကံရှင်ကလည်း အဓိကကျသေးတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုမောင် .. ဟုတ်တယ် လွန်လွန်း ရဲ့ ..”
မာလာ က လွန်လွန်း ကိုပါ လှည့်ကြည့်ပြီး နားချ ဖျောင်းဖျလိုက် သေးသည်။

“ကောင်လေးကို သိပ်လည်း စုစုအောင်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ညီမ လေးရယ် .. အဖေ့ကို သနားပါတယ် နော် .. အိမ်မှာ လူစိမ်းတစ် ယောက်တိုးတာ မမခင် တို့လည်း မကြိုက်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ဖြစ်ခဲ့ တာက တကယ့် အကြီးကြီးရယ် .. ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်လာရင် မောင်းသူပဲ တာဝန်ယူရတာ .. ဘယ်သူမှ အစားဝင်ခံပါ့မယ်ဆိုလို့ မရဘူး ..”

ဖအေကို ထိခိုက်မည်ကို သတိရတော့ လွန်လွန်း မျက်ဝန်းလေး တွေ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ဖြစ်သွားရှာ၏။ နေမောင်မောင် က သူညီမ ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်လိုက်ပြီး ပြုံးကာ ..

“ငါ့ညီမ မျက်စောင်းထိုးတာလေးရယ် .. ကောက်ခနဲ ကောက်ခနဲ ဝင်ဝင်ပြောတတ်တာလေးရယ်ပဲ လျှော့ .. အများကြီး မဟုတ်ဘူး ..”

“ကိုကြီးကလည်း .. လွန်လွန်း က အမြင်မတော်တာတွေကို ပြော တတ်တာပါ ..”

“ဟာ .. ဒါဆိုရင်တော့ ငါ့ညီမ ဘာမှကို အမြင်မတော်အောင် နေနေကြတာပဲ .. မင်းတို့ ဆင်ခြင်ကြ ..”

“ကိုကြီး နော် ..”
“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

မာလာ ကလည်း ရယ်နေကာ ..
“တော်ကြာ စာမေးပွဲတွေ ဖြေကြတော့မယ် .. လခတွေလည်း ယူ ပြီးပြီ နော် .. ကလေးတွေ စာမေးပွဲပြီးတဲ့အထိတော့ စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး

သင်ပေးရမယ် .. မမခင် ကတော့ ဒါကိုပဲ ပြောချင်တာ..”

“မမခင် ကလည်း ကလေးတွေနဲ့ လွန်လွန်း က ဆူဆူငေါက် ငေါက် ဘာပြဿနာမှ-မရှိဘူး ..”

“အခု မရှိဘူးလေ .. ကလေးအမေတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ ကလေး တွေက လွန်လွန်း နဲ့မှ သင်ပါ့မယ် ဖြစ်နေကြလို့ ကြည့်နေကြရတာ.. အဲဒီကျေးဇူးရှင်လေးတွေကိုယ်တိုင် ရှင့်ကို စိတ်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ ..”

“လုံးဝ မပျက်ဘူး ... အေးဆေး ..”

“ငါ့ညီမက အခု ဆရာမကြီး အဝီအပြင် လုပ်နေပြီလား .. ဆရာမ နဲ့လည်း မတူဘဲနဲ့ ..”

“ကိုကြီးပဲ ပြောနေတာ .. ကလေးတွေကဖြင့် သူတို့ဆရာမနဲ့ မရှင်းလင်းတဲ့ စာတွေကို တိချယ် သင်ပေးမှပဲ ရှင်းသွားတယ် တဲ့ ..”

“ဘယ်သူ ပြောတာလဲ .. အဲဒီကောင်လေး ဆရာမ စာသင်နေ တုန်း ကျောင်းလစ်နေတာလားမှ မသိတာ ..”

“တွေ့လား ..”

“ကဲ .. တော်ကြပါတော့ .. လူမမာကို ဆေးသောက်ချိန် သွား သတိပေးရဦးမယ် .. ဒဏ်ရာတွေကိုရော ဘယ်လို ဆေးထည့်ပေးရမှာလဲ မသိဘူး .. နောက်နေ့ကျရင် ဆေးခန်းသွားပြတုန်း တစ်ခါတည်း လိုက် သွားပြီး မှတ်ထားဦးမှပါ ..”

မာလာ က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ထဲ ထဝင်သွား၏။

“ညီမလေး ..”

“ဟင် ..”

“ကိုယ့်အစ်မကို ဝိုင်းကူလိုက်ဦးလေ ..”

“ကူတာပဲ ကိုကြီးကလည်း .. လွန်လွန်း စာသင်ပေးတဲ့ လစတွေ လည်း လွန်လွန်း တစ်ဖြာမှ မယူဘူး .. စာသင်ပေးပြီးတာနဲ့ မီးဖိုချောင် ထဲလည်း ဝင်ပေးတယ် .. ဆိုင်လည်း ထိုင်ပေးတယ် ..”

“ရန်ဖြစ်ရင်းနဲ့လား ..”

မနက်က ရန်ပွဲကို ပြောတာမှန်း သိကာ လွန်လွန်း က ဖြစ်ရပုံကို ပြန်ပြောပြသေးသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူ လွန်သလဲ ကိုကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့် ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ကိုကြီးကလည်း သူစိမ်းရှေ့မှာ ညီမလေး ရန်ဖြစ်နေ တာကို မကြိုက်လို့ ဆူတာပါ .. ပြီးတော့ ကိုကြီးတို့အိမ်မှာ ပြဿနာ တစ်ခု ရှိနေတယ်လေ .. နောက်ထပ် ပြဿနာမဖြစ်အောင် နင်က ဆင် ခြင်ရမှာပေါ့ ..”

လွန်လွန်း အသံလေး တိတ်သွား၏။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ဖော်ရ ကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

“အခုလည်း ငါ ဝင်ကူနေတာပဲဆိုပြီး နေ့စဉ် လည်ပတ်နေတဲ့ အချိန်ဇယားအတိုင်း ကိုယ့်ကဏ္ဍ ပြီးပြီဆိုတာနဲ့ ထိုင်မနေနဲ့ .. အိမ်မှာ အလုပ်ပိုတစ်ခု ရှိလာပြီ ..”

“လူနာကို ဂရုစိုက်ခိုင်းနေတာလား ကိုကြီး ..”

“ဂရုစိုက်နေရမှာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး .. ခင် က ဒါလေးတော့ လုပ်ပေးပါဦးဆိုရင် လူနာရှေ့မှာ စုစုဆောင့်ဆောင့် ငြင်းဆန်မနေဘဲ ဝင်ကူပေးလိုက်ရုံပါ ..”

ဘာမှတော့ မပြောရဲတော့ပေမယ့် ပြောသလောက်တော့ မလွယ် နိုင် ..

အခန်း (၉)

“ခေါင်းကဒဏ်ရာ မကျက်ခင်တော့ ဆရာဝန်ကို အိမ်မှာ လာကြည့်ဖို့ ပင့်ထားရတာပေါ့ .. စရိတ် ပိုကုန်ပေမယ့် ကိုယ်ကလည်း ခုမှ အလုပ်ပြောင်းကာစ သိပ်ပျက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ .. ဖေဖေကလည်း ကားပြင်တဲ့ဆီမှာ နေရမှာ ..”

“အင်း .. နေရာလေး ကျည်းလို့ အပေါ်တစ်ထင် ဝယ်နိုင်မလားလို့ စုဆောင်းထားကြတာလေးတွေတော့ ..”

“ခင် ရာ .. အဲဒီစကားတွေ ညီမလေးရှေ့မှာ သွားမပြောပါနဲ့ကွာ.. ငယ်တဲ့သူက စိတ်ကွက်ရင် ကွက်သလို ပြောချလိုက်မှာ .. ကိုယ့် ဖေဖေကို မဆုံးရှုံးရဘဲ ငွေကုန်ရတာ ဘာဖြစ်လဲ .. ဒီ အက်ဆီးဒင့်မှာ ဖေဖေ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင်လို့ တွေးကြည့် .. ကိုယ် အဲဒီလို တွေးပြီးတော့ ငွေကို မနုမြောနိုင်တော့တာ ..”

ညီမလေး ရှေ့ မပြောပါနဲ့ဆိုပေမယ့် လွန်လွန်း တို့က ကြားပြီး ပါပြီ .. လူမမာအတွက် ဝယ်လာခဲ့ရသော နို့တစ်ခွက်နဲ့ ပလာတာကို ခြောက်ကြည့်ပြီး ထိုနေရာကနေ ခွာခဲ့ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းက တံတောင် မထက် စုပွက်နေခဲ့ပြီ ..

ကိုကြီးက အလုပ်မသွားခင် လူနာအတွက် မျက်နှာသစ် .. အပေါ့အပါးသွားဖို့ကအစ လုပ်ကိုင်ပေးပြီးပြီဖို့ သူက စားဖို့သောက်ဖို့ ထိုင်ဆောင့်နေတာ အခန့်သား ..

“ဒေါက် ..”

နို့ထည့်ဖို့ ဖန်ခွက်ကို ယူလာပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ဒေါက်ခနဲ မြည့်အောင် ချ၏။ ချပြီးမှ အသံပိုကျယ်သွားမှန်း သိကာ ဆိုင်ရှေ့မှာ ကိုကြီး ခုပ်နေသေးတာကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

ကိုကြီးက ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေ ကူချိတ်ရင်း မမခင် နဲ့ စကားပြောနေတာ သူ့အာရုံနဲ့ သူ ..

အံ့မာ .. ကြည့်ဦး ..

စားပွဲဆေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတယ် မှတ်တာ .. သင်းက အိပ်ငိုက်နေတာကိုး ..

“ဂွမ် ..”

“ဟ!...”

စတီးပန်းကန်ပြားလေးကို တမင် ဆောင့်ချပစ်လိုက်တော့ ဆတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်လာ၏။

“ဖြည်းဖြည်းသက်သာ လုပ်လို့ မရဘူးလား ..”

“ရတယ် .. တမင် လုပ်တာ ..”

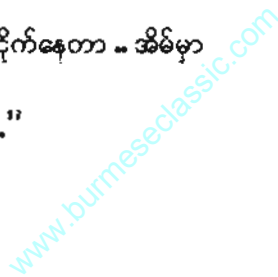
နီရဲနေသည့် မျက်လုံးတွေကို လက်နဲ့ ထပ်ပွတ်လိုက်ပြီး သူက မျက်မှောင်ကုတ်နဲ့ ကြည့်သေးသည်။

“ဘယ်သူ့ကို တမင် လုပ်တာလဲ ..”

“ရှင်ကိုလေ .. ရှင်ကို ..၊ စောစောစီးစီး အိပ်ငိုက်နေတာ .. အိမ်မှာ အျက်သရေ မရှိဘူး ..”

“အစတည်းက ကျက်သရေ မရှိတာများ ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

သူများတကာ ဆွေဆွေခွန် ဒေါသထွက်သွားတာမှ သူက ဘာမှ မဟုတ်သလို ...

“ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..”

နို့နဲ့ ပလာတာ ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ကို မေးတာ မျက်နှာက အလိုမကျဖြစ်နေသည့်မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် ...

“ငါ့ကို ကျွေးဖို့ဆိုရင် ပြန်ယူသွား .. ငါ နို့မကြိုက်ဘူး ..”

“ရှင်ကို ဘာကြိုက်လဲ မေးထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ .. လူမမာဖို့လို့ သင့်တင့်တာ ဝယ်ကျွေးတာ ..”

“လူမမာပေမယ့် ပိုက်နဲ့သွင်းရတဲ့ အခြေအနေ မဟုတ်သေးဘူး .. မစားချင်တာကိုတော့ မျှီမချနိုင်ဘူး ..”

“အံ့မာ .. ပြောပုံက .. ဒီမှာ ..”

“ဘာလဲ ..”

“ရှင် သိပ်လူဝါးမဝနဲ့ သိရဲ့လား .. ဒီက လူကြီးတွေကြောင့် ..”

“ငါ မစားချင်လို့ မစားဘူးပြောတာ လူဝါးဝတယ် ဖြစ်စရာလား .. ဒီမှာ ..”

“ဘာလဲ ..”

“ငါကလည်း နေချင်လို့ နေနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အံ့မာ ..”

“ဆေးရုံမှာ နေချင်တာ .. မင်းအဖေက ဆေးရုံစရိတ် မတတ်နိုင်ဘူး .. လူခွဲမရှိဘူး ဆိုလို့ ..”

လူပုံက ဆံပင် ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ .. ပိန်ညှော်ညှော် ဖြူခြောက်ခြောက် ..

လူက ပိန်ပိန်နှင့် ရှည်သည့်အရပ်က နှစ်ပိုင်း ပြတ်ကျတော့မလား ထင်ရသည်။ မညာမတာ ပြောကြကြမ်းဆိုလျှင် တကယ့် ဘိန်းစား သူနီးရပ်။

“အဲဒီလောက် မေတ္တာတွေ စူးရောက်ပြီး လူကို ကြည့်မနေနဲ့ .. ဒါတွေ ပြန်ယူသွားရင် ရပြီ ..”

“မယူနိုင်ဘူး .. ကျွေးလိုက်ဆိုလို့ လာကျွေးပေးတာ .. စားချိန် ဘုန်းမှ ပြန်သိမ်းမယ် ..”

“နတ်တင်သလိုလား .. ဒါဆိုလည်း ထားလေ ..”

“ဟွန်း .. နတ်ဖြစ်သွားလို့ မာန်တက်မနေနဲ့ .. နင့်ကို နတ်မြတ် နတ်ကောင်းလို ပူဇော်နေတာ မဟုတ်ဘူး .. မကျွတ်မလွတ်တဲ့ဘဝနဲ့ ဘုရား တင်မှ မြှောက်မှ စားရတဲ့ နတ်တေလေလို .. ဖေဖေ ပြောတာ ဒါ သရဲတွေတဲ့ .. ဒါကို နားလည်တဲ့လူတွေက နတ်စင်မြင်တိုင်း ထက်အုပ်မချီဘူး တဲ့ ..”

ခဲလိုက်ရတာ အိဆိမ့်သွားသည် .. ဒါပေမယ့် ချစ်သူ က မျက်နှာ မျက်ပါ။ ပုံစံကိုက စွာတေးလန်ရုပ်လေး ပေါက်နေသည့် သူမ မျက်နှာ ချစ်ပုံ ကြည့်နေမိသည်။

ရောက်လာစကလည်း သူမရဲ့ရန်ပွဲနဲ့ တည့်တည့်တိုး၏။ သူ့ကို ဘုရားတော့ မျက်စောင်းက သူ့ဆီကို အော်တိုမစ်တစ် ရောက်လာခဲ့သည်။

စိတ်မနှံ့တဲ့ ဟိုလူကြီး ရယ်စရာပြောလို့ ရယ်မိတာတို့ပဲ မျက်စောင်း စားသွားထက် ပြင်းသေးသည်။ ခုချိန်ထိ သူမထံမှာ ဗျူငြာယဉ်ကျေး တစ်စုံတစ်ရာမှ ရှိမနေခဲ့ပေ ..

“ဟဲ့ .. ဘာတွေ ဖြစ်နေကြလဲ ဟင် .. မောင်လေးက ..”

“ကျွန်တော် ဒါတွေ မစားချင်လို့ ..”

မာလာ က လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ အခြေအနေကို သိသည်။ မောင် ထွက်သွားတဲ့အထိ မနည်း အောင့်အင်းနေခဲ့ရတာပါ .. လာ ညှို့လိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း ..

“ဪ .. မနက်စာကို မကြိုက်လို့လား .. မောင်လေးရယ် .. ဘုရားတွေကလည်းရှိတော့ အနာရင်းမှာနဲ့ .. ပြည်တည်မှာနဲ့ အိမ်မတို့

လည်း ဘာကျွေးရမှန်း မသိဘူးလေ .. အဲဒါကြောင့် ဆရာဝန်ကို မေးခိုင်းဒါလေးတွေ ..”

“ရတယ် .. ကျွန်တော် ဘာမှမစားလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး .. ဒါတွေ ယူသွားပါ ..”

“မဟုတ်တာ မောင်လေးရယ် .. မင်းကို ဆေးတွေတိုက်ဖို့ ပေးသေးတယ်လေ .. ဘာမှမစားရင် ဆေး ဘယ်လိုလုပ် သောက်မှာလဲ ..”

“ဒါဆိုလည်း ကော်ဖီနပ်ဖျော်အကျနဲ့ ဂျုံမပါတဲ့ ကြက်ဥပူတင်ရမလား ..”

“ဟင်!..”

ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေ ဒုန်းကြိမ်သောက်ရင်တောင် ရယ်ဒီမိတ်တွေပဲ ပါပါ ..”

“အဲဒါတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အားလုံး ရသလေ .. သွားဝယ်ပေးမယ်လေ ..”

“အို .. မမခင် ကလည်း နှပ်ဖျော်တွေ .. နျူးဖျော်တွေ မသိဘူး .. ပူတင်းဆိုတာရော ဂျုံပါတာ မပါတာတွေ ဘယ်သူက ရွေးဝယ်တတ်မှာလဲ .. ရှိတာ စားရင် စား .. မစားရင် မတတ်နိုင်ဘူး ..”

လွန်လွန်း က ပေါ်တင်ပဲပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ မာလာဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိတော့ဘဲ ချစ်ရသူ ဆိုသည့် ကောင်လေးကို တောင်းပန်သလို ကြည့်ကာ ...

“မောင်လေး ..”

ဘေးမှာ အသာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“မမတို့အိမ်က မိုးလင်းတာနဲ့ တို့မိန်းမသားနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တာ မောင်လေးရဲ့ .. ဦးလေး ဦးအောင်ဒင် ကလည်း စိတ်ရောဂါသည်ပါ .. မမတို့က မောင်လေးကို စေတနာ ရှိပါတယ်ကွာ .. အဖေ့ကိစ္စမှာ

ောင်လေးကို ကျေးဇူးလည်း တင်နေကြတာလေ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့်ဆိုတာ ကျွန်တော့်မှာလည်း ပြောစရာ ရှိတာပဲ ..”

“ရှိတယ် .. ရှိရင် ပြောလေ .. ပြောပါ .. မမတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ .. ဟိုလေ .. ခုလိုမျိုး အလွယ်တကူ လုပ်မပေးနိုင်တာမျိုးက လွဲရင် ပြောပါ ..”

သူမနာမည်ကို မာလာခင် ဆိုတာ သိပြီးသားပါ .. ကျောလယ်သောက် ဆံပင်ခပ်တွန့်တွန့်ကို နောက်မှာပဲ ကလစ်နဲ့ အမြဲတမ်း ညှပ်ထားတဲ့ ယဉ်စေ့ပုံစံလေး ဖြစ်၏။

ဆေးရုံမှာ သူ့ကို လာခေါ်သည့် နေမောင်မောင် ဆိုသော လူရဲ့ နာမည် ..

စွာတေးလန် လွန်လွန်း ဆိုသည့် သူမနဲ့ကျတော့ ယောက်မတော် ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် မြင်နေရတာကတော့ ကားမောင်းသည့်လူကြီး ဆို ချွေးမက သမီးနဲ့ တူနေပါလား ..

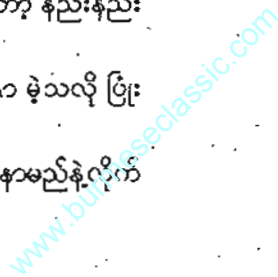
သူတို့ကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်ပေးလို့သာ ဘယ်လို တော်စပ်သည်ဆို လက်ခံထားရသည်။

ဘယ်သူက သမီး .. ဘယ်သူက ချွေးမဆိုတာ ခွဲဖို့ ခက်လောက်အောင် မာလာခင် ဆိုသည့်အမျိုးသမီးပဲ နေရာတကာ ..

“ပြီးတော့လေ အစ်မရဲ့ ညီမလေးကိုလည်း ခု လောလောဆယ် ခုနစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် မသိကြသေးခင်တော့ နည်းနည်းနည်းနဲ့ပေးပါ နော် ..”

စဉ်းစားမိလိုက်တုန်း ဒါကို စလောတော့ သူ့မျက်နှာ မှဲ့သလို ပြုံးမိသလို ဖြစ်သွား၏။

“သူနာမည်က လွန်လွန်း တဲ့လား .. အဲဒါကြောင့် နာမည်နဲ့လို့က် ဒီပုံစံ ဖြစ်နေတာ ..”

လရောင်ကျူးရင့်

ကိုယ့်လူကို ဝေဖန်လိုက်တာ သိပ်တော့ မကြိုက်ပေမယ့် အိပ်လည်
လည် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“သူ့နာမည်က ‘လွန်လွန်းခက်’ပါ ..”

“လွန် လွန်း ခက် .. အင်း .. ပိုဆိုးသွားပြီ ..”

“သူ့အကြောင်း မသိသေးလို့ပါ .. ညီမလေးက စိတ်မြန်လက်မြန်
မို့လို့ စွာတဲ့နာမည် ကျော်နေတာ .. အိမ်မှာတော့ မိသားစုကို ညှာရမှန်
သိတယ် .. အလုပ်လည်း မတွက်ကပ်ဘူး .. ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှလည်း
မရိုင်းဖူးဘူး ..”

နားကြားပြင်းကပ်လာသည့်မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုတ်
နေခဲ့လျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ကျွန်တော်ကလည်း လောလောဆယ် ခိုကပ်နေ
တဲ့ဘဝ ဆိုတော့ ..”

“အိုကွယ် .. မမတို့က ဒီလို သဘောမထားပါဘူး ..”

“ကျွန်တော်ကလည်း မလိမ္မာခဲ့တဲ့သူပဲဆိုတာ ပြောချင်တာ ..”

“ဟင်!...”

“ဒါကြောင့် သူနဲ့ စကားပြောမိတဲ့အခါ သည်းမခံနိုင်လို့ ပြန်ပြန်
ရန်ဖြစ်တွေ ဖြစ်ရင်ပေါ့ .. အစ်မတို့လည်း ကျွန်တော့်ကို နားလည်
ပါ ..”

ပြောပုံက နိမ့်ချ မိတ်ဆက်နေတာ မဟုတ်မှန်း ပျော့ပျောင်းမှု
သည် မျက်နှာက ဖော်ပြနေသည်။ ဒီကောင်လေး လည်ပင်းမှာ
ပလက်တီနစ်ကြိုးကုံးလေး တလက်လက်နဲ့ပါ ...

ဒါပေမယ့် ကားတိုက်မိတုန်းက ဝတ်စုံလဲလာတော့ အိမ်ကို
လာတဲ့ ဘောင်းဘီအောက်ပိုင်းတွေနဲ့ ဖင်ဘက်မှာ ရွံ့ရွက်တွေ
နေသည်။ အဖေ့ကို မေးကြည့်တော့လည်း ပြဿနာဖြစ်တဲ့နေရာမှာ
ကွက်တောင် မရှိဘူးလို့ ပြော၏။

ဒါကြောင့် ဖွင့်ဟ သတ်မှတ်ခြင်း မပြုခဲ့ကြပေမယ့် ဒီကောင်လေး
ဟိုလိုဒီလို ပုံစံမျိုးလို့ပဲ သူတို့ ထင်ထားခဲ့တာပါ ...

လွန်လွန်း ကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ဝေဖန်သွားသေးသည်။ နေစရာ

မရှိတဲ့ လူဆိုး သူခိုး တဲ့ ..

“အစ်မ ..”

“ဟင် .. ပြောလေ ..”

“အခု ကျွန်တော့်ကို အားပြုစရာလေး နှစ်ခုလောက် ရှာပေးပါ
ဦး ..”

“ဟင်!... အားပြုစရာ .. ချိုင်းထောက်ကို ပြောတာလား ..”

“ရပါတယ် .. ချိုင်းထောက်ဆို ဝယ်နေရမှာပေါ့ .. တုတ်နှစ်
ချောင်းဆို ဖြစ်ပါတယ် .. မနက် အိပ်ရာထရင် ကိုယ့်ဝေယျာဝစ္စ ကိုယ့်
ဘာသာ လုပ်ချင်လို့ ..”

“ဪ .. ခြေထောက်ကမှ ထောက်လို့ မရသေးတာ မောင်လေး
နော် ..”

“ရတယ် .. ကျွန်တော့်ဘာသာ လေးဖက်ထောက် သွားရလည်း
ဖြစ်ပါတယ် ..”

“ဘယ်လို!...”

“မနက်စောစော အိပ်ရာထရတာ ကျွန်တော် အမုန်းဆုံးပဲ ..”

တအံ့တဩ ကြည့်နေမိရင်း မာလာ သဘောပေါက်သွားသည်။
အောင် အလုပ်မသွားခင် သူ့ကို နှိုးပြီး ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးသွားတာကို
တည်ညစ်နေရှာတာပဲ .. ဖြစ်ရလေ ..။

စိတ်ဆိုးရခက် .. ရယ်ရခက်ပါလား ..။

“ဒါဆိုလည်း ချိုင်းထောက်တွေ .. တုတ်ကောက်တွေ မလုပ်ပါနဲ့
အောင်လေးရယ် .. ခြေထောက်က ဖြစ်ထားတဲ့ဒဏ်ရာပဲ အကင်းလေး
အစဦး .. မောင်လေးကို နောက်နေ့ မနှိုးတော့ဘူး .. နီးလာတာမှပဲ

ဦးလေးကို မှာထားပေးမယ် .. သူက ပြောလိုဆိုလို့ ကောင်းပါတယ် .. တစ်ခုတော့ရှိတယ် .. သူ့ကို ဗိုလ်အောင်ဒင် လို့ပဲ တရင်းတနီး ခေါ် .. တစ်ခုခု ပြောဆိုမရရင် မမြဝင်း မလာဘဲ နေမယ် .. ဘာညာ ပြောပေးလိုက် .. သူ အားလုံးကို လက်ခံသွားရော ..

“အဲဒီ ဦးလေးကြီးက ..”

“မမရဲ့ ဦးလေးအရင်းပါ .. သူက ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ .. တောမှာ တာဝန်ကျပြီး အဲဒီမှာ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြာသေးတယ် .. ငှက်ဖျားပိုးပါလာပြီး မနည်းကုလိုက်ရတယ်လေ .. အသက်တော့ မသေပေမယ့် အဲဒီလို ဖြစ်သွားတော့တာပဲ .. ဒါပေမယ့် ယဉ်ကျေးမှုရှိတယ် .. ရှက်တတ်တယ် .. မစိုးရိမ်နဲ့ နော် .. သူ ဘာမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမလုပ်ဘူး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

“မမယောက်ျားက ဆောက်လုပ်ရေး အင်ဂျင်နီယာ .. ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ပြောင်း လုပ်နေတယ် .. မိသားစုစရိတ်က တော့ လစာများများနဲ့ ဝင်ငွေကောင်းတာ ရှာရတာပေါ့ .. မောင်လေး အခု အိပ်တဲ့ အိပ်ခန်းလေးက လွန်လွန်း ရဲ့အထက်က အစ်ကို နေတာ တို့ရဲ့ မတ်လေးပေါ့ .. သူလည်း အင်ဂျင်နီယာပဲ .. ဒါပေမယ့် သူက အိုင်တီသမား .. သူ့အလုပ်က ခေတ်နဲ့တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ ..”

မာလာ က မိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးနေအောင် အားလုံးအကြောင်း ပြောပြသည်။ ဒီကောင်လေးက တစ်ရက်တည်း .. တစ်ပတ်တည်းနေပြန် သွားမယ့် စဉ်သည်မျိုး မဟုတ်တော့ ဒါက လိုအပ်သည်မို့ ..

“သူက အဆင်ပြေနေတာကိုပဲ အားမရဘူးလေ .. နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီမှာ သွားလုပ်မယ် .. ဟိုမှာ သင်တန်းထပ်တက်မယ်နဲ့ အဖေနဲ့ ခဏခဏ စကားများရတယ် .. အဖေကတော့ သားသမီးတွေကို သိပ်ချတတ်တာ .. ဘယ်သားသမီးကိုမှ ခွဲထွက်တာ မကြိုက်ဘူးလေ ..”

“ဦးလေးက ဟိုအရင်တည်းက ကားမောင်းတာလား ..”

“မဟုတ်ဘူးကွ .. အဖေကလည်း ဆေဘယ်လ် အင်ဂျင်နီယာပဲ .. ဆိုက်ဒ်ထဲမှာ မတော်တဆ ထိခိုက်မှုဖြစ်တော့ အဲဒါကို မြင်ပြီး ရှေ့ခံ သွားတယ် .. အဖေမှာ နှလုံးရောဂါရှိမှန်း အဲဒီကျမှ သိတာလေ .. နှလုံးရောဂါကုနေရင်း အလုပ်က ထွက်လိုက်ရတယ် .. ပြန်ကောင်းလာ သမယ့် အဲဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့ဘူးဆိုပြီး ကားပဲ မောင်းနေတာ ဆ .. ကားကလည်း ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲရဲ့ ကားပါ ..”

ကား မကောင်းတာကို တွေးမိပြီး မာလာ က ရယ်သည်။

“ကားက မကောင်းပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ ပြင် .. ကိုယ့်ဘာသာ ဆင်းနေရတာပဲ .. အံ့နာခပေးတယ် ဆိုတာလည်း ခုနောက်ပိုင်းမှာ ပေးဖြစ်တော့တာ များပါတယ် .. ညီအစ်ကိုတွေလည်း ဖြစ် .. ကားလည်း ပြင်ချည်းပဲ နေရတာကိုး ..”

“အစ်မ ကရော ..”

“ဟင် .. မမ ကလား .. မမက စီးပွားရေးနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာ ဆ .. အစက ရုံးအလုပ် ရှိတယ် .. နောက်ပိုင်းကျတော့ အရောင်း အဝယ်လုပ်တဲ့ဝင်ငွေကမှ မိသားစုစရိတ် အဆင်ပြေတာ .. ပြီးတော့ အိမ်ကနေ အချိန်မှန် ထွက်ရ ပြင်ဆင်ရတာတွေက ကြာလာလေ ဝန်ဆေးလာလေ ..”

မိသားစုတွေ အားလုံးက ပညာတတ်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေသဖြင့် ခုနဲ့သူ နည်းနည်းတော့ လေးစား စိတ်ဝင်စားမိ၏။ ဒါကြောင့် အားလုံး ယဉ်ကျေး ရည်မှန်ကြသည်ပဲ ..။

ဘွဲ့ရတော့မည့် လွန်လွန်းခက် ဆိုသော ဒေါ်စွာတေးလန်လေး လွဲလျှင် ..။

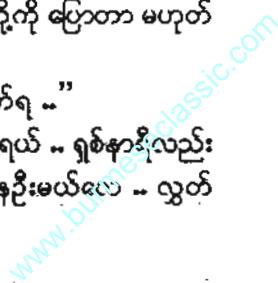

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

“တီချယ် .. ဒီမှာ သား ပုံဆွဲထားတာ ကြည့်ပါဦး ..”
 “ဟာ .. ဘယ်လိုကြီး ဆွဲထားတာလဲ ..”
 “ရွမ်း ..”
 စိတ်တိုတိုနှင့် ကြမ်းပြင်ကို ကြိမ်နဲ့ ရိုက်ပစ်မိ၏။
 “တီချယ်.. တီချယ်.. ဒီမှာ ကောင်းကောင်း မုန့်ခိုးစားနေတယ်-
 “တီချယ် .. သမီး ပုံဆွဲပြီးပြီ ..”
 “ဒီမှာ သားကို အရင်ကြည့်ပါ .. တီချယ် ဒီဘက်လှည့် ..”
 “ဟာ .. နားငြီးလိုက်တာ ..”
 “ရွမ်း ..”
 ရွမ်းခနဲဆို ခထပဲ တိခနဲ တိတ်ကျသွားကာ ဒုံရင်းက ဒုံရင်း-
 “ကဲ .. တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ ..”
 “ရွမ်း .. ရွမ်း .. ရွမ်း ..”
 ဟာကွား!
 “တောက်!..”

အခန်းထဲမှာ ချစ်သူ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ဘဲ တက်ခေါက်ရင်း ထထိုင်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ...
 “ဒုန်း ..”
 အခန်း ကန့်ထားသည့် ငါးထပ်သားပြားကို တစ်ချပ်တည်း ထုချလိုက်တာ တုန်ခါသွားသည်။ ထိုအသံကြောင့် အားလုံး တိတ်ကျသွားတာ အပ်ကျသံတောင် ကြားရလောက်၏။
 လွန်လွန်း ဒေါသထွက်၍ ရှက်လည်း ရှက်သွားကာ ...
 “အခန်းထဲက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”
 “ဘာဖြစ်ရမလဲကွ .. နားငြီးလို့ပေါ့ ..”
 “ပျော်လို့အော်တာ မဟုတ်ဘူး .. စာသင်နေတာ ..”
 “သိတယ် .. ခင်ဗျားရဲ့ ရိုက်ချက်တွေကို လျှော့ ..”
 “ဟုတ်တာပေါ့.. လူမမာက နား ဘယ်ခံနိုင်မလဲ ညီမလေးရယ်..”
 လွန်လွန်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် မာလာ အချိန်မီ ရောက်လာပြီး တားဆီးသည်။ ဒါက ဘက်လိုက်ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါ ..။
 ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရှိထားတဲ့သူအတွက် တကယ့် ငဲ့ညှာလိုစိတ်နဲ့ ဖျန်ဖြေမိတာ ဖြစ်သည်။
 “ကောင်းကောင်း တို့က ငြိမ်ငြိမ်နေကြလေ.. အခန်းထဲမှာ လူမမာ ရှိတယ် သားတို့ရဲ့ ..”
 “တီတီမာလာ.. သားတို့က မဆူဘူး .. တီချယ်က တုတ်နဲ့ ရိုက်နေတာ ..”
 “ဟုတ်တယ် .. ဟိုထဲက ကိုကြီးက သားတို့ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ..”
 “အံ့မာ .. တိတ်ကြစမ်း .. ငါ ခေါက်လိုက်ရ ..”
 “ကဲ .. တုတ်ကြီး ချထားပါဦး လွန်လွန်း ရယ် .. ရှစ်နာရီလည်း ထိုးတော့မယ် .. ကလေးတွေ ကျောင်းမစိတ် နေဦးမယ်လေ .. လွှတ်

လိုက်တော့ ..”

“ဟေး ..”

လွတ်မည်ဆိုတော့လည်း ထအော်ကြပြန်သည်။ အခန်းထဲမှာ ချစ်သူ စောင်းနေလည်း မရ ..၊ မှောက်အိပ်လို့လည်း အဆင်မပြေ ..၊ နားပေါက်တွေကလည်း ခုမှ အသံ ဟူသမျှ ကြားနိုင်မှ ဆိုတဲ့ ဆုတောင်းနဲ့ ပြည့်ဝနေသလား မသိ ..၊ ဘယ်လို ထိုးသိပ်ပိတ်ထားလို့မှ မရ ..။

သူ့အတွက် နေမြင့်အောင် အိပ်ချင်လို့ အခွင့်အရေးတွေ ပြောယူ ထားရတာ ဘာထူးလို့လဲ ..။

ခြောက်နာရီခွဲပြီဆိုတည်းက ကလေးတွေ ဝင်လာကြတာ တခုနဲ့ ဒုနဲ့နှင့် ..။

ဒီကြားထဲ ပဲပြုတ်နံ့ပြားလို့ အော်သံတွေက အသံသာ ပြောင်းသွား သည်။ ပဲပြုတ်နံ့ပြားက မပြောင်းလဲ ..။

ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာပဲ ‘လွန်လွန်း ထတော့လေ ..’၊ ‘ကိုမောင် မျက်နှာသစ်ပြီးပြီလား ..’ ဆိုတာတွေ ..။

‘ဟေး .. ဗိုလ်အောင်ဒင် ဗိုက်ဆာနေပြီ နော် ..’ လို့ အသံပြကြီးနဲ့ အော်သံက တစ်မျိုး ..။

ဒီအသံမျိုးတွေ သူ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ရဖူးဘူးဆိုရင် ယုံကြမှာ မဟုတ်..။ တစ်ညလုံး ကျောက နာ .. ခြင်က ကိုက် .. ကလေး တွေ စာသင်နေလို့ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ခွင့်ရပေမယ့် မိုးသာလင်းသွားသည် အိပ်မိသလား .. မအိပ်ရသေးဘူးလား ဆိုတာလည်း မသိ ..။

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သူ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ စိမ်းသက်နေခဲ့ သလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နားမလည်တော့ပေ ..။ လောလော ဆယ် နားလည်နေတာကတော့ သူ အလွန်အမင်း အိပ်ချင်နေ၏။

“ဟဲ့.. ငါ ပေးထားတဲ့ စာတွေ ကျက်ခဲ့နော်.. ညကျရင် ရေးလည်း

ရေးခိုင်းမယ် .. ပြန်လည်း ပြန်ခိုင်းမယ် ..”

“ဟာ .. တီချယ်ကလည်း .. သားတို့ ကျောင်းကတီချယ် ပေးတဲ့ စာတွေလည်း ကျက်ရဦးမှာ ..”

“တီချယ် .. တီချယ် .. ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှ ပြန်မယ်လေ နော် ..”

ပြန်ပါဆိုတော့လည်း မပြန်ကြဘဲ ဆူညံ ပွက်ထနေတော့သည်။

“တီချယ် တာတာ ..”

“တီချယ် .. ဒီတစ်ခါ ကစားလို့ သားတို့နိုင်ရင် ဈေးပွဲတော် တကယ် လိုက်ပို့ရမှာ ..နော် ..”

“တီချယ် ဒီတစ်ခါ မညစ်ကြေး ..”

ဟွန်း ..။

စိတ်တိုတိုနှင့် စောင် ခေါင်းမြီးခြုံကို လှန်ပစ်လိုက်မိကာ ...

“လေးစားထိုက်တဲ့ ဆရာပဲ ..”

*ဟင်!..

အထဲက ပြောလိုက်တာကို လွန်လွန်း ဒီတိုင်း ကြားလိုက်ရသည်။

ဒါ တမင် ကြားအောင် ပြောတာ ..။

သူမ ခေါင်းထောင်သွားသည်နှင့် မာလာ က သိလိုက်ကာ လွန်လွန်း ကိုယ်လေးကို ဖက်၍ မီးဖိုခန်းထဲထိ တစ်ချက်မှ မလွှတ်ဘဲ ခေါ်လာကာ ...

“ငါတော့ စိတ်ညစ်ပါပြီ လွန်လွန်း ရယ် .. ခုမှ နှစ်ရက် တစ်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ် .. ဓားပွဲ တုတ်ပွဲတွေ ဖြစ်ဖို့ နီးစပ်နေပါလား ..”

“မမခင် မကြားဘူးလားလို့ ..”

“ကြားတယ်လေ .. သူက ဒဏ်ရာရှိတဲ့လူ ..”

“မမခင် ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ ..”

“ဒါကြောင့်ပဲ အားလုံး သည်းခံဖို့ ကြိုးစားနေကြရတာ မဟုတ် ဘူးလား .. မမခင် တကယ် စာနာလို့ ပြောနေတာပါ ညီမလေးရယ်..”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ..”

“ချစ်ရသူ ကိုလေ ..”

“ဟွန်း .. သိသားပဲ .. နာမည်ကိုက ..”

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်သလို ချစ်သူ လို့ပဲ ခေါ်ပါလို့ ပြောထားပါတယ် ..”

“ဘယ်ဟာမှ မခေါ်ဘူး .. နာမည်မှည့်တာတောင် တင်တင်စီးစီး ..”

“ကဲ .. တစ်ခု ထပ်တိုးလာပြန်ပြီ ..”

“မမခင် မသိပါဘူး .. အဲဒီသတ္တဝါ မျက်နှာထားက ဘယ်လိုပုံစံနေနေလဲ သိလား .. လူကသာ ဘိန်းစားပုံ ပေါက်နေတာ ..”

“မမခင် ကို ကိုမောင် က ပြောတယ် .. ဒီကောင်လေး ဆေးသမားလေးပဲ တဲ့ ..”

“ဟင်!...”

မာလာ ကပ်ပြောပြတော့ ပထမ အံ့သြသွားကာ နောက်ကျမှ မဲ့ရွဲ့သွားခဲ့လျက် ...

“အဲဒါကိုများ ကိုကြီးက ..”

“သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ .. ယောက်ျားလေးချင်း .. ပြီးတော့ ကိုမောင် က ကြီးတဲ့လူမို့လို့ အကဲခတ်မိတာ .. တို့အတွက်ကျတော့ အဖေကားနဲ့ တိုက်မိထားတဲ့ တို့ရဲ့လူနာ ..”

မာလာ က ပြောပြပေမယ့် သူမပဲ ထပ်ရှင်းနေရကာ ...

“ဒါပေမယ့် ဆေးသမားလုံးလုံးတော့ ဖြစ်သေးပုံ မရဘူးတဲ့ .. ရုပ် သိပ်မပျက်သေးဘူးတဲ့ .. သူ ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံ ပေါက်နေတာရော.. ညီမလေးကို ဘေးပြောတာတွေကိုရော .. အဲဒါတွေက ဆေးသုံးနေလို့ ဖြစ်တာမျိုးတဲ့ .. ပြီးတော့ ဒဏ်ရာတွေက တစ်ရံရံ နာကျင်နေလို့ အလိုလို ဒေါသထွက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်လွန်း တို့က သည်းခံရမယ် .. ဒါပဲမို့လား..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. သူကသာ ဆေးရုံမှာပဲ နေချင်ပါတယ်ဆိုရင် ဆေးရုံစရိတ်ကြီးက တစ်မျိုး .. သူ့ကို ကျွေးမွေးဖို့ .. စောင့်ရှောက်ဖို့.. အဲဒါတွေ မမခင် တို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

“ဒါတွေကြောင့် သင်းက လူဝါးဝနေတာ ..”

“မဝရှာပါဘူး ညီမလေး ရယ် .. ညတည်းက အရမ်းဆူနေလို့ သူ့ကို မမခင် တို့ အားနာနေတာ.. ညဘက်ဆိုတော့ ကလေးတွေ အသံက မနည်းဆူတာ .. အဲဒါ သူ အခန်းထဲမှာ ငြိမ်နေခဲ့တာပဲ .. အခုဟာက ညီမလေးက ကြမ်းပြင်ကို ကြိမ်နဲ့ ရိုက်နေတာကိုး ..”

လွန်လွန်း ကတော့ သူ ပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေကိုပဲ မေ့လို့မရနိုင် ..

လူကိုများ ‘လေးစားထိုက်တဲ့ ဆရာပဲ’ တဲ့ ..

သင်းကရော ဘယ်လောက် လေးစားထိုက်နေလို့လဲ.. ဆေးသမား ဘိန်းစား ..

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၁)

“ကောင်လေး ..”

“ဟင် ..”

သူ အိပ်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သိသွားလို့ မမခင် လွှတ်လိုက်တာ မှန်း သိလိုက်သည်။

“ဦးဗိုလ်အောင်ဒင် ..”

“ဗိုလ် အောင် ဒင် ပါ ..”

“ဪ .. အင်း .. အင်း ... လာပါဗျာ .. ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်း ကူတွဲပေးပါ ..”

“ဘယ်ဟာ ကွဲနေလို့ တွဲပေးရမှာလဲ ..”

မေးပြီးတော့ ဒူးပေါ် လက်ထောက်ပြီး ကုန်းကွ ရှာဖွေနေသဖြင့် သူ ရယ်ချင်သွားသည်။

ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင် .. မျက်နှာက ခပ်ပြားပြားနှင့် ဒီလူကြီးက ခင်ဖို့တော့ ကောင်း၏။

“ကျွန်တော့်ကို ရေအိမ် လိုက်ပို့ပေးပါ ..”

“ဘယ်မှာ ရေအိမ်လဲ .. ဒီနားမှာ တိုက်အိမ်တွေပဲ ရှိတာ ..”

“အိမ်သာ .. အိမ်သာ ..”

“ဪ .. အေး ... လာ .. လာ ...”

“အဲဒီလို ကိုင်ပေးရုံ မရဘူး .. ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိန်း ထားပေး ..”

ထားသလိုတော့ နေပေးပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ပခုံးကို သိုင်းဖက် ပြီး ဗိုလ်တောနှင့် ဗိုလ်အောင်ဒင် တဟိဟိ အသံထွက်လာ၏။ ပြီးတော့ ဧကန်ကို တွန့်လိမ် မော့လှန်ရင်း ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဗျ ..”

“ဖက်ထားရင် ငါက ယားတတ်တယ် .. ဟား .. ဟား .. ဟား... ခိ .. ခိ ..”

“ကျွတ် .. ပြဿနာပဲ ..”

“ဟား .. ဟား .. ရတယ် .. နည်းနည်းပဲ ပြန်လျှော့ ဟား.. ဟား... ဟား .. ခိ .. ခိ .. ရပြီ .. ခိ .. ခိ .. ခိ ...”

လူက ဗလတောင့်တောင့်ကြီးမို့ တော်သေးသည်။ မဟုတ်လျှင် လူကို လက်တစ်ဖက် ထမ်းထားပြီး တွန့်လိမ်ရယ်နေပုံနှင့် နှစ်ယောက် စလုံး ထပ်လျက်သား ခွေးလဲ ဝက်လဲ လဲနိုင်၏။

ဒုက္ခိတ ဖြစ်ရတာလည်း ဒုက္ခ ..!

အခန်း (၁၂)

အိမ်ရှေ့မှာ အနက်ရောင်ကားလေးတစ်စီး ထိုးရပ်လာ၏။ ဆင်း
လာတဲ့လူကို ချစ်သူ အိမ်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်နေပေမယ့် ဘယ်သူမှန်း
မသိ ။

ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆင်တူနေတာရယ် .. တရင်း
တနီး ဝင်လာပုံရယ်ကြောင့် ခရီးသွားနေသည်ဆိုသော နေလွန်းမောင်
ဆိုသူကို သတိရလိုက်၏။

နေလွန်း ကတော့ အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသည် ။ ဘယ်လိုလုပ်
နေသည်ဆိုတာ ကိုကြီးဆီက သတင်း အပြည့်အစုံ ရပြီးသားမို့ ဖြူဖြူ
သွယ်သွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တာနှင့် ပြုံးပြပြီးသား
ဖြစ်ကာ ...

“မင်းက ချစ်ရသူ မို့လား ..”

ပြုံးရမလို မပြုံးရမလိုနှင့် ကိုယ်လည်း မသိပေမယ့် ချစ်သူ က
ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ် .. ခင်ဗျားက ..”

“တို့က နေလွန်းမောင် .. မင်းက လွန်လွန်းနဲ့ ရွယ်တူဆိုရင်တော့
ကိုယ့်ထက် သုံးနှစ် ငယ်တယ် ..”

ရိုသေထိုက်သူလို့ ပြောလိုက်တာကို သိပ်သဘောမကျပေမယ့်
ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးနေသည့်မျက်နှာကို မလိုလားစိတ် မဖြစ်မိဘဲ ပြုံး
ထိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ချစ်သူ လို့ပဲ အလွယ်ခေါ်ပါ ..”

“အိုဆေ .. ကိုယ်က ခဏ ပြန်လာတာပါ .. မင်း ကိုယ့်အခန်းမှာ
အေးဆေး နေ .. ဘယ်လိုလဲ .. ဒဏ်ရာတွေ သက်သာရဲ့လား ..”

“သက်သာပါတယ် ..”

နေလွန်း က သူ့ဘေးမှာ ခဏပဲ ရပ်ပြီး လက်ထဲမှာ ဆွဲလာသည့်
အိတ်နှစ်လုံးကို တင်ထားလိုက်ကာ လွန်လွန်း အခန်းထဲ ဝင်သွား၏။ ။
ပြီးတော့ အသံတွေ ကြားလိုက်ရကာ ...

“အိပ်ပုတ်မ .. ထ .. ထ .. တော်ကြာ ပါလာတာတွေ ဗိုလ်အောင်
ခင် တီးသွားမှာ နော် ..”

“ဟာ .. မထချင်သေးပါဘူး ..”

“လွန်လွန်းခက် .. ဟိတ် .. ငါ ခုတင်ပေါ်က ဆွဲချမှာ နော် ..”

“ဟာ .. မလုပ် .. ဟင်! .. ကိုလေး လား .. ကိုလေး ပြန်လာပြီ..”

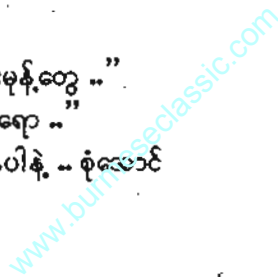
ဝင်နှိုးတဲ့လူက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ကာ အိပ်ခန်းထဲက ခုန်ပေါက်
ထွက်လာတာ သူမ ။

“ဟင် .. နှစ်ထုပ်တည်း ..”

“အဲမာ .. ဖွင့်ကြည့်ပါဦး .. အထည်တွေနဲ့ ထိုးမုန့်တွေ ..”

“ထိုးမုန့်တွေလား .. ပွတာပဲ ။ မမခင် တို့ ဖို့ရော ..”

“ကဲပါ .. သူများအတွက်ပါ လောဘတက်မနေပါနဲ့ .. စုံလောင်
မို့ကြည့်ပါဦး ..”

လွန်လွန်း က နောက်တစ်ထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်မလို့ လုပ်နေစဉ် ဗိုလ်အောင်ဒင် အနားရောက်လာသဖြင့် မုန့်ထုပ်ကို ချိုင်းကြားထဲ ဆွဲညှပ်ထား၏။

“ငါ ကြည့်ချင်လို့ပါ ..”

“မကြည့်နဲ့ ..”

“ကြည့်မယ် ..”

“ရော ..”

“ဟာ!..”

နောက်ကနေ အသာလေး ဆွဲယူပြီး ဗိုလ်အောင်ဒင် လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာ ချစ်သူ ..!

“ရှင် ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ..”

“သူက ကြည့်ချင်လို့ပါ ပြောနေတာကို ..”

“အဲ့ဒါ .. ရှင် ..”

“ကံပါကွာ .. ဗိုလ်အောင်ဒင် က အကုန် စားမပစ်ပါဘူး .. နော်-ဗိုလ်အောင်ဒင် ချန်ထားဦး ..”

“အေးပါ .. အေးပါ .. ချန်မှာပါ ..”

မုန့်ထုပ်ကို ယူပြီး ပျော်ရွှင် မြူးထူးသွားတော့ လွန်လွန်း ရဲ့ မျက်စောင်းတစ်စင်း သူ့မျက်နှာကို ပစ်မှန်၏။

ချစ်သူ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်ရင်း ရယ်တောင် ရယ်လိုက်သေးသည်။

လွန်လွန်း စိတ်တွေ ထောင်းထောင်းထအောင် တိုနေပေမယ့် ကိုလေး ရှိနေတော့ မတတ်နိုင် ..!

“ဟာ .. ကိုလေး ဘာလုပ်တာလဲ .. ချိတ်ထဘီတွေ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. သိတယ် .. ညည်း အဲ့ဒီလိုမျက်နှာကြီး

ဖြစ်သွားမှာကို ..”

နေလွန်း က လွန်လွန်း ခေါင်းကို နောက်ကနေ ဖတ်ခနဲ ပုတ်ပစ်ကာ ရယ်နေရင်း ချစ်သူ ကို လှမ်းကြည့်၍ ...

“ငါ့ညီမအကြောင်း ငါ သိတယ် .. သူ့ကို ထဘီ ဝတ်ခိုင်းတော့ ဆို .. တီကောင် ဆားနဲ့ တို့သလိုပဲ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. လွန်လွန်း ထဘီဝတ်တာပဲဟာ .. ကိုလေးကိုက ဘာကို ပုံတုံးကြီးတွေပဲ ဝတ်ခိုင်းပြီးတော့ ..”

“ထဘီက ထဘီပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ .. ကပ်ကပ် ကျပ်ကျပ်လေးတွေ ခစ်ဆွဲပြီး ထဘီလုပ်ဝတ်တာ ဘာထူးမှာလဲ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်လွန်း ဝတ်တာပဲဟာ ..”

“အေးပါ .. ခုလည်း နင့်ကို မဝတ်ခိုင်းပါဘူး.. ဘွဲ့ယူတော့ ချိတ်မဝတ်တော့ဘူးလား ..”

ဒါလည်း ဟုတ်သား ..!

လွန်လွန်း မျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သမ်းသွားမှ ...

“အဲ့ဒီမှာ အရောင်သုံးရောင်နဲ့ ဒီခိုင်း သေချာ ရွေးပေးလိုက်တာ..”

“ဘယ်သူကလဲ ..”

“ကိုကိုလွင် အမေပေါ့ ; ဘာတွေ သူတို့ လုပ်တာပဲဟာ ..”

“သိပြီ .. ငါ သိပြီ ..”

အားလုံး သိနေသည့် ဗိုလ်အောင်ဒင် က ချက်ချင်း အနားရောက်တာ ...

“ကိုကိုလွင် က နင့်ကို ပေးတာ ..”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ .. ဗိုလ်အောင်ဒင် နော် ..”

“ဟီး .. ဟီး .. ငါ သိတယ် ..”

“ကိုလေးက ကိုယ့်ညီမအတွက် ဝယ်ဖို့လေးတောင် သတိမရဘူး ..”

သတိရတယ်လေ .. ရပေမယ့် ငါက မုန့်တွေ .. ကစားစရာတွေပဲ

သတိရတာ ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ကိုင်းထားသမျှကို ပစ်ချပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့ နေလွန်း လက်ကို ပြန်ဆွဲထားကာ ...

“ကိုလေးတို့က ကိုယ့်ညီမလေးကို ကလေးလိုပဲ မြင်နေတာပဲ ကွာ .. အဲဒါ အန်တီမြ ကတော့ သူ့ရက်ကန်းရုံက အကောင်းဆုံးပေး တွေ ရွေးပြီး ဘွဲ့ယူရင် ဝတ်ဖို့ သေချာ ရွေးပေးလိုက်တာ ..”

“မဝတ်သေးဘူး .. သုံးသိန်းတန် အကောင်းစား ပိုးချိတ်နဲ့ ပွဲတင် မှာ ..”

“အေးပါ .. လုပ်ပါ .. အခုတော့ ဒါလေးတွေကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းလိုက်နော် .. လက်ဆောင်ပေးတဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ မငြိုငြင်ရဘူး -”

“သိမ်းရင် ပြီးရောပေါ့ .. မြတ်နိုးဖို့က ပါသေးတယ် ..”

“ဪ .. ကဲ ...”

ကိုလေး မျက်နှာ ပြုံးနေတာကိုပဲ လွန်လွန်း က တစ်မျိုးမြင်နေ သည်။ ကိုကိုလွင် ဆိုတာ ကိုလေးရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို ဟိုကို လို သွားပြီဆိုလည်း ကိုလေးက သူတို့အိမ်မှာ စားအိမ်သောက်အိမ် .. ပြီး တော့ ...

“ကိုကိုလွင် တို့က ငါတို့ထက် ချမ်းသာတယ်ဟ .. ပြီးထား သားအိမ် နှစ်ယောက်တည်းရယ် .. အန်တီမြ ကလည်း ရန်ကုန်က ဘုရားဖူးတစ်ခေါက် လာပြီး အိမ်ကို ရောက်ဖူးသွားတည်းက ငါ့ညီမလေး ပဲ ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ မဆုံးဘူး ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုကြီး သိပြီ ..”

“ကျွန်တော်လည်း သိသားပဲ .. ဟိုကောင်ကဆို သွားကြီး တဖြည်း နဲ့ရယ် ..”

ဤသို့သော အတိုင်အောက်ညီညီ စနောက်ထားကြပြီးမှ ကိုကို နှင့် အကြောင်း ပြောလာတိုင်း လွန်လွန်း မကျေနပ်ပေ ..

ဒီလူက အရပ် မနိမ့်မမြင့် .. လမ်းလျှောက်ပုံက ပုံပန်းမကျရာသည့် ဆင် လူငယ်ဖြစ်ပြီး နဖူးက ကျယ်သေးသည်။ အသက်များ ကြီးသွား နှင့် သူ့ဆံပင်တွေ နောက်စေ့ရဲ့ အောက်ဘက်ထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆွတ်ခွာသွားနိုင်၏။

“ဘယ်လိုလဲ .. ငါတို့မိသားစုကို ကြည့်ပြီး တော်တော်မှ စိတ်ပျက် သား ..”

နေလွန်း က ညီမကို ‘စ’ပြီးတာနှင့် ချစ်သူ ရှေ့မှာ သွားဝင်ထိုင် လွန်လွန်း ကတော့ နေ့လယ်ခင်းဖို့ ခဏတစ်ဖြုတ် နားပြီး ရေချိုး နေသည်။

ညနေစာအတွက် မမခင် ချက်မှာဆို ဆိုင်ထိုင်ပေးမည် .. ဒါမှ ဘုတ် သူမ ဝင်ချက်မည်။

ဒါက နေ့စဉ်ကိစ္စ ..

ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ကိုလေးနဲ့ စကားတွေ ပြောချင်သေး သည်။

ကိုလေး ပြန်လာတာ ဖေဖေတို့ သိထားပြီးပြီလား .. ကိုလေးက ဖေဖေတို့ လူစုံတဲ့အထိ စောင့်ပြီး ပြောမှာလား ..။

အိမ်ရှေ့ ထွက်ခဲ့ရင်း ဖုန်းခေါ်လိုက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ဘာမှ မပြောရသေးဘဲ ...

“ဟလို .. သမီးငယ် လား .. သမီး ကိုလေး ပြန်ရောက်နေပြီ ..”

“ရောက်ပြီ ဖေဖေ .. ဖေဖေတို့က ကြိုသိနေတာလား ..”

“ကြိုမသိပါဘူး သမီးရယ် .. သူ အိမ်မရောက်ခင်လေးပဲ ဖုန်း ခေါ်တာပါ .. တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင် ..”

ဖေဖေတို့များ ကိုလေးကို ဒေါသထွက်တာတောင် ချစ်စနိုး အတွေးနှင့် ..

“သမီးငယ် .. ကိုလေးကို ဒီည လူမစုံမချင်း ဘယ်မှ မထွက်တော့လို့ ပြောလိုက် နော် .. ကြားလား ..”

“ဟုတ် .. ဖေဖေ ..”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုလေးက ချစ်ရသူ နဲ့ စကားပွေ နေလိုက်တာ အစတည်းက ရင်းနှီးနေကြတဲ့လူတွေအတိုင်း ..

ဟိုမျက်နှာကလည်း ကိုလေးနဲ့ကျမှ ပခုံးတွေလှုပ်အောင် ရယ်တာ ရှိသမျှသွားတွေ အကုန်လုံး ပေါ်၏။

ကိုလေး ရောက်လာရင် သင်း ဘုံပျောက်ပြီလို့ တွေးမိပြီး ပျော်တာတွေက ..

ဆက်လက် တည်တဲ့ ခိုင်မြဲနေဦးမယ့်သဘော ..

အခန်း (၁၃)

ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ရောက်လာတိုင်း စိတ်ညစ်ချခြင်းကို ဘယ်လို စာဖွဲ့ပြုရမှန်းပင် မသိ ..

“ဒါက ငါးကြင်းပေါင်းထားတာလေ မောင်လေး .. ယောက်ျားလေးတွေက အရိုးကြောက်တော့ တစ်ခါတည်း ပေါင်းလိုက်တာ .. ငါးသလောက်ကျတော့ မတည့်မှာစိုးလို့ ..” တဲ့ ..။

ငါးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘာမှ မကြိုက်တဲ့အထဲမှာ မကြော်ဘဲ ချက်ထားတာဆို လှည့်တောင် ကြည့်ခဲ့တာ မဟုတ် ..

“ဒါက ခွေးတောက်ရွက်နဲ့ ကြက်ခြေထောက်ဟင်းခါးလေး .. လူနဲ့တည့်တယ် သိလား .. လုံးဝ မခါးဘူး .. သောက်ကြည့် ..” တဲ့..။
နောက်တစ်မျိုး ပြတော့ ပိုဆိုးသည်။

ဟင်းခါးဆိုတာ ဘယ်လိုဟင်းမျိုးလဲတော့ မသိပေမယ့် ဟင်းရွက်ပြုတ် ကြည့်လောင်လောင်ထဲမှာ ကြက်ခြေထောက် ဖြူဆွတ်ဆွတ် ပျော့တွဲတွဲကြီးကို ဒီတိုင်း မြင်နေရသည်။

“ဒီမှာ သရက်ချဉ်သုပ် .. မြေပဲနိုင်နိုင်လေးနဲ့ မချဉ်အောင် သုပ်ထားတာ .. စားကြည့် မောင်လေး .. လွန်လွန်း က ဟင်းချက် သိပ်ကောင်းတာ .. သူက မလုပ်ရင် အရှင်းပဲ .. လုပ်မိရင်တော့ ဘာမှ ပြန်ကြည့်စရာ မလိုဘူး” လို့ ဆိုပြန်၏။

‘မွှေးကြိုင်နေတာပဲ’ လို့ ပြောရင်း သူမဘာသာ နှာခေါင်းရှုံ့ပွပွနှင့် ရှုရှိုက်ပြနေသေးသည်။

သူ့မျက်နှာ ဘယ်လို ခင်းကျင်းထားမိသည်တော့ မသိပေ ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စာသင်စားပွဲတွေ ခင်းကျင်းနေသည့် လွန်လွန်းရဲ့ မျက်လုံး တဝင်းဝင်းကတော့ ဒီဘက်ကို တစ်ခါ ဝှေ့လိုက်တိုင်း အရောင်လက်နေတာ မီးဆလိုက် ထိုးသွားသလား မှတ်ရသည်။

“ဒါလေးက ငါးခူကြော် .. မွှေးအောင်လို့ ငရုတ်သီးလေးနဲ့ ပြန်နှပ်ထားတာ .. အော်ကြောက်ရင် မစိုးရိမ်နဲ့နော် .. သိပ်မစပ်ဘူး .. ဒီမှာ ကြက်သားကြော် ..”

ကြက်သားကြော်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရဲရဲညိုညိုလေး ကြွပ်ရွံနေတာ မဟုတ်ဘဲ ဝါတောက်တောက်နီကြင်ကြင် စပ်ကျားနဲ့ ဘာတွေလဲ ။

ဟင်းချက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောမှန်းတော့ မသိ ။ နို့ကံမြည်းချင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ဟင်း တစ်ခုမှလည်း မပါ။

“စား .. မောင်လေး စား ..”

ဆိုပြီး မာလာ ထသွားတော့ သူ့အတွက် စားသောက်ဖို့ တာဝန်ကျပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။

လွန်လွန်း မှ လွဲလွှင် တစ်မိသားစုလုံး ဖော်ရွေ သဘောကောင်းကြတာမို့ ကိုယ်နဲ့လည်း ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ကိုယ့်ဘက်က ရိုင်းပျသလို ပြုမူမိတာမျိုး

မဖြစ်စေချင်ပေ ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ စားချင်စိတ် မဖြစ်တာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ။

“ကောင်လေး .. ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

သူ့နားကို ဗိုလ်အောင်ဒင် ရောက်လာပြီး ထမင်းပွဲကို ကြည့်သည့် မျက်လုံးက မခွာနိုင်ဘဲ ...

“စားစရာတွေကွာ .. မင်းက ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ .. မစားဘူးလား ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် ..”

“ဟေ ..”

“ထမင်းစားပြီးပြီလား ..”

“မစားရသေးဘူး .. ငါတို့က လူစုံမှ စားတာ ..”

“တစ်ခါမှလည်း မဆုံဘဲနဲ့ ..”

“စုံပါတယ်ကွာ .. မင်းကလည်း ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် ပြန်ထမယ် ပြင်လိုက်သဖြင့် လက်ကို ဆွဲထားမိတာ ...

“အခု ဘယ်သူမှ မရှိတုန်း ထမင်းစားသွားပါလား ..”

“မစားချင်ပါဘူး .. ခိုးစားတာ မကောင်းဘူး ..”

“ခိုးစားရမှာ မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူလေ ..”

“မစားချင်ဘူး ..”

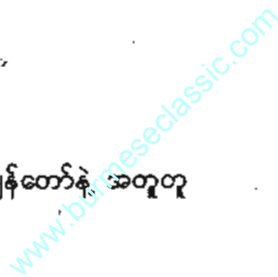
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“စည်းကမ်းမရှိတာ မကောင်းဘူး ..”

စိတ်မနဲ့တဲ့လူ ဆိုပြီး အလာကြီးပါလား ။

ချစ်သူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်သွားသည်။

“ဘာကို စည်းကမ်းမရှိတာလဲ ။ ဒီမှာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ

စားလိုက်တယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ ..”

“မစားဘူးကွာ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် က သူ့လက်ကို ရုန်းပြီး ပြန်ထရပ်ကာ ...

“ငါက ဗိုလ်အောင်ဒင် နော် .. ဟွန်း .. ဘာမှတ်လို့လဲ .. ခိုင်းတိုင်း လုပ်မယ် မမှတ်နဲ့ .. ငါက ဆရာကြီး ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးပါ ..”

ချစ်သူ ကလည်း လက်ကို အမိအရ ပြန်ဆွဲထားကာ ...

“ထိုင်ပါဦး .. ဒီမှာ ...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..”

“ကျွန်တော် စားကြည့်ပြီးပြီဗျာ .. ကောင်းမှ မကောင်းတာ ..

ဟင်းတွေက ငန့်တူးနေတာပဲ .. ပြီးတော့ ညှိလိုက်တာ စိတ်ပျက်တယ် .. လွန်လွန်း ချက်တာ ဆို ..”

“အံ့မာ .. ငါ့တူမက ဟင်းချက်ကောင်းကွ ..”

“မကောင်းပါဘူး ဗိုလ်အောင်ဒင် ရာ .. ထမင်းနဲ့ စားတာတောင် ငန့်တူးနေတာ ..”

“မဟုတ်တာ မပြောနဲ့ ..”

“ဪ .. ဟုတ်ပါတယ်ဆို .. သိချင်ရင် စားကြည့်လိုက် .. ရော့ ..”

ဟင်းတွေကို တို့တို့တိတိ စားခိုင်းပြီး ...

“ဟာ .. ဒီလောက်ကောင်းတာကို .. မင်း နော် .. မင်း ..”

“ကဲပါ .. ထမင်းနဲ့ပဲ စားကြည့်ပါဦး ..”

ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ လက်ရာပျက်သွားဖို့က အဓိကမို့ ဗိုလ်အောင်ဒင် ကိုပဲ စားဖြစ်အောင် နည်းနည်းလေး ချွန်ပေးလိုက်သည်။

မြည်းတာက ထမင်းတစ်ပန်းကန် နည်းနည်းပဲ ကျန်၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် ဗိုက်ကို ပွတ်နေတော့ သူ အားပါးတရ ရယ်မိ

သည်။ ပြီးတော့ ပျင်းလို့ ဆိုင်မှာ လိုက်ထိုင်ချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာနှင့် ဗိုလ်အောင်ဒင် က တွဲခေါ်သွားသည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး နော် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဘယ်သွားကုန်ကြတာလဲ သိလား ..”

“ကိုလေးနဲ့ သွားကြတာ ..”

“ကိုလေးက အိမ်မှာ ပြန်မအိပ်လို့ ဦးလေး ဒေါကုန်နေတာ ထင်တယ် ..”

“ဒေါကုန်တာ မဟုတ်ဘူး စိတ်တိုနေတာ .. စကားကို ရှင်းရှင်း ပြော ..”

ချစ်သူက ပြုံးလိုက်ကာ ဆိုင်ခေါ်မှာ ထိုင်မိကာမှ ဘာတွေ ရေး ငါးတာလဲဆိုတာ သေချာ လိုက်ကြည့်မိ၏။

“ဘာလဲ မုန့်စားချင်လို့လား ..”

“စားချင်တာရှိရင် ယူစားလို့ ရလား ..”

“မရဘူး ..”

“ပိုက်ဆံ ပေးရင်ရော ..”

“မရှိဘဲနဲ့ကွာ .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. ခြေထောက်ကျိုးနေတာ ငါ သိတယ် .. ဟား .. ဟား .. ဟော ခိုးမစားနဲ့ နော် ..”

“မစားပါဘူး ဗိုလ်အောင်ဒင် ရာ .. ခင်ဗျားလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ခိုးမစားတတ်ပါဘူး ..”

“ငါက ခိုးစားချင်တာ ..”

“စားပါလား ..”

“ဒါပေမယ့် ခိုးစားတာ မကောင်းဘူး ..”

“ဗိုက်တော့ ဝပါတယ် ..”

“မဝပါဘူး .. ခိုးစားတာ ဘယ်တော့မှ ဝတယ် မရှိဘူး ..”

“ဘယ်သူ ပြောတာလဲ ..”

“ဘယ်သူ ပြောပြောကွာ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် က ဆိုင်ပေါ်မှာ မထိုင်ဘဲ မုန့်ထုပ်တွေ .. ပစ္စည်းတွေကို နေရာတွေ ပြင် .. ဖုန်ခါတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်နဲ့ တစ်ချက်လေးမှ အငြိမ်မနေ ..

စိတ်မနဲ့တဲ့လူကို ပါးစပ်ရော လက်ပါ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေတတ်အောင် သေချာ စည်းရုံးထားနိုင်သဖြင့် ဒီတစ်အိမ်လုံးကို သူ အထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ .. ။

ဘယ်သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကြည့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်ဆံကြပုံတွေမှာ အံ့ဖွဲ့ နာကျင်ပုံတွေ မရှိ .. ပြီးတော့ အော်အော် ငေါက်ငေါက်နှင့် ဆူညံနေပေမယ့် တွယ်တာ ကြည့်နူးမှုတွေက အထင်းသား ..

“ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး ..”

“ဘာတုံး ..”

“ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လို့ ရလား ..”

“ပိုက်ဆံပေးမှ ရတာ ..”

“ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ကလူပဲ ဥစ္စာ ..”

“ဘာမှလည်း မတော်ဘဲနဲ့ ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး မကြားဘူးလား .. ဦးလေး ဦးလွန်း က မိသားစုလို နေ တဲ့ .. ကျွန်တော့်ကြောင့် ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး တို့ အိမ်မှာ အများကြီး အကုန် သက်သာနေတာ နော် ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် က စဉ်းစားသလို ငြိမ်နေပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ ချထားသည့် တယ်လီဖုန်းကို ကြည့်ကာ ...

“ဒါကို ထိရင် လွန်လွန်း က ဆူမှာ ..”

“သူမှ မသိတာ ..”

“ငါက မနိုးပါဘူး ဆိုမှ ..”

ချစ်သူ ခေါင်းကုတ်မိကာ မျက်နှာပါ မဲ့သွား၏။

“ငါ ခင်ခင် ဖုန်း ယူပေးမယ် ..”

“ခင်ခင် ဆိုတာက ..”

“ခင်ခင် ဆိုတာ ခင်ခင် ပဲကွာ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဖုန်းပါလာ၏။

“မမခင် က ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ..”

“မင်းကို ထမင်းကျွေးတာလေ ..”

“အခုလေ ..”

“ကိုလေးတို့နောက် လိုက်သွားတာ ..”

“လွန်လွန်း ရော ..”

“ဟိုဘက် တစ်ခန်းကျော်မှာ ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး ဒီလိုပဲ သွားနေကြတာလား ..”

“အဲမှာ .. ငါက ဆရာကြီး ..”

“စူပါဂလူး ရှိလား ..”

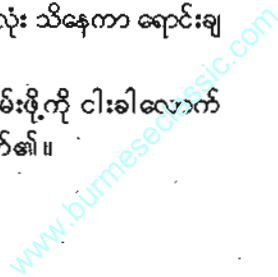
“တိတ်တိတ် တစ်ခွေလောက် ပေးပါ .. ဘယ်လောက်လဲ ..”

သူ့မေးခွန်းကို ဝယ်သူတွေ ရောက်လာတော့ ပါးစပ်နဲ့ ပြန်ဖြေစရာ မလိုတော့ဘဲ ဗိုလ်အောင်ဒင် က အလုပ်နဲ့ သက်သေပြ၏။

ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်ဈေးဆိုတာလည်း အားလုံး သိနေကာ ရောင်းချနေတာ အဟုတ် ..

တစ်ခုပဲ မကောင်းတာက ပိုက်ဆံ ပြန်အမ်းဖို့ကို ငါးခါလောက် ပြန်တွက် ပြန်ရှေ့နှင့် .. ဝယ်သူက ခေါင်းကုတ်၏။

ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း ငုံ့ကြည့်ကြသည်။

အနားမှာ လူရှိနေသားနှင့် ပိုင်းကူ တွက်ပေး ရေးပေးပါလားဆို သည့် အပြစ်တင်တာမျိုး ..

ဒါကြောင့် ချစ်သူ က ရယ်ကာ သူတို့ မမေးဘဲ ဖြေရှင်း၏။

“ကျွန်တော် မရောင်းတတ်ဘူး .. သူပဲ သိတာ ..”

ထိုင်ကြည့်နေလျှင် ဒီပြဿနာ ကြီးထွားလာနိုင်တာမို့ ကိုင်ထား သည့်ဖုန်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်မိသည်။

ဟန်းဆက်လေးက သိပ်မကောင်းပေမယ့် ကိုင်လိုတော့ ကောင်း မယ့်ပုံပါ ..။

သူ အောင်မိုး ဆီကို ခေါ်လိုက်ကာ ...

“အေး .. ငါ့ရယ် ..”

“... ..”

“ဘာမှ မမေးနဲ့ဦးကွာ .. ငါ အရမ်း ဒုက္ခရောက်နေတယ် ..”

“... ..”

“အေး.. မင်းတို့ တားခဲ့ကြတာ ငါ သိပါတယ်.. ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ဆွေချာ ဝင်ဆင်ပြီး ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြမှန်း မှားပြီဆိုမှ ငါ သိခဲ့တာလေ ..။ ငါ့ကို ကူညီဖူးတဲ့လူတွေလို့ပဲ တောက်လျှောက် ထင်ပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြ တာ ..”

“... ..”

“ငါ သုံးဖြစ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ ဆေးသမား မဟုတ်ဘူး အောင်မိုး .. ဒီလောက်ထိ သက်တမ်းမရင့်ခဲ့ဘူး ..”

“... ..”

“အေး .. ငါက ဒီဘဝပစ္စည်းကို သူ့ခိုးခိုးဖို့ ဘဏ္ဍာတိုက် ဖွင့်ပေး ခဲ့တဲ့ ကောင်ပဲ ..”

“... ..”

“မသိဘူး ..။ မာမီ ငါ့ကို လုံးဝ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

ငါ သိတယ် .. ငါနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တာ မင်း ဘယ်သူ့နားမှ မပေါက် ကြားစေနဲ့ ..”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခွေးပြေး ဝက်ပြေးပဲ ..”

“... ..”

“သူတို့ လွတ်သွားလား .. မိသလား .. ငါ့ကို စုံစမ်းပေးစမ်းပါ ..”

“... ..”

“မဆက်နဲ့ .. ဒါ ငါ့ဖုန်း မဟုတ်ဘူး ခိုးဆက်တာ .. ငါပဲ ခေါ်ပါ

မယ် ..”

“... ..”

“မာမီက အရမ်းပါးတာ .. မင်းဆီ ရောက်လာရင် မင်း စကား

မမှားစေနဲ့ နော် ..”

ဖုန်းပြောလိုက်တော့ စိတ်က ရင်မော နာကျင်ဖွယ် မနေတစ်နေ့ တာ အဖြစ်တွေဆီ ပြန်ရောက်သွားခဲ့၏။

ခဲတံ နဲ့ သာထက် ..။

သူ့ကား ပျက်နေတုန်း လူလေးယောက် ဝိုင်းရိုက်ပြီး ပစ္စည်းလုတာ တို့ ပြန်ခုခံရင်း အလူးအလဲ နေရချိန် ..။

ထိုအချိန်မှာ ခဲတံ တို့ ရောက်လာပြီး သူ့ကို ကူညီခဲ့သည်။

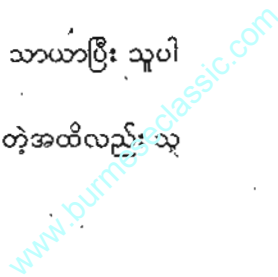
တကယ်တော့ ဒါက ပြက္ခလက်သက်သက်တွေဆိုတာ သူ မသိခဲ့ တာ ..။ လူကို ကပ်ပြီး မကောင်းမှုတွေမှာ လက်ကိုင်တုတ်သဖွယ် ကိုင် ထားခဲ့သည်။

လုပ်ကြည့်ပါ ..။ ထိကြည့်ပါ ဆိုတာတွေမှာ သာယာပြီး သူပါ

ဆေးသမားလုံးလုံး ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့အထိ ..။

ဒီလိုလူတွေကို အိမ်ခေါ်ပြီး ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့တဲ့အထိလည်း သူ

ခိုက်မိခဲ့သေးသည်။

ဒါတွေဟာ သူတစ်ပါးကို ယုံကြည်လွယ်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိခဲ့လို့ လား ..။ မာမိုကို အရွဲ့တိုက်ပြီး တမင် ထင်သလို နေမိတာလား ..။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မဝေခွဲနိုင်ခဲ့ပေ ..။

သေချာတာ တစ်ခုက ကိုယ့်ရဲ့ မိုက်ပြစ်ဒဏ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ခံမည်။ မာမိ ခွင့်လွှတ်သည်ဖြစ်စေ .. ခွင့်မလွှတ်သည်ဖြစ်စေ ..။

“ဒီဖုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ရှင့်လက်ထဲ ရောက်နေတာလဲ ..”

ဖုန်းကို ဘေးမှာ ချပြီး တွေးနေတာတွေက လွန်လွန်း ရောက်လာမှ ပစ္စုပ္ပန်ဆီ ပြန်ရောက်၏။ ဗိုလ်အောင်ဒင် က ဘေးကပ်လျက် ဆိုင်ခန်း တစ်ခန်းက ခေါင်မိုး ပြုတ်ကျနေတာကို ဝိုင်းကူ တင်ပေးနေရင်း ဒီ ဘက်ကို လှည့်မကြည့်နိုင် ..။

“ညီမရေ .. ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးတွေ ရှိလားဟင် ..”

“ရှိတယ် အစ်မ .. ဘာလိုချင်လို့လဲ ..”

“ဆန်းဆစ် အနက်ရောင် ရှိလား ..”

“ဟုတ် ..”

လွန်လွန်း က ကိုင်ထားသည့် ပုံဆွဲစာရွက် အထပ်လိုက်ကို ဘေး မှာ ချထားလိုက်ကာ ဖုန်းကို ကောက်၍ ရှိုးကေ့စ်ပေါ် လှမ်းတင်၏။ ပြီးမှ ...

“ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးတွေက ရှင့်နောက်မှာ နည်းနည်းရွှေ့ပေး..”

“ဟုတ်လား .. ဆောရီး ..”

သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းပေးလိုက်မှ လွန်လွန်း က ဒူးထောင်လျက်လေး ကနေ လှမ်းယူ၏။ ထိုအခါ တိုက်ရိုက် ဆုံဆည်းမိကြသော ကိုယ်ငွေ့ နွေးတို့ကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်လုံးဝင့်ကြည့်မိကြတာ ချင်း ထပ်ဆုံ၏။

ချစ်သူ သတိထားမိလိုက်တာက သူမကိုယ်တ သနပ်ခါးနဲ့လား... ပန်းနဲ့လား မသေချာသော မွှေးရနံ့တစ်ချက်နှင့်အတူ ဆံပင်တွေ တစ်

ထံသတ် သိမ်းညှပ်ထားသော စိမ်းမြ ဝင်းဖန့်နေသည့် နားသယ်စပ် ဆံစလေးတွေ ..။

ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်တော့ လှုပ်ခါသွားခဲ့၏။ ဘာလဲဆိုတာ မသိ ညိုက်ခင် ထိုလှုပ်ရှားမှုက ပြန်ပျောက်သွားခဲ့ပြီး ...

“ဟိုဘက် တိုးဦး .. အနက်က တစ်ဘူးပဲ ရှိတာ .. ဟိုထောင့်မှာ..”

သူ လက်ထောက်ပြီး ဖင်ထပ်ရွှေ့လိုက်မှ ခေါင်းလျှော်ဘူး အနက် ဆောင်လေး သူမလက်ထဲ ပါသွား၏။

ဈေးရောင်းပြီးတာနှင့် သူ့အလှည့် ကျလာခဲ့ပြီး ...

“ဒီဖုန်း ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး ယူပေးတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုယ် တောင်းလိုက်တာ ..”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ ရှင် လွန်လွန်း တို့ကို ပြောသင့်တယ် .. ဗိုလ် အောင်ဒင် ကို ဒါမျိုးတွေ မလုပ်တတ်အောင် ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက် သင်ပြ စည်းရုံးထားရသလဲ သိရဲ့လား ..”

“သူနဲ့ စကားပြောရင်း တောင်းမိသွားတာ .. အကြီးအကျယ် ပြောဆို ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ မဟုတ်ဘူး ..”

“ရှင့်ဘာသာ ဘာကိစ္စ ပြောပြောပေါ့ .. နောက်ကို ဗိုလ်အောင်ဒင် ဆို ဘာမှ မပြောပါနဲ့ ..”

ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

“ဆောရီးပဲ .. နောက် မပြောတော့ဘူးဆိုရင် ရလား ..”

စူးရဲသည့်မျက်ဝန်းချင်း မပြေမလည် တွေ့ဆုံလျက် လွန်လွန်း ချက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ချစ်သူ က သူ့တုတ်ကို လှမ်းယူပြီး နေရာမှ သရုပ်လိုက်ကာ ...

“ဒီအထုပ် ဝဏ ဖယ်ပေးစမ်းပါ ..”

“ရှင် ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“အိမ်ထဲ ဝင်မလို့ ..”

“တစ်ယောက်တည်း သွားလာလို့မှ မရသေးတာ .. ဘယ်လိုလုပ်..”

“ဒုန်း ..”

“အမလေး ..”

“အါ...”

ကိုယ့်ဘာသာ တုတ်ချော်ပြီး ဘေးကို ယိုင်သွားတာက နောက်ထပ်စင်ကို တံတောင်နဲ့ နောက်ပြန်ထောက်လိုက်တာ အဆင်ပြေသည်။

လွန်လွန်း အလန်တကြား ထဆွဲလိုက်ကာမှ နှစ်ယောက်စလုံး ဖက်လျက်သား အပုံလိုက် လဲလေသည်။

သူမက အောက်က ပက်လက်လေးရှိကာ ချစ်သူ ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်စလက်ခတ် ဖိမိခဲ့လျှင် မလွယ် ...

ဒါပေမယ့် ချစ်သူ က သူမကိုညှာပြီး ပြန်ထိန်းလိုက်သဖြင့် လက်ထောက်လျက်သားနှင့် သူမမျက်နှာပေါ်မှာ စီးမိုးလျက် ...

“ရှင့်!...”

အိမ်ရှေ့ ဈေးဆိုင်ထဲမှာပို့ ရှက်စိတ်မွန်ကာ လွန်လွန်း သူ့ကို တွန်းဖယ်၍ အတင်း ပြန်ကျူးထ၏။

“ခဏနေဦး .. အား!...”

သူ အသားယူတာ မဟုတ်ပါ ... ဒူးထောက်လျက် ကျတာမို့ ရုတ်တရက် နေရာပြင်ဖို့ မရဘဲ သူမ ရုန်းထလိုက်ကာမှ ဖက်ထားသလိုကြီး ပို၍ ပုံစံတကျ ဖြစ်သွား၏။

“ဟာ!... လွန်လွန်း .. လွန်လွန်း .. နင် .. ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် မဟုတ် .. မဟုတ်ဘူး ..”

“အဲ့ဒါ ဘာလုပ်ကြတုံး .. ချိန်းမတွေ့ရဘူးလေ .. လူတွေမြင်ရင် ရှက်စရာကြီး ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် နေဦး .. အား!...”

ချစ်သူ ရှင်းပြချင်ပေမယ့် ကိုယ်ကို နေရာရွှေ့နေရသဖြင့် အဆင်ပြေဘဲ ဒုက္ခရောက်နေတော့သည်။

“အဲ့ဒါ ရှင် ပြဿနာရှာချင်တာလေ ..”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ .. အဲ့ဒါ မင်းကြောင့် ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

“မင်း ဘာလို့ ဆွဲလိုက်သလဲ ..”

“ရှင်ကရော ဘာလို့ ထတာလဲ ... ကျိုးတော့ ကန်းမော့ ..”

“ကိုယ့်ဘာသာ ထိန်းသွားလို့ ရတယ် .. တစ်ပိုင်းသေနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“မသိဘူး .. ပြုစုခံနေရတာ ကောင်းမှန်းသိပြီး သေအောင် လုပ်ချင် ဘုပ်မှာပေါ့ ..”

“ဘာကို ကောင်းတာလဲ ... တစ်နေ့ တစ်နေ့ ထမင်း အငတ်ခံပြီး တော့လား ..”

“ဟာ!...”

လွတ်ခနဲ ပြောပြီးမှ ပြန်ထိန်းရကာ ခေါင်းထဲမှာ ရွစ်ရွစ် ဖြစ်လာသလို ခံစားမိပြီး လက်က အလိုလို ရောက်သွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့

ထက်မှာ ပါလာတာ သွေးတွေ ...

“ဟာ!...”

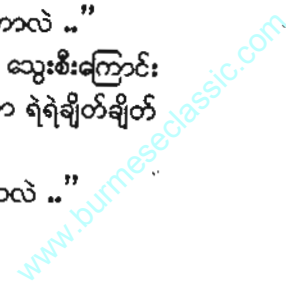
ဗိုလ်အောင်ဒင် က ဆိုင်ပေါ်ရောက်နေပြီမို့ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ချစ်၏။ ပြီးတော့ လွန်လွန်း ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“သွေးတွေ ထွက်ကုန်ပြီ .. နင် ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ..”

လွန်လွန်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကြည့်နေတုန်း သွေးစီးကြောင်း ဆံပင်တွေထဲက တိုးထွက်လာကာ နားသယ်စပ်မှာ ရဲရဲချိတ်ချိတ်

ဖြစ်လာ၏။

“ဒုက္ခပဲ လွန်လွန်း ရာ .. ဘာလို့ တွန်းလိုက်တာလဲ ..”

“အို .. လွန်လွန်း တွန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“နင် တွန်းလိုက်တာပါ .. လူနာကို ဒီလိုလုပ်ရလား .. နေမကောင်း သေးခင် နင်က နည်းနည်းပါးပါး အောင့်ခံနေလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ..”

“ဗိုလ် အောင် ဒင် ..”

လွန်လွန်း ပါးပြင်လေးတွေ နီရဲသွားကာ ဗိုလ်အောင်ဒင် ကို အော် ငေါက်ပစ်မိ၏။ တစ်ခါမှ ဒီလောက် မအော်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ဗိုလ်အောင်ဒင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးတော့ ဆိုင်ပေါ်က ဆင်းသွားတော့သည်။ ဘယ်နား သွားကပ် နေသည် မသိတော့ဘဲ ..

“နေဦး .. ဒီမှာပဲ နေ .. လွန်လွန်း ဆေးထည့်ပေးမယ် ..”

လူကြီးတွေ ပြန်လာလျှင် ရှင်းပြရခက်ပြီမို့ သူမ ပျာယာခတ်နေ တာကို ချစ်သူ က ဒီတိုင်း ကြည့်နေမိသည်။ မြေထောက်တွေ အနာ ပြန်ပေါ်လာတာကိုပါ မျှီသိပ်နေမိကာ ..

“ဆံပင်တွေ ဖြတ်ပစ်ဦးမလို့လား ..”

“မဖြတ်ပါဘူး .. စဖြစ်တံည်းက ဖြတ်ပြီးသားဥစ္စာ ..”

ဆိုင်မှာ ရှိသမျှ ဆေးတွေကို ရှာထုတ်ရင်း ဈေးရောင်းရတာ တစ် ဖက် .. သူ့ခေါင်းကို ကိုင်နေရတာ တစ်ဖက် ..

“မလုပ်တတ်ရင် ထားလိုက်ပါကွာ .. ပတ်တီးစလေး နည်းနည်းခေါက်ပေး .. ကိုယ့်ဘာသာ ဒဏ်ရာပေါ်ကို ဖိထားလိုက်မယ် ..”

“လက်က ဖယ်စမ်းပါ .. အနာ ဆေးထည့်လောက်တော့ ကလေး တောင် လုပ်တတ်တယ် ..”

“ကိုယ်က ကလေး မဟုတ်တော့ မင်း လုပ်မပေးချင်ဘူးလားလို့ ပါ ..”

အရေးထဲမှ ရန်ဖြစ်ဖို့ စကားတွေနဲ့ တူးဆွနေသေးသည်။

“ဟိတ် .. ပတ်တီးတော့ ပြန်မစည်းနဲ့နော် ..”

“ရှင် ဘာမှမပြောဘဲ ခဏ ပါးစပ်ပိတ်နေစမ်းပါ ..”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ရှက်နေသလိုဖြစ်ကာ ခူးထောက်၍ သူ့ ခေါင်းကို ဆေးထည့် ပွမ်းအုပ်ပြီး ပလတ်စတာလေး ကပ်ပေးဖို့ ကြိုးစား နေမိ၏။

ဒီဒဏ်ရာကို ပတ်တီးဖြေတုန်းကလည်း မမခင် နဲ့အတူ သူမပါ ဝါသည်။ ဆံပင်တွေ ရှုပ်နေပေမယ့် သူများလုပ်တုန်းက သပ်သပ် ရပ်ရပ် ..

သူမကျမှ ဆံပင်တွေနဲ့ ပလတ်စတာ ကပ်ရတာ အဆင်မပြေ .. ကိုယ့်ရင်ဘတ်က သူ့မျက်နှာရှေ့မှာမို့ စိတ်မလုံရသည့်အထဲ ကောင်းပြောလိုက်တိုင်း မော့မော့လာသေးသည်။

စိတ်ရှိလက်ရှိသာ ခေါင်းကို ထုပစ်လိုက်ရလျှင် သေဦးမည် ..

“မာလာ ရေ .. ခြောက် .. လွန်လွန်း ရှိလား .. ဟင်!...”

တစ်ယောက်တည်း သံစုံမြည်သွားကာ ဒေါ်ကြူ အသံက ‘ဟင်..’ နဲ့ တိတ်ကျသွား၏။ လွန်လွန်း တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ကြူ ဆိုင်ထဲကို ငုံ့ကြည့်နေပုံက ဆံစပ်စုစု ပြူးတူးပြဲတဲကြီး ..

“အန်တီကြူ ဘာယူမလို့လဲ ..”

“ဆပ်ပြာမှုန့် ..”

လို့ ပြောပြီး မျက်လုံးက ခေါင်းငုံ့၍ ဒဏ်ရာ စမ်းနေသည့် ချစ်သူ ဒီမှာ ..

“ဘာဆပ်ပြာလဲ ..”

“ခု ကြော်ငြာနေတဲ့ ဒစ်ဆန်ဆပ်ပြာမှုန့်အသစ် ရှိလား ..”

“မရှိဘူး ..”

နောက်ထပ် ဒေါ်ကြူ ထံမှ စကားသံ ထွက်မလာဘဲ အငြင်ကို ချစ်သူကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်သူ မျက်နှာကို မြင်သွားကာ ..

“နေပါဦး .. ငါ သူ့ကို သေချာ သိပါတယ် ..”

“ဟင်!...”

လွန်လွန်း အံ့ဩသွားကာ စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဖြစ်သွား၏။ ဆိုင်ထဲမှာ သူမတို့ ပူးပူးကပ်ကပ်နဲ့ ဘာလုပ်နေသည်များ ထင်သွားပြီလဲ ..

“မဟုတ်သေးပါဘူး .. ငါ သေချာ သိနေတာပါ ..”

“ကဲပါ အန်တီ .. ဘယ်ဆပ်ပြာ ယူမှာလဲ ..”

“သိပြီ ..”

ဒေါ်ကြူ မျက်နှာက ချက်ချင်း တစ်မျိုးပြောင်းသွားကာ ...

“ငါ့ကို ကားနဲ့ ပွတ်တိုက်သွားတဲ့ တစ်ယောက် ..”

ဝတုတ်တုတ်ကိုယ်ကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပစ္စည်းထုပ်တွေထဲ ထပ်တိုးဝင်ကာ အထဲကို သေချာ ကုန်းကြည့်၏။ မျက်နှာကြီး ပြောင်ရှေ့တိုးလာမှ ဒီအသံနဲ့ ဒီမျက်နှာကို ချစ်သူ သတိရသွားသည်။

သိပ်မှ မကြာသေးဘဲ ..

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူသိမခံချင်ကာမှ သိတဲ့လူနဲ့ လာတိုးနေရတဲ့ အဖြစ် ..

“ဟုတ်သမျှ သိပ်ဟုတ်ပါ .. ကားအကောင်းစားကြီး စီးပြီး ငါ့မာရေကျောရေ ပြောသွားတာလေ .. ‘အလျှော်လိုချင်ရင် ဒါကို ကောင်းထား..’ဆိုပြီး လိပ်စာကတ်တောင် ပစ်ချခဲ့သေးတယ် .. လူကို သူတောင်းစား ပေးသလို လုပ်သွားခဲ့တာ ..”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ.. အန်တီကို ကျွန်တော် မသိဘူး..”

“အောင်မယ်လေး .. ဒီအသံပဲ .. သိပ်ကို သေချာတာပေါ့ .. မင်း

မင်းပဲ .. အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ကုပ်ထောက် ကောက်ကောက် .. ဒါ ဒီအိမ်နဲ့ ဘယ်လို သိကုန်ကြတာလဲ ..”

“ကျွတ်!...”

“သိပြီ .. မင်း အဲဒီနေ့က လူရှာနေတာ လွန်လွန်း ကိုလား ..”

“အန်တီ သိချင်တာတွေက လွန်လွန်း ပါလာရင်တော့ ရှောင်နဲ့တယ် နော် .. သူက လွန်လွန်း တို့ ဧည့်သည် .. ဘယ်တုန်းက ရှာဆွတာတွေ.. မရှာဖွေတာတွေ မေးနေရအောင် သူများကိစ္စကို ဒီလောက် သိတော့ မစပ်စုသင့်ပါဘူး ..”

လွန်လွန်း က ပြောပြီးတာနှင့် နေရာမှ ထရပ်ကာ ...

“ဗိုလ်အောင်ဒင် .. ဦးလေး ဗိုလ်အောင်ဒင် ..”

“ဟေ .. လာပြီ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် ပြေးထွက်လာမှ ...

“သူ့ကို အိမ်ထဲ တွဲပို့ပေးပါဦး ..”

“ကဲ .. ကဲ .. ငါ့ကို အိုခီ တစ်ထုပ်ပဲ ပေး ..”

“ကုန်နေတယ် ..”

“ဒါဖြင့်လည်း ဖူဂျီပဲ ပေးအေ ..”

“အဲဒါ မတင်ဘူး ..”

“ဟာ .. ရှိတယ်လေ .. နေဦး ငါ ရှာပေးမယ် ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် က ပျာပျာသလဲ ရှာပေး၏။ ဒေါ်ကြူ နှုတ်ခမ်း ခွဲပေးကာ ...

“ဒီလိုဆိုင်မျိုး ရောင်းကောင်းနေတာများ အံ့ဩပါရဲ့ လို့ တီးတိုး ချစ်တဲ၏။ ပြီးတော့ မကျေနပ်သေးသည့်အကြည့်က ချစ်သူ ထံ ဆက်သွားသည်။

လုံးဝ မမှားနိုင်ဘူး .. ဒီလူမှ ဒီလူ ..

အခန်း (၁၄)

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ လွန်လွန်း ရယ် .. ခြေထောက်ကို စမ်းသပ်ဖို့ ဒီနေ့ သွားရမှာ ..”

ရုတ်သူ ကိုယ် နည်းနည်းပူနေကာ တစ်ညနေလုံး အိပ်ရာထဲ လှဲနေသဖြင့် မာလာ က မီးဖိုချောင်ဝင်ရင်း တဖျစ်တောက်တောက် ပြော၏။ လွန်လွန်း က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

“လွန်လွန်း ဘာမှလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မမခင် ရယ် .. ဆိုင်ကို သူက ဘာလို့ လာထိုင်လဲ ..”

“ဒီတိုက်ခန်း ဆယ်ပေကျော်လေးထဲမှာ ဘယ်သူက နေရက်ဆက်ကြီး ထလိုက် လှဲလိုက် လုပ်နေနိုင်မှာလဲ ..”

“ဒါကတော့ ကိုယ်က လူကောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“ခြေထောက်ပဲ မထောက်နိုင်တာလေ .. ခေါင်းက သက်သာစေဥစ္စာ .. အခု နင့်ကြောင့် ဒဏ်ရာက အသစ်ပြန်ဖြစ်သွားပြီ ..”

“လွန်လွန်း ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဆိုမှ ..”

ဆန်ပြုတ်အိုးထဲကို ကြက်သားပြုတ်ထားတာလေးတွေ မှထည့်ရင်း မာလာ က လှည့်ကြည့်သည်။

“လွန်လွန်း ကို မကြည့်နဲ့ .. အဲ့ဒါ သူ့ဘာသာသူ မာနကြီးပြီး ခြေမနိုင်ဘဲ ထရပ်လိုက်လို့ ဖြစ်တာ ..”

“ထရပ်ရတဲ့ အကြောင်းကရော ..”

“အဲ့ဒါက ..”

မာလာ သက်ပြင်းချကာ ဆန်ပြုတ်အိုးကို မီးလျှော့လိုက်ပြီးမှ ဒီဘက် လှည့်၏။

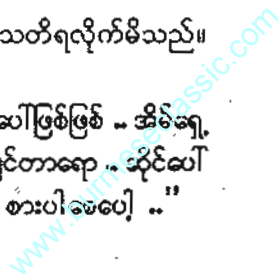
“ဒီဖုန်းက ခုနစ်ရာသုံးဆယ်ကို ပွားထားတဲ့ဖုန်းပဲ လွန်လွန်း ရယ်.. မမခင် နောက်အသစ် ဝယ်ပြီးလို့ သိမ်းထားလိုက်တာ .. အိမ်ရှေ့မှာ ဖုန်းပြောမယ့်လူလည်း တန်းစီနေတဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူး .. သူ အေးဆေးပြောလို့ ရနေတဲ့ဥစ္စာ ..”

“ဖုန်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး .. ဗိုလ်အောင်ဒင့် ကို သူ ဒါ ယူခိုင်းတာလေ .. နောက်ဆိုရင် ..”

“ဒါ ယူခိုင်းရအောင် ဒီဖုန်း ရှိနေမှန်း သူ သိလို့လား လွန်လွန်း ရယ် .. ဦးလေးကလည်း ဈေးက ဖုန်းကိုတောင် ပြောမခိုင်းဘဲနဲ့ ဒီဖုန်း အပိုမှန်းသိလို့ ထုတ်ပေးလိုက်တာပါ .. နင်ကတော့ ဦးလေးကို အကျင့်ဖျက်တယ်ထင်ပြီး ပြောလိုက်ပေမယ့် ဖုန်းကိုင်တာ မကြိုက်သလိုကြီး ဆိုတော့ သူလည်း ရှက်မှာပေါ့ ..”

မာနနဲ့ တင်းသွားတဲ့မျက်နှာကို လွန်လွန်း သတိရလိုက်မိသည်။ ရှက်သွားတာတော့ အသေအချာပါ။

“ကိုယ့်အိမ်သားလို ရင်းနှီးနေပြီဥစ္စာ .. ဆိုင်ပေါ်ဖြစ်ဖြစ် .. အိမ်ရှေ့အိမ်နောက် သူ သွားလာလို့ ရနေပြီပဲ .. ဖုန်းပြောချင်တာရော .. ယိုင်ပေါ်က ပစ္စည်းတွေ .. မုန့်တွေ .. စားချင်စိတ် ရှိရင် စားပါခပေါ့ ..”

“သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ အခွင့်အရေး ပေးထားစရာလား မမခင် ရဲ့ .. ပုံစံကိုက အလိုလိုကာမှ အိမ်ပေါ်တက်လာတည်းက လူတွေကို မတူသလို မတန်သလို ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူ နေပုံထိုင်ပုံကိုက အဲဒီတိုင်းပဲ .. လူပုံကို အကဲခတ်ကြည့်ပါဦး လွန်လွန်း ရယ် .. ဒီအိမ်မှာ ယျော်ယျော်ပါးပါးကြီး နေပြီး ထင်သလို သုံးစွဲ စားသောက်နေမယ့် လူမျိုးလား .. ကောင်လေးက ချောချောသန့်သန့်လေးပါ”

“သူဟာသူ ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် သူ့ဌေးတွေ ပျက်စီးမှ အဖတ်သည် မရတာ ..”

“ဒါပေမယ့် အဆင့်အတန်းဆိုတာလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်စရိုက်ကို ပုံဖော်နိုင်တဲ့ ဘောင်တစ်ခုပဲလေ .. နောက်ဆိုရင် ညီမလေးကလည်း မတူသလို မတန်သလို ခွဲခြမ်းတဲ့စကားမျိုး မပြောပါနဲ့ နော် .. အိမ်တစ်အိမ်မှာ မသင့်မြတ်တဲ့သူတွေ ရှိနေရင် သိပ်ကို မြောက်သွေတာ .. တို့အိမ်ကို ညီမလေးပဲ နာမည်ပေးထားတာလေ .. ‘မေတ္တာစံအိမ်’ ဆို ..”

လွန်လွန်း က နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ရင်း အသံတိတ်နေ၏။ မာလာက ချောမော့ပြောတော့မယ်ဆို တကယ့် အမေတစ်ယောက် ဆရာမကြီးနဲ့လည်း တူနေတတ်၏။

“ဒီအိမ်မှာ ညီမလေးနဲ့ သူနဲ့သာ မောင်လိုနမလို ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြရင် ဒီထက် ပိုပွင့်လင်းပြီး သူလည်း ဒီထက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်မယ် .. သူ့အကြောင်းလည်း ပြောပြချင်လာမယ် ..”

“ဘယ်လို .. မမခင် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. အခုကျတော့ သူ့မိဘ မသိ .. သူ့လိပ်စာမသိ .. ဒါက သူ ပြောချင်မှ ဖြစ်တာကိုး .. ဒါပေမယ့် မမခင် တို့ကတော့ သူ့ကို သိသိ မသိသိ ဆေးကုပေးရမှာပဲလေ .. အဲဒီတော့ ဘယ်လို

ပုံစံကြီး ဖြစ်နေပြီလဲ စဉ်းစားကြည့်ပြီး ပြုံးပြ ရယ်မောနေကြပြီး သူ့ကိုလည်း မသိ .. ကိုယ့်ကို ခင်သလား .. မခင်ဘူးလားလည်း ‘မသိ ..’

“ခင်ခင် .. မခင်ခင်ပေါ့ ..”

“ညာတာစာနာမှုဆိုတာ သံယောဇဉ်ကနေဖြစ်တာ လွန်လွန်း ရဲ့ .. သူ့ကို ကိုယ့်ကြောင့် မြေကျိုးသွားတဲ့လူနာဆိုပြီး ဆေးရုံမှာပဲ ဆေးဖိုးလေး သွားရှင်းပေး .. စားစရာလေး ပို့နဲ့ ပြီးသွားရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး .. အခု အတူတူ နေနေကြတာ .. ဒါကလည်း သူ မနေချင်ဘဲ နေနေတာ နော် .. တကယ်ဆို သူ လက်မခံရင် သူ့စိတ်ကြိုက် ဆောင်ရွက်ပေးရမယ့် တာဝန် တို့မှာ ရှိတယ် ..”

လွန်လွန်း က ဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။

“မမခင် ကတော့ ကောင်လေး အရမ်းဆိုသွမ်းမယ်တော့ မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတယ် .. မောင်လေးကတောင် ပြောနေသေးတယ် .. ဆောင်လေးက ချောချောလေးပဲတဲ့ ..”

ထိုစကားကျမှ မာလာ က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ ..

“တို့ရှေ့ မျက်နှာစာ အလှပြင်ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေဆိုရင် ဒီရက်ပိုင်းကျမှ ဆိုင်မှာ ပီကော လာဝယ်ကြ .. ကော်ဖီမစ် လာဝယ်ကြနဲ့ .. ချက်လုံးက အိမ်ထဲမှာချည်းပဲ ..”

“ကဲ .. တော်ပါတော့ မမခင် ရယ် .. မမခင် ကိုက လူတစ်ယောက်ကို အဆိုးမြင်ဝါဒနဲ့ မကြည့်တတ်တာပါ .. အဲဒါ ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လူကို အကောင်းမြင်ပေးဖို့လည်း ချန်ထားပါဦး ..”

“အေးပါ .. ချန်ထားပါတယ် .. ငါ့မောင်လေး ညီမလေးတွေကို အကောင်းမြင်ရုံတင်မကဘူး .. ကိုယ့်သားသမီးတွေလိုကို ချစ်တာပါ .. ဟွန်း .. ဟွန်း ..”

မာလာ က လွန်လွန်း ပါးလေးကို ဖွဖွ လိမ်ဆွဲပြီး ရယ်သည်။

“ချစ်သူ အပြင်မှာ လှဲနေတယ် .. ဆန်ပြုတ်လေး သွားပို့ပေးဦးနော် ..”

“မမခင် ..”

“ဟင်!..”

“သူက ဒီမှာ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ စားတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“သိပါတယ် .. ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ဦးလေးကို ခေါ်ကျွေးတယ်တဲ့ .. မနက်ကရောပဲ ..”

“အဲ့ဒါ သူက ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ .. ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အစားအစာတွေ စားလာခဲ့လို့လဲ ..၊ လွန်လွန်း စိတ်တိုတာ အဲ့ဒါပဲ ..”

ဒေါသကတော့ ဘယ်ဘက်က ကြည့်ကြည့် ချစ်သူ နဲ့ ဒေါသက မိတ်ဖက် ဖြစ်နေ၏။

ချစ်သူ လို့ ခေါ်ပါ ပြောပေမယ့် လူကတော့ ချစ်ချင်ဖွယ် တစ်စက်မှ မရှိ ..

အခန်း (၁၅)

“ဒီမှာ ကိုချစ်သူ ..”

“ဟင် ..”

သူ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်တော့ ပူပူထူထူကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် ဆေးသောက်ရဦးမယ် .. ဆန်ပြုတ်တော့ သောက်လိုက်..”

“ဆေး .. ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..”

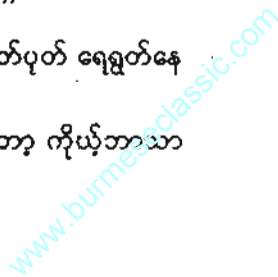
ငုတ်တုတ် ထထိုင်ပြီး စပြောလိုက်တည်းက မတည့်ရာ မတည့်ကြောင်း ..

“ဒဏ်ရာက မနာတော့ဘူး .. ရပါတယ် ..”

“ရှင် အခု ကိုယ်ပူနေပြီ မဟုတ်လား .. ညဉ့်နက်မှ အဖျားကြီးရင် ဆက်ဦးမယ် ..၊ ဖေဖေတို့ .. ကိုလေးတို့ ပြန်လာရင် တစ်ခါ အဲဒီပြဿနာကို အစက ပြန်မေးပြီး လွန်လွန်း ပဲ အဆွခံရမှာ ..”

စေတနာမရှိစွာ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ပြီး စူပုတ်ပုတ် ရေရွတ်နေတာ ချစ်သူ က ကြည့်သည်။

“ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နေလိုက်ပေါ့ ..၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ထိုယ့်ဒေါသနဲ့ ကိုယ် ..”

“ဟုတ်တယ် အမှန်ပဲ .. ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို ဘာမှပြောမှာ မဟုတ်ဘူး .. လွန်လွန်း ကိုပဲ ဆူမှာ ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး .. ဆန်ဖြုတ်တော့ မသောက်ချင်ဘူး ..”

“ရှင် .. ဒီအိမ်မှာ တစ်ခုခု မကျေနပ်လို့ ဆန္ဒပြနေတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. မင်းတို့လည်း ကိုယ် ဘယ်လိုနေနေ လိုက်မကြည့်နေရင် ကောင်းမယ် ..”

“ဘာ!...”

“မင်းနဲ့ ကိုယ် ရန်ချည်းပဲ ဖြစ်မနေချင်ဘူး .. အဲဒီတော့ တော်တော့ ..! ဆေး ပေး ..”

သူကပဲ စိတ်မရှည်သံနဲ့ ..!

လွန်လွန်း ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ်သာဆို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထထွက်သွားမှာပါ ..!

“တစ်ခုခု စားပြီးမှ ဆေးသောက်လို့ ရမှာပေါ့ ..! ရှင်ဟာလေ ..”

“ဒါဆို ပီကော တစ်ခုလောက် ယူပေးလို့ ရလား ..”

“ဆေးနဲ့ ပီကော ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”

“လွန်လွန်းခက် ..”

ကိုယ့်နာမည်ကို ပထမဆုံး သူ့ပါးစပ်က ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကာ နာမည်တစ်စတစ်ဆုံးလည်း သူ ခေါ်မှပဲ ကြားရတာနို့ ကိုယ့်နာမည်ကိုတောင် မမှတ်မိချင် ..!

မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ မီးရောင်အောက်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေက မျက်ခုံးထူထူအောက်မှာ ပို၍ စူးရဲနေသလို ရှိ၏။ ထို့ပြင် လူကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကာ ..

“ကိုယ့်ကို ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံပေးလို့ ရလား ..”

“ရှင်က ခင်ချင်စရာကောင်းအောင် နေပေါ့ ..”

“ကိုယ် မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် ကိုယ် မင်းနဲ့ ရင်းနှီးချင်တယ် ..”

ဒီအိမ်မှာ မင်းနဲ့ ရင်းနှီးမှ ကိုယ့်အတွက် ပိုအဆင်ပြေမယ်လို့လည်း ဆင်တယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းနဲ့ ကိုယ်က မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်တွေ .. ကိုယ် ပွင့်လင်းချင်တာတွေက မင်းနဲ့မှ ဖြစ်မှာ ..”

“ဘာ!...”

သူက ပြုံးပြပြီး စိုက်ကြည့်သည်။ ပြုံးနေနေ ရယ်နေနေ ပါးပြင်မှာ အရစ်လေး ထင်သွားတတ်သော သူ့မျက်နှာသွယ်သွယ်က သတိထားမိလောက်အောင် ဆွဲဆောင်၏။

“အခု ကိုယ် ဒုက္ခရောက်နေတယ် .. အဲဒါကို မင်း ကူညီပေးမှ ဖြစ်မှာ ..”

သူက စကား ခဏရပ်ပြီးမှ ..

“ဒါလေး ကိုယ့်ကို ရောင်းပေး ..”

ဟင်!...

သူ အဆင်သင့် ဖြုတ်ထားပုံပေါ်သည့် ပလက်တီနမ် ဆွဲကြိုးလေးကို ကိုင်၍ ..

“ကြိုးမှာ ဆိုင်နာမည် ပါတယ် .. ‘ချစ်ဖူးငုံ’စိန်တိုက်မှာ သွားရောင်းပေး ..”

“အို!... မလုပ်ပါနဲ့ ..”

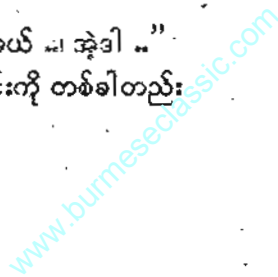
သူ လှမ်းပေးတော့ လွန်လွန်း က ငြင်းကာ လက်ကိုတောင် ဘေးရွဲထားလိုက်သေးသည်။ ချစ်သူ က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး လွန်လွန်း သက်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူ၍ ..

“လုပ်ပေးစမ်းပါ .. ကျေးဇူးတင်တယ် ..”

“နေဦး .. ဟင်အင်း .. မမခင် ကို ပြောရဦးမယ် ..! အဲဒါ ..”

“မပြောပါနဲ့ .. ဘယ်သူမှ မသိစေချင်လို့ မင်းကို တစ်ခါတည်း ..”

“ဟင်အင်း .. မဖြစ်ဘူး ..”

သူကလည်း မလွှတ်ဘဲ လက်ဖဝါးထဲ အတင်းထည့်ပေးပြီး သူ့ လက်နဲ့ပဲ ပြန်၍ ဖိဆုပ်ထား၏။ လွန်လွန်း ကလည်း ခေါင်းခါနေနေ လျက် ရှိစဉ် ---

“အဲဒါကို ပြောတာပဲ လွန်လွန်း .. နင်တို့ ချိန်းတွေ့နေကြတာ ကိုလွန်း သိရင်တော့ ရိုက်တော့မှာပဲ ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် .. ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ..”

“ရှူး .. တိုးတိုး ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် က ဆွဲကိုင်ထားဆဲ လက်နှစ်ဖက်ရဲ့ဆေးမှာ ထိုင်ချ လိုက်ကာ လက်ညှိုးထောင်၍ ‘ရှူး .. လုပ်နေသေးသည်။’

“ဟိုမှာ .. မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ခင်ခင် ရှိတယ် .. တိတ်တိတ်ချစ်ကြ .. ငါ တိုင်မပြောဘူး ..”

တိုးတိုး ကပ်ပြောပြီး မာလာ ရှိရာသို့ ဖြုန်းခနဲ ထပြေးသွားသည်။ လွန်လွန်း စိုးရိမ်သွားကာ လက်ကို အတင်း ပြန်ရုန်း၏။

ချစ်သူ က မလွှတ် ..!

“ချစ်နေတာ နော် .. သူ့မျှား ချစ်နေတာကို မတိုင်ပြောကောင်း ဘူး .. ငါလည်း မပြောဘူး .. နင့်ကို အဲဒါ လာပိတ်တာ ..”

“ဦးလေး ဘာပြောနေတာလဲ ..”

“လွန်လွန်း နဲ့ ချစ်သူ ချိန်းတွေ့နေကြတာပျ .. လက်တွေ ဒီလို ဆွဲပြီး ချစ်နေကြတာ .. ကိုလွန်း ကို နင် ပြန်မပြောနဲ့ နော် ..”

သွားပြီ!...

လွန်လွန်း မျက်နှာလေး နီရဲသွားသည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင် နဲ့ မာလာ ပြောနေကြတာကို ဒီတိုင်း ကြားနေရကာ ---

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. ဦးလေးကတော့ ခက်တော့တာပဲ .. ဘာပါ .. တိတ်တိတ်နေပါ .. အဲဒါတွေ အကျယ်ကြီး အော်မပြောရဘူး လ ..”

မာလာ ကိုယ်တိုင် ဗိုလ်အောင်ဒင် ကို ပျာယာခတ်အောင် လိုက် ဝိတ်နေရသည်။

ချစ်သူ က ပြုံးစိစိဖြစ်နေသည့် မျက်နှာနှင့် ခပ်ငဲ့ငဲ့ ရယ်ကာ ---

“မင်းကမှ တန်းမယူတာ ..” တဲ့ ..!

သေလိုက်ပါလား ..!

လွန်လွန်း နေရာမှ ထပြေးသွားကာ မာလာ လက်ထဲကို ဆွဲကြိုး သေး ထည့်ပေး၍ ---

“အဲဒါရောင်းဖို့ အတင်း ထိုးပေးနေတာ .. လွန်လွန်း တို့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဪ .. မမခင် သိပါတယ် လွန်လွန်း ရယ် .. ကြည့်ပါဦး .. ချက်နှာလေးကလည်း ရှက်နေလိုက်တာ .. ဟဲ့ .. နေဦးလေ .. ဒါကို ဘာလုပ်ဖို့ ..”

“သိချင် သွားမေး မမခင် ရာ .. မသိတော့ဘူး ..”

လွန်လွန်း အခန်းလေးထဲ ဝင်ကာ တံခါးပိတ်ပစ်၏။ မာလာ က ဆွဲကြိုးကို လက်ဝါးပေါ် တင်ကြည့်နေရင်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်

နေရာကနေ ပြုံးယောင်သစ်သွား၏။

အပြင်ထွက်လာပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ချစ်သူ က သူမကို မြင်သည် နဲ့ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲကာ ပါးကုတ် နားကုတ် ..!

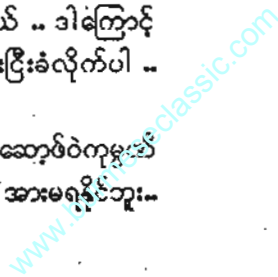
ရင်းရင်းနှီးနှီး နေပါလို့ပဲ ပြောမိတာ.. အိုဗာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလား..!

“ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေကို ကျွန်တော့်ဘာသာ
ဝယ်ချင်လို့ပါ .. ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဆေးကုသစရိတ်ကြောင့် ..”
“ရပြီ .. သိပြီ ငါ့ညီ .. ကိုယ် သိပြီ ..”
နေမောင်မောင် က ရယ်ရင်း နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...
“မင်း ဒီကို ရောက်စက ဆေးခန်းမှာ လဲဝတ်ပေးခဲ့တဲ့ နေလွန်း
ရဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံအပြင် ဘာမှ ထပ်ယူမဝတ်ဘဲ မင်းရဲ့အမောင်နဲ့မှ နှစ်
တည်းကို အကြိတ်အနယ် လဲဝတ်နေတာလည်း သိတယ် .. မကြာခင်
အဲ့ဒီကိစ္စ ပြဿနာရှိလာမှာကိုပါ ကြိုသိနေတာ ..”
“ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးထင်မှာစိုးလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ .. ဒါ
မယ် .. ခု ..”
“တစ်မျိုးထင်တယ် ဆိုတာက အစ်ကိုတို့က ငါ့ညီအပေါ်မှာ ဝတ်
ရားပျက်မှာ စိုးလို့ပါ .. ဒါကို ရောင်းဖို့ မလိုပါဘူး .. မင်းအတွက်
အဝတ်စား နှစ်စုံ သုံးစုံတော့ အစ်ကိုတို့ ဝယ်ပေးနိုင်ပါတယ် ..”
ချစ်သူ မျက်နှာက ဘယ်လိုမှ ကြည်လင်မလာဘဲ ခေါင်းပဲ ခေါ်
လျက် ...

အခန်း (၁၆)

“ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး ..”
“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ဟေ့ ..”
ဦးလွန်း က ရေမိုးချိုးပြီးသည့် မျက်နှာမူန့်မူန့်နှင့် ထွက်လာရင်း
ဆင်လာသည့် ရုပ်အင်္ကျီလက်ဝဲတွေကို ကြယ်သီးတပ်နေလျက် ...
“ဘာတွေ ဖြစ်လို့လဲ ..”
“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ .. ချစ်သူ က ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်
အားနာနေလို့ တဲ့ ..”
နေမောင်မောင် က ဆွဲကြိုးကိစ္စကို ထည့်မပြောဘဲ သူ ကိုင်ထား
သည့် ကြိုးကို ချစ်သူ အင်္ကျီအိတ်ထဲ မသိမသာ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်၏။
“မင်းက အားနာနေရင် ငါတို့က နေစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့ ..
ကဲ .. ဟင်းတွေ နွေးထား .. အလတ်ကောင် ပြန်ရောက်တာနဲ့
ဆတ်ဆုံစားကြမယ် ..”
“ဘယ်ကိုလဲ ..”
သူ့ကို နေမောင်မောင် က တွဲခေါ်လာပြီး ဒီနားမှာ ထိုင်ပေးထား
သည့် သူများ ထမင်းစားကြမည်ဆိုတော့ ချစ်သူက တုတ်ကောက်ကို
ပြု၍ ထရပ်သည်။ နေမောင်မောင် က ပြန်ဆွဲထားကာ ...
“ဒီည လမင်းလက်ဆုံစားကြမှာလေ ..”
“ကျွန်တော် ..”
“အတူဟူ စားကြမှာကွ .. မင်းကို တမင် ခေါ်ထုတ်လာတာ ..
ညီမလေးလည်း ကလေးတွေ ကျွန်ရှင်ပြီးပြီ .. နေလွန်း လေ ..
ကပ်ချင်တဲ့ စူဠလိပ်ကိုလည်း အမိဖမ်းထားတယ် .. ဒါကြောင့်
ဆတ်ဆုံစားကြမှာ .. မင်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ နားငြီးခံလိုက်ပါ ..
ညီမို့ ကောင်းပါတယ် ..”
“ဟုတ်တယ် မောင်လေးရေ.. အလတ်ကောင်က ဆော့စိစဲကုမ္ပဏီ
အလုပ်လုပ်နေတာလေ .. သူ့မှာ ဘာလုပ်လို့မှ အားမရနိုင်ဘူး..”

နိုင်ငံခြားသွားမယ်ဆိုတာချည်းပဲ .. အဲဒါ ဒီည သားအဖနှစ်ယောက် အချေအတင်တွေ ဖြစ်ကြဦးမှာ .. ငါ့မောင် ထမင်းမျိုမကျလည်း ငါ့ သူတ တိုးတာပေါ့ကွာ ..”

အားလုံးက တိုက်တွန်းနေကြတော့ ချစ်သူ မငြင်းသာဘဲ ဖြစ်သွား သည်။ မာလာ က ရယ်နေလျက် ...

“ဘာမှမပူနဲ့ .. ဟိုတယ်လ်စာတွေပါ မှာထားတာဆိုတော့ ဟင် တွေ စုံမှာပါ .. ဖျော်ဖျော်ပါးပါးပေါ့ကွာ ..”

“ဒါနဲ့ ညီမလေးရော ..”

“ကိုမောင် ညီမ ဝမ်းကိုက်နေတယ်လေ .. ဗိုက်နာလို့ဆိုပြီး ရောဂါ ပြီးတည်းက အခန်းထဲ ဝင်သွားတာ ..”

“ဟာ!... ဘာတွေ သွားစားလို့လဲ .. ဒီညကျမှကွာ ..”

“နေ့လယ်က သင်္ဘောသီးထောင်း စားတယ် .. ပြီးတော့ မနက် နေ့လယ်စာမှာ ပုစွန်ချဉ်သုပ်နဲ့ စားတာလေ .. ငရုတ်သီးစိမ်းတွေ အများကြီးရယ် ..”

“မရဘူး .. ဒီဝိုင်းမှာ လူစုံမှ ဖြစ်မှာ ..”

နေမောင်မောင် က သူ့ညီမ အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး မရမာ ခေါ်ထုတ်လာသည်။ လွန်လွန်း ပါလာတော့ ဗေဒါရောင်ဆွယ် ငယ် လက်တို အပါးလေးနဲ့ဖြစ်ကာ ပါးနှစ်ဖက်မှာ ပါးကွက်ပိုင်းကြီးတွေ ပေါက်စီလုံးကြီးတွေ ကပ်ထားတဲ့အတိုင်း ..

“ဟာ .. ငါ့သမီး ..”

မြင်လိုက်တာနှင့် ဦးလွန်း က မျက်ခုံးကြီးတွေ ပင့်သွားပြီး တစ် တစ်ကြည့် ...

“ပေါက်စီ စားချင်ရင်လည်း အဖေ့ကို ပြောရောပေါ့ .. ဒီလို မပြောရလား ..”

“ဟင် .. ဘယ်သူက ပေါက်စီစားချင်တယ် ပြောလို့လဲ ..”

အားလုံး ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားကြတာ မြင်ပေမယ့် လွန်လွန်း ရုတ် ရုတ် သဘောမပေါက် .. ပြီးတော့ အကြည့်က ချစ်သူ ဆီ ရောက် ရှာလျှင် .. ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ကြည့်မိကာမှ ချက်ချင်း သဘောပေါက် သွားမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသိ ..

လက်က ပါးပေါ်ကို အလိုလို ရောက်သွားကာ ...

“အယ်!... ဖေဖေ နော် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဖြစ်ရလေ .. ငါ့သမီး နယ် ..”

ရယ်သံတွေထဲမှာ နေမောင်မောင် အသံက အကျယ်ဆုံး ..

“ဖေဖေသမီး အဲဒါ သိလား .. နေ့လွန်း သနပ်ခါးတွေ ဝယ်လာ

တာကို သူ လိုချင်တာနဲ့ သူများ မပေးဖြစ်အောင် သနပ်ခါးတုံး ရှိသမျှ

အတုနဲ့ လိုက်သွေးပစ်တာ ..”

“ဟင်!... ဟုတ်လား ..”

ဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲဆိုသည့် မျက်နှာလေးက စူပုတ်ပုတ်လေး

ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းပုတ်လာသည့် နေမောင်မောင် လက်ကို

အဖတ်သီးဆုပ်နဲ့ ပြန်ထုသည်။

“ဖေဖေသားက လွန်လွန်း ကိုတော့ သနပ်ခါး မလိမ်းလို့ မဝယ်ခဲ့

ဘူးတဲ့ ..”

“ဟုတ်တာပဲ ..”

“လွန်လွန်း လိမ်းတာပဲဟာ .. သူ့ယောက္ခမလောင်းကို ပေးချင်

တာနဲ့ အကြောင်းပြပြီး တမင် ညစ်တာ ..”

“ဪ .. ပေးချင်လို့ ဝယ်လာတာပဲ .. ပေးပါစေတော့လား သမီး

အဖေ ..”

“မပေးရပါဘူး... လွန်လွန်း ကျတော့ မုန့်တွေ .. အရုပ်တွေ ဝယ်

အပေးဖို့ပဲ သတိရတယ်တဲ့ .. ဖေဖေသား သိလား ..”

www.burmeseclassic.com

“သူညီမလေးကို ချစ်စနိုးနဲ့ နေမှာပေါ့ ..”
ဦးလွန်း ကလည်း ပြုံးနေသည့်မျက်နှာနှင့် ကာကွယ် ပြော
ရှာ၏။

“ဖေဖေ နော် .. လွန်လွန်း က အရပ်တွေ မုန့်တွေပဲ မက်ရအောင်
ကလေးလေးမှ မဟုတ်တာ .. ယောက္ခမလောင်းဖို့ကျတော့ သနပ်
တုံးကြီးတွေ ကောင်းမှကောင်း .. အဲဒါကြောင့် တမင် သွေးထည့်
လိုက်တာ ..”

“အစ်ကို့အတွက် ငါ့သမီးက အဲဒီလို ပါရမီဖြည့်တာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“သိတယ် .. သိတယ် .. မယ်လွန်လွန်း .. ငါ့ညီမ အဲလိုမှ လုပ်
မလားလို့ ..”

စကားသံနှင့်အတူ နေလွန်း ရောက်လာတော့ သူငယ်ချင်း
ယောက်ပါ ပါ၏။ တစ်ယောက်ကို မသိပေမယ့် တစ်ယောက်က ငါ့
လွင် ..

“ဟော.. လာကြပြီဆိုတော့ မမခင် ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်တော့ ..”

“ခုမှ ခုနစ်နာရီပဲ ရှိသေးတယ် မမခင် ..”

နေလွန်း က ဧည့်ခန်းမှာပဲထိုင်လိုက်ကာ နာရီ ဝှံ့ကြည့်ပြီး ပြော
“ပြင်လိုက် သမီး - ပြင်လိုက် .. စကားပြောရင်း စားကြတာ
နောက်ကျနေရင် ပြန်ရ သွားရမယ့်လူတွေက ရှိသေးတယ် ..”

ကိုကိုလွင် တို့ကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာပေမယ့် နေလွန်း ပြန်
သွားမှာကိုလည်း ဦးလွန်း က သိနေ၏။

ထမင်းစားပွဲဝိုင်းကြီးက တကယ့်ကို အကြီးကြီးပါ .. ရှိသည့်
အားလုံး ဝိုင်းထိုင်တာတောင် ချောင်ချောင်ချီချီ ရှိနေသေးကာ
တွေက စားပွဲအလယ်မှာ .. မြန်မာ ထမင်းဟင်းတွေအပြင် ဟိုတစ်
စာတွေပါ ပါ၏။

“ဘယ်မှာလဲဟေ့ ကိုအောင်ဒင် ..”

“ဗိုက်ဆာလှပြီ အော်နေတာနဲ့ သူ့ကို အရင်ကျွေးလိုက်တာ
.. နည်းနည်းပဲ စားထားနှင့် ဆိုပြီးတော့ ..”

“ဒါဆို အခု ခေါ်လေ .. သူ စားနိုင်ပါတယ် ..”

“အိပ်ပျော်နေတယ် အဖေ .. နေပါစေတော့ ..”

“မဟုတ်တာ .. သွားနှိုး .. သွား .. အသက်ကြီးတဲ့လူကို .. ပြီး
တာမှ ကျွေးရင် အကျန်တွေ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

“နည်းနည်းဖယ်ထားသေးတယ် အဖေ.. ရပါတယ် အဖေရဲ့.. သူ
နို့နဲ့နေရရင် ယောင်နေတာနဲ့ ကိစ္စက တော်တော်နဲ့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး..”

လူတွေ စုံနေကာမှ စကားများမှာစိုးလို့ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ
နစ်သူ နဲ့ လွန်လွန်း ကို ဟိုလိုဒီလို ထင်ပြီး ပြောလို့မဆုံးနိုင် ဖြစ်နေခဲ့၏။
ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ဆိုပြီး သူသာ သတင်းထူး ရသားသလိုလို ..
ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ရေးအိပ်ပြီးရင်တော့ ဒါကို မေ့သွားမှာပါ ..။

“ကဲ .. ဧည့်သည်တွေပေမယ့် လူစိမ်းတွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူး
.. ချစ်သူ လည်း တို့ စိတ်ဆွေပဲ.. မောင်ကိုကိုလွင် ကလည်း ဒီမှာ
ထိုင်ထွက်စားသောက်နေကျပဲ .. မင်းတို့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ .. အားရ
ပဲသာ စားကြ ..”

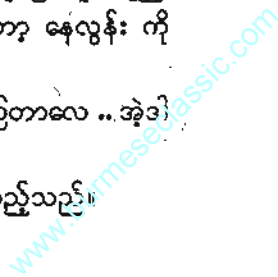
“ဒါ .. ဘာပွဲလဲ အန်ကယ်လ် ..”

“မင်းတို့ကောင်ကို ခြေထိတ်ခတ်တဲ့ပွဲ ကွ ..”

ဦးလွန်း က ထမင်းပွဲ စတာနှင့် ဟင်းတွေကို ဦးချစ်ပြီး သူကချည်း
.. တစ်ယောက်စီကို ပြန်ထည့်ပေးနေသည်။ ပြီးတော့ နေလွန်း ကို
.. ဆတ်ပြု၍ အားလုံးကို ပြန်ကြည့်ကာ ..

“နိုင်ငံခြားသွားကြမလို့ မင်းတို့ ပြင်ဆင်နေကြတာလေ .. အဲဒါ
.. မင်းတို့ သွားရင် ငါ့သားကိုတော့ ထားခဲ့ကြ ..”

တည့်တည့်ပြောပြီး ထမင်းလုတ် ပါးစပ်ထဲ ထည့်သည်။

“အငယ်ကောင် ဘာလို့ ခေါင်းငုံ့သွားတာလဲ .. ပြန်မပြော နားမထောင် မလုပ်နဲ့နော်.. မင်းကို နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ငါ လုံးဝ ခွင့်မပြုဘူး-

“ကဲပါ ဖေဖေရယ် .. ထမင်းဝိုင်း စားတာက ဒါကို ဝိတ်ပင်နဲ့ ခင်းကျင်းတာမှ မဟုတ်တာ.. ဖျော်ဖျော်ပါးပါး စားကြပါစေဦး .. ဖေဖေလည်း ..”

“ဖေဖေကလည်း ဒါကို ပြောရဖို့ တကူးတက ပြန်လာရတာထက် မင့်ညီကို ဒီလိုမှ မဖမ်းရင် မိလို့လား ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အခု ဧည့်သည်တွေနဲ့အတူ စားကြတာလေ - တော်ကြာ ဖေဖေ ထမင်းဝိုင်းကို သူတို့ စိတ်ပျက်သွားပါဦးမယ် -”

နေမောင်မောင် က နေလွန်း မျက်နှာကို အကဲခတ်မိကာ ဦးလွန်း ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ထည့်ပေးရင်း တွင်တွင် ဖာထေးနေ၏။

“ကျွန်တော်တို့က ရတယ် ကိုမောင် .. အန်ကယ်လ်နဲ့ နေလွန်း ကြားက အက်တစ်ကို မြင်ပြီးသား ..”

“ဒါတော့ လွန်သွားပြီ ..”
နေလွန်း က ကိုကိုလွင် မျက်နှာကို ကြည့်၍ ရွံ့သည်။ ကိုကိုလွင် က ရယ်ကာ ...

“တကယ် ပြောနေတာ .. အန်ကယ်လ်က ရယ်သာ ရယ်နေတာ နော် .. ငါတို့ကသာ နေလွန်း ပါမှ သွားမှာလို့ ပြောကြည့်ပါလား -”

“အေး .. ဟုတ်တယ် .. ငါ နာရင်း ထအုပ်မှာ ..”
“တွေ့လား ..”

ပြောနေရင်း ရယ်ကြသည်။ ဦးလွန်း ကတော့ ရယ်ပေမယ့် ဒီထဲ မျက်နှာကိုပဲ တကြည့်ကြည့် ..

“မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေ လာဖွင့်နေကြတာပဲ .. အလုပ်တွေများ ပေါ်မှ ပေါ်ကွာ .. ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ နေပါလား ..”

“ဖေဖေကလည်း သားတွေ မွေးထားပြီးတော့ ဗိုင်းကောင်း ဆရာကဖိ နေစေချင်ရလား ..”

“အံ့မာ .. နေလွန်း ..”
“ဗျာ ..”

“မင်းကို ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး ..”
“မသိဘူးလေ .. မထူးရင်လည်း စိတ်ကောက်နေတယ် ပြောဦးမှာ ဆို ..”

မာလာ က ထမင်းစားရင်း ပြုံးကာ နေလွန်း ပန်းကန်ထဲကို ကြက်ထင်ဖတ်တွေ လှမ်းထည့်ပေး၏။

“တော်ပြီ .. ကျွန်တော်က ဘဲကင်ပဲ ကြိုက်တာ ..”
“ဘဲကင်က အကြော အရမ်းတက်တာ မောင်လေးရဲ့ .. အဖေနဲ့ တောည့်လို့ ..”

ပြောနေရင်း ချစ်သူ ပန်းကန်ထဲကိုပါ လှည့်ထည့်ပေးသည်။

“မောင်လေး စား .. အသုပ်ကြိုက်လား .. ရေခူသုပ်လေ .. နည်းနည်း အချဉ်များတယ် ..”

“ရပါတယ် ..”
“လွန်လွန်း ထည့်ပေးလိုက် ညီမလေး .. အဲဒီဘက်က နီးတယ်..”

လွန်လွန်း က ခေါင်းညိတ်ပြီး ချစ်သူ ပန်းကန်ထဲကို ထည့်ပေးသည်။ ချစ်သူ နဲ့ လွန်လွန်း က အတူယှဉ်လျက်ရှိကာ လွန်လွန်း ရဲ့ ဘိုဘက်မှာ နေလွန်း ရှိနေ၏။

ထိုစဉ် နေလွန်း ဟိုဘက်ကနေ ကိုကိုလွင် က ဟင်းတစ်စွန်း ခပ်၍ လွန်လွန်း ကို မမိတမီ လှမ်းထည့်ပေး၏။

“အဲဒါ လိပ်ကျောက်အသည်းနဲ့ ခရုဆီ နုပ်လေ .. စားကြည့် ..”
ညီမ ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ မမခင် ကို တမင် ထည့်မှာထားတာ ..

စကားပြောနေသည့် အသံတွေ ခထံတော့ တိတ်သွား၏။ ကိုကို

လွင် က ဟင်းထည့်ပေးပြီး ပြောလည်း ပြောပြပြီးမှ အသံတွေ တိတ်သွားတော့ မလုံမလဲ လိုက်ကြည့်ကာ ...

"အဟွန်း .. ဟို .."

"ရတယ် .. ငါ့ကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်ရင် ရပြီ .."

"အေးပါ .. ထည့်ပေးရမှာပေါ့ .."

နေလွန်း က သူငယ်ချင်း အဖြစ်ဆိုးတော့မှာကို ကာကွယ်လိုက်သည်။ ကာကွယ်ရမှန်း မသိတာက လွန်လွန်း ဖြစ်သည်။

ဖေဖေကလည်း ပြောလက်စ စကား တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ မျက်မှန်ကြီး တဝင်းဝင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်သည်။

ကိုကြီးက တအံ့တသြ ဖြစ်သွားပြီးမှ ဘာမှ မထူးဆန်းသလို ပြော၏။ ဘာမှ မဟုတ်သလို ဖာသေးပြုံးတာ ပြောလိုက်တာတွေက ရှက်စရာ ကောင်းနေပါပြီ ...။

မမခင် ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူ ဒီလိုလုပ်ပါဆိုတာကို လုပ်ပေးတာလဲ ...။ မိဘ အစ်ကိုတွေကြားထဲမှာ အဲဒီလို ရဲတင်းလွန်းလို့ ကြည့်ရတာ ...။

စူစူပတ်ပတ်ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ ချစ်သူ မျက်လုံးကိုကိုလွင့် ဆီ ရောက်သွားသည်။ ကိုကိုလွင် ကတော့ ခဏတစ်ဖြုတ်လေး ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပေမယ့် အပြုံးတွေ .. အကြည့်တွေက လွန်လွန်း ဆီမှာသာ ...။

"အဟမ်း .."

ဦးလွန်း က စကားဆက်ဖို့ ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး ...

"မင်းရဲ့ အစီအစဉ်က ဘယ်လောက်ထိ သေချာနေပြီလဲ .. ပြောပါဦး .."

နေလွန်း ဇွန်း ခက်ရင်းကို ချပြီး ထမင်းဝါးနေသည့် မျက်နှာနှင့် ဦးလွန်း ကို ကြည့်၏။

"ဖေဖေက သိရဲ့သားနဲ့ .."

"သိပေမယ့် မင်း ထပ်ပြောတာ ကြားချင်တယ် .."

"ကျွန်တော့်ဘာသာ ပိုက်ဆံ စုထားတာ ကြာပြီဥစ္စာ .."

"ကျွန်တော့်ဘာသာဆိုတာ ဘာလဲကွ .. မင်းပိုက်ဆံ အိမ်က ယူမသုံးလို့ စုမိနေတာ .. ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖြစ်ရောလား .. အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ငါ ပိုင်တယ် .."

သား နိုင်ငံခြားသွားမှာစိုးလို့ လူကြမ်းကြီးလုပ်နေသည့် ဖအေကို နေမောင်မောင် က ကြည့်၍ ပင့်သက်ရှိုက်၏။ စနီး မရှိတော့ပေမယ့် အိမ်ထောင်သစ်လည်း မထူ .. စိတ်တေလေလည်း မဖြစ်ခဲ့ဘဲ ဒီသားသမီးတွေအတွက် ဖေဖေ ရုန်းကန်ခဲ့သည်။

တစ်လုပ်ပြီးတာနဲ့ တစ်လုပ် ပြေးလုပ်ကာ နစ်ဆယ့်လေးနာရီမှာ နားချိန်ဆိုတာ သိပ်မရှိခဲ့ပေ ...။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့တွေ ပညာတတ်လေးတွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ စီးပွားရေးချည်းပဲ ဖိလုပ်နေသည့် တခြား မိဘတွေလို တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖိအားများနေတာ မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေက သားသမီးတွေကိုလည်း ဂရုစိုက်သည်။

ကျောင်းကိစ္စကအစ သားသမီးတွေရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထိ အားလုံးနဲ့ တရင်းတနီး အရောတဝင် နေခဲ့၏။ ဆုံးမပြီဆို အော်ငေါက်သံတစ်ချက်နှင့် သေးပါချင်အောင် တင်းမာ ပြတ်တောက်နေတတ်သလောက် စုန်းနီးပြီးပြီဆို သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းတတ်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေ ...။

ဒါတွေကြောင့် ဖေဖေကို သူတို့တွေ အမေလိုလည်း ချစ်သည်။ အေလိုလည်း အားကိုးသည်။ ညီငယ်ကိုလည်း ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာရေးကိုသာ ဦးစားပေး ဆုံးဖြတ်စေချင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ...

"ဖေဖေ .. ကျွန်တော် တစ်နှစ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် သွားပါရစေ .."

"နေပါဦး .. အဲဒီကို ဒီလောက်သွားချင်နေရတဲ့ အကြောင်းက .."

“ဟိုမှာက ကိုယ် ကြိုးစားနိုင်သလောက် ဝိုက်ဆံရတယ် ဖေဖေ.. ကျွန်တော် ဖေဖေ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးချင်လို့ပါ ..”

“ပြောပါဦး .. ငါ ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ .. ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မသိဘူး ..”

“ဖေဖေ ဒီမိသားစုတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နေချင်တာ မဟုတ်ဘူးလား .. ကျွန်တော် ဖေဖေကို ခြံကျယ်ကျယ်နဲ့ မြေပိုင် တိုက်ပိုင် ထားချင်တာ ..”

နေမောင်မောင် ပါးစပ်နား ရောက်တော့မည့် ထမင်းလုတ် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ဦးလွန်း ထမင်းဝါးနေသည့် တလှုပ်လှုပ် နှုတ်ခမ်းက ချက်ချင်း ငြိမ်သက်သွားပြီး ..

လွန်လွန်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ နေလွန်း ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူမတို့ ထင်ထားကြတာက နေလွန်း က ခေတ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း စီးမျောခွင့်ကို အလိုရှိနေတာဖြစ်ကာ မိသားစုထဲက သီးခြား ဖောက်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ..

“ဖေဖေ တစ်မျိုးထင်နေမှန်း သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ခုလို ဖွင့်ပြောလည်း ဖေဖေ ခွင့်ပြုမှာမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မပြုဘူး ..”

ဦးလွန်း ထမင်းလုတ် နှစ်လုတ်လောက် ဆက်တိုက် သွင်းပစ်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကို ဖုံးဖိနေရှာ၏။ သားကို သူ အထင်လွှဲခဲ့သည်။ ခုလို သိလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ နာကျင်သွားသည်။

ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မပြုနိုင် ..

“ယောက်ျားတစ်ယောက်က ချမ်းသာချင်ရင် ဖြတ်လမ်းနည်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်ကွ .. ထာဝရ မဟုတ်ရင်တောင် ရေလျှံ ဘောစိတော့ ဖြစ်သွားလို့ ရတယ်.. ငါ ဘာမှ မမက်ဘူး .. ငါ မက်တာ ငါ့သားသမီး တွေနဲ့ မြေးမြစ်တွေ ရတဲ့အထိ အတူတူ နေသွားချင်တယ် .. ဒါပဲ ..”

“ဖေဖေရာ .. ဖေဖေစိတ်ကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက ဖေဖေ အချစ်တွေလေ .. ကျွန်တော်တို့ကရာ ဖေဖေ ကို ပြန်မချစ်ရတော့ဘူးလား .. ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအရွယ်ထိ ဖေဖေ အကောင်းဆုံး ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာ .. ကျွန်တော်တို့တွေ ခုလို အပြိုင်း အရိုင်း ရှိနေပါလျက်နဲ့ ဖေဖေက ကားမောင်းနေရတုန်း ..”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ..”

ဦးလွန်း က ခေါင်းမော့ ပြောလိုက် .. ထမင်း ငုံ့စားလိုက် .. ပြီးတော့ ဝါးနေရင်း မျိုချတဲ့အထိ နှိုးမှ စကားဆက်၏။

“ငါ အဖေကွ .. ခေါင်းမတုန် .. ခါးမကိုင်းသေးဘူး .. မင်းတို့ရဲ့ အဖေနေရာကို အဖေ အပျက်မခံနိုင်ဘူး ..”

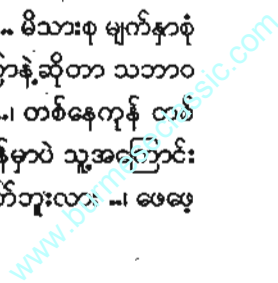
“ကဲ .. ကဲ .. အဖေ ထမင်း ဖြောင့်အောင် စားပါစေဦး ညီလေးရာ .. ပြောချင်တာ နောက်မှ ဆက်ပြော ..”

“ဖြောင့်တယ် .. ဖြောင့်တယ် .. ဆက်ပြော .. အဖေက သားသမီးတွေ ထမင်းစားပျက်အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး ..”

ဦးလွန်း က တကယ် ပြောတဲ့အတိုင်း ထမင်းကို ကုန်အောင် စားသည်။ ဟိုတုန်းတည်းက ဒီတိုင်းပါပဲ .. ဆူစရာရှိလာပြီဆို ထမင်း ဝိုင်း အရင် ပြင်ခိုင်းသည်။

သူ ဆူနေရင် မျက်ရည်ကျတာလည်း မကြိုက် .. ထမင်းတစ်ဝက်နဲ့ ထသွားတာလည်း မရလေ .. သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်တော့မှ စားလက်စနဲ့ ထထွက်သွားတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ ..

“ဖေဖေက ငိုသွားအောင် ဆူတာ မဟုတ်ဘူး .. မိသားစု မျက်နှာစုံတာ ထမင်းဝိုင်းပဲ .. ထမင်းစားတုန်း စကားမပြောနဲ့ဆိုတာ သဘာဝကျဘူး .. စကားပြောမှ မိသားစု နွေးထွေးတာ .. တစ်နေကုန် တစ်နေရာစီမှာ လှုပ်ရှားနေထိုင်ခဲ့ကြတာတွေ .. ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့အကြောင်းပြော .. ကိုယ့်အကြောင်းပြော ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးလား .. ဖေဖေ

ကိုလည်း ပြောပြ .. ဖေဖေ အမြင်မတော်တာတွေလည်း ဆူမှာပဲ ..
ငိုခေါ်လို့ မဟုတ်ဘူး .. သိသွားအောင်လို့ .." တဲ့ ..။

သူတို့တွေ အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတည်းက ဖေဖေက သူ့စိတ်ဆန္ဒ
တွေကို ခဏ ခဏ ပြောပြသည်။ ထို့ပြင် 'ချစ်တုန်း မုန်းစကား ပြော
ရတယ် ..' ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလို့လည်း ပြောသေးသည်။

ငိုနေကာမှ 'မငိုနဲ့ ခုတိတ် ..' လို့ ကလေးကို နာကျင်အောင်
ရိုက်မယ့်အစား မငိုရတူးဆိုတာကို ကြိုတင် အသိပေးထားတာ ဖြစ်၏။

"ဖေဖေက တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ရှုပ်နေရတာ - ပြန်လာရင် သား
တို့ သမီးတို့နဲ့ ပျော်ချင်နေတာလေ .. မျက်ရည်တွေ ကျပြကြရင် ဖေဖေ
ဘယ်လိုနေမလဲ ..။ အဲဒီတော့ ဖေဖေကလည်း မရိုက်ရအောင် သားတို့
လည်း မျက်ရည်မကျရဘူး .. လူဆိုတာ ပြောပြရင် နားလည်ရတယ် -
တုတ်ကိုင်ရတယ်ဆိုတာ တိရစ္ဆာန်တွေကျောင်းမှ ကိုင်တာ .." တဲ့ ..။

ကစားကွင်းတွေ မိသားစု သွားကြရင်တောင် သားသမီးတွေကို
တစ်ဖက်စီဆွဲရင်း ခြေလှမ်းတွေသာ လှမ်းနေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း
မနား ..။

သူတို့တွေ ငယ်စဉ်တည်းက ဖေဖေ ဆုံးမ သွန်သင်ခဲ့တာ တုတ်နဲ့
မဟုတ်ပေ ..။ ဤသို့ ဂန္ထဝင်ဆန်ဆန် ဦးဆောင်လမ်းပြမှုတွေနဲ့ မေတ္တာ
ထားခဲ့တဲ့ ဖေဖေ ..။

"အဖေ .. စားလို့ မကောင်းဘူးလား ဟင် .. ဝပြီလား .."

ပန်းကန်ထဲရှိတဲ့ ထမင်းအကုန် စားလိုက်တာတောင် မာလာ ထ
မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် မေး၏။

"တော်ပြီ သမီး .. အဖေ ဒီလောက်ပဲ စားနိုင်တယ် .. သစ်သီး
တစ်ပွဲလောက် ပေး .."

"ဟုတ် .."

မာလာ က ထမင်းပန်းကန်ကို ယူသိမ်းကာ လွန်လွန်း က ယန်းသီး

နဲ့ နာနတ်သီးစိတ်ထားတဲ့ မန်းကလေးကို ရေခဲသေတ္တာထဲက ထယူ
ပေးလိုက်၏။

ထမင်းစားတော့ အားလုံးက ဇွန်း ခက်ရင်းနဲ့ဖြစ်ကာ ဦးလွန်း
ထ လက်နဲ့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ကို ဆပ်ပြာရည်ထဲမှာ နှစ်ပြီးမှ
ဆွေချာဆေးပြီး လက်သုတ်ပဝါနဲ့ သုတ်ရင်း ...

"စားကြ .. စားကြ .. ဧည့်သည်တွေလည်း စိတ်ညစ်ကုန်ပြီလား
ဧည့်ပါဘူး .. ငါတို့သားအဖက ဒီလိုပဲ .."

"မညစ်ဘူး အန်ကယ်လ် .. ဘယ်သူ့ဘက်ကနေရင် အမြတ်ထွက်
လဲလို့ စဉ်းစားရင်း စားနေတာ ပိုတောင် ဝင်သေးတယ် .."

ကိုကိုလွင် က နှုတ်သွက်လျှာသွက် ပြောပြီး ထမင်း လက်စသတ်
ဘုန်အောင် စား၏။ ပြီးမှ ...

"လောလောဆယ် အန်ကယ်လ်က ဒီဝိုင်းရဲ့ဒကာ ဆိုတော့ ..
အန်ကယ်လ်ဘက်က ပါမယ် .."

ဦးလွန်း က သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်၍ ...

"အေး .. ဒါဆို ဖအေနဲ့ ငွေနဲ့ ဘာကို ရွေးသင့်သလဲ .. မင်းပဲ
ဆတ်ပြောလိုက်စမ်းပါ .."

"အန်ကယ်လ်ကလည်း .. နေလွန်း က ငွေမက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး..
သူ ပြောသမျှ အန်ကယ်လ်အတွက်ချည်းပဲ .."

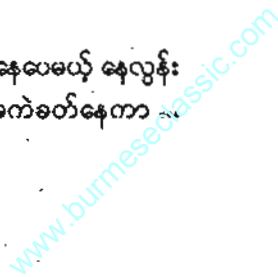
"အံ့မာ .. ငါ့ဘက်ကဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ နေလွန်း ဘက်က လိုက်
ပြောနေတာလဲ .."

"အဲ့လို ဖြစ်သွားလား .."

ပေါ့ပါးစေလိုလို့ ကိုကိုလွင် က လျှောက်နှောက်နေပေမယ့် နေလွန်း
မရယ်နိုင် .. မပြုံးနိုင် ဖြစ်နေတာကို ဦးလွန်း က အကဲခတ်နေကာ ..

"မင်း ဘယ်လောက်ထိ သေချာပြီးပြီလဲ .."

နေလွန်း က မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး မဖြေ ..။

“ညီ .. ဖေဖေ မေးနေတာ ဖြေလိုက်လေ ..”

“ဖေဖေက ဆူမလို့ မေးတာပဲ ကိုကြီးရ ..”

ခုမှ ကလေးဆိုးကြီးလို မျက်နှာကြီး ညိုကာ ထမင်းစားနေသည့် ညီကို နေမောင်မောင် က ချစ်စနိုးအကြည့်တို့နှင့် ပြုံး၏။

“မင်း ဆူချင်စရာတွေ လုပ်ထားပြီးမှ ဆူခံထိမှာ ကြောက်နေလား ..”

“ကျွန်တော်က ပျော်ပါး လေလွင့်နေတာမှ မဟုတ်တာ .. အိမ်အတွက် ကြိုးစားတာကို ..”

“အေးကွ .. ပျော်ပါး လေလွင့်နေတဲ့ကောင်ကို ငါ ဒီလောက် ဆုံးမထားတာတောင် မိုက်ရသလားဆိုပြီး ဖင်လှန်ရိုက်ပစ်လို့ ရသေးတယ် .. ငါ ငွေရှာတာပဲဆိုပြီး မင်းက ..”

“ဟာ!.. မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရာ .. ကျွန်တော် ဖေဖေ ကားမောင်နေရတာကို မြင်ကို မမြင်ချင်တော့တာ ..”

“အေးပေါ့.. ဖအေက တက္ကစီသမားဆိုတော့ ရှက်တတ်လာပြီကိုး”
“အဲဒါလည်း မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်တတ်နေတုန်းကတောင် ဖေဖေ တက္ကစီနဲ့ လိုက်ဖို့ လာကြိုနဲ့ .. သားအဖတွေ လည်ပင်းဖက် သွားလာနေတာ .. ခုကျမှ ရှက်စရာလား ..”

“အေး .. မဟုတ်ရင်လည်း ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ .. ခုန ငါ မေးတာကိုပဲ ဖြေ ..”

နေလွန်း ခဏ တိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“ပိုက်ဆံတော့ ပြည့်နေပြီ .. ဟိုမှာ နေဖို့ထိုင်ဖို့ပါ အားလုံး အဆင်ပြေတယ် ..”

ဦးလွန်း နာနတ်သီးစိတ်တွေ စားနေရင်း ငြိမ်သက်နေ၏။ အားကလည်း ဦးလွန်း ကိုပဲ ကြည့်နေကြကာ ထမင်းစားသောက်တဲ့ထဲကတော့ ပြီးနေကြပါပြီ ..

“ညီလေး စားမကောင်းဘူးလား ..”

ထည့်ပေးသလောက်ကိုပဲ နည်းနည်း လက်ရာပျက်ရုံ စားထားတာ တွေ့တော့ ချစ်သူ ကို နေမောင်မောင် က ဂရုတစိုက် မေးသည်။

ချစ်သူ က ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး .. စားကောင်းပါတယ် ..”

မိသားစုတစ်စု၏ သံယောဇဉ်မေတ္တာတွေနဲ့ နောင်တည်းမူကို သူ့အိမ်မှာ မမြင်ခဲ့ဖူးပေ ..၊ ထို့ကြောင့် မြင်နေရသည့် မျက်နှာတွေက တွေ့က ထူးဆန်းနေ၏။ ကြားရသည့်စကားတွေကို အံ့ဩမိသည်။ နောက်ထပ် ခံစားချက်တစ်ခုက ဒီအသံ .. ဒီအဖြစ်တွေကြောင့် သူ့အတွက် နားငြီးခဲ့ခြင်း အလျဉ်းမဖြစ်ခဲ့ ..။

ည၏မီးရောင်က ပွေးထိန်နေကာ အားလုံး၏မျက်နှာပေါ်က ခံစားရသည့်သော ကောက်တွေကြောင်းတို့ကို အရှင်းသား မြင်နေရသည်။

ဦးလွန်း ကတော့ တင်းတင်းမာမာတွေ ပြောသွားလိုက် .. လူငယ်မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ပြီး ပြေပြေဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သွားလိုက် ..၊

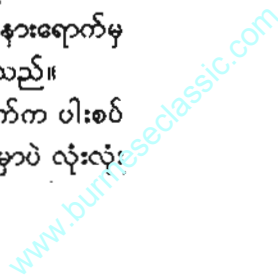
ရင်ထဲမှာတော့ ပြေပြေနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ဘယ်လောက်ထိ ထိခိုက်ကြည့်နေသည်ကို မျက်ဝန်းတွေက ဖော်ပြနေကြ၏။ နောက်ဆုံး ဦးလွန်း အသိမ်းမှာတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိနေကာ ...

“အေးလေ .. အတောင်စုံရင် ယုံထွက်ကြမှာပဲဆိုတာတော့ ငါ အသိထားတယ် ..”

သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိန်နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည့် စကားလေးကား၏။ နာနတ်သီးစိတ်ကို ကိုင်ထားပြီး ပါးစပ်နားရောက်မှ

ပြောမလို့ နောက်ပြန်ဆုတ်တာမျိုး လက်ပြန်ရတ်သည်။

ဦးတော့ ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် ဘာမှမပြောဘဲ လက်က ပါးစပ်ထိရောက်ပြန်၏။ ထို့နောက်မှာတော့ ပန်းကန်ထဲမှာပဲ လုံးလုံး နားချထားလိုက်ရခြင်းသို့ ရောက်ကာ ...

လရောင်ကျူးရင့်

“သေချာပြီ၊ ငါ့ဆီရင်ကော့ သွားပေါ့ကွာ ..”

အသံတွေ မသိမသာ တုန်နေခဲ့လျက် နာမတ်သီးစိတ် ကိုင်ခဲ့သည့် လက်ကို လက်ထုတ်ဝါခေါက်ထဲ ထည့်နှစ်ရင်း ဖိကုတ်ချေနေခဲ့ခဲ့ပြီးမှ ..

“ကဲ .. လူလေးတို့ စားကြကွာ - သမီးတို့ အချို့ပွဲတွေ ချပေးလိုက်ပါ ..”

ဒါတွေ မှာပြီးကာနဲ့ ဦးလှန်း နေရာမှ ထရုတ်လွှားလေသည်။

“ဟေ့ .. တုရား သွားမှာလေ .. ကယ်မှ ဟုတ်ပလွာနဲ့ နော် ..”

“အေး .. ဟေ့ ဝေါဟယ် ..”

ဒေါ်ပါးသယောင် ကက်ကြည့်စွာ လှမ်းမောင်းလိုက်ရပေမယ့် ဒီဘက် ပြန်ပုည့်တော့ နေမောင်မောင် မျက်နှာပျက်နေတာ ..

“ဖိတ်ပကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ ပြီးလေးရာ .. မင်းတည်း ကိုအလှော်ကြည့်ပြီး ကိုယ်လှော်ရန်ကားမျိုးမှ မဟုတ်ဟာ .. တကယ်ဆိုမင်း မသိမသာပဲ ပြန်ကွက်သွားရင်ကောင် ကိုကြီးကို တားမှ မတားနိုင်ပါဘူး ..”

“ကျွန်တော် အဲလို သုပ်ဆိုမလား ကိုကြီးရယ် .. ကိုကြီးကောင်ထံပေးတဲ့ ငွေကြေး မမောင် ကို အိမ်ပါလေ အောင် ကြိုးစားမိတယ် .. ဒီသလို ရွေးချွေးမိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး ပေးတဲ့ကို သေရင် နေရာကတည်း ကျွန်တော်က အဲလိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနိုင်မှာလား ..”

“အေးပါ .. အိုကြီး ယုံပါကယ် .. ပေးပေးတာတွေ .. ကိုကြီးအဖေက မခင်အတွက်မှာကောင် ချားကဲ့ အဖေမျိုးပါ .. မိခင်လို ကြိုးမျိုး ပေးတယ် .. မခင်ကောင်းတစ် သက်လို လုံခြုံရေးလေးပေးတာကွယ်ခဲ့တယ် .. အဖေမေတို့ကိုတော့ အကယ်၍ ဇော်ကားဖြစ်သွားခဲ့ရင်ကောင် စိတ်ထဲမှာတော့ အမြဲတမ်း နားလည်နေပါ ..”
“နားလည်လို့ ခ နဲ့နေတာ ကိုကြီး .. အဖေ ခွင့်မပြုရင်

လုပ်တတ်ခဲ့တဲ့အကောင်က ပါနေပြီ .. မှ ကျွန်တော်ကို မေမေ မသွားစေခွင့်ရန် သိနေတဲ့အတွက် မေမေ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဖြစ်မလာရင် ကျွန်တော်လည်း ကျားဖြစ်မှာကို မဟုတ်တော့ဘူး .. အဲဒါ ကိုကြီး လုပ်လို့ ..”

နေလွန်း ရှုံ့ခဲ့သည်းဝတံ့ နေမောင်မောင် က ရယ်ကာ ..
“အေးပါကွာ .. မျက်နှာကြီးကလည်း ..”

အခြေအနေကို ရယ်မော ရွှင်ပျိုခြင်းနဲ့ ပြန်လည် အဆုံးသတ်ကာ အစီအစဉ်အတိုင်း မိသားစုလိုက် ဟုရားသွားကြဖို့ ပြင်ဆင်ကြ၏။

“လွန်လွန်း မလိုက်ချင်ဘူး .. ခိုက်က ကောင်နေကုန်ပဲ ..”

ထမင်း လှိုင်စားနေတော့ မျက်နှာ တစ်ချက်မှ ပေးပြီး .. အချို့ပွဲခင်း .. ထမင်းပွဲကို လိမ်းဆည်းတုန်းကလည်း ပါးကွက်ပိုင်းကြီးတော့ တဖွေးဖွေးနဲ့ သူမ ညည်းညူနေတာ မတွေ့ပါ ..

လွန်လွန်း - ငိုက်ဘူးဆိုတာနှင့် မျက်နှာပျက်သွားတာက ကိုကိုပဲ ဖြစ်၏။ ဟေ့ဟေ့ ကတော့ သိာသည်။ ကိုကြောင့် ..

“ဟုတ်တယ် .. ညီမလေးနဲ့ ညီလေး နေခဲ့ပါစေကော့ .. ခင်ညည်း လမ်းထိပ်ထိပ် ပိုက်မှာတော့ .. နေဦး .. ကိုမောင် အတွက် တိုက်ပုံ .. ခိုက်ဦးမယ် ..”

“ဟာကွာ .. တိုက်ပုံ မပါဘဲညည်း ကျားဖူးလို့ ရပါတယ် ..”

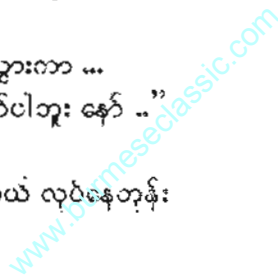
လင်မယားနှစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း နေလွန်း ကလည်း အတွက် ဖိနပ်ဖုန်သုတ်ပေး .. အိတ်ယူပေးနှင့် စိတ်ဆိုးပြေအောင် ဘေးနေရာ၏။

ထိုအချိန်မှာ ကိုကိုကွင် က ဆိုင်းပေါ် ရောက်သွားကာ ..

“ကိုယ် ပါလို့ မလိုက်ဘဲ နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော် ..”

“ဟင်..”

ဆိုင်းဘိမ်းမလို့ တစ်ယောက်တည်း ဟိုရွှေ ဒီမယ် လုပ်နေတုန်း

လွန်လွန်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ ကိုကိုလွင် က ရှပ်အင်္ကျီအဖြူ
ဘောင်းဘီအညိုပွဖွနှင့် နဖူးက လိုတာထက် ပိုကျယ်နေတော့ ခုံညားပုံ
တော့ ပေါက်ပါရဲ့ ...။

ဒါပေမယ့် လွန်လွန်း က ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်သွားကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုလွင် နဲ့ လွန်လွန်း က ရန်ဖြစ်ဖော် ကစား
ဖက်တွေမှ မဟုတ်တာ .. ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ..”

“အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ - ကိုယ်က ညီမနဲ့ ရင်းနှီး
ချင်တာ ..”

လွန်လွန်း က မကြားသလို နေကာ သူ့ကို ကျောခိုင်း၍ ပိုက်ဆံ
တွေ ဆွဲထုတ်ပြီး ကော်စောပေါ်မှာ ဒီတိုင်း ပုံချလိုက်၏။

ပိုက်ဆံရေခြင်းအလုပ်ကို ကျကျနန လုပ်တော့ဖို့စိတ်ကူးနဲ့ ဖြစ်
သည်။ ကိုကိုလွင် က သူမ ဘေးမှာပဲ မုဆိုးခူးထောက် လာထိုင်ကာ...

“ပါးကွက်ဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ညီမက ကလေးလိုပဲ .. အရမ်း ကြည့်
လို့ ကောင်းတယ် .. မေမေကတောင် ပြောနေသေးတယ် ..”

“ကိုကိုလွင် ရေး.. မောင်လေး .. လာလေ .. သွားကြတော့မှာတဲ့..”

“ဟာ.. ဒီကောင် ကားမောင်းမယ့်လူက ဘယ်ရော့ဂ်နေတာလဲ..”

အပိုပါလာသည့် သူငယ်ချင်း၏ အသံ ခုကျမှုကြားရသည်။ စကား
နည်းတဲ့လူပဲဆိုသည့် အသံနှင့် လွန်လွန်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ စပ်မြဲမြဲ

မျက်နှာကြောင့် နှာခေါင်းလေး ရွံ့သွားမိကာ ...
“ဗားပါတယ် ..”

“ဟင် .. ညီမလေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး သွားလေ .. ဟိုမှာ ခေါ်နေကြပြီ ..”

ကိုကိုလွင် မချီပြုံး တစ်ချက်နှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။
“သမီးငယ် .. နင့်ကိုလေ. ကိုအောင်ဒင် ကို နှိုးနေတယ် နော် ..”

ဖြစ်ရဲ့လား ..”

“ဖြစ်ပါတယ် ဖေဖေ - သွားပါ .. အစောကြီးရှိသေးတာ ဥစ္စာ-
ဆိုင်သိမ်းရင်း ရောင်းနေဦးမှာ ..”

ဦးလွန်း က ဆိုင်ရှေ့မှာ ခဏရပ်ကာ ...

“သမီး နေမကောင်းရင် ရောင်းမနေနဲ့တော့လေ ..”

“ရပါတယ် ဖေဖေ .. ဝိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် သွားပါ .. အါ!..”

စကားပြောနေရင်း မျက်လုံးတစ်ဖက်ထဲ အမှိုက်ဝင်သွားသဖြင့်
လွန်လွန်း လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖိပိတ်လိုက်မိ၏။ ဒါပေမယ့် ဖိပွတ်လေ

မျက်လုံးက ဖွင့်မရလေ ...။

“လွန်လွန်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“ညီမလေး ..”

“အား .. မျက် .. မျက်လုံးထဲ သနပ်ခါး ဝင်သွားတာ ထင်တယ်..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ကိုလေး ရယ်သံကြီး ထွက်လာမှ သူမ အဖြေမှားသွားပြီမှန်း သိ
ဆိုက်သည်။

ဘုရားသွားကြဖို့ အပြင်ရောက်နေကြသည့်လူတွေ သူမကို ကြည့်
ပြီး ရယ်နေကြကာ ...

“အဲဒါပဲ ငါ့ညီမ .. သနပ်ခါးတုံးတွေ သူများပေးမှာစိုးလို့ မျက်နှာ
ခေါ် အကုန်တင်တာလေ ..”

“ကိုလေး နော် ..”

မျက်တောင်ကော့လေးတွေပူးတွဲ စိုက်ကပ်နေဆဲနှင့် ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစား
တာ ဖွင့်လို့လည်း မရ ..။ ရယ်မေသံတွေနှင့် ကားနှစ်စီးစလုံး ထွက်သွား

ကြကာမှ ...

“နင်က ဘာဖြစ်တာတုံး .. မလိုက်ရလို့ ငိုနေတာလား ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် က မျက်လုံးပွတ်ရင်း အိပ်ပျော်စရာပုံစံနှင့် ငေး
မှာ လာထိုင်၏။

လရောင်ကျွန်းရင်

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဗိုလ်အောင်ဒင် က တစ်မျိုး .. ဒီမှာ မျက်လုံး ဖွင့်မရရတဲ့ အထဲ ..”

ကြည့်လို့ရတဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်နဲ့ ပြုံးပြကြည့်ရင်း လွန်လွန် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ မျက်လုံးထဲ ခေ့ထည့်ကြည့်မလို့ စိတ်ကူး ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်အောင်ဒင် က နောက်က ပါလာတာ ..

“ငါ့ကိုတော့ မှတ်မခိုင်းနဲ့ နော် .. ငါ့မှာ ရှေ့သွားကျိုးနေတာ .. ယောက်ျားတိုင်းမီး မှတ်လာတောင် ခလေးက ပြောပြတာ မဟုတ်ဘူး ..

ပြောလိုက်တာရင်း ချစ်သူ ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ကာမှ လွန်လွန် လက်ကို အလောတကြီး ဆွဲထားလိုက်တာ ..

“ဘယ်သွားမှာတုံး .. ဒီမှာ ထိုင်နေတာမလ ..”

“ဟင်! ..”

ဘာပြောလိုက်မှန်း မသိဘဲ လွန်လွန်း က မျက်လုံးတစ်ဖက်က လက်နဲ့အုပ်ထားရင်း ပြန်ကြည့်သလို ချစ်သူ ကလည်း မော့ကြည့်စေ

“ဖယ်ဖမ်းပါ .. ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲထားလာလဲ လက်ကို ..”

“ဟ .. နင်ပဲ ချစ်သူ ကို မှတ်နိုး .. မလို့ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဟာ .. ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး .. ဖယ် .. လွှတ် ..”

လွန်လွန်း စိတ်တိုကာ လက်ကို ဆောင့်ရှန်းပစ်၏။ ဗိုလ်အောင်ဒင် က နားမလည်နိုင်စွာနှင့် ..

“မျက်စိစပ်လို့ ဆို .. ချစ်သူ ကို မှတ်ခိုင်းမလို့ အိမ်ထဲ ဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ကဲဗျာ .. ဗိုလ်အောင်ဒင် .. ဒီမှာထိုင်ပြီး တိတ်တိတ်နေပါ ကျွတ်! ..”

“ငါက စေတနာနဲ့တို ..”

“ဒါပေမယ့် ဆွဲခါ ..”

“စင်နေတာ မှတ်သားလို့ကမှ သက်သာနေသေးပါ .. ဇင်းက လွန်လွန်း နဲ့ မတည့်လို့ မမှတ်ချင်တာလား ..”

ပြောပေး ပိုဆုံးပေးမို့ ချစ်သူ ဆွဲမိခဲ့သောက်လို မှတ်ပြတာ ..

“ညဘက် ရှေ့မှာ လူသည်းရှင်းတုန်း လမ်းလျှောက်ကြည့်ချင် ကယ် .. ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်း ပွဲပေးမလား ..”

“ဟုတ်နဲ့ လျှောက်ပေါ့ကွ ..”

“ဟုတ်နဲ့လည်း တစ်ဖက်က သိန်းထားရမှာပဲ .. နှစ်ဖက်မှ ဖြစ်မှာ ပို့လို့ပါ .. လုပ်ပါ ..”

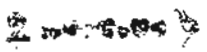
“မလုပ်ချင်ဘူး ..”

“ကျွန်တော် မြန်မြန် ပြန်ကောင်းမှ ဗိုလ်အောင်ဒင် ကျွန်တော့်ကို တွဲရ လူရတာတွေ သက်သေ ပြာပေါ့ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် ဟိုပြော ဒီပြောတွေ လျှောက်ပြောနေသဖြင့် လွန်လွန်း ရှက်နေမှာ စိုးလို့ပါ .. ဒီည လမင်းလက်ဆုံစားပွဲ၏ အစ ကနေ အဆုံးမှာ သူ့စိတ်တွေ ကယ်လို ညှာပတ်ခဲ့သည် မသိပေ ..။

ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ပေါ့ပါးနေသည့်စိတ်မှာ တစ်နေ့ ကို စံအားနေခဲ့သည်။

စိတ်လှိုင်းသည် ပဋိပက္ခဆန်ဆန်လဲပုံပဲ နှုတ်သွားသလိုလို့ .. မဟုတ် သေးဘူးလို့လို့ .. တလွန်လွန် ပိုစိမ်းခွဲနေသော ဟိုင်းလင်းတွေကဲ့သို့ ..။

အခန်း (၁၇)

လေယူရာ ယိမ်းသလို စိတ်ကစားရမယ့်အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ပေ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မဟုတ်သလို ပေါ့ပါးကြည်လင်နေသည့် အခါ အဆင်မပြေခြင်းဆိုတာ ဘာမှ မဟုတ်တော့သလို ထားလိုက်နိုင်ပုံ လျက်နှင့် တစ်ခါတလေ အဆင်မပြေမှု သေးသေးကွေးကွေးလေးအကြီးကြီး ဖြစ်နေခဲ့၏။

ထိုအခါ စိတ်သည် ဝှမ်းပုံပေါ် မီးဖွားကျသကဲ့သို့ လွယ်ကူစွာ လောင်မြိုက်နေပြန်သည်။ ထိုမီးက ရှားမီးခဲလို ရဲညို အားကောင်းမပေပေမယ့် ငြိမ်းသတ်ရ ခက်ခဲသည်ရှိရာ ...

“တိ .. တိ ..”

ဟွန်းသံတွေ ဆူညံသွား၏။ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဦးလွန်းကားကို လမ်းဘေးမှာ ကပ်ချရပ်လိုက်၏။

သူ ဘာဖြစ်သွားသည်လဲ ။ ကျော်တက်သွားသည့် တက္ကစီက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သွားပြီး တအံ့တဩ ။

စတီယာရင်ကို ဖိဆုပ်ထားရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။ ‘သားသမီးတွေ အရွယ်ရောက်ပြီပဲ’ ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ သယ်လိုပဲ နှစ်သိမ့် ဖြေပျောက်ပေမယ့် မရပါလား ။

နေလွန်း နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကျကျနနကြီး ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မျက်နှာကိုတော့ တကြည့်ကြည့်နဲ့ပါ ။ ဒါပေမယ့် ဟန်ဆောင်ပွဲ နေခဲ့ရသည့် အတွင်းက သူ့ရဲ့သောကကို နေလွန်း သိမှာ မဟုတ် ။

“ညီလေးက ကိုယ့်အိမ်အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီချင်တာပါ ပေပေရယ် .. ပေပေ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ခွင့်ပြုပေးလိုက်ပါ..” လို့ သားကြီးကလည်း ဝင်ပြောသည်။

သူ ဖြစ်စေချင်တာက ဒီအိမ်ရဲ့တာဝန်ကြီး ပြည့်စုံ ပြေလည်သွားဖို့ က ဒုတိယ ။ မိသားစု စုံစုံလင်လင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ရှိနေကြဖို့သာ အဓိက ။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းဖြင့် နောက်ထပ် ပြည့်စုံမှုတွေကို ဖန်တီးကြမည်။ မိသားစုဆိုတဲ့ ခိုင်မာမှုထက် ဘာကိုမှ သူ ဂရုမစိုက်ချင် ။

“တိ ..”

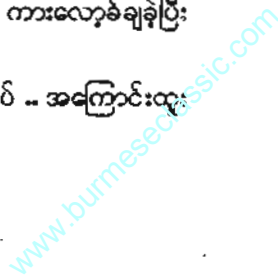
ကားကို လမ်းပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ပေမယ့် ဘေးကနေပဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှိုင့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ပျက်နေတာနှင့်တူကာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကားထဲက အိတ်လေးတစ်လုံးကို လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ လက်ပြတား၏။

“မမကြီး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား .. ကားလော့ခ်ချခဲ့ပြီး တျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပေးမယ်လေ ..”

“နေပေစေ .. နင် ငါ ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ် .. အကြောင်းထူးရင် ဖုန်း ချက်ချင်း ဆက်နော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး ..”

ဦးလွန်း ကားရပ်ပေးပြီး သူတို့ ပြောတာတွေကို ဆောင့်နေသူလိုက်သည်။ ဒီရိုင်ဘာနှင့် တူသူက သူ့ကားတံခါးကိုပါ ပျာပျာသလဲ မြင်းဖွင့်ပေး၏။

လင့်ခ်ခရုစာပေါ်ကနေ သူ့ကားစုတ်စုတ်ပေါ်ကို ဟက်ခဲ့ပေမယ့် အမျိုးသမီးမျက်နှာက စိတ်နဲ့ လူနဲ့ ကပ်ပုံ မပေါ်။

“မောင်လှိုင် ..”

“ဗျာ .. မမကြီး ..”

“ငါ့ဆီက ဘယ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်ရမယ်မှန်း သိလားလို့နော် ..”

“သိပါတယ် မမကြီး ..”

“ဟုတ်ပြီ .. မောင်းတော့ .. မောင်းတော့ ..”

ကိုယ့်အလှည့် ရောက်ပြီးဆိုမှ ဦးလွန်း မောင်းထွက်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံလေး ပင်လာကာ ...

“ဟလို ..”

“ ”

“အော် .. မမကြွယ် .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ ”

“မထူးသေးပါဘူး မမကြွယ် ရယ် .. စုံစမ်းနေတုန်းပဲ ..”

“ ”

“ဘာတွေဖြစ်ဖြစ်ပါ .. ချစ် ရဲ့သားလေးကိုပဲ ချစ် ပြန်လိုချင်တယ် ..”

“ ”

“သား နုလိုဖြစ်သွားတာ ချစ် ကြောင့်ပါ မမကြွယ် ရယ် ..”

“သား .. ဆိုသည့်အသံ ကြားလိုက်တော့ ဦးလွန်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲကနေ မသိမသာ လှမ်းကြည့်မိ၏။

ဖုန်းဆက်ရင်း ချစ် ဆိုသည့်အမျိုးသမီး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ

မြည့်နေ၏။ ထို့ပြင် တခြားဖုန်းတစ်လုံးက မြည်သံတွေကိုလည်း ကြားနေရ၏။ ဒါ့အပြင် သူမက ဂရုမစိုက် ...

ဘယ်နှယ်ကြောင့် သားအပူ သမီးအပူတွေနဲ့ပဲ လာတွေ့နေရတာလဲ ..

ဦးလွန်း ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ မေးဖို့တောင် နှုတ်က ဆွံ့အနေမိလျက် .. နေလွန်း မျက်နှာကို မြင်းမြင်နေမိ၏။

“မသိဘူး .. အဲဒါတွေကို မသိချင်တော့ဘူး .. ချစ် ရဲ့သားလေး ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာပဲ သိချင်တယ် .. ကူညီပါ မမကြွယ် ရယ် .. ချစ် တစ်ခါမှ အကူအညီ မတောင်းခဲ့ဖူးပါဘူး ..”

“ ”

“ဟုတ်တယ် .. သားကိုပဲ တွေ့ချင်တာ .. ဟင်! .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ .. ကိုင်လိုက်ပါ မမကြွယ် .. ချစ် စောင့်နေပါ့မယ် ..”

ဖုန်းပြောနေတာကို ဦးလွန်း ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားနေတော့သည်။

စကားသံ တိတ်ကျသွားမှ ...

“ဒီမှာ .. ကျုပ် ဘယ်ကို ပို့ပေးရမလဲ ပြောပါဦး ..”

သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပေမယ့် အမျိုးသမီး မဖြေနိုင် ...

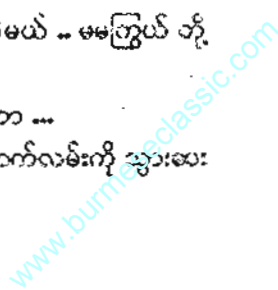
“ဟင် .. ဟုတ်ကဲ့ .. ကိုင်ထားတယ် မမကြွယ် .. ကိုင်ထားလယ် .. ပြောပါ .. သားလေး သတင်း ဘာတဲ့လဲ ..”

“ ”

“ဟင်! .. ဟုတ်ကဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့ .. ခုပဲ လာခဲ့မယ် .. မမကြွယ် ဘုံ့ တက်ကို ချိုးလိုက်ရုံပဲ ..”

ထိုအခါကျမှ သူမ၏ လမ်းညွှန်မှုကို ရရှိကာ ...

“ဒီကနေ ဖြတ်ဝင်ပြီး ဗဟန်း အထက်က နောက်လမ်းကို သွားပေးပါ ..”

သူမ ပြောတဲ့အတိုင်း ကျေလိုက်ပေမယ့် နေ့လယ် ကျောင်းဆင်းချိန် ဖြစ်နေသောကြောင့် အဆင်မပြေ ...

“အို .. ဒုက္ခပါပဲ .. အရင်လိုပါတယ် ဆိုမှ ..”

ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ရတာ ဦးလွန်း လည်း သူမအတွက် အရင်လိုနေမိသည်မို့ ...

“ခဏတော့ ကြာဦးမယ် ထင်တယ် .. နေဦး .. ကျုပ် ဒီဘက်ဆန်ထွက်ကြည့် .. ဟင်!...”

ကားရပ်လိုက်တည်းက ဆင်းသွားတာလား .. ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး ..!

လူရွပ်ရွပ် ကားတန်းတွေထဲမှာ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် မမြင်တော့ပေ ..!

ကားခတောင် မပေးခဲ့ဘဲ ဆင်းသွားလေခြင်းလို့ ဦးလွန်း မတွေ့မိပါ ..! သူမ အရေးတကြီး သွားချင်နေရတဲ့ လမ်းခရီးကိုသာ အမြန်ဆုံး ပို့ပေးချင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သားစောကပ်နေသည့် မိခင်တစ်ယောက်၏ သောကကို စာနာသည့်စိတ်ကသာ အဓိက ဖြစ်၏။

“ဟင်း ..”

နေရာမှာပဲ အကျအမ ဖင်ချထိုင်လိုက်ရင်း ကျောင်းသားတွေ ရှင်းမှ အေးဆေး ထွက်တော့ဖို့ စိတ်ကူးမိစဉ် ...

ဟင်!...

သူမကို လှည့်ရှာကြည့်မိစဉ် မျက်လုံးထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့မိလိုက်၏။

ဦးလွန်း ဖျတ်ခနဲ ကိုယ်ကြွကာ နောက်ခန်းထဲကို လှည့်ကြည့်မိလျှင် ...

အနက်ရောင် သားရေအိတ် ပြောင်ပြောင်လေး တစ်လုံး ..!

အိတ်ရဲ့ ဘေးအိတ်လေးက ဇာစ်ပွင့်နေကာ အထဲက ဖုန်းတစ်လုံး ထိပ်ပိုင်းလေးနှင့် ကီးချိန်းတန်းလန်းလေး ထွက်ကျနေတာကို မြင်မိသည်။

သူမ ပခုံးမှာ ရွှေအိုရောင် ဆလင်းဘက်စ်တစ်လုံး လွယ်ထားသည်။

“အတော့ ဒီအိတ်ကို ကိုင်ပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်တာ ဖြစ်၏။

ဦးလွန်း အိတ်ကို မကိုင်ပါ ..!

ထိုနေရာမှာပဲ “သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာ ကားရပ်ထားပြီး သူမ ပြန်လာယူမလားလို့ စောင့်နေခဲ့သည်။ အချိန်တွေသာ ကုန်သွားသည် ..! သူမ ပြန်မလာခဲ့ပေ ..!”

မဟုတ်သေးပါဘူး .. တက္ကသိုလ်တော ပါစင်ဂျာ ဆင်းသွားတာနဲ့ ပြန်ထွက်ကြတာပဲ ..! ဘယ်သူက ဒီနေရာမှာ ပြန်လာရှာမှာလဲ .. ကားအရင်ထွက်ပြီး ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက်ထိ တဖြူဖြူ ပါးရင်း စောင့်မိဖူး ..

“ဒီထဲမှာ လိပ်စာ ပါမလား ..”

ဖြူဖြူသွယ်သွယ် .. ခရမ်းရင့်ရောင် ဇာပြောင်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ဆင်တူကို နောက်တွဲဆံထုံး ထုံးထားသည်။ ပြီးတော့ ခရမ်းရောင်နဲ့ အပြောင်ကျားပါသည့် သစ်ခွနစ်ပွင့်ကို ဘေးမှာ ကပ်ပန်ထား၏။

သူမပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ သောကဗျာပါဒ ပွေနေရပေမယ့် အိတ်ထဲထဲရှိ သေသပ်တင့်တယ်မှုနှင့် သူမက တော်ရုံ အဆင့်အတန်း တောတော့ မဟုတ်နိုင်မှန်း သိသည်။

အိတ်ကို ယူလိုက်ရပေမယ့် စိတ်က သိပ်မလုံ ..!

အထဲမှာ လိပ်စာတွေဘာတွေ ဒါမှမဟုတ် သူမရဲ့ လိပ်စာ သိရဖို့ အဖွန်စတစ်စုစု ပါနိုင်သည်မို့ ...

“ဟာ!...”

အထဲမှာ နက်ပြာရောင် ဖိုင်ဘာဘူးကြီး တစ်ဘူးပဲ ရှိနေလျက် ..!

ဘာပစ္စည်း စာရွက်စာတမ်းမှ မတွေ့သဖြင့် ထိုဘူးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

စိန်တွေလား! ...

အတွင်းမှာ ကတ္တီပါသားလေး ဘစ်တပ် ခင်းထားကာ အနီရောင် ကတ္တီပါပေါ်မှာ စိန်တွေက နည်းတာ မဟုတ် ...

စိန် ဆိုသည် လက်ဝတ်ရတာကိုလည်း မဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးပါ။ စိန် တစ်လုံးကိုမှသည် အပြင်မှာ မမြင်ခဲ့ဖူးပေ ... ဒါပေမယ့် ဒါတွေဟာ စိန်ကျောက်မှန်း သူ သိနေသည်။

သေသေးဆုံး အလုံးကိုက ရှောင်ကောင်းဆရာလေးက ရှိ၏။ ဦးလွန်း သူ့ကို ကဗျာကသာ ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ အိတ်ကိုပါ ပိတ်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆေးအိတ်လေးက ဖွင့်လျက်သားမို့ အထဲမှာ ရှာကြည့်တော့ 'ချစ်ဖွင့်' စိန်ပိုက်၏ အရောင်းတောက်ချာတစ်စောင်နှင့် နောက်ထပ် ကျောက်မျက်ရတနာနှင့် ပတ်သက်သော အချိန်အတွယ်တွေ ရေးထား သည့် စာရွက်ကြမ်း ကပ်ရက် ...

ဒါတွေကို သူ ကြည့်ကာ 'ချစ်' လို့ သူ့ကိုယ်သူမ ပြောနေသေး အမျိုးသမီးနှင့် 'ချစ်ဖွင့်' မှာမည်ကို တိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အထဲမှာလည်း မိန်းကွဲပုံဖြစ်ကာ စိန်တိုက်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တာ တော့ မှေးနိုင်ဘူးလို့ ကွက်လိုက်မိ၏။

ကကယ်တမ်း သားအတွက် သောကပင်လယ်ကနေသော ဒေါ်တင် မာချစ် ရင်ထဲမှာ အိတ်ကျန်ခဲ့တာကိုလည်း ခုချိန်ထိ သတိမရပေ ...

"မငိုပါနဲ့တော့ ညီမရယ် ... အခု သတင်းမမအနုတွေတော့ ရနေ တာပဲ ... ဆွေ့ရတော့မှာပါ ..."

"မဟုတ်ပါဘူး မမကြွယ် ရယ် ... သားလေးကို ချစ် အကောင်း တိုင်း ပြန်ရရင်ပဲ တော်ပါပြီ ... အခုဟာက သူ့နားကြမ်းပိုးလေးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး သားက ဆေးလည်း သုံးတက်နေပြီ ... မအေကို ကြောက်ကြောက်

ဘယ်ထိ ပြေးနေလဲဆိုတာလည်း မသိရဘူး ... သား ဘာမှ လုပ်တတ် ကြတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ... ဆွေ့မျိုးရှိတဲ့ အိမ်ကိုလည်း မသွားဘူးတဲ့ ..."

"ချစ် ရယ် ... ဒုက္ခပါပဲ ..."

"ဒေါ်ကြောင့် သားလေး မကောင်းတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ရောက်ပြီး သွားမှာ စိုးရိမ်တယ် ... အလိုတိုတာမှ မအေတို့ အထင်လွဲပြီး ..."

"ချစ် ရယ် ... ကလေးက ပညာမဟုတ် နေတဲ့သူလားကန်လားကန် လား ... ခုခေတ်မှာ မျက်စိးဖိုသမီးကြောင်းတွေ များနေမယ့် နေတ် အမြင်ကိုက အသိအမြင်တွေ တိုးတက်နေပါပြီ ... မျက်စိးလေး ဒီကောက် တော့ ခွဲခြားနိုင်မှာပါ ... မသေခရုမှာ ဆိုးလို့ရတိုင်း ခုနီးနေပေမယ့် ထိုက်တကကို နစ်ဖွန်းအောင် မလုပ်သင့်တာတွေကိုတော့ သူ သိမှာ ပါ ..."

ဒေါ်လင်မှာချစ် မျက်စိးညှပ်သတ်နေရင်းပဲ မနိုင် ...

သူမ စင်ပွန်းသည်နဲ့ ကောင်းများ ရန်ဖြစ်ဖူးသည်။ လမ်းခွဲဖို့အထိ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြတဲ့အထိ သူမ မျက်စိးညှပ်မကျွေး ... ကွဲကွာလွှားကြ ပြီဆိုတော့လည်း 'လွမ်းလောက်လို့လား' ဆိုသည့် မာယာတွေ နံပြီး ခွဲခြား ဆွဲနဲ့ ပြေလိမ့်မိခဲ့၏။

ခုတော့ သားလေးကို သူမ မစွန့်လွှတ်နိုင် ... ဒီလားလေးကိုသာ သူမ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါလျှင် ...

"ခုနေ သားလေးရှိတဲ့နေရာကိုသာ လမ်းညွှန်ပြမယ်လို့ရှိရင် ချစ် အဲဒီလူကို ဘာတွေပဲ ပုံပေးရ ပုံပေးရ ... ကျန်မ ပိုင်ဆိုင်သမျှထဲက ကြိုက်တာ ယူပါလို့ ချစ် ပြောမိမှာ ..."

"ကဲ... ပါကွယ် ... ခေါင်းတွေနောက်ပြီး ကုန်းမာရေး ထိခိုက်နေပါ နယ် ... အခု သူ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေးသွားတာကို သေချာ မြင်လိုက်တဲ့လူက ပြောနေပြီပဲ ... အဲဒီတည်းက သူ ဟိုလူဆိုးတွေနဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာနေပါပြီ ..."

ဒေါ်ဌေးဌေးကြွယ် က ဒေါ်တင်မာချစ် ဆေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ကတ်နိုင်သမျှတော့ ဖျောင်းဖျောင်းရှာသည်။

“ဖောက်ထွင်းမှုကျူးလွန်တဲ့ လူနှစ်ယောက်က ထောင်ထဲရောက် တော့မယ် .. သူတို့မှာ ဘာအဖွဲ့အစည်းမှလည်း မရှိဘူးလေ .. ချစ်သူ ထွက်ပြေးတာက မအေကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ပါ .. သူတို့ချင်း ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆက်သွယ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တို့ ပြောရဲတယ်ကွာ ..”

ထိုစဉ် အိတ်ထဲက ဖုန်း မြည်လာသဖြင့် ဒေါ်ဌေးဌေးကြွယ် က ဆလင်းဘက်ခံဆီ မျက်လုံးရောက်သွား၏။

ဒေါ်တင်မာချစ် ကတော့ ကိုယ့်အိတ်ထဲက မြည်နေမှန်းတောင် သတိထားမိရဲ့လား မသိ ..

“ဖုန်းလာနေတယ် ချစ် .. ကိုင်လိုက်ဦးလေ ..”
“အင်း .. ဟုတ်တယ် ..”

လူတွေပြန်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းထားတာ အများကြီး ရှိသည်။ ဖုန်းလာ တိုင်း သူမအတွက် အရေးကြီးတာတွေပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ မမကြွယ် သတိ ပေးမှ ဖုန်းလာနေသည့်အဖြစ်ကို သတိရကာ ...

“ဟလို .. နွယ်နွယ် ပြော ..”
“မမချစ် ကို တက္ကစီသမားတစ်ယောက်က စုံစမ်းနေလို့ ..”
“ဘာ!...”

“သူက ‘ချစ်ဖူးငုံ’ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲ မေးလို့ .. ပြီးတော့ နာမည်မှာ ချစ် ပါသလားလို့ မေးတာနဲ့ သမီးတို့က ပြောပြလိုက်တာ..”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. မြန်မြန်ပြောစမ်း .. ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းတွေ ဝင်စရာ ရှိတယ် ..”

“မမချစ် ရဲ့အိတ် တက္ကစီပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်တဲ့ .. အဲ့ဒါ မမချစ် ကို မြင်မှ ပေးမယ်တဲ့ ..”

“အိတ် ..”

အိတ် ဆိုကာမှ သတိရသည်။ ကိုယ့်ဆေးမှာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိကာ နှလုံးထဲမှာလည်း ဒိန်းခနဲ မြည်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. ငါ အိတ်ကျန်ခဲ့တယ် .. သူ သူ့ နံပါတ် ပေးသွားလား .. ဘာပြောသွားလဲ နွယ်နွယ် .. အခု ငါ ကြွယ် တို့ အိမ်မှာ ရောက်နေတယ် .. ‘ရွှေပဒေသာလင်း’ ဒေါ်ကြွယ် နယ်မို့လား .. အဲဒီလိပ်စာ သူ့ကို ပေးလိုက် .. လာပို့ပေးရင် ကျေးဇူး ပေးပါမယ်လို့ ..”

ဖုန်းချပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိကာ ...

“စိတ်ညစ်စရာတွေလည်းပဲ ပုံထပ်နေတာ .. ဒစ်(စ်)ကောင်ချ နည်းလို့ ရရင်လည်း အကောင်းသား ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချစ် .. အိတ် ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့လို့လဲ ..”
“တက္ကစီပေါ်မှာ ..”
“ဘုရားရေ!...”

ဒေါ်တင်မာချစ် ရဲ့အိတ်ထဲမှာ တန်ဖိုးကြီး ရတနာ မပါဘူးဆိုတာ ခေါ်မှ မရှိတတ်သဖြင့် အချင်းချင်း ဓာတ်သိတွေမို့ ဒေါ်ဌေးဌေး ကြွယ် မျက်လုံးအပိုင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“အခု .. အခု .. ဘာတဲ့လဲ ဟင် .. ပြန်ရဖို့ ရှိရဲ့လား ..”
“ဒီရိုင်ဘာက ဆက်သွယ်တယ် တဲ့ ..”

ပြန်ပြောပြတော့ ဒေါ်ဌေးဌေးကြွယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရင်း အိမ်ရှေ့ကို တကယ် ရောက်လာမှ ဒီလိုလူလည်း ရှိပါသေးလားဆိုတာ အောင် ကြည့်နေမိခဲ့၏။

“ကျုပ် လိပ်စာဘာညာ တွေ့မလားဆိုပြီး အထဲကိုတော့ ဖွင့်ကြည့် တယ် .. ဘာကိုမှ နေ့နေစစ်စစ် ကိုင်မကြည့်ခဲ့ပါဘူး .. ပစ္စည်းကိုပြန် ကြည့်ပါ ..”

“မလိုပါဘူးရှင် .. ကျွန်မပစ္စည်းကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ..”

www.burmeseclassic.com

သိပါတယ် ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် က တူးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောတာ ...

“ကျွန်မ တက္ကစီခတောင် မပေးခဲ့ဘူး ... ဦး .. ဦး ..”

“ကျွမ်းက လွန်းအောင် ပါ ...”

“ဘုတ်တဲ့ .. ဦးလွန်းကောင် ကတော့ ပစ္စည်းတွေကိုတောင် ခီဆီ လာပြန်ပေးခဲ့တယ် .. အရမ်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် .. အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါရစေ ..”

“ရပါ့တယ် .. မလိုပါဘူး .. ကျွမ်းမှာ လာသာရှိရင် ဒီပစ္စည်းတွေ က ရှုရှုစိန်အတုတွေဆိုရင်ကောင် သက္ကစီခတော့ ပြန်ရမှာပါ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်မက ဂေတနာ ဖော်ကားတာ မဟုတ်ဘဲ ဘူး .. ဟိလော ကျွန်မမှာလည်း ..”

“ခင်ဗျားမှာ သားသမီးအော ကပ်နေမှန်း သိပါတယ် ..”

“ရှင်!..”

“ကားပေါ်မှာ ဒါပြောနေတာတွေ ကြားလိုက်တော့ ကျုပ်လိုပဲ ခံစား နေရပါလားဆိုပြီး ဓာနာပီလို့ပဲ .. ကျုပ်ဘားတစ်ယောက်က ပရိဂရစ်အ ပါ .. သူလည်း ခိုင်ခံ့ဖြစ်သွားမယ် .. လွှဲရှာမယ် .. ဘွဲ့မဟုတ် သက်ထူမယ် စုံလိုပဲ .. ကျုပ်က စိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ငှက်ချင်တဲ့သူလေ .. ဒါပေမယ့် သူတို့တွေ အချိန်ဟန် အရွယ်ချောက်ယို အတောင်အလတ် စုံပြီဆိုတာ ပြလာတော့လည်း ခွင့်ပြုလိုက်ရတာပါပဲ ..”

ပါဝါမျက်မှန် ထူထူကြီးကို ပင့်ကြည့်လိုက် .. ပြန်ချလိုက်နှင့် အသက်အားဖြင့်ပော့ သူလိုကိုပဲ .. နိုအရွယ်ပါပဲ .. ပီဘချင်း ခံစားချက် တွေ လာတူနေတာကို ဒေါ်တင်မာချစ် တို့ နားထောင်နေရပြန်ကာ မိတ် ရွေ့ချင်း စကားပြော ရင်ဖွင့်နေကြသလို ခေါင်းညိတ် ဘူးလည်ပေးမိ ကြ၏။

ဦးလွန်းအောင် ဆိုသည့်လူက တကယ်ကို ဘာမှ ဝိယူမသွားခဲ့ပါ .. အတ္တစီခ ဘူးကောင်ကိုပဲ ယူ၍ ကပြန်သွားခဲ့၏။

ဒေါ်ဋ္ဌေးဋ္ဌေးကြွယ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ခုချိန်တိ အံ့ဩနေ သန်း ..

“ဒီဘူးထဲက ပစ္စည်းတွေ တန်ဖိုးကို မလိလို့လား .. တကယ်ကို မှော်မောတာလား .. ဒါမှမဟုတ် ဒီလူ ဒီယံမန့်တဲ့လူမို့လို့လား ..”

“မကြွယ် ရယ် .. တစ်လောကလုံးမှာ လူယုတ်မာတွေလည်း ရှိ ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“အေးလေ .. မျက်စိနဲ့ နားနဲ့ ခြင်ရ ကြားရလို့သာ ယုံရတယ် .. မြဲပဲ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ကတော့ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရလိုက်လို့ ‘တော်ပါသေး တဲ့ .. ဆိုကာမျိုး ရင်ဘတ်ဖိ တံတွေးမျိုးနေတာမျိုး မဖြစ်ပေ ..

ဖုန်းကပ်လုံးကိုင်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ဘယ်ကို မသိနေမှန်း မသိ ..

ဒါသည်လည်း အံ့ဩဖွယ် အဖြစ်တစ်ခု ..

www.burmeseclassic.com

“ခေါင်းမှာ ထိထားမိတာလည်း ဒဏ်ရာအဖြစ်နဲ့ပဲ ပျောက်သွားပြီ .. ဆိုချင်တာက အာရုံကြောတွေ ဘာတွေ မထိခိုက်ဘူး .. ခြေထောက်ကလည်း စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာက ကျုပ်တို့က ထိရောက်တဲ့ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေ မလုပ်နိုင်လို့လေ ..”

ဦးလွန်းက ပဲ လူငယ်တွေ အားလုံးရှေ့မှာ ပြောပြနေရသည်။ ဆေးခန်းမှာပေမယ့် ဒီက ထွက်တာနဲ့ သူလည်း တက္ကစီ ဆွဲဖို့ ထွက်ရမှာမို့ ပြောဖို့ အချိန်က မရှိ ..

“တို့ရဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မင်းက နားလည်ပေးခဲ့လို့သာ တို့တွေဘက်မှာ ဒီပြဿနာကို သက်သောင့်သက်သာ ပြေငြိမ်းနိုင်ခဲ့တာ ဒီတော့ မတတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကို လျှော့ခဲ့ရပေမယ့် တတ်နိုင်တာကိုတော့ မင်းအတွက် လုပ်ပေးရမှာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် မောင်လေး .. မင်းအတွက် ထည်လဲလေး ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား အနည်းအကျဉ်းတော့ ဝယ်ပေးချင်တယ် ..”

“ကျွန်တော့်အတွက် ..”

“မင်း ဆွဲကြိုးရောင်းခိုင်းနေတာတွေ ဘာတွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့ မောင်လေးရယ် .. တို့ မိသားစုအတွက် အဆိုးရွားဆုံးတွေ ဖြစ်သွားမှာနဲ့ စာရင် မင်းအတွက် ဒါလေးတွေ လုပ်ပေးရမှာ ဘာမှ ထိခိုက်မသွားပါဘူး .. ကိုမောင် ကဆို .. မင်းအတွက် ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပေးဖို့ သေချာမှာနေတာ .. သူက ညမိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ကပ်ရတဲ့သူမို့လား ..”

သူ့အတွက် အဝတ်အစား ဆိုတာတွေက အကောင်းဆုံးတွေ မဟုတ်ပေမယ့် သိပ်ညံ့တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ .. ကိုယ့်ဆွဲကြိုး ရောင်းခိုင်းလိုက်မိတာက ဒီလို ထွက်လာအောင် တမင် မာယာသုံးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည့်အတွက် ချစ်သူ စိတ်မချမ်းသာ ..

ဒီအိမ်နဲ့ သူ ရင်းနှီးအောင် ရောနှောမနေတတ်ပေမယ့် သူတို့စိတ်ဓာတ် .. သူတို့ရဲ့ မေတ္တာတရားတွေကိုတော့ လေးစားမိပါသည်။

ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်မို့ သူ လိုအပ်တာက အခိုက်အတန့်တစ်ခုအတွင်းမှာ ဆေတ္တ ခိုနားစရာ နေရာတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ လွန်လွန်း ၏ အထင်သေး အမြင်သေး ရှုံ့ချသည့်အကြည့်တွေကို မလိုချင် ..

“ဟာ .. ဆေးရုံက ပြန်လာပြီလား .. ခြေထောက်က ထောက်ထည်း မထောက်နိုင်သေးဘူး ..”

ပြန်လာကြသည်နှင့် ဦးလွန်းက ပြန်ထွက်သွားသည်။ မာလာက ဝယ်ခြမ်းလာတာတွေကို ချက်ပြုတ်ဖို့ မီးဖိုချောင် ဝင်၏။

သူကတော့ တုတ်တစ်ချောင်းကို အားပြုထားလျှင် ဖြည်းဖြည်းတော့ လျှောက်လို့ ရနေပြီမို့ အိမ်ထဲ ရောက်တာနှင့် ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီးက အားပါးတရ ထွက်ကြို၏။

လူကိုတော့ လာတွဲပါသည်။ ဆေးရုံက ပြန်တာနှင့် ကောင်းလှပေမည်ထင်ခဲ့သည့် သူ့အတွေးကြောင့် ရှုံ့မဲ့ ကဲ့ရဲ့လေသည်။

“ငါက မင်း လမ်းလျှောက်နိုင်ရင် ညကျ အပြင်မှာ ကြွက် ထွက်

ရိုက်မလို့ -"

"ဟားရိုက်ဟယ် လုပ်ပါ။"

"ဒီနေ့ရောမှာ ဟားက ဘယ်က ရှိမှာလဲဟာ .. ဈေးဆိုင်တန်းဆက်နေတာ ကြွက်ကြီးတွေပရှိတာ .. ညညဆို သောင်းကျန်ခဲ့ပြီ။"

"ဟော်ပါဘော့ ခိုလှုံအောင်ခင် ရယ် .. အဲဒါတွေကြောင့် ခိုအောင်ပဲ ကို လွန်လွန်း ရွံတာ.. သူ ကြောက်တာ ဘာမှမရှိဘူး.. လူစုဆို အကုန် လျှောက်ကိုင်တာပဲ .."

လွန်လွန်း က အင်္ကျီတွေ မီးပူလိုက်နေရင်း ဆိုင်ပေါ်ကနေ လှအော်သည်။

"အဲဟာ .. ငါ ရိုက်နေလို့ .. ငါတို့ဆိုင်ထဲ ကြွက်တွေ ဝင်မတိုတာပေါ့ .. မပြောလိုက်ချင်ဘူး .."

ဒီနားမှာ ဟိုက်တန်းတွေ ဆက်နေကာ မြေညီထပ်သမားတွေ မျက်နှာစာမှာ ဈေးရောင်းကြ .. လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြံနှင့် စည်လည်စည်သည်။ ရွပ်လည်း ရွပ်၏။

ဈေးတန်းကြီးလို ဖြစ်နေကာ ညညဆို ကြွက်အကြီးကြီးတွေ မျှော့နေကြတာ အလည်းယားစရာ ။

ကြွက်တွေအပြောင်း တစ်ခမ်းတစ်နား ပြောနေရင်း ဝိုလ်အောင်ခင်က ကြွက်ရိုက်တံကို အကျအနု ထိုင်လုပ်နေ၏။

"ရောလေ မောင်လေး .."

လွန်လွန်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်အချိန်က တောင်းထားသည်လဲဟာ မမခင် က ချစ်သူ ကို ဖုန်းပေးပြီး ပြန်လှည့်ဝင်သွား၏။

ချစ်သူ က ဖုန်းနဲ့အတူ ပြတင်းပေါက်နားက ခုံဆီ လျှောက်သွားပြီး ထိုင်သည်။ လွန်လွန်း မကျေနပ်ပါ။ ။ ချစ်သူ ဆိုတဲ့လူ နေထိုင်ပုံက ကိန်းမခါးကြီးလွန်းသည်လို့ ထင်မိသည်။

ကိုကြီးကိုလည်း စိန်သက်သည်ပုံ မပြခဲ့ပါ။ ။ ကိုလေး ရောက်လာ

လာသည်။ ကိန်းရှင်ပီပီ ပြော မိတ်ဆက်သည်။ စကားတွေ ဟရင်းကနီးလာသည်။ မောင် ကဆို သူ့အကြောင်း လေးလက စကားပြောပြီး မေးခဲ့၏။ ဝါသမေ့ သူ့အကြောင်း သူ့ဇာတိကို ဘာဆိုတာမှ မပြောခဲ့ပေ။ သူ့အိမ်နဲ့သူ အဆင်မပြေတာပဲ ပြောသည်။ သူ့အဖေက စိတ်ပေါက်ပြီး ဒီကက်ဆီးဒဂ်ကိစ္စကို သယ်လိုမှ ကျေးအေးအေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆို ပြောထားသည်။ ဝါကလည်း သူ့ကို ဒီမှာ ကျခိုက်အောင် လိမ်ညာအတော့ မဖြစ်နိုင်လို့လား။

"ဟာ .. မီးပျက်သွားတာလား .."

မီးပူတိုက်နေရင်း မီးပျက်သွားသဖြင့် သူများကိစ္စ စဉ်းစားနေတာ သူ့ ပျောက်ကုန်၏။

"ခိုလှုံအောင်ခင် မီးကြိုးတွေကို သွားဖြုတ်လိုက်သလား .. ဒီမှာ အလောတော့ဘူး ကြည့်စမ်းပါ။"

အထဲကို လှစ်အော်နေတုန်း ဝယ်သူလားတော့ မီးပူကိုရော အထည်တွေကိုပါ ကားက ရှိုးအကူပေါ် တင်ထားလိုက်ပြီး မေးရောင်းရသည်။

"ဆီ ဝါးသီးသားပုံ (လှထားတာလေ .. အဲဒါ ပိုက်ဆံသွင်းချင်လို့။ အလော ရော .."

ကြည့်လိုက်တော့ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခိုက်ပူပူနှင့် စည်ပင်ရုံးက ဒေါ်မိမိ ဖြစ်ကာ လက်ကဲမှာ ဝိုက်ဆံကို ဒီတိုင်း အလိပ်ဆိုက် ကိုင်ထား၏။

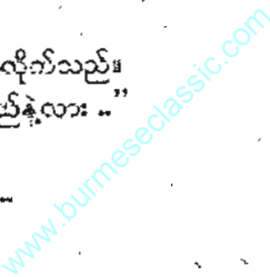
"သွင်းခဲ့လေ .. ဖာမင်းစာအုပ် ဒီမှာ ရှိတာပဲ .. မမခင် ဟင်းချက် နေလို့ .."

လွန်လွန်း ဇာအုပ်ထုတ်လိုက်ပြီး ရှေ့မှာ ပြန်ရှာလိုက်သည်။

"အန်တီမှာမည်နဲ့ပဲလား .. အန်တီချွေးမ နာမည်နဲ့လား .."

"ဒေါ်မိမိ ပဲ .."

နာမည်ကို ရှာတွေ့တဲ့အထိ ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ..

“တွေ့ပြီ .. အန်တီ ဘယ်လောက် သွင်းမှာလဲ ..”
 “သူရှိမှ ဖြစ်မှာပါကွယ် .. ငါ့စာရင်းက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ် ..”
 “အန်တီ ယူထားတာ ဒီမှာ ဆိပုံးရယ် .. အချိန်မှန် သုံးထုပ်ရယ် .. ဘာမှ မရှုပ်ပါဘူး ..”
 “ဒါပေမယ့် မာလာ နဲ့မှ ဖြစ်မှာ ..”
 လွန်လွန်း စိတ်တိုသွားပေမယ့် ခေါင်းညိတ်၍ စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
 “ဒါဆို .. နေ့လယ်လောက်မှ လာလေ ..”
 “နေ့လယ်ဆို ကျွပ်က သွားစရာ ရှိသေးတယ် .. မာလာ့ ကို ပေးစမ်းပါ ..”
 “မရဘူး .. သူ ချက်ပြုတ်ပြီးမှ ဆိုင်ထိုင်ဖို့ ထွက်လာမှာ ..”
 “ဧည့် .. အရေးကြီးလို့ပါ ဆိုမှ .. ညည်း သွားချက်ပေးလိုပေါ့အေ .. ဒါ မာလာ လုပ်နေတဲ့ စာရင်းအင်းတွေပဲ .. ဒါတွေထားပြီး ထမင်းသွားချက်နေရတယ်လို့ ..”
 “မာလာ လုပ်တဲ့ စာရင်းအင်းဆိုတာ ဒီဆိုင်ပေါ်မှာ မရှိဘူး အန်တီ .. တစ်လက် မအားရင် တစ်လက် ဝိုင်းကူလုပ်နေကြတာပဲ .. ဘယ်ဝင်လုပ်လုပ် ရအောင် စာရင်းစာအုပ်ကို ဒီမှာ တင်ထားတာ ..”
 “အေးလေ .. တစ်လက်မအား တစ်လက်ဆိုရင်လည်း သူ ချက်ပြုတ်တာကို ညည်း သွားဝင်ချက်လိုက်ပါလား .. မီးဖိုချောင်အလုပ်ကျွေးတာ သူ့လက်မှ သူ့လက်လား ..”
 “ဘုန်း ..”
 ပိုက်ဆံအံ့ဆွဲကို ဆောင်ထည့် ပိတ်လိုက်ကာ ..
 “အဲ့ဒါ အန်တီကစွဲ မဟုတ်ပါဘူး ..”
 “အောင်မယ်လေး .. အော်လိုက်တာဟယ် .. လန်သွားတာပဲ .. မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်မက ခွေးလို ကိုက်တတ်ရင်တောင် ခွေးထက် မိုက်တဲ့လူက ဖက်ကိုက်ချင်လို့ ခဲနဲ့ပေါက် ရန်စနေတော့ ..”
 “ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. အောင်မယ်လေး .. ငါ့ကို ခွေးနဲ့ နှိုင်းတယ် ..”
 “နေကြပါဦး .. ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ..”
 “ရန်ဖြစ်ကုန်ပြီ .. ငါ့ လွန်လွန်း ကို မထိနဲ့ နော် ..”
 မာလာ က ရှေ့က ရောက်လာကာ ဗိုလ်အောင်ဒင် က ကိုင်နေကျ ဝါးလုံးရှည်ကို ပြေးဆွဲ၏။ ဒေါ်မိမိ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ချက်ချင်း ဆိုင်နားက ခွာသွားကာ ...
 “ကြောက်လွန်းလို့ ပြန်တော့မယ် ဟေ့ .. ဖြစ်ရလေ .. အရူးက တစ်မျိုး .. ခွေးလိုဟောင်တဲ့လူက တစ်မျိုး .. ရှားပါ့တော် ..”
 “တောက်! .. အော်သွားတာ ကြည့်စမ်း ..။ ပြေးလိုက်သွားပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကနေ ဆွဲလှဲပစ်ရရင်တော့ ..”
 “တော်ပါတော့ဟယ် .. ဒုက္ခပါပဲ .. ခဏ ခဏ ရန်ဖြစ်နေရတာ ငါတို့ဆိုင် နာမည်ပျက်တယ် လွန်လွန်း ရဲ့ ..”
 “ပျက်ပေစေတော့ မမခင် ရာ .. အခု မမခင် ဘာမှမကြားဘဲနဲ့ လွန်လွန်း ကို အပြစ်မတင်နဲ့ ..”
 ဒေါ်သထွက်ပြီဆို လက်ညှိုးက ထိုးသေးသည်။ ခေါင်းခါပစ်ပြီး ဆံပင်တွေ ဖွာလန်ကျအောင် ယမ်းပစ်တာလည်း ရှိ၏။
 အော်ပြောနေတာပေမယ့် ကလေး ရန်တွေ့သလို ရှိနေကာ သနားစဖွယ်လေး ဖြစ်လာတော့သည်။
 “အေးပါ .. မမခင် နားလည်ပါပြီ .. တချို့လူတွေက ဈေးဝယ်သူ ဘက်က ဘာဖြစ်ဖြစ် အသာစီးပဲဆိုပြီး ပြောပုံဆိုပုံကိုက စီးပိုးကြတာ .. ဟုတ်ပါတယ် .. ဒေါ်မိမိ အကြောင်းလည်း လူတိုင်း သိပါတယ် .. မမခင် က ငါ့ညီမကို လူတွေ တစ်မျိုးမြင်လာကြမှာစိုးလို့ ပြောမိတာပါ ..”
 လွန်လွန်း ပခုံးလေးကို ဖက်၍ ချောမောပြောရသည်။

“စကားများပြီဆိုရင် သူတို့တွေက ငါ့ညီမ နာမည်ကိုပဲ အော်ဟစ်ကြည့်သားကြတာ .. သူတို့နဲ့ ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး .. လွန်လွန်း ဆိုးလှနေလားလို့ပဲ ကင်ကုန်ကြတာလေ ..”

လွန်လွန်း အသက်ရှူပြင်းနေတာကို ဘော်တော်နဲ့ အနိန်သတ်မပေးနိုင်ဘဲရှိတာ နောက်ထပ် ဝယ်သူတွေလာမှပဲ ဟိုခမ်း ဒီပြောနှင့် အဆင်ပြေသွားတော့သည်။ ဒီကြားထဲ အိမ်ပေါ် ခဏပဲ ကက်လာခဲ့တာ အကုသိုလ်တက်စရာ ကြုံသေးသည်။

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. တစ်လောကလုံး ဘာဖြစ်နေနေ ကိုယ့်အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ ..”

ဖုန်းပြောနေသည့် ချစ်သူ ရဲ့ နောက်ကျောနားမှာ လွန်လွန်း ခြေအစုံ ရပ်သွားသည်။ သို့စဉ် ချစ်သူ က ထိုင်ရာကနေ ထရုပ်လိုက်ပြီး ပြတင်းဘောင်ကို မှီ၍ ရယ်နေ၏။

“ပြောပေစေကွာ - လူတွေကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့ ..”

“... ..”

“အဲ့ဒါလည်း ဂရုမစိုက်နဲ့ကွာ .. ယောင်ပုန်းကဲဗွေး ဂျမလေးတဲ- အဲ့ဒီတစ်ယောက်ကို အဲ့ဒီလိုပဲ သဘောထားလိုက် .. ဇော်ဇော်ကြဆိုတဲ့လူတွေက ကျယ်လောင်ပူလောင်နဲ့ လူရှိန်အောင် လုပ်နေတာ .. တကယ်တမ်းကျတော့ သူရဲဘောကြောင်ကဲ့လူတွေပါ .. သတ္တိရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“တောက်!..”

စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ဘဲ အနားလျှောက်သွားကာ ဖုန်းကို ဆွဲလုပ်စလိုက်၏။

“ဟ!.. မင်း ..”

နားထောင်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခက်က ဘာသံမှလည်း မကြားကြည့်လိုက်တော့လည်း ဖုန်းက ဖွင့်ထားတာ မဟုတ် ..

“ရှင် ကျွန်မကို တမင်ပြောနေတာ မို့လား .. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး

စောင်းလားချိတ်လားနဲ့ ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ .. ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြောနေတာ .. အဲ့ဒီမှာ ခေါ်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား ..”

“ခေါ်ထားတာ တွေ့တယ် .. ဒါပေမယ့် ရှင် ပြောနေတာ ကိုယ့်ပေါင်ကို ကိုယ်ထုပြီး တစ်ယောက်ဟည်း ပြောနေတာ ..”

“ဘာကွ!..”

“အိမ်ရှေ့မှာ လွန်လွန်း ရန်ဖြစ်နေသံ ကြားလို့ .. ရှင် ..”

“ဟာ .. မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ .. မင်း ..”

လွန်လွန်း က သူမ မျက်နှာလေးကို ခြေဖျားထောက်ပြီး ပိုနိုးကပ်အောင် မော့ထားကာ ...

“ကျွန်မက သူရဲဘောကြောင်တယ် ဟုတ်လား ..”

“ကျွတ်!..”

“သတ္တိမရှိဘူး သင်ရင် ခမ်းကြည့်လိုက်လေ ..”

“လွန်လွန်း ရေ .. လုပ်ပြန်ပြီ ..”

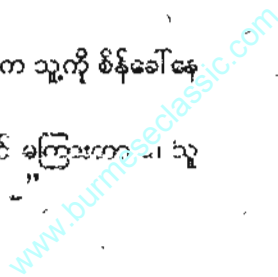
မာလာ ပြေးလွှားရောက်လာပြန်ကာ ချုံဖုံးနေသည့် ချစ်သူ နဲ့ လွန်လွန်း ဂဲ့ နှစ်ပွဲဆက် ဒေါသတွေကြားမှာ ...

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖုန်းပြောနေတာ မမခင် .. ရန်ဖြစ်နေတာ ကြားတယ် .. ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး .. တကယ် ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ် နေတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. တစ်လောကလုံး ဘာဖြစ်နေနေ ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ စောင်းပြောနေတာ ကြားတယ် ..”

“လွန်လွန်း ရယ် .. စောင်းပြောရအောင် နင်က သူ့ကို စိန်ခေါ်နေတာမှ မဟုတ်တာ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. သူ့စကားလုံးကျွတ်ကို မမခင် မကြားတာ .. သူ လွန်လွန်း ကို စောင်းပြီး နှိပ်ကွပ်နေတာ သိလား ..”

လွန်လွန်းကို မာလာ ဆွဲခေါ်သွားတော့ ဗိုလ်အောင်ဒင် က သူ့နား
ရောက်လာကာ ...

“မင်းက ချစ်နေလို့က် .. မုန်းလိုက်နဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ဘယ်လို!...”

“ချစ်သူ ဆိုတာ မမုန်းရဘူး... မမြဝင်း လို့ ပြန်မလာတော့မှ ခက်
မယ် .. မပြောချင်လို့ နေတာ .. ဘာကောင်တွေမှန်း မသိဘူး .. ဟိုနေ့
ကတော့ ဖက်ကြ နမ်းကြလို့ ..၊ ခုကျတော့ ..”

“ဗိုလ် အောင် ဒင် .. ခင်ဗျား ..၊ ဟာ!... ချစ်ကုန်တော့မှာပဲ ..”

တားဆီးနေလို့ မရမှန်း သိလိုက်ကာ ဗိုလ်အောင်ဒင် လက်ကို
ဆွဲခိုကာ လူချင်း ပူးကပ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ကိုပါ လက်နဲ့ ဖိကပ်ပိတ်၍--

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ .. တွိုင်ပဲဗျာ ..”

“ဘာလဲကွာ .. ခုမှ လူကို ကပ်ပြီး ပြောခိုင်းနေတယ် ..”

“ဟား!...”

“ကိုယ့်ဟာကို သွားပြော .. ချစ်ရင် ချစ်တယ်ပေါ့ .. ကိုယ့်ဘာသာ
ချောပါလား .. ငါ့ မပြောလိုက်ချင်ဘူး .. မမြဝင်း ရေ .. ချစ်ပါတယ်--
ပြန်လာခဲ့ပါ .. ဒါပဲပေါ့ ..”

ပြောတော့ ..၊ ပြောချင်ရာသာ ပြောပါတော့ ..၊

ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ချရင်း ခေါင်းသာ ကုတ်မိတော့သည်။

လွန်လွန်းနဲ့ သူ သင့်မြတ်ဖို့ဆိုတာ ကြာလေ ဝေးလေ ..၊

ကိုယ် ဘာမှ မစော်ကားရပါဘဲ စော်ကားတယ်ချည်း ထင်စရာ
ဖြစ်လာတာ မတတ်နိုင် ..၊

ဒီခြေထောက်တွေ မြန်မြန် ပြန်ကောင်းမှပါ ..၊

အခန်း (၁၉)

“ဟာ .. လမ်းလျှောက်နေတာလား .. အပြင်လေး ဘာလေး ထွက်
လျှောက်ပါလား ညီလေးရ .. ဗိုလ်အောင်ဒင် အဖော်ရှိသားပဲ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဒီနေ့ ကိုကြီး အလုပ်မသွားဘူးလား ..”

“အေး .. နေ့လယ်မှပဲ သွားမှာ .. မင်းအစ်မ သွားစရာလေးရှိတာနဲ့
အစ်ပိုင်း နားလိုက်တာ ..”

အိမ်က ကျဉ်းနေသဖြင့် မိုးလင်းတာနှင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
အောက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့လည်း မရ ..၊

ဆိုင်ခင်းပြီး ပြန်ဝင်လာသည့် လွန်လွန်းကို မြင်လိုက်ရတော့
ချစ်သူ မျက်နှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားသည်။ လွန်လွန်း ကလည်း သိသည်။

သူမမျက်နှာမှာ တစ်ခုခုကတော့ အတိံသာရတွေ ဖြစ်နေပါပြီ ..။

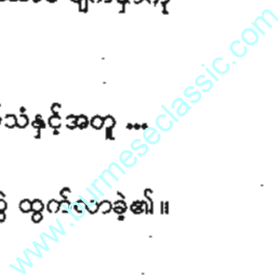
ရယ်ချင်ပက်ကျိ မျက်နှာကို ရယ်မချလိုက်နိုင်အောင် မျက်နှာကို
အသားကုန် တင်းမောပြီး အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပေမယ့် ...

“ဟား!... လန့်လိုက်တာ ဟာ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် ၏ အလန့်တကြား အော်လိုက်သံနှင့်အတူ ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

မျိုသိပ်နေခဲ့သော ချစ်သူ ရယ်သံကြီး ဝါးလုံးကွဲ ထွက်လာခဲ့၏။

“ဘာရယ်တာလဲ .. ဘာဖြစ်တာလဲ .. ဗိုလ်အောင်ခင် နော် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ... ငါ့တူမ လား .. အောင်မယ်လေး .. ခုမှပဲ မျက်စိကျယ်တော့တယ် .. ဟီး .. ဟီး .. ဟီး ... ငါက အိပ်ရာ ထကာစ မျက်နှာရှေးမွေးကြီး မြင်လိုက်တော့ လန့်သွားတာ .. ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဒီးလေးကလည်း ကော်ပါတော့ .. ဘာဖြစ်လဲ မိန်းကလေး သနပ်ခါးလိမ်းကာ ညီညီ မညီညီဘူး”

မာလာ ဝင်လာပြီး ဖာထေး ပြောပေးတာလည်း မရ ..

ဗိုလ်အောင်ခင် က တပားဟား ရယ်နေဆဲဖြစ်ကာ ချစ်သူ ကတော့ ရယ်ရိုက်သတ်လိုက်ပေမယ့် ရယ်ချင်နေသေးသည့် မျက်နှာပေး ဖေချိမချည် .. ထိုမျက်နှာကို မမြင်ချင်လောင် ဆောင်နေလို့ ဘယ်လိုမှ မရခတော့ဘဲ မျက်နှာရှေ့ထိ သူမ ရောက်သွားကာ ...

“ရယ်လေ .. အဲဒီမျက်နှာကြီး .. ဖားပြတ် သံပရာသီး ကိုက်ထား သလို လှုပ်မနေနဲ့ .. ရယ်ချလိုက် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ကဲ .. ရယ်ဦး ..”

လွန်လွန်း ချစ်သူ ရင်ဘတ်ကြီးကို အားကုန်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။
“ဟာ!...”

“ဝန်း ..”

“ဒုန်း ..”

အမှတ်ပာမဲ့ လန့်သွားကာ သူမ လက်လေးတွေကို ချစ်သူ က ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သဖြင့် အနီးဆုံးမှာ စားပွဲစွန်းပေါ် ဝရန်းသုန်းကား လဲကျကုန်၏။ ပြီးတော့ ထိန်းနေရင်းနဲ့ပဲ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ချစ်သူ က ထိုင်လျက်ကျကာ လွန်လွန်း က သူမပေါ်ပေါ်မှာ ..

ရွတ်တရပ် လွန်လွန်း လည်တိုင်လေးမှာ နှေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ပြန်ကျုံးထလိုက်တော့ စားပွဲစွန်းမှာ ထောက်ထားသည့်လက်က အုန်းကာ သူ့မျက်နှာနဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာသည် ..

“ဟာ!... ဘယ်လိုဖြစ် ..”

ကိုကြီး အသံ ..

“ဆောရီး ..”

“ပယ် .. ဖယ် .. လွှတ် ..”

ဘယ်သူမှလည်း ဆွဲမထားဘဲ လွန်လွန်း ရုန်းလည်း ရုန်း .. ထု လည်း ထုရိုက်နေကာ .. လွှတ်ခိုင်းနေတာလည်း တရားလွန် ..

ပြီးတော့ ချစ်သူ ကို တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားကာ ..

“ဂျိမ်း ..”

အခင်းတံခါး ဂိတ်သံက ရိုမ်းခနဲ ..

ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကြီး ရယ် .. မမခင် ရယ် .. ဗိုလ်အောင်ခင် ဝါးစပ်ကြီးက အပြဲဆုံးဖြစ်ကာ အားလုံး တအုံတညြ မှင်တက်မိသလို ကြည့်နေကြသဖြင့် ချစ်သူ မှတ်နှာပစ်ပြင်လုံး ရဲပလောင်းခတ်သွား၏။

ပြီးတော့ နေရာမှ ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကာ ..

“ဆောရီးပါ ကိုကြီး .. ကျွန်တော်က ..”

“ဘာဘို့ ဆောရီးတာလဲ .. နေ .. နေ .. ခြေယောက် နာသွားပြီ ထင်ပယ် ..”

“မတနဲ့ဦး .. ခဏ ပြန်ထိုင်လိုက် မောင်လေး .. ခြေ ၃ ကွပ်ပါပဲ .. ဒီကောင်မလေး နိတ်တိုလာပြီဆို အမြဲပာမ်း ဖျူးဖျူးဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ပါ ..”

ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ထွက်ပြေးသွားသည်။ ချစ်သူ မျက်နှာ နီရဲနေတာပည်း အဝတ်စနီက အနွေးပေးရလောက်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ မျက်နှာကို မသိမသာ ကြည့်ကာ မာလာ ရယ်ချင်လာမိသည်။

ဖြစ်ရလေ .. အစ်ကို ရှေ့မှာမှ ..

အခန်း (၂၀)

“ဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲလို့ .. သူက ဘာဖြစ်လို့ ရယ်လဲ ..”

“နင်ပဲ ရယ်ချလိုက်လို့ ပြောတာလေ ..”

“မမခင် နော် ..”

ခုထိ ရှက်နေသေးတဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ မာလာ ကလည်း ရယ်ချင်နေတုန်း ..

“သူ ရယ်တာနဲ့ ရိုက်ပစ်မှာ သူ သိတယ် .. ရယ်ရဲ ရယ်ကြည့်လို့ ပြောတာကို ရယ်ချလိုက်တာ စိန်ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး လွန်လွန်း ရယ် .. ဦးလေးလည်း ရယ်နေတာပဲ .. နင့်မျက်နှာက ဆိုင်ခင်းတုန်းက ခေါင်းမိုးပေါ်က နင်းစက်တွေစင်ပြီး ထူထူပိန်းပိန်း သနပ်ခါးတွေမှာ အကွက်အပျောက်တွေ ထနေတော့..”

“ဟုတ်လား ..”

မရှိသလောက် ပျက်နေပြီဖြစ်သည့် မျက်နှာပေါ်က သနပ်ခါးကို ခုမှ ပြန်စမ်းကြည့်နေ၏။

“အဲ့ဒါ သူများ မရယ်ခင် မမခင် က ပြောပါလား ..”

“ဪ .. အမှတ်တမဲ့ သေချာကို မကြည့်ဖြစ်လိုက်ဘူး .. သွားဖို့ ဆိုလည်း ရှိနေတော့ သူများ ရယ်မှပဲ လှမ်းကြည့်ဖြစ်တာ ..”

ထိုအဖြစ်ကို လွန်လွန်း တွေးလေ ရှက်မိလေ ..၊ တစ်ကိုယ်လုံး သူ့က ဖက်တွယ်မိကြတာ ဘယ်နှစ်ခါလဲ ..၊ ဖြစ်လိုက်ရတိုင်း သူမရဲ့ ခုခိုက နောက်ထပ် ပြန်မတွေးရဲလောက်အောင် ..

“လွန်လွန်း ရယ် .. သူက ..”

“ဟာ.. မသိဘူး .. သူက သူစိမ်း .. ဗိုလ်အောင်ဒင် က ကိုယ့်မိသားစု .. ပြီးတော့ လူကြီး ..၊ သူ ရယ်တာကို ခွင့်မလွှတ်ပါဘူး ..”

“လွန်လွန်း ..”

ရှောင်ထွက်သွားမယ့် လက်လေးကို မာလာ က ဆွဲထားလိုက်တာ ..

“သူ ညီမလေးကြောင့် ခြေဆစ် ပြန်ရောင်နေတယ် ..”

“ဟင်!..”

“ဟုတ်တယ် .. ဆေးခန်းသွား ဆိုလည်း မသွားဘူး .. ရပါတယ် .. ဦးအခန်းထဲ အောင်ပြီး ညည်းနေလို့ ဦးလေး သွားရောင်းကြည့်မှ ပြောတာ.. သူ့ခြေထောက် သူ ငုံ့ကြည့်နေလို့ ဝင်သွားကြည့်တော့ ရောင်နေတယ် တဲ့ ..”

“လွန်လွန်း က အဲဒီလို ဖြစ်သွားစေချင်လို့ လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ညီမလေးကို မှားပါတယ်လို့ သွားတောင်းပန်နေတာ မဟုတ်ဘူး .. သူ ရယ်မိတဲ့အပြစ်နဲ့ ညီမလေး လုပ်လိုက်တာ ကြည့်တော့ နည်းနည်းတော့ လွန်သွားတယ်ဆိုလား ..”

ကိုကြီးနဲ့ မမခင် ခမျာ အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ ထွက်သွားလာတာ ခင်စိတ်မဖြောင့်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဒါပေမယ့် ရပါတယ်လို့ပဲ

ပြောပြီး သူ့ကို ကိုကြီးတို့ ဂရုစိုက် မေးနေကာမှ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်အဖြစ် ...

“မမခင် ဦးလေးကို ယမင်းကျွေးပြီးရင် ခဏ နားချင်လို့ ချစ်သူ ကတော့ ကျွေးတိုင်းလည်း စားချင်မှ စားတာ .. ညီမထင်သူ့ကို မေးပြီး ခူးခပ်ကျွေးလိုက် နော် .. မမခင် ပင်ပန်းနေလို့ပါ .. ဘယ်လိုမှ နေလို့မရအောင် တာဝန်တစ်ရပ်ပေးပြီး မမခင် သွား၏။ နားစွင့်ကြည့်တော့လည်း လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့နှင့် အိပ်မနေသေးချာနေတာမို့ လွန်လွန်း အခန်းရှေ့ထဲ တိုးလာခဲ့သည်။

တံခါးက နေထားပေမယ့် ဘာသံမှ မကြားတော့ ဘာမှ မလိုဘူးလို့ တွက်ကာ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ စိတ်ကူးနှင့် မျက်နှာအလွှဲ

“ငါ့ဆီ လာတာလား ..”
ဟင်! ..

တံခါးပွင့်သွားမည် မထင်ဘဲ ကိုယ့်ရှေ့ သွားခနဲ ဖောက်လှမ်းလန့်သွား၏။ ချစ်သူ မျက်နှာက တည်နေ ပြုံးနေတာ မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်သွားပြီး ရှေ့တိုးဖို့ ပြင်ပေမယ့် မတိုးနိုင် ...

“တုတ်ကောက်ရော ..”
“အင်း .. အထဲမှာ ..”

သူက အခန်းထဲကို ပြန်ခဲ့ပြီး ခေးဆတ်ပြကာ ...
“အထဲကကြည့်တော့ အပြင်မှာရပ်နေတဲ့ လူရိုက်ကို ကြိတ်ကြိတ် လှည့်လိုက်တာနဲ့ မမခင် မှတ်လို့ အားနာတာနဲ့ ထလာတာ ..”
“နေဦးလေ .. လွန်လွန်း ဝင်ယူပေးမယ် ဖြစ်လား ..”

“နေပါစေ .. ကိုယ့်ဘာသာ ..”
“တော်ပါတော့ ..”

စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောကာ အထဲက ဟုတ်ကောက်ကို လွန်လွန်း ယူလိုက်သည်။

အမှတ်တမဲ့နဲ့ ခုတင်ပေါ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အပေါ်မွေ့ရာကို ချစ်ချင်သားကာ အောက်ခံသင်ကြားပေါ်မှာပဲ မွေ့ရာခင်းမပါ ဘာမပါနှင့် ...

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တံခါးဝမှာ သူက မရှိတော့ပေ .. ဒီတိုင်း သောက်ထွက်သွားပြီမှန်း သိလိုက်သဖြင့် သူမ ထွက်လိုက်လာခဲ့တာ ...
“ရော ..”
ဧည့်ခန်းမှာ သူထိုင်တဲ့ ရှေ့မှာပဲ ဝင်ဆိုင်လိုက်ကာ ဘုတ်ကို စားပြွေ

“မီးလေးထားလိုက်ပြီး ...”
“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ခင်းတွေနဲ့ မအိပ်တာလဲ ..”
သူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ...

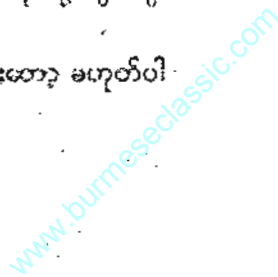
“အားနာလို့ပါ ..”
လွန်လွန်း က မှု့၍ ...
“အားနာတာလို့ ကျွန်မတော့ မထင်ပါဘူး ..”

သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကာ ...
“သူများ ကိုယ်နဲ့ကို မကြိုက်လို့ နဲ့လား ..”
ချစ်သူ က မျက်နှာလွှဲသွားပြီးမှ ခေါင်းခါ၏။

“အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူများနေရာကို ယူထားရလို့ အားနာတာ ဝါပါတယ် .. သူလည်း သူ့အိပ်ရာမှာ သူများနေတာကို ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ ..”

“ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ကိုလေး က ရှင်ကို နှေးနှေးအေးအေး ဆက်ဆံခဲ့တာပဲ ..”
“ဆောရီးပါ .. ဒါပေမယ့် မင်း ပြောသလိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါ ..”

“ရှင် အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ ..”
“နေပြဘူး ..”

“ဟင်!...”

“မင်းကိုလည်း ထပ်မပြောချင်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ကိုယ် အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပဲ အဆင်မပြေဘူး ဖြစ်နေတာ ..”

“ဘယ်လို!...”

ချစ်သူ က နဖူးတစ်ဖက်ပွတ်ရင်း အိမ်ထဲကို မျက်လုံးတွေအိမ်။ လွန်လွန်း မျက်နှာလေး မဲ့တော့သလို ဖြစ်သွားကာ ...

“သိပြီ ..”

“ဟင်!...”

“ဆွဲကြိုး ရောင်းခိုင်းချင်တာ ..”

“မင်း မဆိုးဘူး ..”

“ဟွန်း ..”

“လွန်လွန်း ကိုယ့်ကို ကူညီပါ ..”

“ဘာလဲ .. ရှင် အိပ်ရတာ ကျောနာ ခါးနာ ဖြစ်နေလို့ မွေ့ရာ ခြင်ထောင်တွေ ဝယ်မလို့လား ..”

“မဝယ်ပါဘူး .. ကိုယ် ယောက်ျားပါ .. အိပ်တာ နေတာတွေ အတွက်တော့ ဖိစာမကြောင်ဘူး ..”

“ဒါဆို .. စားသောက် မဝင်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် မင်း စိတ်ဆိုးမှာလား ..”

“ဆိုးပေမယ့် ရပါတယ် .. ရှင်က လွန်လွန်း တို့ သည်းခံရမယ့် စဉ်းစားရင်းမှာရှိတဲ့ လူပဲ .. ပြီးတော့ ရှင် ဘယ်လိုလူဆိုတာ ..”

“ကိုယ်က သားဆိုးတစ်ယောက်ပါ ..”

“ရှင်ကို ဆေးသုံးထားဖူးတယ်လို့ ကိုကြီးက ပြောတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် စွဲလမ်းနေတာမျိုးထိ ကိုယ် မရင့်သေးဘူး .. ကိုကြီးက တော်တယ် နော် .. တချို့ဆိုရင် ကိုယ် သုံးဖူးမှ အိပ်တာမျိုး ..”

“ရှင်က ကိုကြီး သုံးဖူးတယ် ထင်လို့လား ..”

“ကိုယ် ဒီလောက်ထိ နေလာတာ အိမ်မှာ .. ဒီအိမ်ကလူကို ဒါမျိုး ဆင်စရာလား ..”

“ဟွန်း ..”

“စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောတာပါ .. သားတွေရော သမီးရော မွေးထားပြီး ဆိုးဖိုဘဝနဲ့ပေမယ့် ဦးလေးရဲ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ပွင့်လာတဲ့ ပန်းတွေအားလုံး လန်းဆန်းနေကြတယ် ..”

ကဗျာဆန်နေသည့် သူ့စကားတွေကြောင့် လွန်လွန်း တောင်ကြည့်သွားမိသည်။

“ပွင့်လာတဲ့ ပန်းတိုင်း မလန်းကြဘူး .. အဲ့ဒါ မင်း လက်ခံလား...”

“အင်း .. ဟုတ်တာပဲဟာ ..”

“အစက ကိုယ် လက်မခံဘူး .. ပွင့်လာတည်းက ပွင့်လန်းဖို့လေ .. ဘတ်ထပ် မဝေခင်မှာ ကြွေတာမျိုး .. အပူဒဏ်သင့်တာမျိုး ..”

“အဲ့ဒါတွေလည်း ပါတာပေါ့ ..”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ခွဲခြားကြည့်ပြီး ဘယ်လို မလန်းတာမျိုးလဲ ဆိုတာကိုပဲ ရှာတာ ..”

“ရှင်က အဲ့ဒီလောက်ထိ သဘာဝကို စိတ်ဝင်စားလို့လား ..”

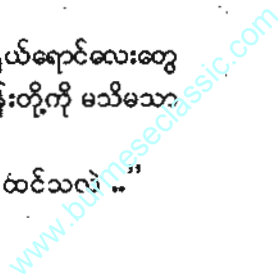
“ဟွန်း ..”

ချစ်သူ က လွန်လွန်း ပါးပြင်ပေါ်က ပျက်ကျသွားပြီးမှ ခြေရာလေး တွေအဖြစ် ထင်ကျန်ရစ်သော သနပ်ခါးရောင် အသားဝင်းကလေးတွေ

ကို ခိုက်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ လှပအောင် ခြယ်မှုန်းတတ်သော ဆံနွယ်ရောင်လေးတွေ တစ်နေတာကိုပါ ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့မှ မျက်ဝန်းတို့ကို မသိမသာ ထိပ်ပယ်ရင်း ...

“ပြောကြည့်စမ်းပါ .. ကိုယ့်ကို မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ ..”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး .. ဒါပေမယ့် မမခင် ကတော့ ရှင်က ဆင်ဆင်းရဲရဲဘဝမျိုးထဲက မဟုတ်နိုင်ဘူး ဟဲ့ ..”

“ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူက ထောင်ထွက်တစ်ယောက် ငြိမ်နဲ့ရင် ဆင်းရဲသားပဲဖြစ်ဖြစ် .. လူချမ်းသာဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်လိုဂုဏ်ကျက်သရေတွေ ထူးသွားနိုင်လို့လဲ ..”

“ရှင် ကောင်ကျားလို့လား .. ဒါတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ..”

“ကျွမေလို့ ဖြစ်ခဲ့တာ .. ဆဲလောက်ထိ ကံမဆိုးသေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ .. ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံဆိုးဆုံးလူလို့ သတ်မှတ်ပြီးသားပါ .. ဒါပေမယ့် ကိုယ် မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ ကံဆိုးခြင်းမဟုတ်မှာ ဒါမျိုးတွေတော့ မပါဘူး ..”

“မူးယစ်ဆေးဝါးတွေက အသက်ကိုရော .. ဘဝကိုရော .. လူတို့အန္တရာယ်အပေးနိုင်ဆုံးပဲ .. ရှင်မှာ အဲဒီလောက် အသိစိတ် ရှိနေသားများ ..”

“မရှိပါဘူး .. အခု မင်းကို ပြောနေတာတွေက ကိုယ့်ရဲ့ အသိစိတ်တွေ မဟုတ်ဘူး .. ကြားဖူးတဲ့ ဆုံးမစကားတွေ ..”

“ဖြစ်ရလေ .. လို့ပဲ စိတ်ထဲမှာ သည်းညှိမိတော့သည်။ ရှစ်သူလည်း ရယ်ကာ ..”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါ .. ဘယ်အချိန်ပြောပြော ပျော်ဖို့ကောင်းတာ ဝတ်စုံမှ မရှိဘူး .. အခု မင်း ကိုယ့်အခန်းခရူကို ရောက်နေတာ ..”

လွန်လွန်း ကိုယ့်ရဲ့ မှုရင်းကိစ္စကို ခုမှ သတိရသွားကာ ဖျတ်မငဲ့သွားသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာကို ငြိမ်ကြည့်၍ ..

“ခခုက်ကကိစ္စအတွက် လွန်လွန်း ဆောင်းပန်ပါတယ် ..”

“ရယ်လိုက်မိတာလည်း ကိုယ့်အပြစ်ပါ ..”

“နှစ်ခါရှိပြီ ဆိုတော့ ရှင် လွန်လွန်း ကြောင့်ချည်းပဲ ဒဏ်ရာဖြစ်လွန်လွန်း ဘက်က လွန်တာပေါ့ ..”

“အဟွန်း ..”

“ဘာရယ်တာလဲ ..”

ဆောင်းပန်နေသည့် မျက်နှာက သူ့ရယ်သံကြောင့် တင်းမနဲ ထဲသွားသဖြင့် ချစ်သူ က အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။

“ရှင် နော် .. ဒီက မမခင် တိုက်တွန်းလို့ ..”

“သိပါတယ် .. အဲဒါ အစတည်းက ပြောပါလား .. ကိုယ့်ဘာသာ ..”

“ကောင်းလို့ပဲ လာတောင်းပန်သလိုလို ..”

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရင်ဘောင် ရှင့်မျက်နှာ စပ်ဖြူဖြူ ဖြစ်သွားတာ ပုံစံကို သတိရတိုင်း ..”

“မေတ္တာတွေ ထားနေတာလား ..”

“ဟွန်း ..”

ဒေါသအရှိန်ပြေပြေနှင့် မျက်စောင်းတစ်ပမ်းကွဲတော့ ပစ်ဝင်လာသည်။

“ကိုယ်ကတော့ စိတ်တိုမိတိုင်း မင်းနာမည်ကို သတိရရပြီး ပြန်ပြန် သွားတယ် ..”

“ဘာ! ..”

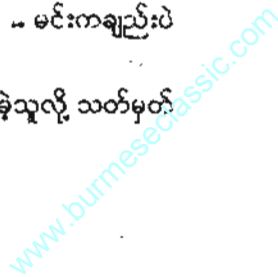
“ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် ..”

“ငွေ နော် ..”

“နာမည်ကိုပါ .. လွန်လွန်းခက် ဆိုတော့လေ .. မင်းကချည်းပဲ သည်း နာမည်ကြောင့်ပဲ ဆိုပြီးတော့ ..”

“ရှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ဆိုးသွမ်းခြင်း မရှိခဲ့သူလို့ သတ်မှတ်ထားလား ..”

“ခခုတ်ပါဘူး ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်မနဲ့ ဝတ်သက်ပြီးတော့ ..”

“လုံးဝ မမှတ်ဘူး .. ကိုယ် ရောက်လာတည်းက ဟိုတစ်ည ဒင်္ဂါနဲ့ မတိုင်ခင်ထိ မင်းကို သိပ်ကြည့်လို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

ကြည့်စမ်း ..

ကိုယ့်ဘာသာ တစ်နေ့ မျက်စောင်း ဆယ်ကုဋေလောက် ထိုးနေပါစေ .. မုန်းလွန်းလို့ အကြောဆွဲ တောင့်တင်းနေနေ ကိုယ်ကပဲ မုန်းချင်သည်။

သင်းကများ လူကို ကြည့်မရဘူးလေး .. ဘာလေးနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ..

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဘုရားစင်အောက်ကနေ စာအုပ် တစ်အုပ် မျက်နှာအုပ်လျက် ခိုအောင်ဒင်ကြီး ထရယ်လိုက်တာ အလန့်တကြား ..

“လုပ် .. လုပ် .. ဦးလေးကိုလည်း မပြောချင်တော့ဘူး .. စားရင်သာ စားပေတော့ .. အိပ်လိုက်ဦးမယ် .. ခဏ ..”

ထမင်းခူးခပ်ပေးထားပြီးမှ ဗိုလ်အောင်ဒင် မစားဘဲနေတာ ဖြစ်မည်။ မာလာ က အခန်းတံခါးကို အထဲကနေပဲ အသံမြည်အောင် ထပ်ဝတ်သွား၏။

“ရယ်ရတယ် .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

စာအုပ် ထားခဲ့ပြီး သူတို့နားကို အူးယားဖားယား ပြေးလာတာ ဖြီးတော့ ချစ်သူ ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်ကာ ..

“မင်းရော သိလား ကောင်လေး ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“ဆင်မ နဲ့ ဖြုတ်မ အကြီးအကျယ် ပြိုင်ကြတာ ..”

“ဟင်! ..”

“ဘယ်သူက နိုင်မယ် ထင်လဲ ..”

“ဆင်နဲ့ ဖြုတ်ကောင်လေး လား ..”

“အေး .. အဲ့ .. မဟုတ်ဘူး .. ဆင်မ နဲ့ ဖြုတ်မ ..”

“အမ ကောင်ချင်းကို ပြောတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အမတွေပဲ ဗိုက်ကြီးလို့ ရတာလေကွာ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် က ရှင်းပြနေရတာကို ရယ်ရိုက်ပျက်ရတာကြောင့် စိတ်မရှည်သလို အော်သေးသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း မရှိသည့် ပါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန် ဖြဟပြီး ရယ်၏။

“ဆင်မက ဆင်ကလေးလေး တစ်ကောင်ပဲ မွေးတယ်ကွာ .. ဖြုတ်မက အကောင်တွေ အများကြီး သူ မွေးနိုင်တယ်ဆိုပြီး ကြားတယ် တဲ့ .. အဲ့ဒါ .. အဲ့ဒါကို ဟီး .. ဟီး .. ဆင်မက သူ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ကောင်တည်းပဲ မွေးနိုင်တာလဲဆိုပြီး မကျေနပ်ဘူး .. အဲ့ဒီမှာ အကြီးအကျယ် ပြိုင်ကြတာ ..”

“ဘယ်လိုပြိုင်ကြလဲ ..”

“အကြီးအကျယ် ပြိုင်ကြတာပါ ဆို ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ဆင်တစ်ကောင်လုံးနဲ့ ဖြုတ်က ..”

“ဒါပေမယ့် တကယ် ပြိုင်ကြတာ .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဒုက္ခပါပဲ နော် .. ဦးလေးရေ .. လာပါ .. လာပါတော့ .. ထမင်းခွဲလည်း ပြင်ထားပြီးပါပြီ ..”

မာလာ ဆံပင်ကို ကလစ်နဲ့စုညှပ်နေရင်း ထဘီမနိုင်အောင် ပြေးထွက်လာရကာ ဗိုလ်အောင်ဒင် လက်ကို အတင်း ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

“မင်း သိလား ကောင်လေး .. ဖြုတ်သတ္တိက မခေဘူး နော် .. ဆင်မနဲ့ အကြီးအကျယ် ..”

“ဪ .. ကဲ .. ဦးလေးရယ် ..”

မာလာ ဖြစ်နေပုံကို သတိထားမိကာမှ လွန်လွန်း နဲ့ ချစ်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။

ပြီးတော့ လွန်လွန်း ပါးပြင်လေး အရောင်ရင့်လာကာ ...

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဘဘောပေါက် နောက်ကျလေခြင်းဆိုသည့် မချို့မချဉ် ဖြစ်လာ
သော မျက်နှာနှင့် ချစ်သူ စက်ကြိတ်ကြိတ် ရယ်လျှင် ...

“သေလိုက် ..”

နေရာမှ ထထွက်လာခဲ့ပြီး ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာ ဘယ်ထားရမှန်း
မသိ .. ပရုံးတွေလှုပ်အောင် ရယ်နေသော ချစ်သူ အသံကတော့ ကြား
ရဆဲဖြစ်ကာ ...

“ရယ်ပေါ့ .. ရယ်ရင်းနဲ့ ပါးချိတ်တွေ ပြန်မကျအောင် ကပ်နေ
ပါစေ ..”

အခန်း (၂၁)

“ဗျာ .. ကိုကြီးမိုးမိုး လား ..”

ဖုန်းကိုင်ရင်း ရှုံ့ခွဲသွားတော့ ဦးလွန်း ဆီကို လွန်လွန်း တို့ အကြည့်
တွေ ရောက်လာကြ၏။ ခုမှ ကားပြန်သိမ်းကာစ ဖေဖေ ရေတောင်
ချိုးရသေးပါ ..။

“လာခဲ့ပါမယ် .. ဒါပေမယ့် ဒီရက်ပိုင်းတော့ အေးဆေး နေပါဦး
ကိုကြီးမိုးမိုး ရာ .. အိမ်မှာ ရေယိုပေါက်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတာ ကိုကြီး
မိုးမိုး သိရဲ့သားနဲ့ ..”

“”

“ဟုတ်တယ် .. လူမမာအတွက်က လျော့ပေါ့ကုနေရတယ် ..
ဒါပေမယ့် ဆေးခန်း တစ်ခါသွားပြီဆို အနည်းဆုံး နှစ်သောင်း သုံး
သောင်းတော့ ရှောင်တာပဲ ..”

“”

“ဘယ်မှာ ပိုလျှံထားတာ ရှိမှာလဲ .. ဟင် .. ခြောက် .. အလတ်
ကောင်လား .. ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ သူ့ဘာသာသူ ငွေစုပြီး သွားဖို့
စီစဉ်နေတာ .. ကျွန်တော် လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး .. ဘယ်လိုလုပ်
အဲ့ဒီလောက် ရမှာလဲ ..”

“... ..”

“ညည်းတာ မဟုတ်ပါဘူး .. ညည်းတွားတဲ့အလုပ်က ကျက်သရေ
ရှိတာမှ မဟုတ်တာ .. ကိုကြီးစိုးမိုး ရဲ့ ကားကလည်း ရတဲ့ငွေနဲ့ ပြင်ရ
တာ မကားမိပါဘူး .. အဲ့ဒါ တကယ်ပြောတာ ..”

“... ..”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ် .. တိုက်ဟောင်းတွေ အသစ်ပြင်ဆင်ဖို့
စီမံချက်တွေ ရှိတယ် .. ကျွန်တော်လည်း စုဖို့ ကြိုးစားတာပဲ .. ဒါပေ
မယ့် ငွေရှာရတာက ချစ်တီးခေါင်း သန်းရှာရသလိုပဲ .. မယုံမရှိနဲ့..”

“... ..”

“ပူမနေပါနဲ့ဗျာ .. လူသာ အိုမယ် .. စိတ် မအိုသေးပါဘူး -
ကိုယ့်စိတ်က ဆောင်နေသမျှတော့ ငွေဆိုတာ ကိုယ့်လက်ဖျားမှာ ရှိနေ
ပါသေးတယ် .. ကျွန်တော့်သားသမီးတွေ ဒီလိုတိုက်ခန်းနဲ့ မနေနိုင်
တော့ရင်တောင် ဧရပ်ပေါ် မရောက်အောင်တော့ တတ်နိုင်ပါတယ် ..”

ဗေဗေ ဖုန်းပြောနေတာကို ကြားနေရကာ မာလာ နဲ့အတူတူ
ပဲကြာဆံ့တွေ ပါကင်ထုပ်ပေးနေရင်း လွန်လွန်း လက်လေးတွေ နှေး
ကွေးလာခဲ့၏

မာလာ က ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ရင်း ...

“ဦးကြီး စိုးမိုးအောင် ဆက်တာ နေမှာပေါ့ .. စိတ်မပူပါနဲ့ ညီ
လေးရယ် .. ဦးစိုးမိုးအောင် က ဒီလိုပဲ စိတ်ညစ်အောင် လုပ်တတ်တာ
ပါ .. တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့ညီအစ်ကိုချင်း ပစ်ပစ်ခါခါတွေ
မလုပ်ပါဘူး ..”

“လွန်လွန်း က ဗေဗေ စိတ်ဆင်းရဲတာကို သနားလို့ပါ .. ချစ်သူ
ထို တိုက်မိပြီးတည်းက လူနာကိုလည်း အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားရတယ်..
ထုန်လိုက်တဲ့ ဆေးဖိုးတွေက သောက်သောက်လဲ .. စု ထပ်ပြီး ချစ်သူ
ခြေထောက်နာသွားတာလည်း လိမ်းဆေးတွေ ဝယ်ပေးရ .. တရုတ်ဆေး
စည်းရမယ်ဆိုလို့ ပြေးရနဲ့ .. အဲ့ဒါလည်း လွန်လွန်း ကြောင့်ပဲ ..”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲဟာ .. ညီမလေးကလည်း လူငယ်ပဲ..
သူက သူ့အကြောင်း မပြောပေမယ့် ညီမလေးလိုပဲ သူလည်း အိမ်မှာ
အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ .. ဒါမှမဟုတ်ရင် တစ်ဦးတည်းသော
သားလား ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ မမခင် ..”

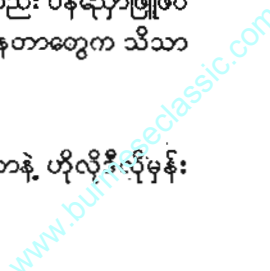
“ခြောက် .. လူဆိုးချင်း တွေတာလေ .. သူကလည်း အားလုံးအပေါ်
မှာ ပြေပြစ်ပေမယ့် ညီမလေးကိုကျတော့ ရန်ဖြစ်ဖော်လို သဘောထား
ခဲ့တာလေ .. ကလေးဆိုးချင်း တွေတော့ ရန်ဖြစ်လိုက် .. ပြန်တည့်လိုက်
ပေါ့ .. ဒေါသဆိုတာ ရဟန်း သူတော်စင်တွေတောင် ကင်းနိုင်ကြတာမှ
မဟုတ်ဘဲ .. လူငယ်တွေက မှားကြတာ အပြစ်ကြီးတစ်ခု မဟုတ်ပါ
ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် မမခင် ရယ် ..”

“အေး .. ပတ်ဝန်းကျင်က အကုသိုလ်ဝင်တာလို့ ပြောတဲ့လူက
ခြောက် .. အကုသိုလ်ကို အိမ်ပေါ် တင်ထားရတာလို့ ပြောတာတွေနဲ့ ..
အဲ့ဒါတွေက စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုပေါ်မှာ ပိုပြီး တွန်းအားပေးတဲ့ ဖိစီးမှုတွေ
ပေါ့ .. နောက်ပြီး ချစ်သူ က ရောက်လာကာစကလည်း ပိန်နာ့က်ဖြူဖပ်
ပြီး ချက်ခုံးကောင်းတော့ မျက်တွင်းချိုင့်တာ ညိုနေတာတွေက သိသာ
ထင်ရှားလေ ..”

“အဲ့ဒါက ဘယ်လို ဆိုင်လို့လဲ ..”

“ခြောက် .. နင့်ကိုကြီးတောင်မှ သူ့ကို မြင်တာနဲ့ ဟိုလိုဒီလိုမှန်း

တန်းသိတဲ့ဟာ .. သူ့ကို မြင်တာနဲ့ 'အကုသိုလ်တုံး' လို့ ပြောမယ့်လူက 'ပြောပြပါ .."

"မဆိုင်ပါဘူး မမခင် ရယ် .. ဆေးသမားဖြစ်ဖြစ် .. သူနိုးဖြစ်ဖြစ် ဒါ သူတို့ကိုယ်ကျင့်တရားပဲဟာ .. အကုသိုလ်ဆိုတာက ကံတရားပါ .. သူ ရှိနေတာနဲ့ပဲ အကုသိုလ် အိမ်ပေါ်ရောက်လာတာလို့ ပြောလို့ မရပါဘူး .. ကတယ့် အကုသိုလ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါ လွန်လွန်း တို့ ကံ မကောင်းတဲ့အတွက် အကုသိုလ် အကျိုးပေးချိန် ရောက်လာတာပဲ .."

"အဲမယ် .. ငါ့ညီမကောင် ယထာဘူတကျကျ ပြောကတ်လာပြီ .." မာလာ က ခေါင်းလေးကို လှမ်းပုတ်ပြီး ရျစ်စနိုး ရယ်သည်။

"ဟုတ်တယ် .. ကိုကြီးလည်း အရမ်း ပင်ပန်းနေပြီ .. လွန်လွန်း အလုပ်တစ်ခုခု ရှာဖို့တောင် စိတ်ကူးထားပြီးပြီ .."

"အို!... မဟုတ်တာ .."

အလုပ်လုပ်မယ် ပြောလိုက်တာနှင့် မာလာ ရယ်နေတဲ့ မျက်နှာလေး ချက်ချင်း တည်သွားသည်။

"ညီမလေး ကလေးတွေကို စာသင်ပေးနေတာလည်း ဝင်ငွေ တစ်ခုပဲလေ .. ကလေးက ကလေးလို နေစမ်းပါ လွန်လွန်း ရယ် .. အစ်ကိုလုပ်တဲ့လူတွေကဖြင့် သူတို့ညီမကို ခုချိန်ထိ ခေါင်းပုတ် ပါးဆွဲနဲ့ ကလေးလို ယုယနေကြတုန်း .. တော်ကြာ ကျွန်မတို့ပါ အထင်လွဲကုန်ပါ့မယ် .. မလုပ်ပါနဲ့ .."

ဒါကို ဆက်ပြောမှာနီးသလို နေရာမှ တစ်ခါတည်း ထရပ်လိုက်ကာ ဘုရားစင်အောက်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို သွမ်းယူ၍ ..

"အဖေ ရေမချိုးသေးဘဲ ပြန်ထွက်လာတာ အပြင်သွားမလို့ ထင်တယ် .. မမခင် လိုက်သွားလို့တိုင်းမယ် .. ဒေါ်တင်လှ ဆိုတဲ့ မိန့်မကြီးက ရှောင်များနေသလား မသိဘူး .. ခုလို ညပိုင်းမှာ အမိသွားဖမ်းမှ .."

"တောင်းရခက် ရဲ့လူတွေကို ကြွေးမပေးပါနဲ့ မမခင် ရယ် .."

ရန်ဖြစ်ရတော့ ကိုယ်ပဲ အလွန် .. သူတို့က မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့လည်း နေသေးတယ် .. လူကွယ်တာနဲ့ ချစ်တီး ပြောလို့ ပြော .. အတိုးကြီးစားတယ် ပြောလို့ ပြော .. သူတို့ကို ဒီတိုင်း ငွေထုတ်ချေးရအောင် သူတို့က .."

"ကဲ .. ကဲ .. တော်ပါပြီ .. ဒေါသထွက်နေတတ်တဲ့မျက်နှာက မြန်မြန်ရင့်တယ် .. အလှူမျက်တယ် .. အဲဒါ သိရဲ့လား .. တော်ကြာ ငါ့ညီမမျက်နှာ လှလှမလေး ဝက်ခြံဖုတွေ ထွက်ပြီး ရင့်ရော်သွားဦးမယ် .. ရန်ဖြစ်စရာရှိရင် မမပဲ ဖြစ်ပါ့မယ် .."

"အဲမယ် ဒီလိုရမလား .. မမခင် အခု ရန်ဖြစ်မှ တောင်းလို့ ရမယ် ထင်ရင် တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့ .. လွန်လွန်း ပါ လိုက်မယ် .."

"ငါလည်း လိုက်မှာ နော် .."

ဗိုလ်အောင်ခင် ကပါ ကွာတားတောင်းဘိပွပွကြီး တကားကားနှင့် ဆိုင်ပေါ် နောက်လာ၏။

"တွေ့လား .. ဦးလေး ဒါမျိုးဆို သိပ်နားပါးတာ .."

"သမီး ခင်ခင် .."

"ရှင် .. အဖေ ယာပြီ .."

ဦးလွန်း ခေါ်လိုက်တာနှင့် မာလာ အပြေးတစ်ဝိုင်း ထွက်သွား၏။ ဦးလွန်း ကလည်း သားတွေကိုသာ မင်းတွေ ငါတွေနဲ့ ပြောတဲ့အခါ နို့ပေမယ့် ဈေးမနဲ့ သမီးကိုတော့ 'သမီး'ဆိုတာ ပါးစပ်က မချ ..

"မမခင် လိုက်သွားမှာဆို .. ဦးလေးကိုပါ ခေါ်သွားပေး ပေပေ .. မမခင် က 'အောင်ကမ္ဘာ' ဒေါ်တင်လှ နဲ့ ရန်သွားဖြစ်မှာ .. အကြွေးတောင်းတယ်ဆိုတာ အဖော်တစ်ယောက်ပါမှ လူရှိတာ .."

ဦးလွန်း က စိတ်ညစ်နေသည့် မျက်နှာနှင့်တောင် သမီးမျက်နှာထို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်သေးသည်။

"ဒါဆို ပိုင်းရန်တွေလို့ရအောင် သမီးပါ လိုက်ရဲ့မလား .."

“မခေါ်နဲ့ အဖေ .. သူ လိုက်မလို့ ဖြစ်နေတာ ..”

လူကြီးတွေ ချစ်စနိုးအပြုံးတွေနဲ့ ထွက်သွားကြတာကို လွန်လွန်း လှမ်းကြည့်ပြီး တိတ်တဆိတ် ဘာတွေ ရေရွတ်နေမှန်း မသိ ..

“လွန်လွန်း .. မင်းဖုန်း လာနေတယ် ..”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ ..”

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ ..”

သူ့ဘေးမှာကို တစ်ချက်လေး လှမ်းကြည့်လိုက်ရမှာ ဘာဖြစ်သွား နိုင်လို့လဲ .. ဆိုင်ကို လာဝယ်မယ့်သူ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိမရှိ သေချာ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လွန်လွန်း အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

မီးရောင်အောက်မှာ သူက ဗိုလ်အောင်ဒင် ကိုင်နေကျ လောက်လေး ခွကို သေချာ ကြပ်မတ် ပြုပြင်ပေးနေ၏။

အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးကိုး ..

“ဟင်!...”

ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီးမှ ‘ဟင် ..’ ခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့တော့ ချစ်သူ က မော့ကြည့်သည်။ ‘ဒီလူက ဘာကိစ္စ ဆက်ရတာလဲ ..’ လို့ ရေရွတ် လိုက်တော့ ဘယ်သူ ဆက်တာမှန်း သူ သိလိုက်၏။

“ချစ်သူ .. ရှင် ခဏ ဆိုင်ထိုင်ပေးပါလား ..”

“မထိုင်ချင်ဘူး ..”

“အဲဒီလို ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ် ..”

သားရေကြိုးကို တင်းနေအောင် ဆွဲရင်း ချစ်သူ က မော့ကြည့်၏။

“မင်း ဘာညာသာရတာတွေ ပြောဖို့ကို ငါက ဆိုင်စောင့်ပေးရ မှာလား ..”

“အံ့မယ် .. ဘယ်သူက ဘာညာသာရတာမို့လို့လဲ .. ဟုတ်တော့ ရော ဘာဖြစ်လဲ .. ရှင်ကို ချိန်းတွေ့ဖို့ လူစောင့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး .. ဆိုင် ခဏထိုင်ပြီး ရောင်းပေးဖို့ ..”

“မရောင်းတတ်ဘူး ..”

ဆံပင်တွေ လိမ်လိမ်ကောက်ကောက် ကုပ်ထောက်ကြီးကို နား မိတ်မှာ သိမ်းညှပ်ထားသေးသည်။ ဝတ်ထားတော့ တီရှပ် အဝါ နှောင် ..

မျက်နှာက ဖြူဖြူနုနုနှင့် လေးခွကိုင်ပြီး ကြက်ပေါင်ကြိုး ဆွဲနေ နှုတ်လက်ချောင်းတွေက မိန်းကလေးလို တင်းပြည့်မနေပေမယ့် အနေ နှစ်ရှည်လျားကာ နုသွယ်နေ၏။ ပြီးတော့ လက်ချောင်းထိပ်နဲ့ လက် မောင်းလေးတွေက နီနေသေးသည်။

“အခြောက် ..”

“ဘာ!...”

မကြားတကြားပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့ပေမယ့် ကြားသွားသေး

“လွန်လွန်း .. မင်း ငါ့ကို ပြောတာလား ..”

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ .. ဟင် .. ရှင် ဘာကြားလိုက်လို့လဲ ..”

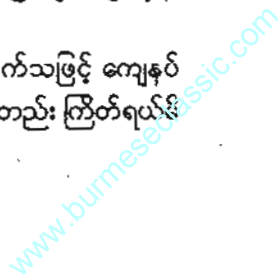
ခပ်ကြောင်ကြောင် လှည့်မေးလိုက်ရင်း ရယ်ချင်နေသည့် နှုတ်ခမ်း တွေကို ခုတ်ထားရတာ မချီမချည့် ဖြစ်နေနိုင်၏။ ချစ်သူ က မျက်ခုံးထူထူ ထိစပ်မတတ် ကုတ်ချထားကာ ...

“ဟွန်း .. မကြားဘူးလို့ပဲ ထားလိုက် ..”

နေနှင့်ဦး ဆိုသည့် မဲ့ပြုံးကို မသိသလို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ပခုံး သော်မသာ တွန့်မိ၏။ ဘာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက် ပြောထွက်သွားမှန်း မသိဘဲ ကိုယ် မသိလိုက် ..။

ဒါပေမယ့် ချစ်သူ စိတ်တိုသွားတာကို မြင်လိုက်သဖြင့် ကျေနပ် သည်။ ဆိုင်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ရယ်ဖို့ ထိုစဉ် ..

“ဘုန်း ..”

“အမယ်လေး!...”

အပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျလာတာ ဘာထုပ်ကြီးလဲ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဟ ..”

“အပေါ်က ပြုတ်ကျလာတာ ..”

ကိုယ့်ဆိုင်ရှေ့ နှစ်ပေကျော်ကျော်လောက်ပဲ ကွာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတချို့ပါ တအံ့တဩအသံတွေ ထွက်လာကြကာ လမ်းမှာ သွားနေသည့် ကားထဲကလူတွေ .. ဆိုက်ကားပေါ်ကလူတွေလည်း မော့ကြည့်ကြ၏။ ထို့ပြင် ...

“ခွမ်း ..”

“အား!...”

“ဟာ!... မှန်ကွဲစတွေ ပျံကြဲကုန်ပြီ ..”

အပေါ်က ပြုတ်ကျလာသည့် မှန်ကွဲက အောက်ရောက်တော့ ကွဲစတွေလို ဗွမ္မကြဲ၏။ ဇစ်မပိတ်ရသေးသော အဝတ်အိတ်ကြီးမှာ မှန်ကွဲစတွေရယ် .. လွန်လွန်း ဆိုင်ရှေ့ မကျတကျလေးမှာ ပျံကြဲလေသည်။

လူတွေ ဟိုမှဒီမှ ထွက်လာကြကာ အပေါ်ထပ် အခန်းဆီကို မကမ်းကနေ မော့ကြည့်နေကြ၏။ လွန်လွန်း မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဘာလက်ရမှန်းလည်း မသိ ..

အပေါ်ဆုံးထပ်က မိသားစု သုံးယောက်မှာ ယောက်ျားဖြစ်သူ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံက ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးပေ ... ဒါပေမယ့် ကလေးကို အမျိုးသမီးရဲ့ မိဘတွေအိမ်မှာ ပို့ထားရတာကိုတော့ ခုနစ်ပြန်မခေါ်နိုင်ကြသေး ...

သူ့ယောက်ျား ကျန်းမာနေပါပြီလို့တော့ ပြောနေပေမယ့် လူတွေက ဒီလူကို မသင်္ကာကြ ... သတိထားနေဖို့တောင် တချို့က ပေးကြဖူးသည်။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် ချစ်သူ ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီရှေ့မှာ ဒီလောက် မှည့်ရွက်ပေးတာကိုတောင် ခေါင်းမာင်ကြည့်တဲ့သူ မဟုတ် ...

တွေးမိပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖောစောက ခေါင်းမာင်နေတဲ့နေရာမှာတောင် မတွေ့တော့ပေ ... မိသားစုနဲ့ မနေတတ်ခဲ့သေး ... သူ့စိတ်ကိုက ကြောင်ဟောင်တာမျိုးပဲဟာ ...

ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း ဘာမှလည်း ဆက်လုပ်လို့မရပေ ... အပြင်မှာတော့ လူတွေက ရုတ်စု ရုတ်စု ရှိနေကြဆဲဖြစ်ကာ အလုံးက သုံးလွှာဆီကိုပဲ မော့ကြည့်နေကြ၏။

ညသည် ဆူညံစည်ကားနေပေမယ့် ချောက်ချားဖွယ်အတိန် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ...

“ဟာ!... ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ .. မီး .. မီး!...”

“ဟုတ်ဟယ်ဟ .. မီးလောင်နေတာ ..”

“ဟိုကောင်မလေး .. အပြင်ထွက် ..”

“မာလာ ရေ .. အပေါ်က ပြုတ်ကျလိမ့်မယ် .. မီးလောင်နေပြီ .. ချစ်တဲ့ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဟိုကောင်မလေးရယ် .. လွန်လွန်းမက် ..”

လွန်လွန်း တစ်ကိုယ်လုံး ဗီပိတ်လန့် တုန်ခါသွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေ မျက်ချင်း ပြေးလွှား လူစုကွဲတုန်ကာ သူမတို့ တိုက်ခန်းထဲပါ လမ်းအော်သွားကြသေးသည်။

ပစ္စည်းတွေတာတွေ ကမ်းပိုင်းပြေးနှိန် မျှော်တော့တော့ဆိုတာ သိလိုက်တာ ပြေးစာရင်းစာအုပ်နဲ့ ပိုက်ဆံအဆွဲကို အိတ်ကြီးတစ်လုံးထဲ ဖြစ်သလို စုထည့် သွန်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မမခင် အိတ်ခန်းထဲ ဝင်ကာ အိတ်ကြီးသည် စာရွက်စာတမ်းတွေနဲ့ .. ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံတွေပါ အားလုံး အိတ်ကြီးထဲညှပ်လိုက်ပြီး အလျင်လျင် ပြေးထွက်သည်။

အပြင်မှာ လူတွေ ပြေးလွှား အော်ဟစ်နေကြကာ ...

“တိုက်ခန်းတွေထဲက ထွက်ကြ .. မိသတ်ကား ခေါ်ဟော့ ..”

“ပုန်း ..”

“ခွမ်း ..”

အပေါ်ကနေ ဘာတွေ ထပ်ပြုတ်ကျမှန်း မသိ ..!

ချစ်သူ ..!

အပြင်ကို ခြေချမိကာမှ ပြုတ်ကျ ကွဲရှကုန်သည့် အစအနေတူ စင်မှာထိုးကာ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်မိစဉ် အိမ်ထဲမှာ ချစ်သူ ရှိနေတာကို သတိရသွား၏။

“ချစ်သူ .. ချစ်သူ ဘာလုပ်နေလဲ ..! ရှင် မကြားဘူးလား .. ထွက်ခဲ့လေ ..”

အသံကုန်အောင် အော်ပြီး ပြေးထွက်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်မဖြောင့်ဘဲ ပြန်ပြေးဝင်မိပြန်၏။

“ချစ်သူ ..”

အော်ခေါ်ရင်း အိပ်များ ပျော်နေသလားလို့ တွေးမိကာ စိတ်မတင်း၍ အထဲကို ဟောက်လျှောက် ပြေးဝင်ခဲ့မိ၏။

“ချစ်သူ .. ချစ်သူ ..”

“ဘာလဲ .. ဒီမှာ ..”

ကြည့်စမ်း ..!

မီးဖိုခန်းထဲမှာ ကတ်ကြေးက တစ်ဖက် .. သားရေကြိုးစုရည်တစ်ဖက် ..! ပြီးတော့ စားပွဲဆားက ယိုင်ခုံမှာ အကျအန ထိုင်လို့ ..

“ဒီလောက် ပက်ဝန်းကျင်မှာ ပွက်လောရိုက်နေတာကို ကြောက်ရမှန်း မသိအောင် ရှင် ရူးနေပြီလား .. ဟင် .. မကြားဘူးဆိုရင် ကန်လို့လား ..”

“ဘာတွေ လာဖြစ်နေတာလဲ.. ဆူညံ ဆူညံ ကြားတိုင်း ထွက်ကြ

ရရင် မင်း ရှိတဲ့နေရာမှာ သက်ပြင်းချချိန်တောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး..”

“အပေါ်ဆုံးလွှာမှာ မီးလောင်နေတယ် ..”

“ဟုတ်လား ..”

သူက မျက်ခုံးတွေ ပင့်၍ မော့မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါက မင်း ရန်ဖြစ်နေတယ်ပဲ ထင်တာ ..”

“ကဲ .. ရှင် သေချင်ရင် နေခဲ့တော့ ..”

“ဟော့ .. နေဦးလေ ..”

ဘာလို့ နေရမှာလဲ သေလိုက် ..!

“ဘယ်သူက သေချင်မှာလဲ ..! ငါ့ခြေထောက်တွေက လူမတဲ့ဘဲ

သူကလိုမှ မရတာ ..”

လွန်လွန်း ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ တုတ်ကောက်

အပြင်မှာ ..!

သူ အထဲကိုတော့ ဘယ်လိုရောက်အောင် ဝင်သွားသလဲဆိုတာ

မသိ ..!

ခြေထောက် မထောက်နိုင်တဲ့သူ ဆိုသည့် ကရုဏာစိတ်နှင့် အရေး

မရှိသည့်အာရုံက သူ့ဘက်ကို ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့ခြင်းကို ဖြစ်စေကာ..

“လာ.. လေ.. မထောက်နိုင်ပေမယ့် ထရပ်ဦးမှပေါ့.. ဆိတ်ဆိတ်

ထိုင်နေရလား ..”

အိတ်ကြီးကို လက်တစ်ဖက် မြှောက်၍ ချိုင်းမှာ ချိတ်လိုက်ရင်း

အထဲကို ‘မ’ပြီး ခေါင်းလျှို ဝင်လိုက်သည်။

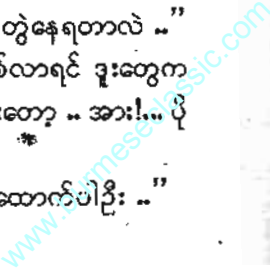
“အား!... ထလေ .. ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခိုတဲ့နေရတာလဲ ..”

“မရတော့ဘူး .. ငါက အထိတ်တလန့် ဖြစ်လာရင် ဒူးတွေက

ကျိတ်ကျိတ် ချောင်လာတတ်တာ .. ဒဏ်ရာက ရှိထားတော့ .. အား!... ပို

ကျွတ်!... ကျွတ် ..”

“ဒုက္ခပါပဲ .. ဒါဆိုလည်း နည်းနည်းတော့ ထောက်ပါဦး ..”

ကြောက်နေသည့်အခါနှင့် မခိုင်ခံ့ဘူးဆိုကာလည်း ဘာမှ မဆိုတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်ကြီးကို မရအရ ဖွဲ့ဖက်ထုတ်ကာ ပူးလျက်သား တို့တို့က ယိမ်းထိုးရင်း အပြင်ကို ရောက်လာ၏။

ထိုစဉ် မီးသတ်ကား ဥသြာရုံလာသည့်အခါကို ကြားလိုက်ရကာ လူ့ကွက် ပြေးလွှား အော်ဟစ်နေကြလေဖြင့် ...

“ဟာ!... အပြင်မှာ တော်တော် ကမ္ဘာပျက်နေတာပဲ ..”

“ဟတ်တယ် .. ခုမှ ကြောက်ရမုန်း ဘိလား ..”

“ကြောက်ကယ် .. အခြောက်ဆိုတော့ သူများတက် ပို အသည်းငယ်တာပေါ့ ..”

ဟင်!...

ပြုံးစိစိနဲ့ ဂိုပြုနေတဲ့လူလို ..

ကြောက်ပြနေသည့်အသံက အေးဆေးပါလား ..

လွန်လွန်း တစ်စုံတစ်ရာကို စံစားမိကာ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်

၏။ ထိုစဉ် ..

“ကွီ ..”

“ညီမလေး .. ညီမလေး ..”

“ကိုလေး ..”

“တွက်ခဲ့လေ .. တိုက်အောက်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ .. ဖေဖေရော .. တိုကြီးတို့ ဘယ်မှာလဲ ..”

လွန်လွန်း ပြေးမသွားနိုင်သဖြင့် သူ့ကို တမ်းတားရင်း ခေါင်းခါပြုမိကာ ...

“ကယ်သူမှ မရှိဘူး .. ကိုလေး လုပ်ပါဦး ..”

နေလွန်း ကလည်း အနားရောက်နေပြီမို့ ကိုကိုလွင် နဲ့အတူ ရုန်းကန် တွဲပြီး ကား၏တင်သည်။ သူတို့ကား ပြန်ဆုတ်ဖို့က အဆင်မပြေဘဲ လူတွေ ပြေးလွှားနေတာကို မနည်း ရှောင်နေရ၏။

ထိုစဉ် ဦးလွန်း နဲ့ မာလာ တို့ ကားလေးပါ ပြန်ရောက်လာကာ သာကြတုန်းက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်မိဘဲ ကယ်လိုမှ ပြန်ထွက်လို့ မကြတော့ပေ ..။

မီးသတ်ကား ရောက်လာတော့မှ အဖြေပေါ်သည်။ ကွဲရှုတာတွေ အလင်မယား ရန်ဖြစ်ပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူက ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ပေါက်ခွဲမိတာ မှန်ပေမယ့် မီးက တိုက်ကို လောင်တာ မဟုတ်ပေ ..။

ဖင်မရာနှင့် အရက်လက်ကျန်နဲ့ ပုလင်းတစ်လုံးအပြင် အတိုအသွာပစ္စည်းတွေ .. ဂျာကင်အင်္ကျီတွေပါသော ခရီးဆောင်အိတ်လိုက်နဲ့ ယောက်ျားက မီးပုံရွံ့လိုက်တာ ဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် ဇနီးဖြစ်သူက အဝတ်လျှော်သည့်လေးကြီးထဲ ကောက်ကောက်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကြမ်းခင်းဆွနဲ့ အဝတ်ထဲသော ပစ္စည်းတချို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မီးကြီးသွားတာက စက္ကူရှက်တွေ .. ရှိုးကော်ဖီပေါ်မှာ တင်သည့် ခရပ်တွေကိုပါ ကောက်ထည့်နေသောကြောင့် ..

“တောက်!... ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် .. ဒီအချွေးကို သုံးလွှာကနေ ဆွဲချပစ်မှ ..”

ပြီးဆုံးသွားတဲ့အထိ အမောမပြေသမျှ ဘယ်သူမှ မကျေနပ်ကြဘဲ..။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၂)

မိသားစုတွေ စုံနေပြီး လွန်လွန်း ကတော့ ဦးလွန်း ရဲ့အိပ်ရာမှာ စောင်လေးခြုံ၍ ကွေးကွေးလေး ..!

“ညီမလေး ဘုရားစင်အောက်မှာ မလုံနဲ့လေ .. လေစိမ်းတွေလည်း တိုက်တယ် .. ထ .. ထ .. အခန်းထဲ သွားနေ ..”

“ခဏလေးပါ မမခင် ရယ် ..”

“နေပါစေကွာ .. အိပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

နေမောင်မောင် က လွန်လွန်း လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အကြာကြီးနေမှ လွှတ်၍ နေရာမှ ထသွားကာ ...

“ဘာပစ္စည်းတွေ ကုန်ကုန် ဖေဖေရာ .. ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့အချိန်မှာ ညီမလေး ဘာမှ မဖြစ်တာပဲ တော်လှပြီ ..”

“အဲဒါက ဟုတ်တယ် .. ငါ ပြောတာက တကယ်လည်း ဘာမှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူများတွေ ထိတ်လန့် ဗျာများနေကြတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး တစ်ဆိုင်လုံး သူများ ဝင်ခိုးလို့ ကုန်ရတာ ..”

“ဘာဖြစ်လဲ ဖေဖေ .. ဖေဖေမှာ သားတွေ ရှိတာပဲ .. ကုန်သွားတာ ပြန်ရှာလို့ရတဲ့ ဥစ္စာ ..”

နေလွန်း မျက်နှာက လွန်လွန်း ဘာမှဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲနှင့် 'ဖြစ် သွားခဲ့လျှင်' ဆိုတာမျိုး တွေးယူပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာမျိုး ..!

ဧည့်ခန်းမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်တာတောင် နေမောင်မောင် မျက်နှာကြီး ညိုမောင်နေဆဲနှင့် လွန်လွန်း ကို လှမ်းကြည့်နေတုန်း ...

“ကျွန်တော့်မှာ ပြေးလည်း မလာနိုင် .. ဒီဘက်မှာ ဖြစ်နေတာမှန်း လည်း သိလိုက်တော့ ရူးတောင် ရူးချင်သွားတယ် ဖေဖေရာ .. တော် သွေးတယ် .. ညီမလေး ဘာမှ မဖြစ်လို့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါတို့လည်း ပြန်လှည့်လာတာ စိတ်လော့ပြီး ဘာ ကိုမှ ဂရုစိုက်ဖို့ သတိမရဘူး .. တော်သေးတာပေါ့ကွာ .. ညဘက်ကြီး လူတွေဘာတွေ မတိုက်မိလို့ ..”

ပြောပြီးတော့ ချစ်သူ ကို မျက်လုံးက ဝေ့ရှာလိုက်ရင်း ...

“ချစ်သူ ကလည်း ခြေထောက်မကောင်းတဲ့လူဆိုတော့ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ မကူညီနိုင်ဘူးထင်ပြီး စိုးရိမ်သွား တာ .. နှလုံးရောဂါ ရှိထားရင် တကယ် မလွယ်ဘူးကွ ..”

တစ်ဆိုင်လုံးလည်း ထင်သလို ဝင်လုမ္ဘေနှောက်သွားကြတာ ဘာမှ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း မကျန်တော့ပေ ..! ပြီးတော့ ပြုတ်ကျသည့် ပစ္စည်းအစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ ထိခတ်မှုကြောင့် ကိုယ့်ဆိုင်မျက်နှာစာက အလှအပ အဆင်တန်ဆာတွေလည်း ကွဲရှု ပျက်စီးသွားခဲ့၏။

ဆိုင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းနေသည့် နေလွန်း တို့ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာ တာ ...

“ငါ့ညီမလေး ကြောက်ချေးပါပြီး ဖျားတာ နော် .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. မထင်ရဘူးကွာ ..”

“မစနဲ့ ညီ ရာ .. ကလေးက ကြောက်နေသေးတာကို ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ... ကိုကြီးကလည်း ကိုကြီးညီမ ငြိမ် ထုပ်နေတာလေးကို ကြည့်ပါဦး .. ဘယ်တုန်းက ဒီလိုနေဖူးလို့လဲ ..”

အသည်းယားစရာလေး ..”

ပြောရင်းနဲ့ လွန်လွန်း တေးမှာ သွားထိုင်လိုက်ပြီး အဝီအပြင် ရယ်သည်။ ကိုကိုလွင် က ဦးလွန်း တို့ ရှေ့မှာ သွားထိုင်ပေမယ့် နေလွန်း စ နေတာကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာက ပြုံးရယ်နေ၏။

“လွန်လွန်း မပူနဲ့ သိလား .. ဒီတစ်ခါ မီးလောင်ရင် အိန္ဒြာကျော်စဉ် ဥစ္စာ ငါ ပြေးယူမယ် ..”

ဆိုက်ကမှာ ကျွန်ရစ်ခဲ့သည့် ဗိုလ်အောင်ဒင် က ဟို ‘မ’ .. ဒီ ‘ရွှေ’ သိမ်းနေရင်း လှမ်းအော်ပြော၏။

“သူ့ဥစ္စာက တကယ် အသုံးဝင်တယ် .. သူ ပြုထားတာ ငါ ကိုင်တတ်ပါတယ် .. ညှစ်လိုက်ရုံပဲ ..”

“အောင်မယ်လေး .. သတိရလိုက်တာကလည်း အိန္ဒြာကျော်စင် ပဲ ဖြစ်ရသေးတယ် .. ပြေတီဦး လုပ်စမ်းပါ ..၊ မီးသတ်ဆေးဘူးကို ပြေတီဦး ကိုင်တာပါ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“လွန်လွန်း နော် .. ငါ့ကို အရူးပါးလို့ မပြောနဲ့ ..”

“မပြောရသေးဘူး ..”

“မပြောနဲ့ .. ငါက မျက်စိသိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ပြေတီ ..”

“ပြေတီဦး ကို မြင်ကို မမြင်တာ ..”

“ဒါဆို အနီးအဝေး ဘာမှမှန်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ယောက်ျားချင်းဆို မမြင်တာ တစ်ခုပဲပေါ့ ..”

“အေး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဦးလွန်း ပါ မနေနိုင်ဘဲ လိုက်ရယ်နေခဲ့၏။

“တွေ့လား ဖေဖေ .. အဲဒါမှ ကျွန်တော်ညီမ လွန်လွန်းခက် ..”

“ကိုလေး နော် ..”

နဖူးမှာ လာစမ်းသည့်လက်ကို လွန်လွန်း က ဖယ်ချပစ်ပြီး ခေါင်း ခြီးခြုံပစ်၏။

“ဟာ .. တကယ် ကိုယ်ပူနေတာပဲ .. ကြောက်ဒူးတုန်ပြီး ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ် .. အဲဒီလူက လွန်လွန်းခက် ဖြစ်နေတာလည်း မြင်လို့သာ ယုံရကယ်ကွာ ..”

“ဟာ .. မကိုင်နဲ့တော့ သွား .. ဖေဖေ .. ဖေဖေသားကို ခေါ် နော် .. လွန်လွန်း အဲဒီလက်ကို ကိုက်ဆွဲပစ်မှာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ငါ့ညီမကတော့ ကွာ ..”

နေလွန်း က လွန်လွန်း ခေါင်းခြီးခြုံထားသည့်ဖောင်ကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက် .. လွန်လွန်း က ပြန်ခြုံလိုက် .. ခေါင်းပုတ်လိုက်နှင့် တကယ့် တလေးတစ်ယောက်ကို စ နေကုန်အတိုင်း ..၊

“ညီ မစပါနဲ့ကွာ .. ညီမလေး ကတယ် လန့်နေတာ ..”

“ချစ်လို့ စတာပါ ကိုကြီးကလည်း ..”

“ဟာချစ်လို့လဲ ..၊ ကိုလေး အိမ်မှာ နေသည့်ငိုတာကို အကြောင်း ပြပြီး တစ်နေ့ တစ်ခေါက်တောင် ပုံမှန် ပြန်လာသလား ..”

“ဟော .. ဟော .. ခေါင်းခြီးခြုံထဲက လက်သီးပြ ဆိုတာ လွန်လွန်း ခက် ကွ .. ကိုကြီး တွေ့လား .. ခေါင်းခြီးခြုံပြီး ရန်တွေ နေတာ ..”

ပြောလိုက်မှ ခေါင်းခြီးခြုံကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံဖွင့်ကာ ..

“ကိုလေးနဲ့ သက်ထား ဆိုတဲ့အစ်မ ချစ်နေကြတာ လွန်လွန်း သိကယ် ..”

“ဖြစ်ချပြန်ပြီ .. ဘာလဲ .. နွေ နဲ့ လက်မထပ်ပါဘူးဆိုတာ ယုံသွား တော့ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တင်ပြန်ပြီလား ..”

“ထင်တာ မဟုတ်ဘူး .. ကိုလေး ကို ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ထားကြတာ

တွေ့တယ် ..

“အဲ့ဒါ ကိုကိုလွင် လည်း ပါပါတယ် ညီမလေးရာ ..”

ခုမှ ထပ်သိရသည့် သတင်းထူးမို့ အားလုံးက လှမ်းကြည့်လာကြ သဖြင့် နေလွန်း မျက်နှာ ရှုံ့ခဲ့သွားသည်။

“ကိုလေး နဲ့ မသက်ထား က အလယ်တန်းကျောင်းမှာတည်းက အတူတူပဲ .. ဘွဲ့ရတဲ့အထိ တဲ့ ..”

“ဟာ .. ညီမလေးကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ ..”

“ကိုလေးက ပရိုပိုစ် လုပ်ဖူးတယ် တဲ့ ..”

“ပြဿနာပဲ ..”

နေလွန်း ညည်းညူရင်း ကိုကိုလွင် ဆီ မျက်လုံးရောက်သွား၏။ ကိုကိုလွင် က ရယ်နေရင်း ခေါင်းခါ လက်ကာ ဖြစ်သွားလျက် ...

“ငါ မဟုတ်ဘူး နေလွန်း ..! ဓာတ်ပုံ တွေသွားပြီး မေးလို့ ..”

“ဪ ..”

“အဲ့ဒါလေးပဲ ပြောလိုက်တာ ..”

“ကိုကိုလွင် .. မင်းက သစ္စာဖောက် လောက်ကောင်ပဲ ..”

“ဟေ့ကောင် .. အဲ့လောက် အပြစ်မကြီးဘူး ..”

“ကြီးလား မကြီးဘူးလား ..! တွေ့လား .. လူမမာ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်တော့မှာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“မထိုင်သေးဘူး .. ချစ်သလို ခင်သလို ကိုလေး ညာနေလို့ .. လွန်လွန်း သိပြီးသားကို ပြောပြတာ ..”

ညီမဖြစ်သူက တကယ် အတည်ကြီး စွပ်စွဲနေကာမှ နေလွန်း ပျာယာခတ်၏။

“မဟုတ်ရပါဘူး ညီမလေးရာ .. ကိုလေးက ငါ့ညီမကို အစိမ်း သက်သက်ကြီး ခွဲထားရစ်ခဲ့ဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးတဲ့ အစ်ကိုပါ ..”

“အေးပေါ့ .. ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်ပြီးမှ ခွဲ ..”

နေလွန်း က ခေါင်းခါရင်း ရယ်ကာ ...

“မဟုတ်ဘူး .. ကိုလေး ချစ်သူတွေရင်တောင်မှ ညီမလေးကို အသိမေးဘဲနဲ့ .. ငါ့ညီမကလည်း မဆိုပါဘူးလို့ ဆန္ဒမပြု မကြည်ဖြူ ဘဲ လုံးဝ .. လုံးဝ လက်မထပ်ဘူး ..”

အပိုတွေဆိုသည့် အကြည့်တွေ ရှိနေပေမယ့် လွန်လွန်း မျက်ဝန်း လေးတွေ ကြည်လဲ့သွားသည်။ ဦးလွန်း က မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချ၏။

သားငယ် သူညီမလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သူ မသိ ဘဲ နေမလား ..!

သနပ်ခါးတုံးတွေ တစ်တုံးမှ မပေးဘဲ သိမ်းပစ်လိုက်တည်းက ဒါကို မပြုငြင်သည့်ပြင် လက်ထပ်ဖို့ အချိန်ကာလတွေ သတ်မှတ်ကြ တော့မည့် ချစ်သူကိုတောင် အကန့်အသတ်မဲ့ အချိန်ဆွဲပစ်ခဲ့သည်။

ဒါကို ဟိုတစ်ဖက်က စိတ်ဆိုးကာ ကတောက်ကဆဖြစ်ကြရင်း လုံးဝ ပြတ်တောက်သွားခဲ့ကြတဲ့အထိ ..! ဒီတစ်ယောက်ကိုလည်း သားငယ် ခမျာ စွန့်လွှတ်ရဖို့ နီးစပ်နေပြန်ပြီလား ..!

နေမောင်မောင် ကလည်း ရိပ်မိသည်။ သက်ထား ဆိုတာကို မသိ ခဲ့ပေမယ့် လွန်လွန်း သိသွားသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စွန့်လွှတ်ရဖို့ တော့ ရှိနေပါပြီ ..!

“အဟမ်း ..”

စကားတွေက ပြောရင်း ဟိုရောက် ဒီရောက်မို့ ..!

“ညီလေးတို့က နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ အားလုံး ရယ်ဒီဖြစ်နေပြီလား ..”

“သွားမှာ ကိုကြီး .. ကျွန်တော်တို့ အတူသွားဖို့ လေးယောက် ရှိ တယ် .. လာမယ့် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်နေ့ သေချာပြီ ..”

ပြောပြီး ကျောခိုင်းထိုင်နေသည့် ဖအေကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မသက်ထား ပါဟယ် နို့လား ..”

“ဟင်!.. အဲ ..”

လွန်လွန်း ကောက်မေးလိုက်တော့ နေလွန်း မျက်နှာပျက်သွားကာ ညီမကို ချောသလိုကြည့်၍ မဖွင့်တဖွင့် ရယ်၏။ ပြီးမှ ..

“ဟိုရောက်ရင်တော့ တစ်နေရာစီ ဖြစ်သွားမှာပါ .. သူက ကိုလေး တို့လို အိုင်တီသမား မဟုတ်ဘူးလေ - ဖိသုကာပညာရှင်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစား မယ့်သူ ..”

လွန်လွန်း က မျက်ခုံးလေး မသိမသာ ကုတ်ချိုထားပေမယ့် ဘာမှ တော့ ထပ်မပြောတော့ပေ ..

“ကဲ .. အားလုံးပဲ ထမင်းစားလို့ ချပြီ .. ညီမလေးက အခန်းထဲ ဝင်မလား .. လှဲနေဦးမလား ..”

ပြင်ဆင်ထားပြီးမှ မာလာ က အားလုံးကို ခေါ်တာ ..

“ချစ်သူ ရော .. အခန်းထဲမှာ အိပ်နေလား မသိဘူး ..”

“ဘယ်ကလာ အိပ်ရမှာလဲ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် အသံ ထွက်လာတာ အိမ်ရှေ့ကပဲ ဖြစ်၏။

“ချစ်သူ နဲ့ ငါ ဆိုင်ထဲမှာပော့ .. မီးဘေးဒုက္ခသည်တွေဆိုတော့ ထမင်းထုပ် အလာကို ဖောင့်နေတာ ..”

“ဪ .. ဟိုးတိုး ပြောပါ ဦးလေး ရယ် .. ကြားလို့ မကောင်း လိုက်တာ ..”

“ဘာတုံးဟ .. မီးလောင်ထားတာပဲဥစ္စာ .. ငါ ပြောတိုင်း မဟုတ် ဘူးဆိုတာချည်းပဲ .. ဗိုက်ဆာတယ် .. လားလို့ ..”

“ချစ်သူ က အဲဒီမှာလား .. ဗိုလ်အောင်ဒင် က လူမမာကို ဘာတွေ ကူခိုင်းနေတာလဲ ..”

နေလွန်း ကပဲ အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ရောက်သွားတာ ..

“ကိုယ်က မင်း အိပ်နေတယ် မှတ်တာ ..”

ကြည့်လိုက်တော့ ပစ္စည်းတင်သည့် ရှေ့တန်းတွေ ပြတ်ကျနေတာ ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ပြန်ရိုက်နေတာ ဆိုင်ခုံအောက်ထဲမှာ ချစ်သူ ..

“လုပ်မနေနဲ့ ချစ်သူ .. တစ်ခုခု ထပ်ပြီး ထိခိုက်မိဦးမယ် .. လာ.. ထမင်းစားရအောင် တက်နဲ့ .. ဗိုလ်အောင်ဒင် ရော လာပါ .. ချစ်သူ ကို တွဲခေါ်ခဲ့ပါ .. အတူတူ စားကြရအောင် ..”

“ကျွန်တော် မဆာသေးလို့ပါ .. ဆာမှပဲ ဖားတော့မယ် ..”

“ကျွန်တော် မဆာသေးလို့ပါ.. ဆာမှပဲ စားပေးဖို့မယ်.. ခီ .. ခီ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် က ချစ်သူ ပြောသလို လိုက်ပြောပြီး ပါးစပ်ဝိက် ရယ်၏။ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုပဲ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေ ဖြစ်ပျက်နေပါစေ ဘယ်မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ကြည့် အပြုံးတို့နှင့် နှေးလွေးနေမြဲ ..

ချစ်သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိ၏။ သူကရော ဒီနေ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်အားတွေ ဖိုက်ထည့်ပြီး တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ကူညီ ခြင်းတွေ လုပ်မိနေတာလဲ ..

စိတ်တို့သည် အိမ်ပေါ်ကနေ နားစည်ထိ ထွင်းဖောက်ရောက်လာ တတ်သည့် စကားသံတွေကြောင့် ဟိုရောက် ဒီရောက် ..

“အ!..”

“ကောင်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ..”

“အေး .. မဖြစ်နဲ့ .. ကိုလေး ငါ့ကို ဆုမှာ ..”

ချစ်သူ က ပြုံးလိုက်ရင်း တူထုမိသွားသည့်လက်ကို ပြန်ဆုပ်ထား လိုက်၏။

နာတာကတော့ နာနေဆဲပေမယ့် ..

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် .. ဖေဖေလိုပဲ ကျွန်တော်လည်း ကောင်လေးကို စိုးရိမ်သွားသေးတယ် .. ဖုန်းထဲမှာလည်း ဗိုလ်အောင်ဒင် က ဖေဖေတို့နဲ့ ပါလာတယ် ဆိုတော့လေ ..”

“ဟုတ်တယ် ကိုမောင် .. ခင် လည်း အဲဒါကို တွေးမိပြီး လန့်ဖျပ် သွားတာ .. လွန်လွန်းနဲ့ ချစ်သူ က သိပ်တည့်တာ မဟုတ်ဘူးလေ .. ပြီးတော့ အပြင်မှာ ရန်ဖြစ်နေလို့ အုန်းအုန်းထနေရင်တောင် ချစ်သူ က ထွက်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး .. လွန်လွန်း ကတော့ ဆိုင်ထိုင်နေမှာပဲ .. ဖြစ်ပြီဆို သိတာနဲ့ ထွက်ပြေးနိုင်ဦးမယ် .. ဒီကောင်လေး အိမ်ထဲမှာ ပိတ်မိပြီး ကျန်ခဲ့ရင် သေပြီ ..”

ချစ်သူ ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ နေရာမှာတင် ရပ်တန့်နေခဲ့၏။
ဒီအကြောင်းတွေကို ကြားလိုက်ရတိုင်း သူ့အတွက် စိတ်ပူတာတွေ ပါ ကြားနေရတတ်သည်။
ကိုယ့်ရှေ့မှာ တမင် သိအချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘဲ အားလုံး ရဲ့စကားထဲမှာ ပါနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဦးလွန်း ဆိုလျှင် စိတ်ညစ်လွန်း၍ ပုံစံက ချူနာနာတောင် ဖြစ်နေပုံ သိ .. ဒါတောင်မှ ပြုံးနေသည့် မျက်နှာက မဲ့သွားသည်ဆိုတာ မရှိ ..။ နူးထွေးသော စကားတို့ကို အဆိုမပျက်ဘဲ သူ့အတွက် စိတ်ပူသွားသည် ဆိုတာက ပါလာသေးသည်။

ချစ်သူ နောက်ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရင်း ‘ငါ မှားနေပြီလား’ ဆိုသည့် အတွေး နှစ်ကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံးက ထိုင်းမိုင်းသွားသလိုပင် ..။

“သိပ်နေမကောင်းရင် ဒီနေ့ ကားမထွက်နဲ့ ဖေဖေရာ ..”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ .. စိတ်နောက်စရာ ကြုံလာတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာနေသလို ကြည်ကြည်လင်လင် ဘယ်ရှိမလဲ ..။ မင်းတို့လည်း သူ့ချက်နှာချည်းပဲ ထိုင်ကြည့်နေကြတာလား ..”

“ဖေဖေမျက်နှာပဲ ကြည့်စရာ ရှိတာကိုး ..”

“မကြည့်နဲ့ .. ကိုယ့်မိန်းမမျက်နှာ ကိုယ် ပြန်ကြည့် .. ငါဘာသာ ချွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေ ..”

“နေပါဦး ဖေဖေရာ .. ဒါဆိုလည်း ခုတော့ ဖေဖေ နားလိုက်ပါ .. ကျွန်တော် နေ့လယ်ကျမှ ရုံးတက်လိုက်မယ် .. ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ဝက်စီ မောင်းတာပေါ့ ..”

“နေမောင်မောင် ..”

“ဗျာ ..”

“မင်းကို ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး ..။ ပေး .. ကားသော့ ..”

သားအဖ မညီမညွတ် ဖြစ်နေကြတာကို ကြားကာ ချစ်သူ ခပ်ယုံ ခြံ့မိသည်။ သေချာတာက သူ မှားခဲ့ပြီ ဆိုတာပင် ..။

စေတနာတွေကို စားသုံးနေခဲ့ပြီး သူနေခဲ့တာက တစ်ကိုယ်ကောင်း နေခဲ့တာ ..။

‘ငါ့ခြေထောက် မပျောက်မချင်း သူတို့တာဝန်ပဲ’ ဆိုသည့် အတွေး သူ ဘယ်လောက်ထိ မျက်နှာပြောင်တိုက် နေခဲ့သလဲ ..။

ကားထွက်သွားသည့်အထိ ကြားပြီး သိပ်မကြာခင် မာလာ ရှေးနဲ့ ခြင်းလေးနဲ့ ပြင်ဆင်ထွက်လာ၏။

“မောင်လေး .. ဒီနေ့တော့ အစောကြီး နိုးနေပါလား .. ဘာစာ မလဲ ဟင် .. မမခင် တို့ကတော့ ထမင်းကြော် စားတဲ့လူက စားတယ် ကော်ဖီနဲ့ မုန့် စားတဲ့လူနဲ့ .. မုန့်ဟင်းခါး .. အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ စားချင်တာ ပြေးဝယ်လိုက်ကြတာ .. အဟွန်း .. မနက်စာ မျက်နှာစုံညီ စားဖြစ်မယ် စားချင်တာ စားကြတာ ..”

“ကျွန်တော် ဆာမှပဲ တစ်ခုခုစားဖူးလို့ကပ်ပါ့မယ် ..”

“အင်း .. ဒီတိုင်းပဲ ဖြေနေကျပါ .. သိပါကယ် .. ဒါနဲ့ မတစ်နေ့ကို ထမင်းတစ်နပ်ပဲ စားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော် .. ချစ်သူ က ရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ မာလာ က သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ ခေါင်းတည့်တည့်ဘိနင့် ..

“မမခင် သိတယ် .. မင်း မမခင် တို့အိမ်မှာ အားတာ အိပ်တာ အထာမကျဘူးဆိုတာ .. ဒါပေမယ့် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော် အဲဒီပုံစံ နေခဲ့မိတာကိုပဲ ခုမှ ပြန်ကြားပြီး အားနာမိတယ် .. ကျွန်တော် အိမ်မှာနေရင်လည်း ..”

ကိုယ့်အကြောင်းကိုမဟုတ် မပြောချင်တာမို့ စကားက ဒီမှာတစ်ရပ်၏။

မာလာ က ဆွဲခြင်းကို ဟိုလက် ဒီလက် ပြောင်းကိုင်လိုက်ရင်း

“အဲ့ဒါကို လိုက်လျောညီထွေ မနေတတ်တဲ့သူလို့ သတ်မှတ်တာလေ .. ဒါပေမယ့် မမခင် တို့ အားလုံးကတော့ မင်းကို ကလေးဆန်တလို့ပဲ ခြင်တယ် ..”

ချစ်သူ မျက်နှာမှာ ပူနွေးနွေးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဒါက ဝမ်းကျောနပ်နေရမယ့်စကား မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကို နှိမ့်ချ ပြောချင်တာ မဟုတ်မှန်းလည်း သိနေသည်။

‘စိတ်၏အရာ ကောင်းမှာ ပါ၏’ ဆိုသလို အားလုံး သူ့ကို ဆက်ဆံ ပြောဆိုတာတွေမှာ မျှော်သိပ်ဟန်ဆောင်ခြင်း ဘာမှမပါခဲ့တာ သူ့သာ အသိသုံး ..

“မောင်လေးကို နှိမ့်ချ ပြောလိုက်တာ မပုဂံဘူးနော် .. မင်းလည်း နေ့လွန်း လိုပဲ ဂျစ်တီဂျစ်ကန်ပဲလေး ခေါက်နေတော့ အိမ်မှာ အလိုလိုက် စားဖုတ်သူတစ်ယောက်ပဲဆိုကာ အကဲခတ်မိတာမျိုးပေါ့ .. ပြဿနာ နဲ့လို့ အိမ်မှာ ခေါ်ထားရတာတော့ မှန်တယ် .. ဒါပေမယ့် မင်းကို အသိသူကများ ယုန်တင်ကြောင်ထင်စကားမျိုးနဲ့ ပြိုင်ပြိုင်ခဲ့လို့လဲ .. ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘာက ဖြစ်လာမှန်း မသိပေမယ့် မင်းကို မမခင် ဟို စိတ်အိမ်လုံးက ယုံကြည်ခဲ့တာပါ ..”

စကားတွေ များများ မဖြေဖြစ်ခဲ့ရင် ကောင်းသား .. ပြောခိုလိုက် ခိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာကောင် ဖြစ်ဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့ပေ။

“ဟေး .. မာလာ ရေ .. မာလာ ..”

ကိုယ့်ရှေ့ကနေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခေါ်နေသဖြင့် အထဲက နေထိုင်လွန်း ထွက်လာ၏။ စိမ်းပြာရောင် ရှည်အင်္ဂုလက်ကျားလေးနှင့် မျက်နှာထစ်ပြီး ဘာမှ လိမ်းမထားသော ပါးပြင်လေးတွေက ဖြူဝင်းနေတာ မှုန်က ဖြစ်သွားတော့ ယခုပေါင်းနဲ့လေး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူမ လနပ်ခါးလိမ်းဟာလည်း မဟုတ်ဘဲ သူမကိုယ်က ယခုပေါင်းလေးက ရေအေးဟန်ခဲမှ သုံးထားတာနှင့် မတူဘဲ နှစ်လိုဖွယ် အွတ်ပျံ့ထားမျိုး ..

“ဘာလုပ်ပင်နဲ့လေး သုံးချောင်းလောက် နှောင်းပါဟယ် ရှိတယ်မို့ .. ဟင် .. ကလေး မာမေးပွဲ ဖြေခါနီးမှ ဘာလုပ်ပင်နဲ့တွေ့ မရှိတာ ခင်လို့ ..”

“ရှိတယ် မမလှ .. ခဏလေး ..”

“နင်တို့လည်း နှင့်ပြောစရာ နော် .. ဒီး .. မီး ဆိုပြီး မီးက မခိုးကဲ

လူခိုးလို့ ကုန်ရတဲ့အဖြစ် ..”

“ဟုတ်တယ် မမယု .. အဲဒါအပြင် ဆိုင်က ပျက်စီးသွားသေးတယ် .. တစ်ဆိုင်လုံးစာ ပြန်စိုက်ရတော့မှာ ..”

ဆိုင်က ဖွင့်တာ မဟုတ်ဘဲ ခိုးလင်းတာနဲ့ ပြင်ဆင် ထုနုက်နေရတာကြောင့် ဝယ်နေကျ ဖောက်သည်တွေကတော့ လိုချင်တာရှိရင် ပြေးလာကြတာပင် ..။

“လွန်လွန်း ..”

ကွေ့ကာအုပ်ဖျော်နေရင်း လွန်လွန်း က လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အကြည့်က ခြေထောက်ဆီ ရောက်သွားပြီးမှ ရှေ့ပြန်လှည့်၏။

“ဘာလဲ ..”

“နေမကောင်းသေးဘူးလား ..”

“အစကတည်းက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ..”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ကွေ့ကာအုပ်တွေ သောက်နေတာလဲ။ လူမမာစော် မနံ့ဘူးလား ..”

“ကြိုက်လို့ သောက်တာ ..”

ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ လာပြောကာ ဆားမှာ ခုံဆွဲတိုင်လိုက်တာ လွန်လွန်း ကြည့်မိပြန်သည်။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့လိုက်ပြီး -

“ကျွန်မ နေမကောင်းဖြစ်သွားတာ သိလား ။ သူများ လိမ်ညှာတာကို လိမ်မှန်း မသိရအောင် ညှဲရလားဆိုပြီး ခံပြင်းလွန်းလို့ ..”

“အဟွန်း ..”

“ဘာရယ်တာလဲ ..”

“ဆောရီးပါ ။ ကိုယ် အဲဒါကို ..”

“တောင်းပန်မနေနဲ့ .. ဒီက ခံရတာကို ကျေနပ်သွားနိုင်မယ် ထင်လို့လား ..”

“မထင်ပါဘူး .. အဲဒါကို တောင်းပန်မလို့လည်း မဟုတ်ဘူး ..”

ဇွန်းနဲ့ ဓမ္မသောက်ရင်း လှည့်ကြည့်တော့ ချစ်သူ က ပခုံးတွန့်၍ လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါကို ကိုယ် မမှားဘူးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် သွားပြီကို ဘာလုပ်မှာလဲ ။ လက်နက်ချရင် ကျေးအေးရတယ်ဆိုတဲ့ သဘော ရှိပေမယ့် တောင်းပန်သံတိုင်း နားဝင်ချိုတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ပြောလိုက်ရင်လည်း သူ ပြောတာမှ အမှန် ။

“တောင်းပန်ရုံနဲ့ ကျေနပ်ပေးနိုင်ဖွယ် မရှိတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကို ကျေနပ်နေတဲ့လူရှေ့မှာ ‘တောင်းပန်တယ်’ လို့ သွားပြောကြည့်လေ ..”

မျက်လုံးချင်း ဆုံနေတာတောင် သူက မထိမဲ့မြင်အပြုံးနှင့် မေးဆတ် ပြောနေသေးသည်။

“ခု .. မင်း ဖြစ်သွားတာမျိုးပေါ့ .. အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ထင်ရာ အုပ်ပြီးရင် မှားသွားသလား .. မှန်သလား ကိုယ့်စိတ်က ကိုယ်သိတယ် ..”

“တောင်းပန်သင့်တဲ့အရာတွေကို မတောင်းပန်တာက ပိုရှိုင်းစိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဟုတ်လား .. မသိဘူး .. ကိုယ်ကတော့ ဝါသနာ မပါဘူး ..”

“ရှင့်ဆီကလည်း မမျှော်လင့်ဘူး ချစ်သူ ..”

“ဟင် .. ခေါ်လိုက်တာလား ..”

“ဟွန်း ..”

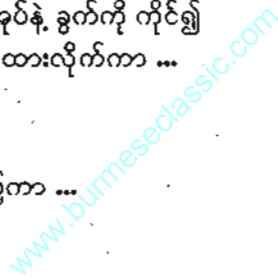
“ခေါ်မယ်ဆိုလည်း အပြည့်အစုံ ခေါ်ဖို့ ပြောမလို့ပါ .. ကိုယ်က ချစ်ရသူ ..”

လွန်လွန်း က နှုတ်ခမ်းလေး မဲ့ပြီး ကွေ့ကာအုပ်နဲ့ ခွက်ကို ကိုင်၍ အရာမှ ခွာ၏။ ချစ်သူ က သူမလက်လေးကို ဆွဲထားလိုက်ကာ ...

“လွန်လွန်း ..”

“ဘာလဲ .. လက်ကို လွှတ် ..”

ချစ်သူ က လွှတ်လိုက်ပြီး ခုံကို မေးဆတ်ပြကာ ...

“ဆိုင်ထိုင်ဖို့မှ မလိုတာ .. ဒီမှာ ခဏ ထိုင်ပါလား .. စကားပြောရအောင် ..”

မျက်နှာလေးကတော့ မကြည်လေးမလို့ လွန်လွန်း က သူ ပြသည့် ခုံမှာပဲ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ .. ပြော ...”

“ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးရေးကြံ့ခိုင်တော့ ခင်ခင်မင်မင် မဟုတ်ကြရင်ကောင် ကြည်ကြည်လင်လင်လေးတော့ မောက်ဆံသင့်ဘူးလား ..”

“အဲ့ဒါက နိုင်းလို့ မရဘူး ..”

“ကိုယ် ပြောတာ နှစ်ခါ ရှိပြီ ..”

“မတက်နိုင်ဘူးလေ ..”

“ကိုယ်က လမ်းပေါ်က ရောက်လာပြီး ဘာမှန်းမသိတဲ့ သေးသမားလည်း ဖြစ်နေလို့လား ..”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ် ..”

“ကိုယ်က သူဌေးသား ဖြစ်နေရင်ရော ..”

“အဲဒါ ..”

လွန်လွန်း မျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲ လှည့်လာကာ အလွန်အမင်း စိတ်တိုသွားသည့် မျက်ဝန်းလေးဟော့က စူးရှခဲရဲ ဖြစ်နေလျက် ...

“ရှင်စကားနဲ့ ပြန်ပြောရရင် ရှင်ဘာသာ တယ်ကလာတု မင်းသား ဖြစ်နေနေ .. ခုချိန်မှာတော့ အကြောင်းကြားစရာ အပိုင်းအပိုင်း မရှိပြန်စရာနေရာ မရှိတဲ့ ဆေးခန်းသလား .. မနေဘူးလားလည်း မသိရတဲ့ လုံးဝ ကလေးကလေးပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဒီမှာ ချစ်သူ .. ကျွန်မတို့က မိသားစုဆိုတဲ့ အပိုင်းအပိုင်းမရှိလွှဲတဲ့ ကို တဝန်ပြည့်နဲ့ပဲလို့ သတ်မှတ်ကြတဲ့ လူတွေ .. ရှင်ကို ဘူးညှိုးများ ဖြစ်နိုင်လားဆိုပြီး လက်ခံထားတယ် မှတ်လို့လား ..”

“မမှတ်ပါဘူး ..”

“ဟွန်း .. ဖေဖေ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ အခြေအနေအရ လုပ်ခဲ့ရတာ .. ဒုတိယတစ်ချက်က ရှင်ဘက်က လွန်လွန်း ဟို့ကို ညာခဲ့တယ် ..”

“အားလုံးက ရှင်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ မက်ဆံခဲ့ကြတယ် .. အဲ့ဒါ ..”

“ဘာရဲ့တန်ဖိုးချင်း ညှိခဲ့တာပဲ .. ရှင်ကတော့ လူတွေကို အထင်ကြီး ခုခိုမှု ကြီးမှာပေါ့ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ထိုင်ကြည့်နေပုံပဲ ..”

“အဲ့ဒါ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ..”

“ရှင်စကားတွေက ဇာတိပြုနေတာပဲ ..”

“အဲ့ဒါလည်း မှားတယ် ..”

“တာမှားတာလဲ ..”

“ကိုယ့်စကားက ဇာတိပြုဖို့ ကိုယ် ဘာစကားမှမှ မပြောခဲ့ဖူး ..”

“ ..”

“ဟွန်း ..”

မသောက်ဖြစ်သေးသည့် ကွေကာအုပ်က ဗျူနောက်နေသည့် ဆင့်က မောက်နိုင်ဘဲရှိကာ စိတ်က စားသောက်ဖို့မှာ မရှိတော့ ..

“အားကိုး ဟွန်းဖယ်ထားလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်လာ .. ရှင်အကြောင်းတွေ သိထားမှ ရှင်စိတ်ကို ဖမ်းလို့ရတယ် မှတ်နေသလား .. စကားဆိုတာ ပြောပါချားရင် စကားထဲက ဇာတိပြုတယ်တဲ့ ..”

“လောက်ဟော့ ကြားဖူးနားဝ ရှိသင့်တာပေါ့ ..”

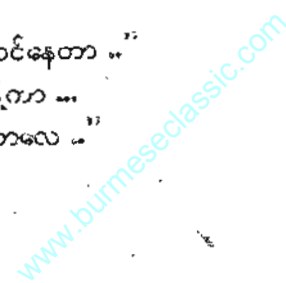
“ချစ်သူ က ရယ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်စလုံး တင်၏။ ဦးတော့ လွန်လွန်း ကို စိုက်ကြည့်ကာ ..”

“ကိုယ် စကားများများ မပြောခဲ့ဖူးဘူး ထင်နေတာ ..”

“မျက်လုံးချင်းဆိုတော့ ဝမ်းပာစိချက် ဟွန်းက ..”

“ပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်တာနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာလေ ..”

“ရှင်က စိတ်ကောင်းမှ မရှိတာ ..”

“မင်းကတော့ ရှိတယ်ပေါ့ ..”

“ရှင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ..”

“နေပါဦး .. ဘယ်ကိုလဲ ..”

“ဘယ်ကိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ .. ရှင့်ကို အဖော်လုပ်ပေးရအောင် လူတွေက အမြဲအားနေတယ် ထင်လို့လား ..”

“မထင်ပါဘူး .. ဒီတစ်ခါပဲ ကိုယ် တားဆီးနေတာပါ ..”

သူက တောင်းပန်သလို ဆိုရင်း ...

“တကယ်လို့ ကိုယ် ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ကလဲ့ တစ်ယောက် ယောက်က သတိရနေနိုင်မလား ဆိုတာ ..”

“ဘာ!...”

“အစက မတွေးခဲ့ဖူးပါဘူး .. ဒါပေမယ့် အခု တွေးမိနေတယ်- အဲ့ဒီလိုတွေးမိတော့ သတိရဖို့ဆိုတာ လွမ်းစရာရှိမှ ဖြစ်လာတာမျိုး ထင် တယ် ..”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ ..”

“မင်း ကိုယ့်ကို လွမ်းလောက်စရာ ရှိရဲ့လား ..”

ဟင်!...

မထင်မှတ်သည့် မေးခွန်းမို့ လွန်လွန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား ခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူ စိုက်ကြည့်နေတာကို ပြန်ကြည့်ရင်း ပါးပြင်လေးတွေ ရဲတက်လာကာ ...

“မလွမ်းပါဘူး .. ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”

ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲမိ၏။

ဒီလောက် မသင့်မြတ်ကြတဲ့သူချင်း...၊ လွမ်းစရာ ရှိမလားလို့ မေး စရာလား ...၊

သူမကရာ .. ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး ဟားတိုက် ရယ်လိုက်ရမှာပဲ ဘာဖြစ်လို့ ပူထူ ရှိန်းဖိန်းသွားရတာလဲ ...၊

ဘာမှမဖြစ်သလို ဆံပင်တွေကို ခေါင်းဆတ်ခါပစ်၍ မျက်နှာမော့ ခဲ့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ မျက်နှာကတော့ မော့ဖြစ်သွားပေမယ့် သူမ ချက်တောင်ဖျားတို့က သတ္တိနည်းစွာ မှေးစင်းနေခဲ့ကြပြီး ...

“လွန်လွန်း ရေ .. သမီး ခဏလောက်ပါကွယ် .. မာလာ ဈေးထွက် သွားတာ မြင်လိုက်လို့ ..၊ အန်တီကို ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးလေး တစ်ဘူး လောက် ရောင်းစမ်းပါ ..”

ဆိုင်တံခါး ခပ်ဟဟ ရှိနေသည့်ရှေ့ကနေ အထဲကို ချောင်ကြည့် ရင်း ခေါင်းလျှော်ရည် လိုချင်သည့်လူက အော်ခေါ်နေ၏။

လွန်လွန်း နေရာမှ ထလာခဲ့ရင်း ...

“ရှိုးကေ့စ် ရိုက်ခွဲပြီး အကုန်လုံး သိမ်းယူသွားတာ အန်တီမျိုး ဆု .. အဲ့ဒါတွေကတော့ ဘာမှကို မကျန်ခဲ့ဘူး .. ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ် ဆေးတွေတော့ ရှိတယ် ..”

“ဟုတ်လား .. ဖြစ်ရမယ်အေ .. တကယ်ပါပဲ .. သူများ ဒုက္ခ ချောက်နေတာကို တမင် စောင့်ပြီး လုယက်တဲ့လူက ရှိသေးတယ် ...၊ ငယ်လို အကုသိုလ်ကြီးမားတဲ့လူမျိုးတွေလည်း မသိပါဘူး ..”

ဒေါ်မျိုး ဆိုသည့် မိန်းမကြီး ပြန်လှည့်သွားရင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ် ဆောက် ရေရွတ်သွား၏။

အကုသိုလ်ကြီးမားနေတာက ခိုးယူသွားတဲ့လူတွေလား .. ကိုယ် သူလား ဆိုတာတော့ မသိ ...၊

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပျက်စီးဆုံးရှုံးနေရခြင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ...

“ကျောက်မြောင်း ကြိုထကြားထဲက ဒီလို ကိုက်တန်းလေးတွေ လောက်ကို အသစ် ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေးတွေ ရုတ်တရတ် ပျောက်မလာသေးပါဘူး ဖေဖေရာ .. လောလောဆယ် စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုကိုပဲ အရင် စဉ်းစားပါ .. စုပြုပေးနေရင် ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ် ခလစ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ ..”

“စိတ်ညစ်စရာဆိုတာ ကိုယ် ခံနိုင်သလောက်ပဲ ဖဲ့ယူ ညစ်လို့ ရ သလားကွ ..”

ဦးလွန်း အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဆို လွန်လွန်း ကို အရင်ရှာသည်။ အနီး အနားမှာ မရှိဘူးထင်မှ ရွံ့ဖွဲ သက်ပြင်းချရင်း ညည်းညူတတ်လာ ..

“ဟလေးတွေ ရှေ့မှာ မပြောချင်ဘူး ..”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ဖေဖေရာ .. ပြဿနာတစ်ခု ပြေရှင်းဖို့ရှိလာရင် .. ရှင်းစရာရှိနေရင်ပဲ သော်လှပြီ .. ငွေဆိုတာ ပြန်စုရင် ရတာပဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး နေမောင် .. ဒီတိုက်တွေ ဖြိုချမှုကို ငါ ကြောက်နေ တာ မဟုတ်ဘူး .. ငါတို့မိသားစုအတွက် ဒီအိမ် ဒီနေရာဟာ အရမ်းကျဉ်း ထွန်းတယ် .. တင့်တင့်တယ်တယ်လေး ပယ်နေနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့ တာ ငါ့ မျှော်လင့်ချက်ပဲ ..”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီတိုင်း ဖြစ်ချင်တာပေါ့ ဖေဖေ .. ဒါပေမယ့် တစ်မိသားစုလုံး စရိတ်စရိတ်ကို ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော့်ပင်ငွေလောက်နဲ့ အလုံး ပြည့်စုံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ညီလေး နိုင်ငံခြားထွက်မယ်ဆိုတာ သည်း သူ့ငွေနဲ့ သူ ထိုပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က ဒီဘအုပ်ထိန်းသူတွေပဲ .. သူအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဟစ်ထောင့် ဟစ်နေရကနေ ပါပင် ရပ်တည် သေးရမှာ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဟိုဟိုအားလို့ယ်ကြီးတာ ကောင်းပေမယ့် အခက်အခဲတစ်ခုကို ခံမိမယ့်ဟို ဟိုယ် ဖြစ်ချင်ဆုံး အရာတစ်ခုအတွက် ဟိုဟိုဘာသာ ကြိုး စားရယူနိုင်လွှားရင် ဒီဘားစုအပေါ်မှာ စိမ်းသက်သွားတတ်တယ် .. ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက သူများနဲ့ မတူဘူးလေ .. ဥမကွ သိုက်မပျက် မချင်ကြတာလေ .. ညီလေးကို ကိုယ်ပြန် ဟိုဟိုဆိုပြီး လွှတ်ပေးနိုင် ဘူး .. အဲဒါကြောင့် ငွေကို သုံးစရန်လို သုံးမှသာအတွက် ဖေဖေ ကြီးပြီး ခံနိုင်နေပါနဲ့ ..”

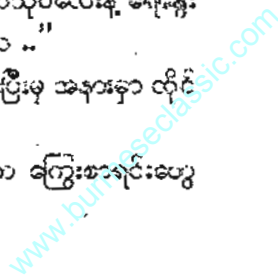
“ဟင်း ..”

ဦးလွန်း သက်ပြင်းရှည်ပြီး ချွန်း။

“ရှေ့ .. အဖေ .. ငရုချိုးပြီးကား ပြင်းခွာပျက်သုပ်လေးနဲ့ မရူးနူး သောက်လိုက်ဦး .. ကိုမောင် လည်း ဟားလေ ..”

မာလာ က စားပွဲပေါ်မှာ အားလုံး ချထားဆေးပြီးမှ အနားမှာ ထိုင် စိတ်က ..

“တော်သေးတာ .. ညီမလေးက ဆိုင်ပေါ်က ကြေးစာရင်းပေး

ရော .. အိမ်ထဲက ဘဏ်စာအုပ်နဲ့ စာရွက်စာတမ်းလေးတွေ သေချာ ထုပ်ပိုး သိမ်းထားလို့ .. မဟုတ်ရင် ကြွေးချထားသမျှလေးတွေ ဆုံးကုန် မှာ .. မီးထဲ မပါဘဲ ဆိုင်ပျက်စီးသလို ပျောက်ရှု ပျက်စီးကုန်မှာပဲ ..”

“ကဲပါကွာ .. အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ .. အခု ဆိုင်ပြန်ဖွင့်နိုင် အောင် လုပ်ရမယ် .. ညီလေးကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး လုပ်ပေးလိုက် ချင်တယ် .. ပြီးတော့ ..”

“ကိုမောင် ကလည်း ကုန်စရာရှိတာတွေ ရွတ်ပြမနေပါနဲ့တော့ .. အဖေ စိတ်ပိုညစ်ရုံပဲ ရှိမယ် .. ကုန်ရမှာကို ထိုင်ကြည့်နေလို့မှ မရဘဲ .. ကိုမောင် ပဲ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်လေ ..”

“နေပါဦး .. ဗိုလ်အောင်ဒင် တို့ .. ချစ်သူ တို့ မတွေ့ပါလား .. လွန်လွန်း ရော ..”

နေမောင်မောင် နဲ့ မာလာ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည်။
ဖြေသံ ရုတ်တရက် ထွက်မလာတော့ ဦးလွန်း က မျက်မှန်ကြီး ပင့်ပြီး မော့ကြည့်၏။

“ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ .. ငါ မေးတာ ..”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ .. ဟိုလေ .. ညီမလေးက ညီလေးတို့ နေတဲ့ဆီ သွားချင်တယ်ဆိုလို့ ..”

“ဘာ!...”

“သိပ်မှမဝေးတာ ဖေဖေကလည်း .. ပြီးတော့ သင်္ကြန်အတွက် သူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ လိုအပ်တာ ဝယ်ချင်လို့ ဆိုတာနဲ့ ..”

“အဲဒီတော့ ညဘက်ကြီးကို ဘယ်သူနဲ့ ထွက်သွားတာလဲ ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် နဲ့ .. ချစ်သူ နဲ့ ..”

“ဘာ!... ဘာပြောတယ် ..”

တစ်ခါတလေ ညဦးပိုင်း မိန်းမဖော်ချင်း ချိန်းပြီး ဟိုသွားဒီသွား သွားကြတာတွေ ရှိသည်မို့ လွှတ်လိုက်တာကို သိပ်မကြိုက်ပေမယ့် ဆီး

ဆိုးဝါးဝါးတော့ မဖြစ်သေး ..။

“မင်း!... မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ နေမောင်မောင် .. တစ် ယောက်က စိတ်နဲ့တာ မဟုတ်ဘူး .. တစ်ယောက်က ဒုက္ခိတ ..”

“ကားနဲ့ပဲ ဖေဖေရာ ..”

“ဘာ!...”

ဦးလွန်း မျက်လုံးတွေ ပြူးရလွန်းလို့ မျက်မှန်ချွတ်ပစ်ရတဲ့အထိ အားမလို အားမရ ဒေါ်တွေပွကာ ...

“လွန်လွန်း က လီဗာမှန်း ဂီယာမှန်း သိတာထက် နည်းနည်းပဲ ပိုတာ .. လိုင်စင်မရှိ ဘာမရှိနဲ့ .. မင်းကွာ ..”

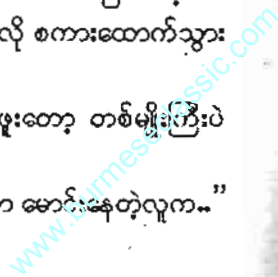
“ဖေဖေရာ .. ညီမလေးကို မောင်းယူသွားဆိုပြီး စိတ်ချလက်ချ ပေးလိုက်ပါ့မလား .. ချစ်သူ က ကားမောင်းတတ်ပါတယ် .. ဟိုတစ်နေ့ ညက ကျွန်တော် ကားရေဆေးနေတုန်း သူ ဆင်းလာပြီး စကားပြောကြ ရင်း သိတာ ..”

“ဘာလဲ .. ဒီရုပ်လား .. တက္ကစီဆွဲဖူးတဲ့ ရုပ် ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ဖေဖေ သိနေသားနဲ့ .. ချစ်သူ က သူ ပြောချင် တာကို တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစပဲ ပြောတာ .. သူ့အကြောင်း ဘာမှကို ပြောတဲ့ကောင်လေး မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီညက ကားဆေးနေတုန်း ဟို ဘက်ဆိုင်က ရေတွေ စိုပါတယ်ဆိုပြီး လာပြောတော့ ကျွန်တော်က ဆူတွေ စိုရွဲနေတာလေ .. သူပဲ ကားရွှေ့ပေးတာ ..။ မောင်းတာကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ ကျွမ်းကျင်တာ သိသာပါတယ် .. ပြီးတော့ ..”
နေမောင်မောင် က တစ်ခုခု စဉ်းစားမိသလို စကားထောက်သွား ပြီးမှ ...

“ပြောသေးတယ် .. ကလပ်နဲ့ မမောင်းဖူးတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ ခဲ့ ..”

“အဲဒါရော မခက်ဘူးလား .. အော်တိုဂီယာ မောင်းနေတဲ့လူက..”

“နေပါဦး ဗားဗရာ .. အရမ်း မခိုးရိမ်ပါနဲ့ .. ကျွန်တော် ခြောက်တာက သူ အဲဒီလိုသာ ခြောက်တယ် .. ဆုတ်တာ သွင်းတာ ပါကင်လုပ်နေတာတွေက ဘာမှ အထက်အထိ မရှိဘူး - ကျွန်တော် ခြောက်သားပဲ ဒီကောင်လေးက ခပ်နီနီနီနီ အဆင့်အတန်းမျိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ..”

“နိမ့်တာ မြင့်တာကို နောက်ကတိုက်ကြီး ဟီးထနေတာနဲ့ တိုင်းတာလို့ မရဘူးကွ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ချစ်လူ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ကပ်လပြည့်တော့မယ်.. မဟုတ်မဟတ် ဘာလုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ .. ညီမလေးကလည်း ခြောက်တယ် .. သူ့ကို စကားပြောကြည့်တော့ သူ ကားသုံးခဲ့ဖူးတာ အမှန်ပဲတဲ့ ..”

“ဟွန်း ..”

ဦးလွန်း က သက်ပြင်းဈေးသလိုလို .. ပဲ့လိုက်သလိုလိုနှင့် ...

“ရှပ်လေး သန့်ပါတယ် .. အဆင့်အတန်းလေး ရှိပါတယ်နဲ့ မင်းတို့ ကြည့်ဖြူးရင်နေကြတာ မကောင်းဘူး ခန့် .. တော်ကြာ လူငယ်ချင်းရင်းနှီးကာက လွန်လဲကုန်ရင် ခက်မယ် ..”

ဦးလွန်း မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် ပူပင်နေရင်းကနေ သမီးဆီ စိတ်ရောက်လွှားပြန်သည်။

“မသင့်မြတ်ကြတော့လည်း လူနာက ငြိငြင်မှာ စိုးရတယ် .. သင့်မြတ်ကြပြန်တော့လည်း ပူပင်ရပြန်ရော .. ခက်ပါတယ် ..”

“မခက်ပါဘူး ဖေဖေရာ .. ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး ကလည်း ကားမီးရမယ်ဆိုလို့ ခုန်ပေါက်နေတာပဲ .. သူ့တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖေဖေသမီးလေး တာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ..”

မဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ တောင်းကာပေါ့ ။

အခန်း (၂၅)

“စုလောက်ဆို ပေဖေ သိနေပြီ ..”

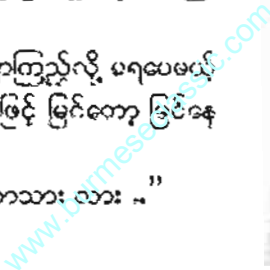
“ဆူဆူပူပူတွေ ထဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“အဲလိုတော့ ဖြစ်မလား .. လွန်လွန်း တို့ အိမ်မှာ သားသမီးတွေ ဖန်ဆင်းပေးတာ မဟုတ်တာလုပ်လာလို့ ဖေဖေ ဒေါသထွက်ပြီး ပုန်းဒိုင်းကြံဆောက်အောင် တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး .. အများဆိုတာတော့ ခဏခဏ ဖြစ်နေတာပဲ .. ဖေဖေကိုက သားသမီးကို မိုက်လိုက်တဲ့သား ဆိုတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မညည်းခဲ့တာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. မင်းတို့ မိသားစုတွေကို မြင်ရမှ ကိုယ်လည်း အများခြားကို ရောက်နေရသလိုပဲ ..”

ကားမောင်းနေသည့် သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်လို့ မရပေမယ့် အလင်းရောင်တွေ တဝင်းဝင်း ကျရောက်နေသဖြင့် မြင်တော့ ဖြစ်နေမယ် ..

“ရှင်မိသားစုမှာ ရှင်က တစ်ဦးတည်းသောသား သား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဒါဆို သူဌေးကြီးပေါ့ .. ဟာ .. ပွတာပဲ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် က နောက်ခန်းကနေ အားပါးတရ ပြောနေကာ-

“ကောင်လေး .. ငါ့ရဲ့ မမြဝင်း ကို ပြန်ခေါ်ပေးစမ်းပါကွာ .. သူက ဟိုဘက်လမ်းမှာ ကပ်ကပ်လေး ရပ်ပြီး ကူးတို့က မရှိလို့ ငါ့ဆီ မလာရဘူး ..”

“ကူးတို့ခက တစ်မတ်စေ့ တစ်စေ့ပဲ ပေးရတာ .. ဗိုလ်အောင်ဒင် က ထည့်မပေးလိုက်ဘူးလား ..”

“ဟေ့အေး .. ငါတောင် တစ်မတ်စေ့ ရှာမရလို့ ဆရာတော်ကို မေးတော့ မင်းအမေဆီမှာ သွားလိုက်တောင်း တဲ့ .. သူ့ပါးစပ်ထဲမှာဆို ရှိဦးမှာ တဲ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“မရယ်ကြပါနဲ့ကွာ .. အမေက သေပြီလို့ ပြောတော့လည်း ဆေးပေးမယ့် သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ရှိသေးတယ်လို့ ဆရာတော်က ပြောတာနဲ့ ငါ သွားတောင်းမလို့ ..”

“မသွားဖြစ်ဘူးလား ..”

“မမြဝင်း က လာပြောတယ် .. အဲဒီ တစ်မတ်စေ့နဲ့ မရတော့ဘူး တဲ့ .. သူ့ဆီကို လာချင်ရင် ဆင်စီးလာခဲ့ပါ တဲ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

တမင် ဟာသတွေ ပြောနေတယ်မှတ်ပြီး ရယ်နေရင်း နောက်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဗိုလ်အောင်ဒင် မျက်နှာက တကယ် မည်းလို့ပါ။ လွန်လွန်း က သူ့ကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ခေါင်းခေါ်ပြ၍ ...

“ဟိုးအရင်တုန်းက လွန်လွန်း တို့ သူ ယုံအောင် သရုပ်ဆောင်ပြီး ဝိုင်းနောက်ထားတာ ..”

ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောပြီး ရယ်ကာ ...

“အဲဒီတည်းက သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်အောင်ဒင် ဖြစ်သွားတာလေ ..”

“အဲဒီတုန်းက တအုန်းအုန်းနဲ့ ရယ်မောပြီး တော်တော် ပျော်စရာ ဘာပဲ ..”

“ဟွန်း .. ခုလည်း ပျော်ရပါတယ် .. လွန်လွန်း တို့အိမ်မှာ စိတ်ညစ် ဘာတို့ ဘယ်တော့မှ ကြာကြာ မမွေးဘူး .. တစ်ယောက်က စိတ်ညစ် နောင် ကျန်တဲ့လူတွေက ပျော်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တယ် ..”

ချစ်သူ က ခေါင်းညိတ်သည်။ ဟိုတုန်းက ဗိုလ်အောင်ဒင် ကို ကြုံတဲ့ပုံစံတွေတောင် မျက်လုံးထဲမှာ မှန်းဆ မြင်ယောင်လာမိ သည်။

ဘယ်သူက မမြဝင်း ယောင် ဆောင်ပြီး လာပြောပေးသလဲ ။ ဆရာတော်ဆိုတာ တကယ် ဆရာတော်ကို မေးတာလား ။ ကိုကြီးတို့ ယောက်ယောက်ကပဲ သရုပ်ဆောင်တာလား ။

တွေးကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ပြုံးယောင်သမ်းလာခဲ့၏။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိသားစုရဲ့ အတိတ် ပစ္စုပ္ပန်တွေကို စိတ်ဝင်စား နိုင်တာလဲ ။

ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထုံးကျန်သလို ခံစားရတာတွေ ထင်ရှားလာခဲ့တာလဲ ။

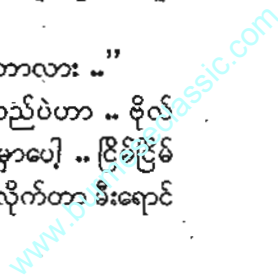
“ချစ်ရသူ .. ချစ်သူ ..”

“ဟင် .. ဗျာ ..”

နာမည်ကို ကတိုက်ကရိုက်ကြီး ခေါ်လိုက်သဖြင့် ချစ်သူ စိတ်ကူး ပျက်သွားသည်။

“မင်း ငါ့ကို မမြဝင်း ခေါ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် ကလည်း ချစ်သူ က ဧည့်သည်ပဲဟာ .. ဗိုလ် အောင်ဒင် ကိစ္စကို ကူညီဖို့ ကိုကြီးတို့ကို ပြောရဦးမှာပေါ့ .. ငြိမ်ငြိမ် ဆိုင်နေစမ်းပါ .. လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေက ရှုပ်လိုက်တာ မီးရောင်

တွေက မျက်စိကို စူးစူးသွားတာပဲ .. ချစ်သူ .. ရှင် လမ်းကို ဆေးကြည့်ဦး နော် .."

"ညဘက် ကား မစီးဖူးဘူးလား .."

"စီးတော့ စီးဖူးတာပေါ့ .. ရှင်နဲ့က ခုမှ စီးဖူးတာလေ .."

"ကိုယ့်ကို မယုံလို့ပေါ့ .."

"ယုံတာက တခြား .. စိုးရိမ်တာက တခြားပဲ .. အိမ်မှာတော့ ကိုကြီးပဲ ဖေဖေလောက် ကျွမ်းကျင်တာ .. တက္ကစီ လိုက်လိုက်မောင်းတော့ ကိုကြီးက ကျွမ်းတယ် .. ကိုလေးက မောင်းတတ်ပေမယ့် အော်ဂီယာပဲ မောင်းချင်တာတဲ့ .. သူငယ်ချင်းကားတွေတော့ မောင်းတတ်အိမ်ကကားဆို ဘယ်တော့မှ မမောင်းဘူး .."

"မင်းကရော .."

"သင်တော့ သင်ပေးထားတယ် .. ဖေဖေကမှ ပေးမမောင်းတာပဲ အစက ကိုကြီးနဲ့ ကိုလေး တို့ လိုက်လာပြီး ခိုးမောင်းရသေးတာပဲ .. နောက်ကျတော့ လမ်းဆေးမီးတိုင်နဲ့ တိုက်ပြီး မီးလုံးကွဲသွားတာပဲ .."

"မီးတိုင်က လမ်းပေါ်တက်နေလို့ နေမှာပေါ့ .."

"ရှင် နော် .."

"မသိဘူးလေ .. လမ်းဆေးထိ မင်း ဝင်အောင်းတာဆိုတော့ .."

"ဆက်မသွားတော့ဘူးဆိုပြီး လာလမ်းအတိုင်း ဘက်စံပြန်တာလေ .. ကောင်းကောင်းတောင် မမောင်းတတ်သေးတဲ့ဥစ္စာ .."

ဆုတ်တာ .. ပါကင်သွင်းတာတွေ ဘယ်လောက်ထိ ကျွမ်းရဦးမှာလဲ .. ကားကို ညဘက်အတိုင်း အကွဲလိုက်ရင်း ချစ်သူ က တာမှ တော့ဘဲ ပြုံးစိစိ မျက်နှာကို လှဲထား၏။ လွန်လွန်း ကလည်း ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ။

"နောက်ကျတော့ ကိုကြီးတို့ကလည်း မမောင်းခိုင်းတော့ဘူး .. ဘာမှ မမောင်းတာက မောင်းလိုက် အကြာကြီး နေလိုက်နဲ့ ဖြစ်တာပဲ .."

ကောင်းကောင်းတောင် မမောင်းတတ်သေးတဲ့ဥစ္စာ .. ဆုတ်တာ .. ပါကင်သွင်းတာတွေ ဘယ်လောက်ထိ ကျွမ်းရဦးမှာလဲ .. ကားကို ညဘက်အတိုင်း အကွဲလိုက်ရင်း ချစ်သူ က တာမှ တော့ဘဲ ပြုံးစိစိ မျက်နှာကို လှဲထား၏။ လွန်လွန်း ကလည်း ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ။

ကျွမ်းကျင်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူးတဲ့ .. ဖေဖေ စိတ်ချမှပဲ ငါ့ညီမ မောင်းလို့ တော့မှာ တဲ့ .."

"ဟာ .. မဟုတ်ဘဲနဲ့ .. နင် ယောက်ျားရမှပဲ ယောက်ျားကို သင်ပြပေး မောင်းလို့ ပြောတာပါ .. ငါ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားတာ .."

"ပါလာပြန်ပြီ .. ဗိုလ်အောင်ဒင် နော် .."

"ငါ့နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားတာကို .."

"အဲ့ဒီလို ပြန်ပြန်ပြောလို့ ဗိုလ်အောင်ဒင် ကို လွန်လွန်း ဘာမှ မသိပင်တော့ဟာ .."

"အဲဗာ .. နင်တို့ ချိန်းပွေ့မနေကြတာကျတော့ ပါ ပြန်ပြောလို့ .."

"လျှောက်ပြောပြန်ပြီ .. တွေ့လား .."

"ဟုတ်တယ်လေ .. ဇက်နေကြတာရော .. နမ်းကြတာရော .."

"ဗိုလ်အောင်ဒင် နော် .."

လွန်လွန်း ဗိုလ်အောင်ဒင် ကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး လှမ်းထုသည်။ အောင်ဒင် က ရှောင်လိုက်ရင်း ကားက ဆေးမင်းသွားပြီး မါသွားတစ်ကိုယ်လုံး ဆေးတိုက် ထွေးနေ ပုံလဲ၏။

"ဆွပါပြီ .. ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်လို့လဲဟာလဲ .. ချစ်သူ .. ချစ်ရ .."

ခုတစ်လောကျမှ ဗိုလ်အောင်ဒင် ပါးမပ်ယံမှာ ချစ်သူ .. ချစ်ရသူ .. နာမည်ရှည်က ရေလန်းစားနေခဲ့၏။

"ဗိုလ်အောင်ဒင် .. ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ .."

"ဘာတုံးကွ .. အား! ... နာလိုက်တာ .."

"အားမနာနဲ့ .. ကံကောင်းလို့ .. တောင်! ..."

ချစ်သူ ကားကို ပုံပျက်ပန်းပျက် ဆွဲချပစ်လိုက်ရသဖြင့် ခေါ်သံတွေ သံလိုက် အခိုင်လိုက် ဖြစ်သွား၏။

“ဟိုမှာ .. ဟိုကား ပြန်လှည့်လာတယ် ချစ်သူ ..”

ကောက်ကွေ့ မောင်းထွက်သွားသည့်ကားက သူတို့ဆီကို ပြန်လာတော့လည်း နွားသိုးကြီးပြတ် ..

“ကားပေါ်မှာ လူတွေ အများကြီးပဲ ချစ်သူ .. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပူမနေနဲ့.. တမင် ရန်စချင်နေတာ .. ထိုင်ရှိခိုးလည်း အပိုမဲခြေထောက်ကြားထဲမှာ တွေ့ထားသည့် သံတုတ်ကို ယူ၍ ချစ်သူ့အဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်တာမြင်တော့ လွန်လွန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ချစ်သူ .. ရှင်က ခြေထောက်တွေလည်း မကောင်းဘဲနဲ့ ..”

“ပြန်လာပြီ .. ဟိုကား ပြန်လာနေပြီ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် က အသည်းအသန်အော်ကာ ဘေးက တံခါးဖွင့်လိုက်၏။

“ဗိုလ်အောင်ဒင် မဆင်းနဲ့ .. မဖွင့် ..”

“ဂျိမ်း .. ဂျိမ်း ..”

“အား!...”

ဘေးတိုက် ယှဉ်လာပြီး ကားကို ပစ်ဆောင့်သွားလျှင် ဟိုဘက်တံခါးဖွင့်လိုက်သည့် ဗိုလ်အောင်ဒင် တစ်ကိုယ်လုံး လမ်းပေါ်တစ်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွား၏။

လွန်လွန်း ကိုယ်လေး ဂီယာပေါက်ပေါ် အပုံလိုက် လဲကျသွားမိခြင်းကြားထဲ ပြန်ခါကျ၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဝိုး .. ဟိုး .. ဟို ... ဟား .. ဟား ...”

ဒီဘက်မှာ ဖြစ်ပျက်ကုန်တာကို သေချာရပ်ကြည့်ပြီး ကားကလုံး ရယ်မောသံတွေ ဆူညံသွားသည်။

“တောက်!...”

“ချစ်သူ!... ချစ်သူ .. ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ...

“ဒုန်း .. ချမ်း ..”

“ဂျိမ်း ..”

သေချာ ပြောင်ပြောင် ရယ်မောပြီးမှ ထွက်သွားသည့်ကားကို

သူ့က ကိုင်ထားသည့် သံတုတ်ပိုင်းနှင့် လှမ်းပစ်လိုက်တာ အတိုင်း မှန်သွား၏။

ကားသည် နောက်ပိုင်း ဘေးတံခါးမှန်တွေ ကွဲကြွေကုန်ကာ

ဒီကို အပြင်းအထန် ထိသွားသဖြင့် ယိမ်းခါသွား၏။ ထို့နောက်

ဘေးဘေး ပလက်ဖောင်းနဲ့ ပွတ်တိုက်ပြေးကာ မီးတွေ တဖွားဖွား လွင့်

လေသည်။

သူတို့အရှိန်နဲ့ သူတို့ တော်တော်ဝေးဝေးကို ရောက်သွားကြလျှင်

သူက ဗိုလ်အောင်ဒင် ကိုယ်ကြီးကို တွဲ၍ ကားပေါ်တင်သည်။

သူက နှင့် ချက်ချင်း ပြန်တိုက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

သူတို့ အတော်ဝေးဝေးရောက်မှ နောက်ကား လိုက်လာသည့် မီး

တိုက်မှုကို မြင်လိုက်ရသည်။

ချစ်သူ က ကားကို လမ်းသွယ်လမ်းကြား ဝင်လိုရသမျှ ကွေ့ပတ်

သွက်ရင်း ကိုယ်ယောင်ဖျောက်၏။

အိမ်ကို ဒီအတိုင်း ချောချောမောမော ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် ...!

အခန်း (၂၆)

“မောင်းဖြိုးခဲကြတာပေါ့ ..”

“မောင်းဖြိုးရင် ဟိုဘက်က လူထုပ်ခုနဲ့ နှစ်သူ ခံရမှာပဲ ဖေဖေ .. လွတ်အောင် မောင်းလာခဲ့နိုင်တာပဲ ငျားကျားဦးမှာ ..”

“အိမ်မှာ အကြောင်းရဲ့ ပြောပြလိုက်တော့ စိတ်ပူတဲ့လူက ဦးလွန်း ကတော့ မောင်းကခါခါရင် ..”

“ငါ ထင်ဘယ် .. စိတ်တွေကို လေးနပ်ခဲ့တာ ..”

“ဖေဖေကို မပူပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် ပြောသားပဲ .. မိဘက အစီအစဉ်ပူနေရင် ပိုဖြစ်မယ် .. ခုလည်း ကလေးတွေ ဘာမှ ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ .. ကားပျက်စီးတာက ငွေဟုန်ခံရိုက်ရင် ပြန်ကောင်းမှာပဲ ..”

“ဟုတ်သားပဲ အဖေရယ်.. ကန်ဖက်က တွက်ကြည့်ရင် ဒီလေးထိ ရန်စတာကို ဘယ်သူက ခံနိုင်မှာလဲ .. ဦးလေးဆို လက်ကျားမလို့ တော်သားတယ်.. ကားက ရပ်ထားလို့.. သွားနေတာဆိုရင် မေးရဲဘူး ..”

“ဟုတ်ဟယ် ဖေဖေ .. လွန်လွန်း တို့ကို ပထမတစ်ခါတည်းက အိမ်ချိတ်သွားတာ .. အဲဒါကို ပြန်လှည့်လာပြီး ကြွက်ကို ကြောင် ငှားမလို့ လုပ်တာ ..”

လွန်လွန်း က ရှင်းပြတော့ နေအောင်အောင် က တက်ခေါက်တာ..

“မိန်းကလေး ပါနေမှန်း သိလို့ ဗရတ်ကျတာ ..”

“မင်းတို့က ဒေါသလွက်မနေကြနဲ့ .. သံတုတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တာ မှန်ကွဲရုံဟင်မကဘဲ အထဲကလူ ဘစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဒီကိစ္စက ပြီးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အဲဒါလည်း မပူနဲ့ ဖေဖေ .. မဟုတ်တာလုပ်တဲ့သူက ဖော်ကောင်လုပ်ဘူး .. လုပ်ရင်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး .. ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်သူထပ်ခဲ့တာ မှားတယ်လို့ကို မထင်ဘူး .. အဲဒီလိုကောင်တွေက ကြောက်စိတ်တယ်ပြောရင် လက်မြောက်ဦး .. ကျွမ်းထိုးဦး ခိုင်းပြီး ဟားတိုက်ရယ် ဆိုကောင်တွေ .. ပြန်လှည့်လာတာကိုက ညအမှောင်ကို အားကိုးပြီး သယ်လောက် ဗရတ်ကျချင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့် ..”

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့ သတ်မှတ်ရင်းနဲ့ ပါတို့အိမ်မှာ အားလုံး အပျက်အစီးသွားချည်း ဖြစ်ဖြစ်နေခဲ့တာ မင်းတို့ သပိတ်သားကြော့ရဲ့လား ..”

ဦးလွန်း ပြောလိုက်တော့ အားလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ မိုလ်အောင်က ယက်မှာ ပတ်တီးနှင့် လည်ပင်းမှာ ကြိုးသိုင်းလွယ်ထားကာ ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေကာ လွန်လွန်း က ဘေးမှာ မောင်းလေး ခွဲလျက် ..

အချိန်က ညဦးနက်ပြီ မဆိုသာပေမယ့် ဆယ်နာရီထိုးတော့မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် နေလွန်း တဲ့ ရောက်လာကြပြန်ကာ ..

ဘယ်ကလဲ .. ဘယ်ကားလဲ ဇွတ်စေးနေသေးသည်။

“ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ ဖေဖေ .. နောက်မှ မဟုတ်ဘူး .. အခု

လာရှာလို့ တွေ့သွားရင် ပိုကောင်းတယ် .. ဒီလို တမင်တကာ လာစေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေရမှာလဲ ..

“လာ ဟောကောင်.. ငါတို့ ပတ်ရှာမယ် .. မှန်ကွဲနေတဲ့ကားတွေ ရင် ရှင်းရုံပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သွားမယ် ..”

“သူတို့ ရှာလို့မတွေ့ရင် အမြဲတမ်း လက်သီးလက်မောင်းတန်းကြမှာ .. ကိုယ်ကလည်း ပြေးနေရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားဦးမယ် ..”

“ဟုတ်တယ်.. ကားနံပါတ်တွေဘာတွေ မှတ်ထားရင် အန်ကယ့်အိ အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ် ..”

“ငါ့ညီမ မကြောက်နဲ့ .. ရေသောက်ပြီး စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား .. အေးအေး နေ .. နင်တို့ မမှားဘူး ..”

သူငယ်ချင်းတွေကားနဲ့ ရောက်လာကြပြီး ကားပေါ် ပြန်ကြွတက်သွားကြကာ သူတို့ဘာသာ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ကိုယ်တိုင် ဩဘာပေးသွားကြ၏။

နေလွန်း က ညီမခေါင်းကို ပုတ်ပြီးတော့တောင် အားပေးသွားကြသေးသည်။ ဖအေမျက်နှာကို တစ်ချက်မှ မကြည့် ..

“သွားကြ .. ကောင်းတယ် .. ထင်ရာ လုပ်ကြပေါ့ ..”

“သူတို့တွေလည်း အုပ်စုတောင့်တာပဲ ဖေဖေ .. မနိုင်ဘူးထင်စဉ် သွေးနည်းတဲ့ဘက်က ပြေးကြမှာပါ ..”

“နေမောင်မောင် .. မင်းပါ လိုက်သွားချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် သွားရတယ် .. ဖအေကို တရားပြမနေနဲ့ ..”

နေမောင်မောင် က အပြစ်ရှိသူလို ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းငုံ့သွားကာ-

“မဟုတ်ပါဘူး.. ညီလေးတို့ ပြောသွားတာလည်း ဟုတ်တာပဲဟာ.. သူတို့က လိုက်ရှာနေပါတယ်ဆိုမှ တစ်သက်လုံး ပုန်းနေရမှာလား ..”

“အားလုံးအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“ဟင်!..”

“ချစ်သူ လာ ထိုင် ..”

ရောက်လာတည်းက တိတ်ဆိတ်စွာ နေခဲ့ပြီးမှ ချစ်သူ က သူတို့ ရှေ့ကို ရောက်လာကာ -

“ဦးလေး ကျွန်တော်ကြောင့် အမျိုးမျိုးစိတ်ညစ်နေရတဲ့အတွက်..”

“ဟာ!.. မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး ချစ်သူ .. ငါ ပြောဆိုနေတာတွေ ဒါနဲ့ မဆိုင်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ကလေးတွေကို ဆူနေတာဆိုတော့ မင်းလည်း ပါတယ် .. ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခွေးကိုက်တတ်လား မကိုက်တတ်ဘူးလား မသိဘဲနဲ့ ခွေးမြင်ရင် စချင်တဲ့လူက စတာပဲ .. ဒါပေမယ့် ခွေးက ကိုက်လိုက်ပြီဆိုရင် ခွေးကိုက်လိုက်တာပဲ လူသိမှာ .. ‘သူတို့က ငါ့ကို အရင် လာ စ’တာ .. လို့ ခွေးက မပြောတတ်ဘူးလေ ..”

ဦးလွန်း က ‘ပြောရခက်လေခြင်း ..’ ဆိုသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့ မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ ပုဆိုးစနဲ့ မှန်ကို သေချာ ပွတ်သုတ်နေရင်း -

“အခု မင်းတို့ ဖြစ်ခဲ့တာမှာ သူတို့က စသွားတာကို ရုတ်တရက် ဖြေရှင်းဖို့ ခက်တယ် .. ငါတို့ဘက်က တုံ့ပြန်လိုက်လို့ မှန်ကွဲသွားတဲ့ သူတို့ဘက်က သာနေပြီ .. နောက်ပြီး ကားထဲကလူတွေကို ထိခိုက်မိ သွားလား မထိခိုက်ဘူးလားဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ် ..”

“ဒီလိုကြေး ဆိုရင်.. ကျွန်တော်တို့လူလည်း ကံမကောင်းရင် ကျိုးကန်းသွားနိုင်တယ် .. သေလည်း သေနိုင်တာပဲ ဖေဖေ ..”

နေမောင်မောင် ကတော့ ချစ်သူ ကို အပြစ်တင်တာမျိုး အနည်းငယ်မျှ မပြောပေ ..

“ဒီမှာ ပြောကြဆိုကြတာတွေကို စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ ညီလေး.. ပြဿနာဖြစ်လာရင်တော့ နောက်မဖြစ်အောင် လူကြီးက ဆူးလာပဲလေ.. ကိုယ့်လူကို မဆုံးမဘဲ မြှောက်ပေးရင် လူငယ်တွေ ပိုဆိုးကုန်မှာပေါ့..”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် အားလုံးမှာလည်း ဒုက္ခများနေပါပြီ .. နောက်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ခုဝန်ခံ စရာ ရှိလို့ပါ ..”

သူ စကားစလိုက်တာနှင့် အားလုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုတွေ သူ့ဆီ ရောက်လာကြ၏။

“ကျွန်တော်က မိဘလုပ်စား ထိုင်ဖြုန်းရင်းနဲ့ အပေါင်းအသင်းများ ဆေးသုံးစွဲတဲ့အထိ ပျက်စီးခဲ့တဲ့သူပါ .. ဦးလေးနဲ့ ကားတိုက်မိခဲ့တဲ့ ညကလည်း ကျွန်တော်တို့ အပေးအယူကိစ္စတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြပြီး လုံခြုံရေး လှည့်ကင်းတွေနဲ့ တိုးလို့ ပြေးမိပြေးရာ ခွတ်ပြေးကြရင်းနဲ့ ကျွန်တော်က ဦးလေး ကားနဲ့တိုက်မိတာ ..”

သူ ပြောပြနေသမျှ ခဏ နားနေကာ .. မေးခွန်းနဲ့ ဆင်ဆင်တူတာ အားလုံးကို ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ဝင်မပြောကြဘဲ နေမောင်မောင် တို့က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။

သူတို့မျက်ဝန်းတွေမှာ ကိုယ့်ကို အထင်မြင်သွေးသွားကြသလား .. ဒေါသတွေ ဖြစ်ပေါ်နေသလား .. ဘာဆိုတာ မကြည့်တော့ဘဲ ချစ်သူက ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း ပြောနေခဲ့၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးသလဲဆိုရင် ..”

စိတ်ကူးတို့က လက်တွေ့ဆန်ဖို့ ခဲယဉ်းနေခဲ့သည်။ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောပြနိုင်မည် ထင်ခဲ့သော်လည်း အဆုံးစွန်ထိ ပွင့်လင်းဖို့ သူ့မှာ ခွန်အားမဲ့နေမှန်း ပြောမထွက် ဖြစ်နေလေ .. နားလည်လာလေ ...။

“ကျွန်တော်က သားမိုက်ပါ .. မိဘအပေါ်မှာ တောက်လျှောက် မကောင်းခဲ့တဲ့အပြင် ..”

သူ့မျက်နှာချေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသည့် လွန်လွန်း ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ တလက်လက် ဖြာနေတာကို လှမ်းကြည့်မိတော့ စိတ်က နောက်တစ်ဆင့်တက်ဖို့ သတိပေးလာခဲ့၏။

သူ ဝန်ခံတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ..။

ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်မှ သူ ရှည်ရှည်ခံခဲ့သော ..။

နောက်ထပ် လွန်လွန်း ထံ အကြည့်တစ်ခုရက် ရောက်တော့ နေမောင်မောင် က သတိထားမိပြီး ညီမဖြစ်သူကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်၏။ လူငယ် ဆွ ရင်ထဲမှာ ဘာရှိနေသလဲ ..။

“ကျွန် ဆာဂိုရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေခဲ့သလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လူဆိုးတွေနဲ့ပေါင်းပြီး မိဘအိမ်က ပစ္စည်းတွေကို သူ့များ မိုးနိုင်အောင် လမ်းပြ ကူညီသလို လုပ်ခဲ့မိတယ် ..”

“ဒါကတော့ မင်း တော်တော် မှီကဲမဲသွားပြီကွ ..”

ဦးလွန်း က ပါးစပ်တစ်လုံးကြီး အပြစ်တင်သည်။

“.. သားဆိုးသားမိုက်ဆိုတဲ့ စာဆိုထဲက သားမျိုးနဲ့ တူသွားတာ ..”

“ဖေဖေကလည်း .. သူကလည်း ဒါကို ဝန်ခံနေတာပဲဟာ ..”

နေမောင်မောင် ကတော့ ချစ်သူ မျက်နှာလေးကို မြင်စတည်းက ကိုယ့်ညီလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်မင်စိတ် ဖြစ်ခဲ့မိတာပါ ..။

“ပြောပါဦး .. ကိုယ်တို့ရေမှာ ဒါတွေ ပြောပြရတဲ့အကြောင်းက ..”

“ကျွန်တော် လူကောင်း မဟုတ်ခဲ့တာကို ပြောပြချင်တာပါ ..”

“မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က နောက်တော့ ကောင်းအောင် နေသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကယ်ပေါ့ ..”

“ဆန္ဒတော့ ရှိပါတယ် .. ကကယ် လုပ်နိုင်ဖို့ကတော့ မပြောတတ်ဘူး ..”

ဦးလွန်း က ခေါင်းခါနေပေမယ့် နေမောင်မောင် ကတော့ ဒါကို ကျေနပ်ပါသည်။ ကတိပေးရဲတိုင်းလည်း ကောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..။

“ကိုကြီးတို့ကို ပြောပြရတဲ့ နောက်အကြောင်း တစ်ခုက ..”

ချစ်သူ စကားလုပ်သွားပြီး ဦးလွန်း ကို တောင်းပန်သလို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ..။

“ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေက ရန်ဖြစ်တဲ့နေရာမှာတည်းက ထိလာခဲ့တာ ..”

“ဟင်!... ဘာ!...”

ဦးလွန်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့ နေမောင်မောင် သတိပေးသလို လက်ကို အသာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“ဆက်ပြောပါဦး ..”

“ရဲတွေကြောင့် ခြေထောက်ကျိုးနဲ့ မနားတမ်း ပြေးလာခဲ့ရလို့ ကားကို မြင်ပေမယ့် မရှောင်ခဲ့နိုင်ဘူး .. ကားအောက်ကို ပစ်စလက်ခတ်လဲသွားခဲ့လို့ ဒဏ်ရာ ပိုပြင်းသွားတာပါ .. ကားဘီးနဲ့ မကြိတ်မိပါဘူး..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုက်မိလိုက်လို့ မင်း လဲသွားတာမှီလား .. အဲဒီမှာ မင်း အထိနာသွားမှာပေါ့ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ဦးလေးရဲ့ကားကြောင့် ခြေထောက်ကျိုးရသလိုမျိုး သူများ ကြောက်လန့်နေတဲ့အပေါ်မှာ ရောသောမှိုနီးနေခဲ့တာ ကျွန်တော် ယုတ်မာသလိုဖြစ်ခဲ့မှန်း ဒီအိမ်ကလူတွေအကြောင်း နားလည်လာလေ .. ခံစားမိလေ ..၊ ကျွန်တော် မှားပါတယ် ..”

“မင်း!... ကွာ ..”

ဦးလွန်း ကတော့ ခေါင်းခါနေရတာ ပြုတ်ထွက်တော့မလား မသိ..၊ ကိုယ့်၌က ရင့်သီးရက်စက်တဲ့စကားမျိုးတွေ ပြောနေမကျခဲ့တာမှီ စိတ်တော့ တိုပေမယ့် ဘာမှလည်း ပြောလို့မထွက် ..။

ပြောထွက်သလို ပြောဆို မောင်းမဲရအောင်လည်း သူက ဝန်ချတောင်းပန်နေတာ ဖြစ်သည်။

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ မတောင်းဆိုပါဘူး .. ကိုယ့်အတွက် နေစရာ စားစရာ အဆင်ပြေချင်တာတွေကြောင့် သဘောဖြူကြတဲ့ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် မတရား ခိုလှုံနေခဲ့မိတာ .. ကျွန်တော့်အပြစ်တွေက အများကြီးပါပဲ ..”

“အဲဒါတွေက မင်းမှာလည်း တကယ် ဒဏ်ရာရှိနေတော့ ငါတို့နားလည်ပေးလို့ ရပါတယ် .. မင်း ဒီမှာ ခိုလှုံနေရတဲ့အကြောင်းက ဒဏ်ရာကြောင့် ဒါမှမဟုတ် မင်းမိဘနဲ့ မတွေ့ရဲလို့ ဘာညာဆိုရင်ပေါ့..”

နေမောင်မောင် က ချစ်သူ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မင်း ဥပဒေနဲ့မလွတ်ကင်းတဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ထားလို့ ဒီမှာ လာခိုနေတယ်ဆိုရင်တော့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော် ဆေးသုံးခဲ့ဖူးတာကလွဲရင် မကောင်းမှု ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး .. ကျွန်တော် မကောင်းလို့ ကျွန်တော့်ကို အသုံးချပြီး အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းသွားတာကလည်း ..”

အဲဒီကောင်တွေကို သူကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာခဲ့သည်။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးခဲ့ရလို့ ဖမ်းမပေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူတို့ကို မိသွားခဲ့၏။

ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ မမက်မောခဲ့ပါ ..၊ သူ့ကိုတော့ မက်မောနေတဲ့လူတွေ ရှိနေခဲ့ကြ၏။

လမ်းမှာ အုပ်စုလိုက် ပြဿနာရှာသည်။ သူတို့ကပဲ ဝင်ကယ်၏။ သူတို့ သရုပ်ဆောင်ကြတာကို မသိလောက်အောင် သူ တုံးခဲ့၏။

မကောင်းတဲ့လူတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ကာ သူတို့လိုင်းနဲ့ ပူးမိသွားတော့ အိမ်ကို မခင်တွယ်သည့်လူက ဆေးသမားဖြစ်လာခဲ့တာ သိပ်တော့ မဆန်းဘူးလို့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ အမှတ်ပေးခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်တယ်ထင်နေခဲ့ရင်း လူကို သူဌေးသား ရေလျှံတဲ့ကောင်ဆိုပြီး သူများ အသုံးချတာ ခံနေခဲ့ရသည်။

အဖြစ်သနစ်တွေအားလုံးကို ပေါင်းလိုက်တော့ သူ ဆေးသမားဘိန်းစားဖြစ်ဖို့ လက်မတင်လေးသာ လိုတော့သည်။ ကြာလာလျှင် အဇာတသတ် ဖြစ်လာဖွယ်လည်း ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာခြင်းကိုလည်း မသာယာ ..၊

သူဌေးသား ဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းကိုပါ မုန်းတီးမိပါသည်ဆိုလျှင် လွန်သွားနိုင်သလား ။

“သားရဲ့ဘဝကို ပြည့်စုံတာထက် ပိုပြီး သာအောင် ဒက်ဒီတို့က ကြိုးစားနေကြတာ ။ မင်းမာမီနဲ့ ဒက်ဒီရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သား ဘာမှ မတွေးနဲ့ ။”တဲ့ ။

“မင်းဒက်ဒီ ရှာနေတာတွေ အားလုံးကလည်း မင်းအတွက်ပဲ သား ရယ် ။ ဖအေမို့ ပိုရှာနိုင်တယ်ဆိုတာတော့ မာမီက အပြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ။ မာမီ တစ်သက်လုံး လင်ယောက်ျားကို ဘယ်ဟုန်းကမှ မှီခိုခဲ့တာ မရှိ ဘူး။ အခု သူ မရှိလို့လည်း မာမီခွန်အားတွေ မယုတ်လျော့ဘူး။ အဲဒီ တော့ မာမီကို သားလေးက နားလည်ပေးထားပါ ။ ‘သားချစ် ပန်ဂျာ’ တဲ့ ။ သားကို မာမီ ချစ်လို့ သားနှောင်ရေးအတွက် ရှာဖွေနေတာပါ” တဲ့ ။ မာမီကလည်း သူ့အမုန်တရားနဲ့ သူ ။

မီးရောင်အောက်က မျက်နှာတွေကို မေ့လျော့ကာ မာမီနဲ့ ဒက်ဒီ စကားတွေကို သတိရရင်း မျက်နှာတွေကိုပါ သတိရမိသည်။ လှမ်းနေ တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်နေ၏။

ဒီည သူ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးကို သူ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ ခွင့်လွှတ်ဟာ တွေ ။ ဒေါသတွေကို သူ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ နေရာမှ ထထွက်လာ ခဲ့သည်။

မျက်မှောင်လေးကုတ်၍ စိုက်ကြည့်နေသည့် သူမဆီကို တစ်မျက် တော့ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ခြေလှမ်းတွေက အိပ်ခန်းဆီသို့ ။

အခန်း (၂၇)

သူ ဘာလုပ်သွားတာလဲ ။
အပြစ် ဝန်ခံကယ်ဆိုပြီး မိသားစုက ခွင့်လွှတ်ဖို့ကို မတောင်းဆို။ ဒီလူတွေဆီက နွေးထွေးဖို့ကိုလည်း မျှော်လင့်ထားပုံ မရ ။

ပြီးတော့ နောက်နေ့တော့မှာ ဘယ်လို ဆက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြ ချာလဲ ။

“ဒီကောင်လေးက ဘာလဲ ။ တောင်းပန်တာလား ။ မာနပြတာ လား ။” တဲ့ ။

ဖေဖေက ခပ်မဲ့မဲ့ ရေရွတ်နေခဲ့၏။

‘ငါ ဒီလို လိမ်ညှာပြီးနေခဲ့တာ ဘာဖြစ်လဲ’ ဆိုတာမျိုး ဂရုမစိုက် တာကို တမင်ပြတာနဲ့လည်း တူသည် တဲ့ ။

ကိုကြီးကတော့ လူငယ်မို့ အပြောမတတ်တာပါလို့ ပြောပြောရှာ သည်။

ပြီးတော့ ဘာတွေ ပြောနေနေ ဘယ်တော့မှ သူ့အကြောင်း မပါ ခဲ့ပေ ...

ဘယ်မှာ နေထိုင်သည် ... မိဘက ဘယ်သူ ... ဘယ်လိုအခြေအနေ ဆိုတာလည်း မပါ ...။

ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပေမယ့် လွန်လွန်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ ခဲ့၏။ ဘယ်လူး ညာလိုမိနှင့် နောက်ဆုံး ရေအိမ်သွားဖို့ အပြင်ထွက် လိုက်မိလျှင် ...

“လွန်လွန်း ..”

“ဟင်! ... ချစ်သူ ..”

“ခဏလေး ..”

မီးဖိုခန်းကအထွက်မှာ ချစ်သူ က စောင့်နေကာ သူမ မငြင်းနိုင် အောင် လက်ကို ဆွဲထားကာ ...

“စကားပြောချင်လို့ ..”

နောက်ဖေး စတိုဆောင် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထိ သူမကို ခေါ်လာ ချိ ...

“ဆောရီးကွာ .. ကိုယ်က မင်းကို ခေါ်လာပေမယ့် မင်းကို မှီနေရ တယ် ..”

“ရှင် အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ .. ဒီမှာ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြော နေတာ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားရင် ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ..”

“အင်းပါ .. ကိုယ် မင်းကို မေးချင်လို့ ..”

“အို .. ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ..”

ချစ်သူ က ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲလှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ငုံ့ငိုး ကြည့်ကာ ...

“ကိုယ့်ကို လူလိမ် လူညာဆိုပြီး အထင်သေးနေပြီလား ..”

မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ နောက်ဖေး တရုတ်ကပ်မှန်ချပ်ကနေ ညူချားရဲ့ နောက်ဖေးမီးရောင် ထိုးနေသော အလင်းရောင် မှန်ပျဉ်က ဘာကိုမှ မသဲကွဲ ...။

“ကိုယ့်ကို ဖြေစမ်းပါ .. ကိုယ် ဒီကို ရောက်လာတည်းက မင်း ကိုယ့်ကို လူလိမ်လို့ စွပ်စွဲခဲ့သေးတယ် .. မနေ့တစ်နေ့ကထိလည်း ကိုယ် ကို ရန်ဖြစ်နေရတုန်းပဲ .. ဒါပေမယ့် ကိုယ် မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မုန်းခဲ့ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က သေချာတယ် ..”

ဒီကရော မုန်းလှပါတယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ ...။ လူကောင်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ အပြစ်တွေ ဝန်ခံနေတုန်းကတောင် ...

ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့ ကိုကြီးတို့ ကျေနပ်လောက်အောင် သူ ဒီထက် ပိုပြီး ရှင်းပြစေချင်မိသည်။ ဖေဖေတို့နဲ့ ရှိရင်းစွဲအတိုင်းပဲ ဆက်လက် စင်ခင်းသွားစေချင်၏။

ဒါတွေက တစ်ဦးက စေတာနာ တစ်ဦးက မေတ္တာပဲ မဟုတ်ဘူး ...။

သူ့ဘက်က မာကျောကျော ခပ်ကင်းကင်း နေတာတွေကိုသာ ကြည့်မရခဲ့ပေမယ့် ...

“လွန်လွန်း ဖြေပေ ..”

“ရှင် ဘယ်လိုလူဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်ထိ အတူတူ နေနိုင်ခဲ့ကြတာက မှားတီးနေကြလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ရှင် နားလည်ပေါ့ ..”

“အဲဒါ နားလည်တယ် .. ဒါပေမယ့် တစ်မိသားစုလုံးနဲ့ ပြေလည်ခဲ့ မချီး မဟုတ်ဘဲ မင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဆက်ဆံရေးကိုပဲ နှစ်ဖက် အရ သိချင်တာ ..”

“မပြောတတ်တော့ဘူး ချစ်သူ .. လွန်လွန်း ရှင်ကို မမုန်းဘူး .. ငါ့ထိခံတာညာတာတွေကို အပြစ်ယူသင့် မယူသင့်ကိစ္စတွေကလည်း

လွန်လွန်း ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ - ကိုကြီးတို့ကို ရှင် ရှင်းပြပြီးပြီ .. အဲဒါ ခွင့်လွှတ် မလွှတ် ဆိုတာရော ရှင် ဂရုစိုက်လို့လား ..

“မင်း ခွင့်လွှတ် မလွှတ်ကိုတော့ ကိုယ် သိချင်တယ် ..”

“အဲဒါ လွန်လွန်း နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ ..”

“ဆိုင်တယ် .. ကိုယ်က ဆိုင်ချင်တာ .. ဒါပေမယ့် မင်းကို ဘာ ကိုယ် မမေးပါဘူး .. ကိုယ့်ကို ဟိုအရင် တွေ့စတုန်းကထက် ပို အကင်သေးသွားသလား .. ဒါမှမဟုတ် ပိုရင်းနှီးခဲ့သလား .. ကိုယ့် မင်း ..”

“ဖယ်ပေးပါ ..”

ပရုံးမှာ ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တွေကို ဖယ်ချပစ်မိသည်။ ဒါပေမယ့် ချစ်သူ က ပို၍ ဖိဆုပ်ထားကာ ..

“မပြောချင် နေကွာ .. ဒါပေမယ့် ကိုယ့် ခံစားချက်ကိုတော့ ပြော ခွင့်ပြုပါ .. ကိုယ် အခု ပြောဖို့မလိုဘူးလို့ သတ်မှတ်ပြီး ဘယ်တော့မှ ပြောဖြစ်မယ် မထင်တဲ့ ဝန်ခံ တောင်းပန်စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့တာ မင်းကြောင့် ..”

သူ့မျက်နှာ ပို၍လိုက်တော့ နှုတ်ဖျားက လေငွေ့နွေးနွေးတို့ နှိပ်ခတ်လာသည့် နဖူးပြင်ကနေ လွန်လွန်း ရပ်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်ထွက်လာ၏။

“ကိုယ် ဆိုးခဲ့တာတွေကို သတိရပြီး ပြန်ကောင်းလာဖို့ လွယ်ကူမလားလို့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ စဖြစ်လာခဲ့တာလည်း မင်းကြောင့်ပဲ .. ကိုယ့် မင်းကို ..”

“ဒုန်း ..”

“ဘာလဲဟ .. နာလိုက်တာ .. ဒီ ခုံစုတ် .. ပြောပြတာကို မမြင်ဘူး ..”

ဟင်!

ပိုလိအောင်ဒင်ကြီး ရဲ့ အိပ်မှန်စုံမွှားသံကြောင့် လွန်လွန်း လန့်ဖျပ်သွားသည်။

သူ့လက်တွေကို ဖယ်ချပစ်လိုက်ကာ ထွက်ပြေးဖို့ ခြေလှမ်းပြင် ဆိုက်တာနှင့် ချစ်သူ က သူမကိုယ်လေးကို နောက်ကနေ ဆွဲဖက်ထားလိုက်ကာ ..

“မင်း ထွက်သွားမှ ပက်ပင်းတိုးလိမ့်မယ် ..”

“အဲဒါက .. ရှင် နော် ..”

ချစ်စကား မဆိုဘဲ အနမ်းတို့ နွေးသိမ်စွာ ဖြာဆင်းလာခဲ့သည်။ အသိစိတ်တို့က ငြင်းဆန်နေပေမယ့် သူမ ခွန်အားမဲ့နေခဲ့တာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ..

မှောင်နဲ့မည်းမည်းမှာပေမယ့် မျက်လုံးတွေကို ဖိမိတ်ထားမိကာ လွန်လွန်း ထမင်းလုံးဟန္တေ့ မက်လေသည်။ ရင်ခုန်သံချင်း မတူတာကတော့ ..

အခန်း (၂၈)

“သူ့ကို ဝယ်ပေးထားတဲ့ အဝတ်စားတွေတောင် ထားခဲ့ဖူးတယ်ကိုမောင် ..”

“ငါ ထင်ပါတယ် .. ညတည်းက စကားတွေ ထူးထူးခြားခြား လာပြောနေတာ တစ်ခုခုပဲလို့ ..”

“ခြေထောက်ကလည်း နာနေသေးတော့ တွေးတာ တွေးမိတာ ခင် အဲလိုတော့ မထင်ဘူး ..”

မနက်စာ ထမင်းပိုင်းမှာပဲ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောနေမိကြတာ ဘာတစ်ခုခုမှ ဝင်မမေးဘဲ နားထောင်လိုက် .. ပြန်ငုံ့သွားပြီး ထမင်း

ကြော်စားလိုက်နှင့် လွန်လွန်း ကို သူတို့ သတိထားမိသွားကြသလိုပဲ ..

နေ့ဆောင်မောင် က မသိမသာ မေးဆတ်ပြတော့ မာလာ က မသိမသာ ညိတ်ပြီး အသာနေဖို့ မျက်ရိပ်ပြ၏။ ဦးလွန်း ကတော့ လူကြီးပီပီ ဘာပဲ နေကာ ...

“အငယ်ကောင် ဒီနေ့ ပြန်ပြောင်းလာတော့မယ်မို့လား .. သူ့အခန်းကို ရှင်းထားလိုက်ဦး .. ပြီးသွားတဲ့ကိစ္စတွေက ဘာပဲဖြစ်နေနေ အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ သဘောထား ..”

မစာမနာ ပြောကြကြေးဆို ဒါက ကျေနပ်စရာသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်က မိသားစုအတွက်တောင် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ဖြစ်နေခဲ့ရတာ သူ့မိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ကို ညအိပ် ရက်ရှည်ထားရတာ ဘယ်အထိ မစိုးရိမ်ဘဲ နေမလဲ ..။

သူ့ခြေထောက်ကို ထိထိရောက်ရောက်လည်း ကုမပေးနိုင်ခဲ့သလို အေးရုံတင်ထားဖို့လည်း မရ ..။ သူ အိမ်မပြန်ရဲဘူးဆိုတာကလည်း အိမ်ထဲမှာ အတွက် ကံဆိုး ကံကောင်း ဒွန်တွဲနေခဲ့သည်။

ဒါတွေကြောင့်သာ မဟုတ်လျှင် ချစ်ရသူ ဆိုသည့် ကောင်လေးကို အိမ်မှာ ခေါ်ထားမိမှာ မဟုတ်ပေ ..။ ဒါနဲ့တောင်မှ စမ်းသပ်ခတွေ့ ..။ အဆိုးဝါးခတွေ့ သူတို့ ကုန်လိုက်ရတာ နည်းလို့လား ..။

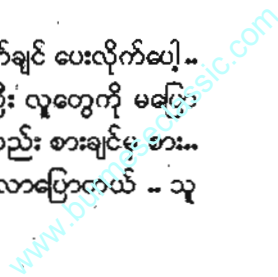
ခုပဲ ကားကို ဘော်ဒီရုံ ပို့ထားရသည်။ ပတ်တီးစည်း ဆေးမှုတ်ရ တွေ့ တွက်ကြည့်တော့ မဖြစ်မနေ ကုန်ရမှာက သိန်းကျော် ..။

လူငယ်တွေကတော့ မဟုတ်မခံ ဇတ်ဇော်ကြတာမျိုးကို ကျေနပ် ကြပေမယ့် သူ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ခဲ့ ..။

“ဒီမနက် ဘော်ဒီရုံမှာပဲ အချိန်ကုန်မယ်ထင်တယ်.. အငယ်ကောင့် အခန်းကို ..”

“ဦးလေးက သူ ရှင်းမယ်တဲ့ အဖေ .. ချစ်သူ ထားခဲ့တဲ့ စပို့ရှပ် ကို သူ့ အရမ်း သဘောကျနေတာ ..”

“အေးလေ .. ဝတ်မှ မဝတ်ထားဘဲ သူ ယူဝတ်ချင် ပေးလိုက်ပေါ့ ..။ အဲလိုကောင်လေးလဲ မသိဘူး .. ဒီအိမ်မှာနေပြီး လူတွေကို မပြော နေလိုလို .. မဆက်ဆံချင်လိုလို ..။ ကျွေးတာလည်း စားချင်မှ စား ..။ အားလည်း ယူမဝတ် .. ညက စကားတွေသာ လာပြောတယ် .. သူ

လူစိုက်ဆိုတာ ကြားသွားသလိုပဲ .. မိဘ နေရပ်လိပ်စာ ဘာတစ်ခု ပြောလို့လဲ ..

“ဖေဖေရာ .. ကြားပါ လိမ်ညာကြတဲ့လူတွေနဲ့စာရင် အဲဒီလိုလူတွေပိုခင်ဖို့ မကောင်းဘူးလား ..”

“အေးပါ .. မင်းတို့ပဲ ခင်ကြပါ .. သူ့ခမျာ သွားလည်း သွားပါပြီ- ပစ္စည်းတွေ သူခိုးနဲ့ပေါင်းပြီး ခိုးရောင်း ခိုးထုတ်ထားတော့ မိဘတွေလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး .. ခြေဆောက်က မအောင်း .. လက်ကြောက မတင်းတာနဲ့ ဘာသွားလုပ်စားမလဲ ..”

“ချစ်သူ က လက်ကြောမတင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဟင်! ..”

ဦးလွန်း နှုတ်ခမ်းလွှာထဲ ရောက်နေပြီးသည့် ပေါင်မုန့်ချစ်လေးက အပြင်ကို အော်တိုမစ်တစ် ပြန်ထွက်လာ၏။ လက်သည် ပေါင်မုန့်ကို ကိုင်ထားရင်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ချစ်ခြင်းသို့ ရောက်လျက် ...

“ငါ့သမီး ပြောလိုက်တာလားလို့ ..”

ပြန်မေးလိုက်မှ လွန်လွန်း မျက်နှာလေး နီမြန်းသွားကာ ...

“မဟုတ် .. ဟိုလေ .. လွန်လွန်း က လူ့ကို သနားလို့ပါ ..”

“ဟေ .. ဘယ်တုန်းက သူ့လူ ဖြစ်သွားတာလဲ .. အစတုန်းကတော့ မကည့်ကြဘဲနဲ့ ..”

“ဒီလိုပဲ အဖေ .. နီးတကျွန်ကျက် ပေးတသက်သက် တဲ့ .. အမရှိတော့မှ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာတွေ ပေါ်လာတာ နေမှာပေါ့ ..”

“မင်းညီမ ဟုတ်ရဲ့လား ခင် ရယ် .. ငိုတောင် ငိုတော့မလား .. ကြည့်ပါဦး .. မျက်နှာကြီးကို ..”

“ကိုကြီး နော် ..”

လွန်လွန်း မျက်နှာ ဘယ်လိုမှ မထားဖုတ်တော့ဘဲ နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားလျှင် ...

“ဟာ .. ကြည့်စမ်း ..”

ပျော်စေ ပျက်စေ ရယ်မောနေသည့် နေမောင်မောင် စကားသံတွေ ဦးလွန်း မျက်နှာပေါ်က သံသယတွေကို ချေဖျောက်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ ...

“ဒီကောင်မလေး .. ဘယ်လို ..”

လက်ညှိုးထိုး ပြောရင်း နေမောင်မောင် ကို ကြည့်ကာ ...

“နေမောင်မောင် .. မင်းညီမ ..”

“ထားလိုက်ပါ ဖေဖေရာ ..”

“ဘာ! .. ကွ ..”

“ဪ .. ဖေဖေကလည်း .. မထားလိုက်ဘူးဆိုရင် မောင်းလေး သူ့ပုတ်ပြီး ကိုကြီးတို့ ပြန်ရှာခေါ်ပေးပါမယ်လို့ ကတိတွေပေးပြီး ရောလေး ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါ ပြောတာက ချစ်သူ နဲ့ သူတို့ချင်း ..”

“အဖေရယ် .. အိုးချင်းထားတော့ အိုးချင်းထိ .. ကြီးချင်းထားတော့ ကြီးချင်း ငြိတယ်တဲ့ .. လူငယ်တွေဆိုတာ ဖြစ်တတ်ပါတယ် ..”

မာလာ က ဦးလွန်း စိတ်မြေဖျောက်နိုင်အောင် ရှင်းပြနေရတာ ...

“အခု ချစ်သူ ကလည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းလူမျိုး မဟုတ်ဘူး .. လေးကလည်း နေတတ်ထိုင်တတ်တော့ အတူတူ နေကြပေမယ့်

ထားခဲ့ကြတာပဲ .. အဲဒါလေးကိုပဲ ညီမလေးကို ချီးကျူးရမှာ ..”

“ဒါပေမယ့် သမီး ပြောသလို သူတို့ မကလောက်ဘူး ထင်တယ် .. သောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာမျှနေကြရင် ..”

“အဲဒီအဆင့်ထိ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး .. ခင် သိပါတယ် အဖေရဲ့ မပု .. ညီမလေးက ခင် ကို သူ့အစ်မကြီးလိုပဲ အားလုံး ဘာမှ ကွယ်

ခဲ့ဖူးတာ မရှိဘူး .. အဖေ စိတ်ပပုပါနဲ့ ..”

“ကိုယ်ကတော့ မပုပါဘူး ပြီးသွားပြီဥစ္စာ .. သူတို့ ချစ်နေကြရင်

လည်း လွမ်းကြပေတော့ပဲ ..”

ဦးလွန်း ကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သဘောထားနိုင်ပုံ မပေါ် =
“ခက်တယ် ..”

“လွယ်မယောင်နဲ့ ခက် .. တိမ်မယောင်နဲ့ နက်တယ်နော်.. ဟဲ့-
ဟဲ့ .. ဝိုလ်အောင်ဒင် တို့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ .. ဒီမှာလေ .. မမြဝင်
အတွက် .. ဟက် .. ဟက် .. ဟက် ...”

ဝိုလ်အောင်ဒင် က စားပွဲခုံနားကို လွှားခနဲ ခုန်တိုးလိုက်ကာ
စားပွဲပေါ်ကို ချပ်ခနဲ အပုံလိုက် ချပေးလိုက်တာ ဆွဲကြိုးလေး ..

“ဟာ!... ဒါ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဒါ .. ချစ်သူ ရဲ့ ဘတ်ကြိုးလေးပဲ ..”

“ဟုတ်သဗျာ ..”

“ကိုအောင်ဒင် က ..”

“သူ့အခန်းထဲမှာ ..”

“ဘယ်လို တွေ့တာလဲ ကိုအောင်ဒင် .. ပြောပါဦး .. မှေကျန်
တာလား .. ပြုတ်ကျ ကျန်ခဲ့တာလား ..”

“နေလွန်း ရဲ့ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ဒီတိုင်း ပုံထားတာ ..”

အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရတာက ဆွဲကြိုးရဲ့ အလေးချိန်
ပေါ့ပေါ့ရွတ်ရွတ်လေး မဟုတ်ပေ .. ဒါကို ရောင်းပေးပါ ပြော
တည်းက ကိုင်ကြည့်ထားလို့ သိနေသည်။

ဘာဖြစ်လို့ ထားပစ်ခဲ့တာလဲ ..

ထိုအဖြေကို ဘယ်သူမှ မသိကြပေမယ့် သိမ်းဆည်းရသည့်တာထက်
ရှိသည့် မာလာ လက်ထဲပဲ ရောက်လာခဲ့၏။

“လွန်လွန်း ..”

“ဟင် ..”

“အဖေကတော့ တကယ် လူကဲခတ်တော်တယ် သိလား.. ချစ်သူ
ကို ဝေဖန်ပြသွားလိုက်တာများ တန်းခနဲပဲ နော် .. ချစ်သူ့ အမေတောင်
သူ့သားကို အဖေလို သိနေပါ့မလားပဲ ..”

ပြောပြီး မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်တော့ လွန်လွန်း မျက်နှာလေး
က ပြိုင်ပြိုင်မှုကို တွန့်ကုတ်နေသည့် မျက်ခုံးတန်းလေးတွေမှာ မြင်နေရ
၏။ မာလာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးယောင်သမ်းသွားပြီး ...

“ဒါပေမယ့် မမခင် ကတော့ ချစ်သူ ကို အဲဒီလိုလူလို့ မထင်ပါ
ဘူး .. ကောင်လေးက ချောချောသန့်သန့်လေးရယ် .. ပြီးတော့ သူ ဒီ
လောက် ဆိုးနေမှဖြင့် တို့အိမ်မှာ ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်ဖို့
မလွယ်ဘူး .. သူက ဒီအိမ်ကလူတွေကို သဘောကျပါတယ်လို့တောင်
ပြောသွားလိုက်သေးတယ် .. တစ်ခုခု ဆိုးဆိုးရွားရွားလည်း ဘာမှ ဒုက္ခ
ပေးသွားတာ မဟုတ်ဘူးလေ ..”

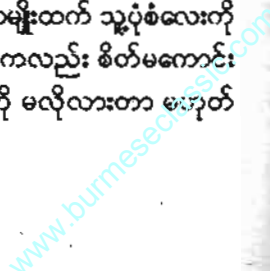
“ချစ်သူ က နေပုံထိုင်ပုံက ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်တာပါ မမခင်
ဇယ် .. မနေတတ်တာပါ .. သူ့စိတ်ရင်းက မဆိုးပါဘူး ..”

လွန်လွန်း ရဲ့ စကားသံလေးက နူးညံ့ လွမ်းဆွတ်ခြင်းတွေနဲ့ပါ
ထား ..

ဘုရားပန်းလဲနေရင်း ညှိုးရော်နေသည့် မျက်နှာလေးကို မာလာ
က မပြတ်တမ်း အကဲခတ်နေခဲ့၏။ ဆွဲကြိုးလေး ထားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို
ပြောပြတုန်းကလည်း သူမ မျက်နှာလေးက ငိုတော့မယ့်အတိုင်း ..

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ .. ကိုမောင် ကလည်း ချစ်သူ ကို နားလည်
ခါတယ်.. လူငယ်တစ်ယောက်ကို နားလည်တာမျိုးထက် သူ့ပုံစံလေးကို
ဒဲ နားလည်ပေးတာမျိုးပေါ့ .. ဒါပေမယ့် အဖေကလည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေတာ သိသာပါတယ် .. သူက ချစ်သူ ကို မလိုလားတာ မဟုတ်
ဘူး .. သူ့သမီးလေးကို မဟုတ်မဟတ် ..”

“အို .. သူ အဲဒီလို မလုပ်ပါဘူး ..”

“ဟင်!...”

“လွန်လွန်း တို့က ရိုးရိုးသားသားပါ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ..”

မာလာ က ပြုံးနေကာ လွန်လွန်း ပြန်ချလိုက်သည့် သစ္စာပန်းခိုင်လေးကို အိုးထဲ အသာပြန်ထည့်ပေး၏။ ဒါလည်း လွန်လွန်း သတိမထားမိပါ။

သန့်စင် ဆေးကြောပြီးသည့် ပန်းတွေကို ဟိုဘက်တိုး .. ဒီဘက်တိုး လုပ်နေပြီးမှ ပန်းအိုးထဲ ထည့်တော့ တစ်ခိုင်နဲ့တစ်ခိုင် နေရာပြင်လို့ မပြီးနိုင် ..

ထည့်ပြီးတော့မှ ပြန်ဖယ်ချလိုချင် .. ပြီးတော့ စွန့်ထားပြီးသည့်ပန်းတွေကို ပြန်ကိုင်လို့ ကိုင် ..

မာလာ က ပန်းဟောင်းတွေကို လွန်လွန်း ပြန်မကိုင်မိအောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ တွန်းထားလိုက်ကာ ပန်းအသစ်တွေကို သူမ လက်ချသည့်ရှေ့မှာ ကပ်ပေး၏။

ထိုပြင် သူမ မှားယွင်းနေတာတွေကို ပြန်ဆွဲချ ပြန်ထည့် လုပ်ပေးနေလျှင် .. ကြာတော့ လွန်လွန်း သတိထားမိသွား၏။

ဖျတ်မနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မာလာ့ မျက်နှာက အပြုံးနှင့် ပက်ပင်းတိုးကာ ...

“လွန်လွန်း သိပါတယ် မမခင် ရဲ့ .. ဖတ်ပါ .. ပန်းဆောင်းတွေက အရမ်းလန်းနေသေးလို့ နဲ့မြောပြီး ပြန်ကိုင်မိနေတာပါ ..”

“အဟွန်း .. ဟုတ်လား .. မမခင် ကလည်း မမခင် ခဏ ခဏ အဲလို ယောင်တတ်လို့ ငါ့ညီမ ယောင်နေတာလားလို့ပါ ..”

“ဘာလို့ လွန်လွန်း က ယောင်ရမှာလဲ ..”

“အင်းလေ .. မမခင် ကတော့ လွန်လွန်း နဲ့ ချစ်သူ တို့ကို ခင်ခင် ရင်းနှီးလာမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ .. နုတော့ ဒီတိုင်းနဲ့ပဲ သူက ထွက်သွားတာ

ဆို .. ဘော်တော် ဘဝင်မြင့်တဲ့ ကောင်လေး နော် .. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘဝင်မြင့်တတ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး ..”

“ဘဝင် မမြင့်ပါဘူး .. အဲဒီညက လွန်လွန်း ကို သူ စကားလာပြောသားပဲ ..”

“ဟင်.. ဟုတ်လား.. ပြောပါဦး ဘာတွေ ပြောသွားတာလဲ.. မမခင်တော့ ဒီကောင်လေး တစ်ယောက်ယောက်အပေါ်မှာ မကျေနပ်မှုတစ်ခုခု ရှိကိုရှိသွားမှာလို့ တွက်ထားတာ .. ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်လေ.. သူက ညီမလေးကိုတော့ နှုတ်ဆက်သွားတယ်ပေါ့ .. ဘာတွေပြောခဲ့လဲ ဟင်..”

လွန်လွန်း က သက်ပြင်းလေး ချကာ ပန်းလဲခြင်းကိစ္စကို မာလာ့ သက်ထဲ ဝကွက်အပ်လိုက်သလို လက်ဖဝါးလေး နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ခါရင်း ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

“နှုတ်ဆက်တာ မဟုတ်ပါဘူး မမခင် ရယ် .. သူ ထွက်သွားမယ် ဆိုတော့ မပြောဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောနေတာ ..”

“လျှောက်ပြောနေတယ် ဆိုတာက ..”

“ဟို ..”

လက်ချောင်းလေးတွေချင်း လုံးချေနေကာ စကားကုံး စီနေတာ သား .. ပြောဖို့ မပြောဖို့ ပြေးလွှား ရွေးဖယ်နေတာလားတော့ မသိ .. အထကြာမှ ...

“သူက လွန်လွန်း ကို ရည်းစားစကား ပြောမလို့ ထင်တယ် ..”

“ဟုတ်လား .. ဘယ်လို စကားမျိုး ပြောလို့လဲ .. ပြောပြပါဦး..”

စိတ်ထဲမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပေမယ့် ပြောမယ့်စကားတွေ မျက်ပြန်ဆုတ်သွားမှာ စိုးသဖြင့် မာလာ က မထူးဆန်းသည့်လေသံမျိုး ထင်ဖမ်းကာ ...

“မမခင် က ဒီလိုဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ တွက်ပြီးသားပါ .. အဲဒီမယ့် ထွက်သွားခါနီးမှ ပြောသွားတယ်ဆိုတော့ အဲဒါဟယ် .. အတူ

တူရှိနေတုန်းမှာ ဖွင့်ပြောမှ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရမှာပေါ့ .. မဟုတ်ဘူးလား..”

“သူ ဘာတွေပြောမှန်းလည်း မသိပါဘူး .. ချစ်တယ်လို့ဖြင့် မပြောဘဲနဲ့ .. အဲ့ဒီလို ပြောတာမျိုးတွေနဲ့ လွန်လွန်း ကို ..”

“ဟင်!... လွန်လွန်း ကို သူ ဘာပြောသွားလို့လဲ ..”

ပါးစို့လေးတွေ နီမြန်းလာတာကို မြင်လိုက်တည်းက မာလာ သဘောပေါက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ လူငယ်တွေ ဒီလောက်ထိ နီးစပ်သွားခဲ့တာကို တအံ့တဩကြီး ဖြစ်နေမိပေမယ့် ..

“ဧကန္တတော့ .. ငါ့ညီမကို အကြင်နာတွေ ပေးသွားခဲ့တယ် .. ဟုတ်လား ..”

“မမခင် ကလည်း ..”

“ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်ပေါ့ .. မမခင် ကလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါကွာ .. ဒီလောက်တော့ နှပ်ပါတယ် .. ဒါမျိုးဆိုတာကလည်း ပြောဖော်ပြောဖက်ရှိမှ .. မဟုတ်ရင် စိတ်လှုပ်ရှားကျန်ခဲ့တာက မပြောဘူး သိလား ..”

“အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာလဲ ဟင် ..”

ဘုရားရေ!...

ဟုတ်နေပြီမှန်း သိလိုက်ကာ မာလာ မသိမသာ တံတွေးမျိုးမိ၏။ လွန်လွန်ကျူးကျူးတွေများ ဖြစ်ထွက်သွားခဲ့သလားလို့ တွေးမိကာ မျက်နှာကို ဟန်ဆောင်ပြုံးရယ်ဖို့တောင် ရုတ်တရက် ခဲယဉ်းနေလျက် ..

“ဟိုလေ.. တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးတဲ့လူဆိုရင် ပိုသိသာတယ်.. ဒါကိုပဲ တွေးပြီး ချောင်ကုပ်ချင်နေတာမျိုး.. ဘေးလူ အကဲခတ်ရ လွယ်တာပေါ့ ..”

“လွန်လွန်း ကို ဖေဖေတို့ ဘာပြောလို့လဲ ..”

“မပြောပါဘူး .. မမခင် ကတော့ မိန်းမသားချင်းလည်း ဖြစ် .. ငါ့ညီမကို အမြဲတမ်း အနီးကပ် နေလာခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ ရိပ်မိတာပေါ့..”

ဒါနဲ့ ပြောပြပါဦး .. အဲဒီညကမှ သူ လာပြောတာဆိုတော့ ဘယ်မှာလဲ ဟင် .. မမခင် တို့ အားလုံး မသိတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ..”

“ည သန်းခေါင်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး ..”

“အင်း .. ဘယ်နားမှာလဲ ..”

“နောက်ဖေးက အဆောင်ပိုလေးထဲမှာ ..”

“ဟယ်!...”

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဪ .. ဘာ!... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး .. မီးမရှိ ဘာမရှိ ရှုပ်ပွနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ ..”

“အခန်းတံခါးဝနားမှာပဲ လူကွယ်ရုံလေး ရပ်ပြောကြတာပါ .. အထဲမှာ ထိုင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ ..”

တော်ပါပေသေး၏။

“ဟုတ်လား .. သူက ချစ်တယ်လို့လည်း မပြောဘဲနဲ့ဆိုတော့ .. ဘာတွေ ပြောသွားလို့လဲ .. တကယ်လို့ ချစ်တယ်ပြောရင်တော့ ညီမလေးက ပြန်ချစ်မယ်ပေါ့ ..”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် သူ့စကားက ဟိုရောက်တော့မလို ဒီရောက်တော့မလိုနဲ့လေ .. နှုတ်ဆက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး.. ချစ်တယ် .. မချစ်ဘူးဆိုတာလည်း မပါဘူး .. သူ့ကို လွန်လွန်း က ဟိုအရင်ကထက် ပိုပြီး အထင်သေးသွားပြီလား တဲ့ ..”

“ညီမလေးက ဘယ်လို ဖြေလိုက်လဲ ..”

“သေးမှ မသေးတာ .. သူ့စကားတွေ တင်တင်စီးစီး ပြောလာရင် သာ စိတ်တိုတာ .. သူ့ပုံစံကလည်း မုန်းစရာကြီး ဥစ္စာ ..”

မာလာ က ပြုံးလိုက်ရင်း ..

“ဒါပေမယ့် သူက ချောတယ်လေ .. ညီမလေးကတော့ မသိစိတ်ထဲမှာ သဘောကျနေခဲ့တယ် မို့လား ..”

“မမခင် ကလည်း ..”

“ဖိုးကွယ်မနေနဲ့.. သူ့ကို လက်ခံနိုင်လို့သာ ရည်းစားစကား မပြောဘဲ နမ်းသွားတာကို ..”

“အဲ့ဒါ မဟုတ်ဘူး .. ဝိုလ်အောင်ဒင်ကြီး ကြောင့် ..”

လွန်လွန်း ပြန်ပြောပြရင်း ပြန်ရှက်နေတာကို ကြည့်ကာ မာလာက ရယ်လိုက်၏။ ဒီလောက်ထိ သိလိုက်ရပြီမို့ စိတ်ထဲမှာလည်း ဘဝင်ကျသွားမိသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ .. ဒါပေမယ့် ဧည့်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် ပြန်သွားမှာပဲလေ .. ခုလည်း သဘာဝအတိုင်း ဧည့်သည်က ပြန်သွားပြီ .. ဒါကို တမ်းတနေရင် ကိုယ်ပဲ ခံစားရမှာ ..၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်လေးက စိတ်ဓာတ်ခက်တန်မယ့်သဘော ရှိတယ် .. ဆေးသုံးဖူးတယ်ဆိုတာလည်း ဒါကို အစရှိနေပြီဆိုတော့ နောက် ပြန်သုံးဖြစ်ဖို့က မမဲယဉ်းတော့ဘူး .. သူ့ကို ကြက်ခြေခတ်လိုက်ပါ ညီမလေး ရယ် ..”

“ဒါနဲ့ မမခင် က ပြောတော့ .. ဒီကောင်လေးက ချောချောသန့်သန့်လေးရယ် .. ဒီလောက် မဆိုးနိုင်ပါဘူး ဆို ..”

“ဒါက သူ့ရုပ်ရည်လေးကို ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းရတာလေ .. ခင်မင်ရလက်ပြ နှုတ်ဆက်ရုံလောက်ဆိုရင်တော့ ရင်နှီးခင်မင်ထိုက်တာပေါ့.. သူ့ကို လူဆိုးဆိုပြီး ဖယ်ထားရမယ့်စာရင်းထဲမှာ မပါပါဘူး .. ငါ့ညီမနဲ့ ဟိုလိုဒီလို ငြိတွယ်လာတော့ ဒီမိလားစုဝင်ဖြစ်ဖို့ နီးစပ်လာပြီ .. ဒီလူထုဆန်ခါတင် ရွေးရတော့မှာ ..”

မျက်နှာပြင်မှာ စီမံခန့်ခွဲမှုတွေနှင့် ခံခံညားညား ဖြစ်သွားသည့် မာလာ မျက်နှာကို လွန်လွန်း က သေချာကြည့်နေ၏။

ခုနက ဖော်ရွေလိုက်လျောချင်နေသည့် အပြုံးတွေ ဘယ်ရောင်သွားပြီလဲလို့ တစ်စုံစိမ့် တွေးရင်း နားလည်လာသလို ရှိကာ ...

“ဟွန်း .. မမခင် လည်တယ်နော် ..”

“ဟင်!.. ဘာကိုလဲ ..”

“သူများဆီက စကားတွေ ကုန်စင်အောင် သိရဖို့ အမျိုးမျိုး နှိုက်ထုတ်တတ်တယ် ..”

“အံ့မယ် .. မဟုတ်ရပါဘူး နော် ..”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ .. သိရပြီလည်း ဆိုရော .. မျက်နှာကြီးက တစ်မျိုး ..”

“မြတ် .. ကဲ ...”

မာလာ ရယ်နေတော့ ဆော့သမပါသည့် လွန်လွန်း ရဲ့ မျက်စောင်းလေး လွင့်ပျံ ထွက်လာကာ ...

“သွား .. နောက် မပြောပြတော့ဘူး ..”

နေရာမှ ထထွက်လာခဲ့ရင်း မမခင် ရယ်နေတာကို ကြားကာ သူမပါ လိုက်ရယ်မိသည်။ မမခင် ဒီတိုင်းပဲ အမြဲလုပ်တတ်တာ သိသိနဲ့ သူမချည်းပဲ အမြဲတမ်း ခံခဲ့ရသည်။

အပြင်မှာ ရန်ဖြစ်လာတာ .. ဝိုလ်အောင်ဒင်ကြီး နဲ့ ပူးပေါင်းရှုပ်ပွေ့ရင်း တစ်ခုခု ဒုက္ခများပြီး မျှီသိပ် ဖိုးကွယ်ထားတာ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် မမခင် ရိုက်မိလာတာနှင့် မပြောပြောအောင် အစ်အောက်ထုတ်တတ်တာ ဆရာမကြီး ..။

ဒါပေမယ့် မမခင် ပဲ လိုအပ်သမျှ ဒိုင်ခံ ဖြေရှင်းပေးခဲ့တာပါ ..၊ ထို့ကြောင့် သူမကို လွန်လွန်း ဘယ်တော့မှ မမုန်း ..။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၉)

ကားကို ခြံထဲက ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ စိတ်က တစ်ခုခု ကျန်ခဲ့သလို ခံစားမိကာ ဘရိတ်အုပ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ခြံထဲကို ကွေ့ဝင်သွား သည့် ကားတစ်စီး၏ အမြီးစွန်းကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

ဟင်!... ဒါ ဘယ်သူကားလဲ ...

အမူအခင်းတွေဖြစ်ပြီးကာမှ သူမ မရှိတုန်း ဘယ်က ဘယ် လောက်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေပဲလာလာ တံခါး လုံးဝ ဖွင့်မပေးရဘူးလို့ တားမြစ်ထားခဲ့သည်။

“နောက်ဆုံး .. ငါ့ဆွေမျိုး လာပေစေ .. ငါ့ကို အကြောင်းမကြားဘဲ ဖွင့်မပေးနဲ့ ..”

သူမ အဲဒီလောက်ထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်ထားခဲ့တာကို ဒေါ်တင်မာချစ် ခေါင်းထဲမှာ ဖျက်ခနဲ လင်းလက်သွား၏။

သားလေး လား ..

တွေးမိလိုက်တာနှင့် ကားကို ချက်ချင်း ပြန်ကွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ၏။ ကိုယ် ထွက်သွားတဲ့အချိန်ကို တမင် စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ ဝင်သွား တာ သားမှ သား ပါ ...

“ငါ့သားလေး ဘယ်လိုလူ ဖြစ်နေနေ .. မတစ်ဆစ် လည်း မှတ် ထားပါ .. ကျွန်မသားကို လူဆိုးလေးလို့ စိတ်ထဲမှာတောင် ထည့်မတွေး မိနဲ့ ..။ ကျွန်မ ရှိနေနေ .. မနေနေ .. သူ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဖြစ် .. အဖော်အပေါင်းတွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် .. ကျွန်မအိမ်ကို အချိန်မရွေး သူ လာခွင့် ပြုတယ် .. ဘယ်အချိန်မဆို တံခါးဖွင့်ပေးရမယ် .. ဘာတွေ ယူသွားသွား .. ဘာလုပ်လုပ် ..”

သားလေးကိုပဲ ခွင့်ပြုထားတဲ့အကြောင်း ပြန်တွေးရင်း သူမ ဘာ ဘာ သေချာနေကာ ...

“ကိုစန်း .. သားလေး ဝင်သွားတာလား ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး ..”

ခြံစောင့်က တံခါးပြေးဖွင့်ရင်း ဝမ်းသာအားရကြီး ပြောသည်။ ဒေါ်တီကိုအောက်မှာ တက္ကစီတစ်စီးက ရပ်လျက်ရှိနေသဖြင့် သား ပြန် သွက်သွားဖို့ စိစဉ်ထားမှန်း သိလိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ ဟေ့ ..”

စီးကရက်သောက်ဖို့ ပြင်နေသည့် တက္ကစီသမားကို မေးဆတ်၍--

“စောင့်ဖို့ မလိုတော့ဘူး .. သွားတော့ ..”

“ဗျာ!...”

“တက္ကစီပေးထားပြီးပြီလား ..”

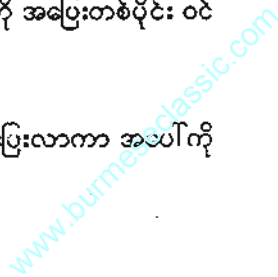
“မပေးရသေးဘူး .. သုံးထောင် ..”

“ရော့ ..”

ဝိုက်ဆံပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ကာ အထဲကို အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင် နိုင်လာခဲ့သည်။

“မမချစ် ..”

ဒေါ်တစ်ဆစ် က သူမကို မြင်သည်နှင့် ပြေးလာကာ အပေါ်ကို ထပ်ညှိုးထိုး၍ ...

“သားလေး လေ ..”

“သိဘယ် ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် အပေါ်ကပ်ကို နောက်တာနှင့် ချစ်သူ အခန်းကို တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့၏။ ချစ်သူ က အဝတ်စင်ကြီးထား ပျာရှိသော အထပ်လိုက် အံ့ဆွဲကြီးတွေထဲမှာ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဆွဲ ထုတ်၍ ဘာတွေ ရှာဖွေနေမှန်း မသိ။

“တောက်!...”

“ဒုန်း ..”

ဘာတွေ ပကျေမနပ်ဖြစ်နေမှန်း မသိဘဲ တက်ခေါက်၍ အံ့ဆွဲထဲ ခိုင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်သည်။ ပြီးတော့ ဒီဘက်လှည့်လိုက်ကာမှ ဒေါ်တင် မာချစ် ရပ်ကြည့်နေတာကို မြင်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးသော မိခင်ဖြစ်သူထံ မျက်ဝန်းတို့ကို ဖျတ်ခနဲ ဥပေက္ခာပြု၍ ...

“ကျွန်တော့် ဘွဲ့ရလက်မှတ်တွေနဲ့ မှတ်ပုံတင် ရှာမတွေ့လို့ ..”

“မာမိ ယူသိမ်းထားတော့ သား ဘယ်ရှာလို့ တွေ့မလဲ ..”

“ပြန်ပေးပါ .. အဲ့ဒါတွေ ကျွန်တော် လိုလို့ ..”

“သား ဘာလုပ်လို့လဲ ..”

“မှတ်ပုံတင်က ကိုယ်နဲ့ပက္ခာ ရှိနေမှပဲ မာမိ ..”

“အခု ရှိနေပြီပဲ သားရယ် .. သား ဘယ်မှာ နေနေတာလဲ..။ အ

ဘယ်လျှောက်သွားဦးမလို့လဲ ..”

ဆံပင်တွေကို စိတ်မရှည်သလို မိသပ်ချကာ ချစ်သူ က ကျောခိုင်း ပစ်သည်။

“သားလေး ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့လျှင် --

“သား မာမိကို မျက်နှာမကြည့်ရဲလို့ ပြန်မလာတာ မဟုတ်ဘူး

တာ မာမိသိတယ်.. အပြစ်လုပ်မိပေမယ့် သိမိငယ်စွာနေရာမှာကို သား

ဆိုချင်တာ.. သားဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားရတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေထဲ အနေ မိဘရဲ့ဥပေက္ခာကြောင့်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို မာမိကို သိသွား

အချင်တာ.. မာမိ မကောင်းခဲ့လို့ သားလည်း မှားခဲ့တာဆိုတာမျိုး ..”

“အဲဒီလောက် မဟုတ်ဘူး မာမိ .. မာမိ ခန့်မှန်းတာတွေ များသွား

..”

“ဒါဆိုရင်လည်း အကိအကျ မာမိ သိပါရစေ .. မာမိသား ဘာတွေ

မိနေလဲဆိုတာ မာမိ သိဋ္ဌင့် ရှိရမှာပေါ့ ..”

“ကျွန်တော် လူဆိုးတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဆေးလမား ဖြစ်သွားခဲ့တာ

..”

“ဟုတ်ဘယ် .. မာမိ သိတော့ မာမိပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပါသွားပြီ .. ပြီး

တော့ သားလေးကိုလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ် .. ဒါပေမယ့် သားနဲ့ မာမိ

အပြန်မှာ ဒီပစ္စည်း ဆုံးရှုံးမှုလောက်နဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်ဖွယ် မရှိဘူးဆိုကာ

မာမိတို့ သိနေကြတာပဲ .. သား တာဖြစ်လို့ လွက်သွားတာလဲ .. မာမိ

ရှာမတွေ့တော့အောင် ဘယ်လို နေနေသလဲ ..”

နာကျင်လှည့်ခဲ့ပြီးနှင့် ချစ်သူ မျက်နှာမှာ ဒီဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။

“မာမိ ဘယ်လိုမှ တွေးမိနိုင်မှာ မဟုတ် ဘဲ လူတန်းစားတွေကြား

မှာ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာစွာ ရှိနေခဲ့တာပါ ..”

“ဘယ်လို!...”

“ကျွန်တော် အခု မာမိရှေ့မှာ တေလေစုတ်ပြတ်ပြီး ဘိန်းစားရုပ်

ပျက်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ရှိနေခဲ့လား ..”

“မရှိဘူး .. မာမိသား ဟိုအရင်ကအတိုင်းပါပဲ .. မာမိ အရမ်း

မိနေခဲ့တဲ့ဘဝမျိုး သားလေး ရောက်မသွားခဲ့ဘူးဆိုတာ မြင်လိုက်ရလို့

.. အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားခဲ့တာ ..”

“ကျွန်တော် အခု ချမ်းသာခြင်း အစစ်အမှန်ကို တွေ့ပြီ မာမိ ..

ဘာဝဆိုတာကြီးမှာပဲ အေးချမ်းသာယာနေကြတဲ့လူတွေ.. ဆင်းရဲ

သောကကြီးနေရတဲ့လူတွေ .. ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ကွဲပြားလာကြတာဆိုတာ ..

“သား မတွေ့သေးပါဘူး .. လောကီချမ်းသာမှာ တကယ့် စစ်မှန်တဲ့ချမ်းသာခြင်းက ငွေကြေးပဲ ..”

လက်မခံနိုင်သည့်အကြည့်နှင့် ယုံကြည်ချက်တို့ ပြည့်ဝ ခိုင်မာသည့် မျက်ဝန်းတို့ ထိပ်တိုက် ဆုံစည်းသွားခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်တင်မာချစ်က သားမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေလျက် ...

“ငယ်ဘဝမှာလည်း ငွေကြေးချမ်းသာမှုကြောင့် ပညာမဲ့နဲ့ ပညာတတ်ဆိုတာ ဖြစ်လာသလို .. အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း အိမ်ထောင်စုတစ်စု ခိုင်မာဖို့အတွက် ငွေကြေးအုတ်မြစ်က အဓိက .. အိုမင်းမရွံ့ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာရော .. အိုနာသေသေး ဆိုတာတွေကို ရင်ဆိုင်မရှိမဖြစ် လိုအပ်လာတာ ဘာလဲ ..”

ဆွဲအနေသူကဲ့သို့ စူးစိုက် ဝေးမောနေသည့် ချစ်သူ ပခုံးတစ်ခုကို ဒေါ်တင်မာချစ် က ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ ...

“ရောဂါနဲ့ဖြစ်ဖြစ် .. အိုမင်းလာလို့ဖြစ်ဖြစ် .. ကိုယ် မထူနိုင် နိုင်ကာမှ လှူချင်တန်းချင်ပါတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်မှာ ငွေရှိမှဖြစ်သွားရဲ့ .. လောကစည်းစိမ်ဆိုတာ လူသားတွေရဲ့ အိပ်မက်ပဲ .. ထင်တွေ့ဘဝဆိုတာ ဆင်းရဲခြင်းတွေပဲ ပြစရာရှိတာပေ .. လူအများရဲ့ အိပ်မက်တွေကို မာမိုသားက ဆုပ်ဖမ်း ပိုင်ဆိုင်ထားတာ ..”

“မာမိ ပြောတာတွေ မှန်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

“သား လက်မခံဘူးဆိုတာ မာမိ သိပါတယ် .. သားရဲ့ဒဏ်မှာ မာမိတို့ လုပ်ငန်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ တိုးတက်အောင်မြင်နေပါစေ .. ဒါတွေကြောင့် အားလုံးကို ဥပေက္ခာထားခဲ့တာဆိုပြီး မာမိတို့ရဲ့ ငြိမ်းစားမှုတွေကို သားက အမြဲတမ်း ကြက်ခြေခတ်နေမှာ ..”

“ ဟုတ်ဘူး .. ကျွန်တော့်ဘဝ ဘယ်လောက် ပူလောင်နေကြတာဆိုတာ ..”

နေခဲ့သလဲဆိုတာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော် တွေးဆွေးနေခဲ့တာ ..

မဟုတ်ဘူး .. အသားသေပြီး အထုံအကျဉ်းစွဲနေတာမျိုး နေမှာပေါ့ ..

မာမိက ကျွန်တော်နဲ့ စိမ်းသက်တဲ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခုမှာ အထုံအကျဉ်းစွဲနေတဲ့ ခြေထောက်တွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ် ..”

သူ ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲဆိုတာ မာမိ နားလည်ရဲ့လား .. မလည်လား သူ မသိပေ .. ပြောနေမိတာကတော့ ရင်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရတဲ့ အပိုင်း အပိုတွေ မပါခဲ့ဘဲ ...

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလည်း ဥပေက္ခာတွေ အမွေရသွားတော့ ဥပေက္ခာမသိတဲ့လူတွေကြားထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း အတတ်ခဲ့ဘူး ..”

“သား မာမိုကို ဘာပြောချင်တာလဲ .. စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း တစ်တစ်ပြောလိုက်ပါ .. မာမိ သားကို ခွင့်လွှတ်တယ် .. သား ဘာတွေလုပ်ထား .. အခု အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်ပြီး ကျူးလွန်ခဲ့ပါစေ .. မာမိတို့ ဘယ်တော့မှ ငြိငြင်မှာ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ မာမိုဘက်က .. မာမိဘက်က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ .. မာမိ မသိခဲ့တာ တစ်ခုခု သား အလိုအလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခု .. အခု .. ကျွန်တော် ဒီက ထွက်သွားချင်တယ် .. မာမိ ကျွန်တော့်ကို ..”

“အဲဒါတစ်ခုကလွဲရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် မာမိ ပေးနိုင်တယ် ..”

“ကျွန်တော် ..”

“မသွားရဘူး သား .. မာမိလေ သားလေး မရှိတော့မှ အထီးကျန်တာဆိုတာကို တိတိပပ ခံစားခဲ့ရတယ် .. မာမိုရဲ့မိဘတွေ .. ပြီးတော့ မာမိဒဏ်ဒီ .. ပြီးတော့ စီးပွားရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လွဲချော် ဆုံးရှုံးရတာ .. အားလုံးကို ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့တယ် .. တစ်စုံတစ်ခုကို တစ်စုံတစ်ရာနဲ့ ချက်ပစ်လိုက်နိုင်တာမျိုး ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ချစ်သူ သိမ်းကျုံး ငွေဖက်၍ ချီကင်ငိုမိလေသည်။

“သားလေးကို ခွဲလိုက်ရတာမှ မာမီ အဓွေးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရတာ သားက ကိုးသွယ်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းကျောင်းနိုင်ခဲ့ပါတယ် .. သားလေး ဒီထက် ပျက်စီးမသွားခဲ့တာ သားကိုယ်သား ထိန်းသိမ်းခဲ့တာ .. အားလုံး မာမီအပြစ်တွေပါ သားရယ် .. မာမီကို ဒီတစ်ခါ ထပ်ခွဲမသွားပါနဲ့ ဒီတစ်ခါဆို မာမီ ရူးသွားမှာ သိရဲ့လား ..”

သား မျက်နှာကို ပြန်မော့ကြည့်နေရတာ နဖူးက ဆံပင်တွေ ပွတ်သင်မိသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲမှာ ကို ထားမိရင်း ...

“မာမီတို့သားအမိ နောက်ထပ် ခုလို နာကျင်မှုတွေ မဖြစ်ရအောင် တူး .. ငွေးတွေးပဲ မိသားစုလေးဖြစ်အောင် တို့သားအမိနှစ်ယောက် ဟည်းနဲ့လည်း ဖြစ်တာပဲ နော် .. နောက်ဆိုရင် မာမီတို့အိမ်မှာ ချော့ချော့မလှလှချော့ချော့လေးတွေလည်း ကိုးပွားလာဦးမှာ ..”

ဘဝဟာ အရာရာသော ပြောင်းလဲမှုများနှင့် အနာဂတ်ကို ဂျီတက်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ဘုရားကြီးတွေ ခွဲရသော ပြောင်းလဲမှုတွေ ကောင်းဖို့လား .. ဆိုးဖို့လား ...။

မာမီ မျက်လှည့်ထားသလို ရှေ့ဆက်ပြီး ပျော်စရာ နေ့ရက်အဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာရော တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဖြစ်လာနိုင်သလား ပျက်စီးသွားလား ..။

ရှောင်နီလာမည့်အမှောင်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ မနက်ဖြန်ဆိုတာ ဘာမှ မသိ ..။

အခန်း (၃၀)

“သားရေ .. ခဏ လာပါဦး သားရဲ့ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ကကယ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေခဲ့တာပါ .. စီးပွား ခြုံလှမ်းတွေကို တစ်ဂက်လောက်ထိ လျော့ချပစ်ခဲ့သည်။

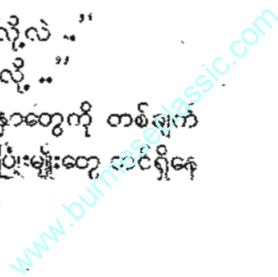
ဘဝအတွက် အရာရာထဲမှာ သားလေးက အဓိကဖြစ်နေမှန်း သိနေသည်အလျောက် သူမ ဘာလုပ်သင့်သည်ဆိုတာကိုလည်း တွက်ပြီး ဖြစ်၏။

ယိုကြောင့် သူမ နေ့ရှိသရွေ့ စဉ်းစား ကြိုးပမ်းနေခဲ့တာ လား .. တွက် အိမ်ထောင်ရေး ..။

“ထိုင်ပါဦး သားရယ် .. သား ဘယ်သွားမလို့လဲ ..”

“ခုနကမှ ပြန်လာတာလေ .. အခု ရေချိုးမလို့ ..”

ထိုင်နေကြသည့် ဧည့်သည်နှစ်ဦး၏ မျက်နှာတွေကို တစ်ချက်တစ်ချက် လူကြီးတွေမျက်နှာပေါ်မှာ ဒီလိုအပြုံးမျိုးတွေ ထင်ရှိနေအချိန်က ဘာလဲဆိုတာကို တွေးလိုက်မိ၏။

“ဒါ ကျွန်မသားလေး မဇင် .. နာမည်က ချစ်ရသူ တဲ့ .. သားလည်း မှတ်ထားနော်.. သူတို့က မာမီရဲ့စီးပွားဖက် မိတ်ဆွေရင်းတွေပဲ .. သူတို့ ဦးမြင့်အောင် .. သူက ဒေါသဇင်လွင် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“အဟွန်း .. သားက လူချောပဲကွ ..”

ဦးမြင့်အောင် က ပြုံး၍ ...

“ဒါနဲ့ လူလေးက ကျောင်းပြီးနေပြီဆိုတော့ ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ထူး ထားသလဲ .. ကိုယ် တတ်ထားတဲ့ ပညာနဲ့လား .. မိဘလုပ်ငန်းမှာလား ..”

“ဪ .. ကိုမြင့် ကလည်း ချစ် က ဒီလောက် ချမ်းသာတာပဲ သူ့သားကို တခြားအလုပ် ပေးခိုင်းပါမလား ..”

“ပြောပြလိုက်ပါ မဇင် ရယ် .. ခိုင်းစရာလားလို့ ..”

သူတို့ဘာသာ မေးဖြေနေတာမို့ ချစ်သူ ဒီတိုင်း ထိုင်နေပေးခဲ့ပြီး နှုတ်ဆက်ပြီး ထလာခဲ့သည်။ ရေချိုးမည့်အစီအစဉ်လည်း ပျက်စီး အတိုင်းပဲ အပြင်ပြန်ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။ ဒီစကားပိုင်းကနေ ကြာ သိရသမျှ ဘာတစ်ခုမှ အလိုမရှိသည့် အတူတူ ...

“မာမီကို ကျွန်တော် မိုးမချုပ်ခင် ပြန်လာမှာလို့ ပြောပေး ..”

“လူလေး .. ဒေါသစ် ညနေစာ ပြင်တော့မလို့လေ .. မမချစ် ပြင်ခိုင်းထားတာ ..”

“ကျွန်တော် မစားသေးဘူး ..”

မာမီ အိမ်ကပ်နေတာတွေကို သူ နားလည်လာခဲ့သည်။ သား နွေးထွေးကြမယ်ဆိုပေမယ့် အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းရေ့ ဆိုးနဲ့ ခွဲသည့် အကျင့်လည်း မရှိခဲ့ဖူးတော့ သူ့အတွက် ဘာမှ မပြောင်းလဲပါ ..

“ဒါကတော့ကွာ .. အစတည်းက ဒီတိုင်း ရှိခဲ့ကြတာပဲ .. ဒါပေမယ့် မင်းကို အန်တီ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ အခု သိပြီမို့လား ..”

“ငါ့အတွက်ကတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု ပိုတိုးလာတာပဲ ..”

“ဘာ!...”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက အံ့ဩသည့်မျက်နှာနှင့် ကြည့်သည်။ သူ ပေါင်းသင်းခဲ့သမျှ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညှိတ် လုပ်ပေးရုံ အတူ အယောင်တွေထဲမှာ ဒီသူငယ်ချင်းကတော့ မပါခဲ့ပေ ..

ဉာဏ်လင်း က သူ့ရဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်ကာ အမြင်မတော်တာတွေတိုင်း အမှန်းခံ သတိပေးရင်း တကယ်လည်း အမှန်းခံခဲ့ရရှာသည်။ ခုတော့ သူ ဒါတွေကို ခွဲခြား ခံစားတတ်ခဲ့ပြီမို့...

“ငါ မှားခဲ့တာတွေကို ငါ သိပါတယ် .. ဒါကြောင့် မာမီကို ထပ်ပြီး စိတ်မဆင်းရဲရအောင် ငါ ထင်ရာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတွေကို ဖျက် လိုက်တာ ..”

ဉာဏ်လင်း က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး မစ်ရိုက်ကို ဆေးရွှေ့ထားလိုက် သည်။

“ငါ ထင်တာ လှုံ့ပြန်ပြီ ..”

“ဘာလဲ ..”

“မင်းရဲ့လိုအပ်ချက်က မင်းမာမီရဲ့ နွေးထွေးကြင်နာမှုပဲလို့ ထင်ခဲ့ တာလေ...”

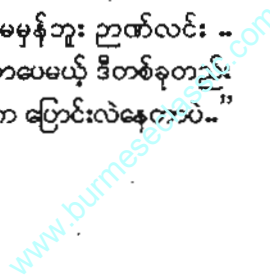
“အဟွန်း ..”

“မင်းက ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ .. အပြစ်ရှိလို့ ခဏ ငြိမ်နေပေးလိုက် တာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် လုံးဝတော့ မမှန်ဘူး ဉာဏ်လင်း .. လိုအပ်ချက်ဆိုတာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရှိနေမှာပေမယ့် ဒီတစ်ခုတည်းပဲ အမြဲတမ်း လိုအပ်တာ ဖြစ်မလား .. အားလုံးက ပြောင်းလဲနေတာပဲ...”

“ငါ လက်ခံပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

“မာမီ ငါ့ကို နားမလည်ဘူး ..”

“မင်းကလည်းကွာ ..”

“ငါကတော့ နားလည်တယ် .. မာမိ အခု လိုအပ်နေတာက ငါ မဟုတ်ဘူး .. ဂုဏ်သိက္ခာ ..”

ဉာဏ်လင်း ကတော့ ရုတ်တရက် နားလည်မည် မထင် .. သူက တော့ မိဘတွေအကြောင်းကို သိထားပြီးသား ..

“သားကို ကျွန်မနဲ့ပဲ နေပါစေ ကိုဇော် .. သားအတွက်နဲ့ ရှင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ မထိခိုက်စေရဘူး .. နောက်တစ်ခု ရှိတယ် .. ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ကြောင့်လည်း သားဘဝမှာ မျက်နှာငယ် အရှက်ရစရာ မဖြစ်အောင် ကျွန်မတို့တွေ ထိန်းသိမ်းကြမယ် ..”

“မင်း ဘာကို ပြောတာလဲ ..”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ဓာန်ဗာနတွေကြောင့် ဘရီးကဲန်း ဖန်ဇလီ ဖြစ်သွား ခဲ့တာ .. ဒါကိုတော့ ရှင်ရော ကျွန်မရော သဘောတူ ကျူးလွန်ခဲ့တာ လေ .. တစ်ယောက်ယောက်က ဆောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာနဲ့ ဗလာ မာရွက်ပေါ်က ကြက်ခြေခတ်ပြီးသားကို တံတွေးဆွတ် ဖျက်လိုက်တာ မျိုး ဖြစ်သွားမှာ .. ဒါတွေကို အများကြီး ပြောနေရင် အများကြီးပဲ ကိုဇော် .. လူ့ဘဝမှာ ဂုဏ်သိက္ခာလောက် တန်ဖိုးကြီးတာ မရှိဘူး” တဲ့ ..

ဒီစကားတွေကို သူ အကုန်အစင် အလွတ်ရနေသည်။ ခုလည်း သူ့ကို အိမ်ထောင်ချထားပေးဖို့ စီစဉ်နေပြီဆိုတာ သေချာသိနေခဲ့သည် မို့ ..

“ငါ့ကို ဒီယက် ပျက်စီးမခံနိုင်ဘူး .. စီးပွားရေးတွေကိုလည်း နောက်ထပ်ကြာကြာ လွှတ်မထားနိုင်ဘူး .. ဒါတော့ ငါ့ကို ခြေငြိမ်အောင် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးမယ် .. ငါ့ကမ္ဘာလေးနဲ့ ငါ ဖြစ်သွားပြီဆိုမှ ..”

“ကျွန်ုပ်တို့ရင်တော့ လက်တွေ့မဆန်သမျှ အရာအားလုံးက အကောင်းချည်းပဲ ချစ်သူ .. အန်တီစိတ်ထဲမှာ မင်း တွေးသလောက်

မများဘဲနဲ့ မင်းကို နောက်ထပ် ထွက်မသွားစေချင်တဲ့ ပူပန်မှုသီးသန့် လေးပဲ ဖြစ်နေတာရော .. နည်းနည်း ထည့်တွေးကြည့်ပါလား ..”

“အဲဒီမေတ္တာကွန်ရက်ကြီးကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး ..”

“ဒါကြောင့် မင်း ခက်နေတာ ..”

“မခက်ပါဘူး .. အဲဒီလို ဖြစ်နေတာကို မာမိတို့လည်း သဘောကျ ခဲ့တာပဲ ..”

“ချစ်သူ ရာ ..”

“ငါကတော့ ကျောက်မျက်ရတနာပုံပေါ်မှာ နားတဲ့ ပိုးပာပ်လို ဖြစ်နေမလား မသိဘူး .. လူတွေကြားရင်တော့ လူမိုက်လို့ ပြောကြမှာပဲ .. ငည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကမှ ဆင်းရဲခြင်း ..”

သွားပြီလို့ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ဉာဏ်လင်း က ခေါင်းခါ၏။

“ငါ့အဖေဆိုင်ရင် သူများအလုပ် လုပ်ရတာကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ညည်းလိုက်တာကွာ .. အမေဆိုင်ရင်လည်း ခြေလှမ်း ရောင်းဝယ်နေရတာ ဘယ်လိုပင်ပန်းကြေး ငှား .. ငွေအရင်းသန့်သော ရှိလို့ကတော့ ဘာတွေ တိုးချဲ့ချင်တာ ဘာညာ ..”

“ဒါဆို ငါ့ကို လူမိုက်လို့ ပြောမှာ မင်းပဲ ဟင်တယ် ..”

“မပြောပါဘူး .. ငါက မင်း ခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ် .. နည်းနည်းလောက် ဖြည့်စွက်ပြုပြင်တွေးဖို့ပဲ မင်းကို နဲ့ ဘာကွာ .. လိုတိုင်း အခု - မတိုင်မီလိုတဲ့ ရေများရ ပိုးရွာတာပဲ .. မင်း ဒီတိုင်းဖြစ်နေတာ.. ဒါဆမယ့်ကွာ မလိုချင်တာပေရော .. လိုချင်တာကိုရော .. ခု ခဏယော့ ချီသိပ်လိုက်ပါဦး ..”

“မျိုးသိပ်နေရင် ငါ မိန်းမရသွားမှာပေါ့ ..”

“အန်တီက မင်းကို မျှော်ပီတိ ပေးစားပါဘူး ..”

“မာမိ စကားလုံးတွေက လူ့ကို ကြီးတုပ်ကာထက် ခိုင်တယ်ကွာ .. ငါကလည်း အပြစ်ရှိထားတဲ့သူ .. မာမိ ပြောလာပြီဆိုရင် ငြင်းရခက်

မှာ ..

“အဲဒီတော့ အခု ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ..”

“ငါ အိမ်မှာ မနေချင်ဘူး ..”

“ဒါကတော့ မင်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းသွားပြီ ..”

“အစတည်းက ငါ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ ..”

ငါ့ကိုယ်ငါ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ သတ်မှတ်လိုက် တည်းက ကောင်းအောင် ကြိုးစားဖို့လည်း စိတ်ကူး မရှိဘူး .. ငါ့ရဲ့ ဆိုးရွားခြင်းတွေကို ပြောရတာလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ သိက္ခာမဲ့တယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် မိဘရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကတော့ ..”

“ငါက ဒေါ်တင်မာချစ် ရဲ့သားဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကာကွယ်ထားပြီးသား ..”

“ပြောတော့မယ် ချစ်သူ ရာ .. မင်းက အမိဝမ်းထဲက မွေးဖွားလာ တာပဲကွ .. ဥက ပေါက်တာမှ မဟုတ်တာ .. မွေးတဲ့မိခင်ကတော့ ရှိ နေရမှာပဲ .. မဖြစ်မနေ ပြောရဖို့ရှိလာရင်ရော .. ကိုယ့်အမေနာမည်ကို မပြောဘဲ ဒေါ်ဖြူ ဒေါ်နု ဆိုတာတွေ မင်း ပြောထွက်သလား ..”

“ကျွတ်!...”

“ဘာလဲ .. ကျွတ် ဆိုတာ ..”

“ငါ မင်းကို ခေါ်လိုက်တာ .. သားလိမ္မာဖြစ်ရေး ဆွေးနွေးဖို့ မဟုတ်ဘူး ..”

“သားမိုက် ဖြစ်မသွားရေးကိုတော့ ပြောရမှာပဲ ဟေ့ကောင် ..”

“ငါ မင်းကို သစ္စာရှိ သူငယ်ချင်းကောင်းအဖြစ် ထာဝရ လက်တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ နော် ..”

“ဘာလဲ အခု ဖျက်လိုက်တော့မလား .. လုပ်လေ ..”

ခါးဆန့်ပြီး ပြူးတူးပြုတ် ထပြောတော့ ချစ်သူ က ရယ်လိုက်ကာ-

“ရုပ်ဆိုးရတဲ့အထဲ မျက်လုံးကြီး ပြဲမလာစမ်းပါနဲ့ ဉာဏ်လင်း ရာ .. စိတ်ကုန်တယ် ..”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြတော့ နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောရသေး ခင် မာမို့ဆီက ဖုန်းဝင်လာ၏။

“သားရေ .. မာမိ ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတာ နော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

ဖုန်းပြောနေတဲ့ပုံကို ကြည့်၍ ဉာဏ်လင်း က ရယ်နေရင်း မဲ့၏။ ပြီးသွားမှ ..

“စကားတွေ ဒီလောက် မပြောပါနဲ့ကွာ .. နားငြီးလို့ပါ ..”

“လူဆိုတာ ကိုယ် ပြောချင်တဲ့အကြောင်း ပြောနေရမှ အာဝဇွန်း ရှင်တာ ..”

“မင်း ပြောချင်တာ ဘာလဲ ..”

မေးပေမယ့် သိနေသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် ...

“ကျောက်မြောင်း တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲက တော်တော်လေး လွန်တဲ့ လွန်လွန်းခက် အကြောင်းလား ..”

စီးကရက် မီးညှိရင်း ချစ်သူ က ပြုံးနေ၏။ ပြီးတော့ သွားတွေပေါ် အောင် ရယ်ရင်း မီးခိုးလွန်နေသည့် စီးကရက်ကို စိုက်ကြည့်၍ ...

“တော်တော် ချစ်ဖို့ကောင်းတာ ..”

“ဘာတံဆိပ်မို့လို့လဲ ..”

“စီးကရက်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“သိတယ်လေ .. အမြင်ကတ်လို့ ပြောတာ ..”

“မင်း မြင်ရင် လုံးဝ အမြင်ကတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး .. အနုပ လည်း မြင့်တယ် .. ကိုယ်လုံးလည်း အရမ်းလှတယ် .. ဆံပင်တွေ ဆေး ဆိုးထားတာ သူ့မျက်နှာလေးနဲ့ မက်(ချ်)ဖြစ်တယ် .. သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး နာ ဘာလေးက ဘယ်လိုလှပါတယ်လို့တော့ ပြစရာ မရှိဘူး .. ဒါပေမယ့်

အရမ်း ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ကွ ..”

“တော်သေးကာလေ၊ ပြစ်ရာ မရှိလို့ .. တွေ့လိုက်ရင် မင်း သူ့ အကြောင်းပဲ ..”

“ငါ သူ့ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပြန်နီးစပ်နိုင်မလဲ ..”

“ငါ့ကို မေးတာလား ..”

“မင်းကို မမေးလို့ ဒီနားမှာ ဘယ်သူတောင်းစား ရှိသေးလို့လဲ ..”

“တခြား သူကောင်းစားတွေကလည်း မင်းနားကို ဘယ်သူမှ လာ မတောင်းဘူး .. အချိန်တိုင်း ပုပ်ပွနေတဲ့ မင်းရုပ်ကို မြင်တည်းက တစ် ကျပ်တစ်ပြားမှ လှူဒါန်းမယ့်ပုံ မရှိဘူးဆိုတာ သိနေကြတာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ချစ်သူ က ရယ်ကာ ..

“မင်း ဆိုရင်တော့ .. ဒီမှာ ..”

တောင်းဘိအိက်ထဲက ပိုက်ဆံအိက်ကို ထုတ်၍ အသံမြည်အောင် လက်ဝါးနဲ့ ဖိကပ်ချလိုက်ပြီး ..

“သိချင်ရင် အခု သူတောင်းစားလို ဆင်းပြီး ကောင်းပြ .. အကုန် လုံး ပေးမယ် ..”

“သေနာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“အေး ရယ်ပါ .. ခုတော့ မကောင်းသေးဘူး .. မင်းနဲ့ လွန်လွန်း ခက် ညားပြီးမှလေ .. ဟနားကြပါ ခင်ဉာ .. ဣဗွေလုပ်ကိုင်မကျွေးနိုင် လို့ မိန်းမ မရှိတဲ့အတွက် အစ်ကိုကြီးနဲ့ မိန်းမလေးကိုများ သွားမယ်ဆို ရင် တစ်ည နှစ်ည သုံးလေးညလောက် ကတ်အားသရွေ့ လှူဒါန်းပါ လို့ ..”

“ပေးမှာပါ .. ရော့ ..”

“အား!...”

ပါးစပ်ထဲကို ရေခွေးပန်းကန်လုံးဖင်ကြီး အတင်း ထိုးထည့်နေ သဖြင့် ဟန်ပန်တွေနဲ့ လှုပ်ပြနေသည့် ဉာဏ်လင်း က အကျယ်ကြီး ထအော်သည်။

ဘေးလူတွေ လှည့်ကြည့်တာမြင်မှ ချစ်သူ လက်ကို ပုတ်ချပစ်၍--
“တွေ့မယ် .. အဟုတ်ကို တောင်းမှာ .. ဇိန်းမတစ်ယောက် အလ တားရမယ်ဆိုလို့ကတော့ သူတောင်းစားလိုပဲ ကောင်းရ တောင်းရ .. ဇောမြေလူးပြီးတော့ပဲ ရူးပြရ .. ပြရ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ချစ်သူ က ငွေငွေငွေငွေငွေ ...

“ခွေးကောင် .. ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ရအောင်ရှာဖို့ စိတ်မကူးဘူး..”

“အံ့မာ .. မင်းကဧရာ အခု ချစ်သူတွေ့ဖို့လိုလား .. လူရှိန်အောင် အကျယ်ကြီး ဟစ်မနေနဲ့ ..”

“မင်းမှာ လူရှိန်အောင် ဟစ်စရာရော ရှိလို့လား .. လုပ်မနေစမ်းပါ ဉာဏ်လင်း ရာ .. မင်း ပါရဲ့ အကြံပေး အေးဆေး လုပ်စမ်းပါ ..”

“ငါနဲ့ သူ့အတွက် ဘယ်လို နီးစပ်နိုင်မလဲ ..”

“လူကဖြင့် မခြေကျိုးဘဝက မကျွတ်သေးဘူး ..”

“မပြေးရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး .. ကောင်းနေပြီ ..”

အခြေအနေသည် ဘာမှ မပြောဆိုခဲ့ကြသလို ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ပြန်လည် ဓွေးမထွေးခဲ့လျက် ..

“မင်းတို့က ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်ခဲ့ဘဲနဲ့ ငါက ဘာပြောရမှာ .. မင်းကိုယ်မင်းရော သေချာနဲ့လား ..”

“ဘာလဲ ..”

“မင်း ရည်းစားစကား ပြောမထွက်ဘူးဆိုတာက မချစ်သေးတာ မှာ ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ .. နီးနီးစပ်စပ် နေကြရတာတောင် မင်း

အခု စားခဲ့ကြပြီ ..”

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ကောင်.. ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်းမှာ ရှိနေကြတာကို .. ဘာကို ဝေးရမှာလဲ ..”

“မင်း အခု မသွားဘဲ နေနိုင်နေတာပဲလေ .. ‘လာချင်ရင် အနီး လေး’ ဆိုတာပဲ ရှိတယ် .. ‘လာချင်ချင် မလာချင်ချင် နီးလာမှာပဲ’ ဆိုတာ မရှိဘူး ..”

“‘မလာချင်ရင် ခရီးဝေး’ ဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ .. အခု ငါ မသွားချင်သေးလို့ နေနေတာ .. အဲ့ဒါ ရင်မခုန်တာနဲ့ မပတ်သက်ဘူး..”

“သိပ်ပတ်သက်တာပေါ့.. ‘ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဖိုက်ဖိုက်လာ’ တဲ့ ..”

“အခု မဟုတ်တော့ဘူး .. ဖုန်းနဲ့သွားလည်း ရတယ် .. အွန်လိုင်း ပေါ်တက်လည်း တွေ့တယ် .. ဖိုက်ဖိုက်သွားဖို့ မလိုဘူး .. မော့ပြီးသွား ခုန်သွား .. အေးဆေး ..”

“မင်း ဘယ်လမ်းကြောင်းနဲ့ သွားနေပြီလဲ ..”

“မသွားသေးတာပါ ဆို ..”

“မသွားသေးတာက မသွားဘဲ နေနိုင်နေသေးလို့ ..”

“အတိအကျကို စွပ်စွဲနေပါလား .. ဘာလဲ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ချစ်လွန်းလို့ သေရပါတော့မယ်ဆိုရင် ငါ ကူညီရကျိုး နပ်တာပေါ့ကွ .. ခု မင်း သူ့ကို ..”

“ဉာဏ်လင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ..”

ချစ်သူ က ဉာဏ်လင်း ပါးစပ်ကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ မထိတင် လှမ်းပိတ်၍ ..

“မပြောဖြစ်ခဲ့တာက ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ ငါ ..၊ လျှောက်ပြီး ခေါင်းခေါ် မှားတွေ တပ်မနေနဲ့ .. သူတို့မိသားစုက ဆင်းရဲပေမယ့် ..”

“ဆင်းရဲပေမယ့် မဟုတ်ဘူး ချစ်သူ .. ဆင်းရဲနေတာကိုက မင်း အရမ်းဝေးကွာလွန်းနေတာ .. ပြန်ရောက်လာစက မင်းပဲ ငါ့ကို ပြော

ခဲ့တာတွေလေ ..”

“ဘာတွေလဲ ..”

စီးကရက်ရှိုက်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း နုတ်ထုတ်လိုက်သည့် မီးခိုးငွေ့ ဆွဲကာ ဉာဏ်လင်း မျက်နှာဆီ တလွန်လွန် ကူးလူး လွှမ်းခြုံဖို့ ကြိုးစား ခြင်းပဲ ..

“ဟေ့ကောင် .. မင်း အဲ့ဒီ စီးကရက်တွေ ပြန်မသောက်နဲ့ကွာ..”

ပြောရင်း မီးခိုးငွေ့တို့ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ခါထုတ်ပစ်၍ ..

“မင်း ဘာမှမဟုတ်တော့တာ မင်းနဲ့ ငါတို့ပဲ သိတယ်.. ဒါပေမယ့်

မင်းမှာ ဒါကြောင့် အမည်းစက် ဖြစ်ခဲ့တာကို မေ့ထားလို့ မရဘူး ..”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ .. အမည်းစက်ဖြစ်ဖြစ် .. အနီစက်ဖြစ်ဖြစ်..

ဒါ့စိတ်ခိုင်မှ ငါ လူကောင်းဖြစ်မှာ .. ပတ်ဝန်းကျင် ပြုပြင်ပေးလို့ ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး ..”

ပြောလိုက်ရင် ကိုယ်ထင်တာ ကိုယ်လုပ် ဆိုတာပဲ .. ချစ်သူ နှုတ် နုတ် ထွက်လာနေကျ ..

ဉာဏ်လင်း က ‘ပြီးရော ..’ ဆိုတာမျိုး ခေါင်းညိတ်ကာ ..

“ငါ စိတ်ပူတာက မင်းနဲ့ သူ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကြားက ငြိတွယ်သွား ကြရင် ..”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာက ဆင်းရဲ ချမ်းသာကြောင့်လား ..”

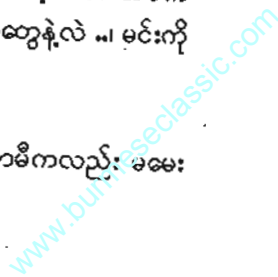
“အေးလေ .. ဒီထက် ဆိုးရွားတာ ဘာရှိလို့လဲ ..၊ ခုပဲ အန်တီက

အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ကြံစည်နေပြီ .. ပြီးတော့ မင်း အိမ်က သူ့အဖွဲ့က တည်းက ဘယ်မှာ နေခဲ့သလဲ .. ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ ..၊ မင်းကို အိမ်မှ မမေးခဲ့ဘူးလား ..”

ချစ်သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိ၏။

ဒါကို သူ ပြောပြဖို့လည်း မကြိုးစားသလို မာမိကလည်း မမေး

..

“မင်းကို အန်တီက မမေးဘဲ နေပေမယ့် ဒါကို သူ အမှတ်တံဆိပ်ကောက်လွှာ ချန်လှပ်ခဲ့မယ်လို့ မင်း ထင်သလား ..”

ချစ်သူ မပြောနိုင် မဆိုနိုင် ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဒါကို သူ ဘာလို့ မတွေ့မိခဲ့တာလဲ ..

“အန်တီ ဘယ်လောက်ထိ စေ့စပ်သေချာတဲ့လူမျိုးလဲ ဆိုတာ မင်းက ပိုသိမှာပေါ့ .. အခု သူ မင်းအတွက် စီစဉ်ဖို့တွေ ထဖြစ်စေအုံးဒါတွေနဲ့ မပတ်သက်ဘူးလို့ မင်း ပြောရဲလား ..”

“ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မာမီ အဲ့လောက်ထိ စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် မလို့မခံခဲ့ဘူးပဲ ငါ ထင်တယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ထင်တာလဲ ..”

“ငါ ပျောက်နေတာတောင် သူ့လက်တံ ရှိသမျှ ဖြန့်ရှာခဲ့တာ ငါ့ကို တွေ့မှ မတွေ့ဘဲ ..”

“မင်း ဘယ်လိုနေရာ ရောက်နေမလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး မင်းက ပုန်းနေတဲ့သူလေ ..”

ဒါကိုတော့ လက်ခံရမှာမို့ ချစ်သူ ခေါင်းညိတ်မိသည်။

“မင်း အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်တာတွေ တွေးမိတိုင်း အန်တီက မမေ့ဖို့ ခေါင်းထဲမှာ အလန်း(မ်)ပေးထား .. ပြီးတော့ မင်းကောင်တွေ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေနဲ့ မိတော့ ဒီကောင်တွေက မင်းကိုယ်တိုင် ဝါဒီအောင်ရွက်တာပါလို့ အတိအကျ ထွက်ဆိုခဲ့တာ နော်.. အဲ့ဒါတွေ သိလား ..”

“မသိဘူး ..”

“အေး .. အဲ့ဒါတွေကို အန်တီ ဘယ်လိုရှင်းသွားသလဲ မင်းက တော့တောင် မသိဦးမယ် .. မင်းနာမည် လုံးဝ မပါစေရဘဲ ဒီကောင်တွေကို ထောင်ချပစ်တာ .. အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတချို့တလေတောင် မပတ်သက်ခဲ့တာတွေကို မသိလိုက်ကြဘူး.. ပြီးတော့ မင်းကို အပူတင်

တာဝတ်သနနာလော .. သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာထည့်ရင် မင်း အန္တရာယ်များမယ် .. သိက္ခာကျတယ် တဲ့ ..”

သိက္ခာ ပဝါဆိုတာကြီး ပါလာတော့ ချစ်သူ မျက်နှာ ခပ်လှဲလှဲဖြစ်နေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုဆို မင်းအတွက် သူ အများကြီး အချိန်ပေးနေတာ .. မိဘမေတ္တာကိုတော့ နည်းနည်း ငဲ့ကွာ ..”

“ငါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ ..”

“လုပ်မိမှာ စိုးလို့ပါ .. မင်းရဲ့ လွန်လွန်းခက် ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကို အန်တီ လက်ခံမယ် မထင်ဘူး ..”

“ချစ်ချင်လို့ ချစ်မိသွားတဲ့ကိစ္စကို မိဘဆီမှာ ပါမစ် ပြေးယူနေရတာက .. မိဘမေတ္တာ ကြီးမားပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝ လက်တွဲဖော်ကို

မေတ္တာနဲ့ ရှာလို့မရဘူး .. ကိုယ်ချစ်နေတဲ့မိန်းမကို အမေ လက်ခံပါ

အော်ဆိုပြီး ကြောက်ရွံ့ နောက်တွန့်နေလည်း .. ရတာကြီးလည်း မလိုလို့ချင်တာလည်း မရနဲ့ ကောင်းလာဖို့ ဘာရှိသလဲ ..”

“မင်းက သူမှသူ ဖြစ်နေပြီလား ..”

“အဲ့ဒီလို ဖြစ်မဖြစ် ငါ့ကိုယ် ငါ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ .. အတိုင်း သား ရွှေအိုးထမ်းလာတာကို မြင်ချင်မှာပေမယ့် ဘုရား

အတိုင်းလို ပါရမီထူးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးလည်း ခုခေတ်မှာ မရှိဘူး.. ဘယ်ကြားမှလည်း လာပြီး ဖန်ဆင်းပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“လောပြီ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ‘ဆင်စီးပြီး မြင်းရဲတာ ..’ မြင်ချင်တယ်ဆိုတာ ဒါ ဆင်စီးတဲ့ခေတ်မှ မဟုတ်တာ .. သက္ကရာဇ် နှစ်ထောင်

လောက်ဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်ဟက်စကီးတွေ ကိုယ်စီ စီးနေကြဦးမယ် ..”

“မင်းပဲ စီးပါ ..”

“ပြောပြတာ ..”

ချစ်သူ က စီးကရက်တစ်ဝက် မကျသေးဘဲ ဖိချေပစ်ကာ --

“တစ်သက်လုံးက ငါ ထင်ရာ ငါလုပ်ခွင့်တွေ မာမီ ပေးထားတာ .. ခုကျမှ အနားသတ်မျဉ်းတစ်ကြောင်းနဲ့ တားဆီးဖို့ ကြိုးစားအဲ့ဒါ ရှောင် အပြင်းစားပဲ ..”

ချစ်သူ ပုံစံကို ကြည့်တည်းက ဒီထက်ပိုပြီး ဆွဲဆောင်ဖို့ ကြိုးလည်း အပိုပဲဆိုတာ နားလည်သွားခဲ့၏။

“အေးပါ .. ငါက မင်းတို့ သားအမိ ထပ်ပြီး အဆင်မပြေဖြစ်ကြကို စိုးရိမ်လို့ပါ .. မင်းလည်း လိုချင်တာ ရ .. မိဘလည်း ကြည်ဖြူတတ်တော့ အားလုံး မကောင်းဘူးလား ..”

ချစ်သူ က မတည်မပြုံးမျက်နှာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ဆီကို အကြံတွေ ပို့ထားခဲ့၏။ ဒါ ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေနိုင်ဖို့ မလွယ်မှန်း သူလည်း သိနေမှာပါ ..။

တစ်ဖက်ဖက်ကနေ နားလည် ကြည်ဖြူမှုကို မပေးနိုင်သတော့ ..။

အခန်း (၃၁)

“ခေါ်လာမှာပေါ့ .. အစီအစဉ်ကိုက ဒါအတွက်ပဲဟာ မခင် ရယ်.. နယ်လို့လဲ .. သမီးကရော လိုလိုလားလား ရှိရဲ့လား ..”

“... ..”

ဖုန်းပြောနေသည့်အသံကြောင့် လှေကားရင်း ရောက်လာသည့် လှမ်းတွေ တုံ့သွားမိသည်။

ခုနကပဲ မင်္ဂလာပွဲ နောက်ကျမှာစိုးလို့ ဆိုပြီး အပြင်က ပြန်လာသည့် သူ့ကို ရေချိုးပါ .. ပြင်ဆင်ပါနဲ့ ခုချက်ချင်းပဲ ထသွားတော့မှာလို့ ..

“ချစ် ရဲ့ သားလေးက အရမ်း အလိုလိုက်ထားလို့ အပြောအဆို ပြုဆတ်ဆတ်နိုင်တာလေးပဲ ရှိတာနော် .. အသောက်အစား လောင်းလုံးဝ ကင်းတယ် ..”

“... ..”

“အို .. သူပေါင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကြောင့် သွားပုပ်လေ့ရှိပြီး ပြောကြတာပါ .. လူငယ်ဆိုတော့လည်း အပေါင်းအသင်းစုံသွားကောင်းတဲ့သူနော့ .. ဆိုးတဲ့သူနော့ ပါတာပဲလေ .. သားလေးက လုံးအဲဒါတွေ မလုပ်ဘူး .. သားပုံစံကို ကြည့်ပါလား .. အဲဒီပုံ ပေါက်နေလား ..”

“... ..”

“တကယ်ပါ .. လုံးဝ အာမခံတယ် .. ကိုယ့်သားအတွက်လည်း အာမခံတယ် .. အဲဒီက သမီးရဲ့တစ်ဘဝလုံးကိုလည်း တာဝန်ယူတယ် .. ဒီက တစ်ဦးတည်းသော သားလေးပါ နော် ..”

“... ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း .. သိပါတယ် .. သိပါတယ် .. ဒါဆို ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် ပိုင်တာပေါ့နော် .. စိတ်ချလိုက်တော့မယ် ..”

“... ..”

“စိတ်ချပါ .. သမီးကိုသာ ချစ် ရဲ့သားဘက်က နည်းနည်းပါးပါး အပြောအဆို မညက်ညောတာလေးတွေရှိရင် သည်းခံဖို့ ပြောထားပေးအားလုံး အိုခေစေရမယ် ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ဖုန်းချလိုက်ရင်း ဒီဘက် လှည့်လိုက်တော့ တံခါးဝမှာ ဒေါ်တင်ဆစ် က ပန်းစည်းကိုင်ရင်း စောင့်နေ၏။

“ဪ .. အဲဒါက သားအတွက်လေ .. သားလေး အပေါ်ကဆင်လာတာ တွေ့လား မတစ်ဆစ် ..”

“မကိုင်ချင်ဘူးတဲ့ မမချစ် .. ကားသွားထုတ်နေတယ် ထင်တယ် ထွက်သွားပြီ ..”

“အို .. ခက်တော့တာပဲ.. အပြင်ပြန်ထွက်သွားတာလား မသိဘူး .. ပန်းစည်းကို ယူလိုက်ရင်း လက်ကိုင်အိတ်နဲ့ ခေါက်ထားသည့် ပဝါပါးကို လက်ဖျံမှာ ချိတ်၍ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

“တောက်!...”

“ဒုန်း ..”

“အမလေး!... ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ သား ..”

“အား!...”

ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့် ဒူးကို ခပ်ကုန်းကုန်းဖိ၍ ချစ်သူ မျက်နှာက ချည်သည်။

ဒေါ်တင်မာချစ် က ကားနားထိ ပြေးဆင်းသွားကာ ...

“သား!... သား ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“တံခါးကျပ်နေလို့ ဖွင့်မရတာနဲ့ စိတ်တိုပြီး ကန်လိုက်တာ ..”

“ဖြစ်ရလေ သားရယ် .. ကား အကောင်းစားကြီးကို တံခါးက ဖြစ်လို့ ဖွင့်မရတာလဲ ..”

“မသိဘူး .. သူ့ဘာသာ လော့ခ်ပြန်ကျပြီး ဖွင့်လို့ မရတော့တာ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ကားသွားကိုယူပြီး ဖွင့်ပိတ်ကြည့်တော့ အကောင်း..!

သားမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိ၏။

“တော်တော် နာသွားလား သား .. ရရဲ့လား ..”

“ရပါတယ် ..”

သားလေးကို သူမ နွေးထွေးဖို့ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားပေမယ့် အောင်မြင်ပါလား ..

မိဘတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဖြစ်စေ ..! စီးပွားရေး

မှာ စောင်းပေးခဲ့မိသော လွန်ကဲသည့် လောဘစိတ်ကြောင့် ဖြစ်စေ..!

သားအပေါ်မှာ သူမတို့ဘက်က ဥပေက္ခာတွေ မည်ရွေ့မည်မျှ ကျ

တတ်ခဲ့ပါစေ .. တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောဆို ဆွေးနွေး

ကြည့်မည် ..! သားလေး နားလည်သွားလိမ့်မည်လို့ သူမ ထင်ထားခဲ့၏။

ဒုတော့ ဒီလို မဟုတ်ခဲ့ပါလား ..!

ကိုယ်က နွေးထွေးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သားက ဥပေက္ခာအရိပ်မှာ

ပဲ ပေကပ် ရပ်နေခဲ့လျက် ...

“သား ရော့ .. မပါလာဘူးလား ..”

“ဟင် .. ဟိုလေ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် မိတ်ဆွေတွေကြားမှာ မျက်နှာငယ် အရှက်ရလေသည်။

“ရုမှ နာလာတာ မာမိ .. လူတောထဲကို ထော့နင်း ထော့နင်း မလိုက်ချင်ဘူး” တဲ့ ..။

ပါလာတုန်းက ဘာမှ မဟခဲ့ဘဲ ဟိုတယ်လ်ရှေ့ရောက်မှ ဒီတိုင်း ပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဒီကပဲ စောင့်တော့မယ်” တဲ့ ..။

“ပါမလာဘူး မစင် ရယ် .. ကားပေါ် တက်ခါနီးမှ ခြေထောက်ကို ထိခိုက်မိပြီး လမ်းလျှောက်မကောင်းတော့လို့ ကားထဲမှာပဲ နေခဲ့မယ် တဲ့ ..”

“ဪ .. ဒီထိကို ပါလာပြီးမှလား ..”

“ဟုတ်တယ် ပါလာတယ် .. အပြန်ကျမှပဲ သမီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့မယ် နော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ရပါတယ် အန်တီ ..”

‘ဇင်လွင်ရတနာ’ ဆိုသော သူမလေးက ဆံပင်တွန့်တွန့်လေးတွေကို ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းမှာ သိမ်းတင်ထားကာ မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးနှင့် ချစ်စရာလေး ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မင်းသမီးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ကျော်ကြားသည့် ဒယ်လ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကအစ ဘာအပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင် လှနေ၏။

သူမလေးကို မြင်ရင်တော့ သား သဘောကျသွားမှာပါ .. ဒါပေမယ့် သူမ အားခဲထားသည့်ပွဲမှာမှ သားက ပါမလာ ..။

“ချစ် နော် .. ကိုယ်က ကိုယ့်သမီးကို ပိုင်တယ် .. ချစ် ဘက်ကပဲ လိုတော့တာ ..”

ဒေါ်သဇင်လွင် က ရယ်ရင်း ပြောနေတာပေမယ့် မျက်နှာပူရတာကနေ သိမ်ငယ်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

‘ဇင်လွင်ရတနာ’ကလည်း မိဘတွေအလယ်မှာ ပြုံးပြုံးချိုချိုလေးပဲ ရှိနေခဲ့တာ အမူအရာ မပျက် ..။

“သမီး ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ် .. အန်တီ သမီးကို ခဏလောက် ခွင့်ပြုပါ နော် ..”

“အေး .. သမီး အေး ..”

မိန်းကလေးဘက်က ယဉ်ကျေးပျူငှာနေလေ မျက်နှာပူရလေ ..။ ဖုန်းပြောဖို့ ထထွက်သွားသည့် သူမလေးရဲ့ စိမ်းပြာရောင်ဝတ်စုံ

ပျောက်ကပ်ကပ်ကနေ ကိုယ်လုံးလှလှလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သား မြင်ရင်တော့ ငြင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တာကို တွေးမိနေသည်။ ပြီးတော့ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေရ၏။

ထည့်ဝါတောက်ကြွားလွန်းသည့် ဇင်လွင်ရတနာ ၏ အလှတရားတွေကို မြင်နေရလေ .. သူမ သိထားခဲ့သော မျက်နှာလေးတစ်ခုကို သတိရနေမိလေ ..။

သူမက လွန်လွန်းခက် ဆိုသည့် မိန်းကလေး ..။

“အဲဒီအိမ်မှာ ချစ်သူ နဲ့ ရွယ်တူတန်းတူအရွယ် မိန်းကလေး သူပဲ ရှိတယ် ..”

သား ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ သူမ အပူတပြင်း စုံစမ်းလိုက်တော့ သား နေခဲ့တဲ့အိမ်က မိသားစုဝင်တချို့နှင့် တိုက်ခန်းစုတ်စုတ်လေးတို့ မြင်ခဲ့ရသည်။

“အဖေကတော့ တက္ကစီသမားပဲ .. အစ်ကိုတွေလည်း ရှိတယ် .. အခု သူနဲ့အတူတူ ဆိုင်ထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ယောက်မ ဖြစ်

မယ် .. အဲဒီအိမ်မှာ စိတ်မနုံတဲ့လူတစ်ယောက် ရှိတယ် .. စုံစမ်းကြည့်တော့ သိပ်တော့ မရေရာဘူး .. ဒါပေမယ့် မမချစ် ကလည်း ဒီလောက်ပဲ သိချင်တာမို့လား ..

“အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ ပညာတတ်တွေပါ .. ဘာတွေလဲ တော့ မသိဘူး .. ဆင်းရဲပေမယ့် စုတ်ပြတ်သပ်နေတဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုး မဟုတ်တာတွေပေါ့.. ကိုယ့်မာနနဲ့ကိုယ် ရပ်တည်နေကြတဲ့ လူတန်းစား မျိုး” တဲ့ ..။

ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲချို့တဲ့ခြင်းကို ဘယ်လိုအရာက အစားထိုးပေးနိုင်လို့လဲ ..။

မာနကြီးဖို့ဆိုတာလည်း ငွေရှိမှ ဖြစ်တာ .. သီလစောင့်ဖို့က အူမတောင့်မှ ..။

သားလိုလူကို သူတို့တွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်ထားကြတယ်ဆိုတာ ကျေးဇူးတင်မိပေမယ့် အကျိုးလိုလို၊ ညောင်ရေလောင်းတာပဲ ..။

ဒေါ်တင်မာချစ် စည့်ခံပွဲ မပြီးမချင်း မြင်မြင်သမျှ ရောင်စုံမီးတွေ.. အပြုံးအရယ်တွေက အသက်မဲ့နေကြသလိုလို .. ပူလောင်နေသလိုလို.. လူရင်းတွေမို့ ထပြန်လာလို့ကလည်း မကောင်း ..။ ပြန်ထွက်လာကြတော့ သားကို အရင် လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ ..။

“ချစ် တို့ ကားက ဘယ်မှာလဲ ..။ သားက ကားထဲမှာလား ..”

မဖြေနိုင်သည့်မေးခွန်းကို ဥပေက္ခာထားလိုက်ရသည်။ သားကို ကားနားမှာ မတွေ့ဘဲ ဝမ်းပွိုင့်သရိုး ဆီးရောင်ကားလေးရဲ့ဘေးမှာ စီးကရက်သောက်လျက် မြင်လိုက်ရကာ ...

သား ..။

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ.. လို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း ‘သားက ဟိုမှာ’ လို့

ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိ ..။

“ဟော .. မစင် တို့.. မိသားစုပါလား .. ကိုယ်တွေပဲ နောက်ကျန်နေခဲ့တယ် မှတ်တာ ..”

အသိတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်သဇင်လွင် ထိုဘက်ကို အာရုံရောက်သွားစဉ် ဒေါ်တင်မာချစ် နေရာမှ ကမန်းကတန်း ခွာလာခဲ့သည်။

လက်ကိုင်အိတ်ကို ပြန်ဆွဲတင်စဉ်မှာ မြို့ထားသည့်ပဝါက ငြိပါသွားသဖြင့် အမှတ်တမဲ့ပုံစံက ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါလည်း သေချာပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်မရဘဲ ကမန်းကတန်း ဆွဲတင် ဆွဲချနှင့် ပြေးလွှားပြုပြင်ရင်း ...

“သား ..”

မကြားလောက်သေးသည့် အကွာအဝေးကနေပဲ လှမ်းခေါ်မိ၏။ အရေးကြီးတာက သောက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းဖျားက စီးကရက် အလျင်အမြန် ဖယ်ရှားပစ်နိုင်ဖို့ ..။

ထိုစဉ် သူမထက်အရင် လူငယ်တစ်ယောက်က ချစ်သူ နား ရောက်သွားခဲ့ပြီး ...

“ဟေး .. အံမာ ..”

“ကိုလေး ..”

ကိုလေး က ချစ်သူ ပခုံးကို ဖြန်းခနဲ ပုတ်၍ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။ ပြီးတော့ လက်ကြားထဲက စီးကရက်ကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ...

“ဆရာလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး နော်.. အဟွန်း .. ဒါပေမယ့် .. မလုပ်ရဘူး ..”

စီးကရက်ကို မြေပြင်ပေါ် ပစ်ချ၍ ဖိနင်းပစ်လိုက်သည်။ ချစ်သူထဲ စီးကရက်ကို တစ်ချက်တော့ ငုံ့ကြည့်ပေမယ့် ထိုမျက်နှာပေါ် ပြန်ရောက်တော့ ပြုံးရယ်နေကာ ...

“ကိုလေး ဂျပန်ထွက်သွားပြီ မှတ်တာ ..”

“မသွားဖြစ်ဘူးကွ .. အိမ်မှာ ညီအငယ်ဆုံးလေး စိတ်ကောက်နေတော့ .. သိတယ်မို့လား .. ဟွန်း ..”

“ဦးလေးက မသွားနဲ့လိုတော့ မတားပါဘူး ..”

“အေး .. အဲ့ဒါက ပိုဆိုးတာ.. တကယ်တမ်းကျတော့ကွာ .. အိမ်မှာလည်း မပြေလည်မှုတွေနဲ့ ငါ မသွားချင်တော့ပါဘူး .. ကိုယ် ရှာပေးနိုင်တာက နောက်မှ .. ကျန်ခဲ့မယ့်လူတွေ ဒုက္ခများနေကြမှာလေ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ငါ ဘာပြောပြော ဖေဖေကလည်း တက္ကစီဆွဲနေတာကို ရုပ်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး .. တိုက်ခန်းဟောင်းတွေ အသစ် ပြန်ဆောက်တော့မယ့် စီမံကိန်းတွေကလည်း ဘယ်တော့လာမလဲ မသိဘူး .. ငါ့အတွက် ထားတဲ့ငွေက ခုချိန်မှာ အိမ်အတွက် အများကြီး အထောက်အကူရမှာ ..”

“ကျွန်တော်က ကိုလေး အဲ့ဒီလို ပြောင်းလဲသွားမယ် မထင်ခဲ့ဘူး..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

နေလွန်း က ရယ်နေကာ ဘေးဘီကို ဝေကြည့်သည်။

မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေကြသည့် လူတွေထဲမှာ ဒေါ်တင်မာချစ် ကိုလည်း မြင်သည်။ ဒါပေမယ့် ချစ်သူ ရဲ့အမေဆိုတာကို မသိ ..

“အားလုံးပဲ မင်းလိုပေါ့ကွာ .. လူတွေက ငါတို့မိသားစုအကြောင်းမှ မသိကြတာ ..”

“ဘာတွေကိုလဲ ..”

“လူတွေအများကြီး စုဝေးနေကြပေမယ့် ရင်ဘတ်တစ်ခုတည်းဆိုတာ ..”

“အဟွန်း ..”

“မင်းက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ .. အိမ်ကိုလည်း တစ်ခေါက်မှတောင် အလည်ပြန်မလာဘူး ဆို ..”

“ကျွန်တော်က ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းမှ မဟုတ်တာ.. အလည်လာချင်ရင်လည်း ..”

“ဟေ့ .. တော် .. တော် .. ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းမှ လက်ခံတတ်တဲ့အိမ်ထဲမှာ ငါတို့တွေ မပါဘူး နော် .. မင်းကို ဖေဖေက ခဏခဏ ပြောပါတယ် .. ခြေထောက်ကဒဏ်ရာ အကင်းမသေသေးဘဲ ဘယ်လိုစားပြီး ဘယ်လိုနေနေလဲ မသိဘူး တဲ့ ..”

ချစ်သူ ခပ်ယုယုပြုံးကာ မာမီ ရှိနေတဲ့ဘက်ကို မျက်ဝန်းထောင့်ကနေ ကစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်ဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ချစ်သူ .. မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား ..”

နောက်ထပ် လက်မောင်းကိုင်ပြီး မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ ..

“မင်း ပြောပြသွားတာတွေ ဖေဖေတို့ ငါ့ကို ပြန်ပြောပြတယ် .. အများကို ဝန်ခံရတာ ကောင်းပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ဝန်ခံလိုက်တာနဲ့ ပြီးမသွားဘူးဆိုတာတော့ မမေ့နဲ့ ..”

နေလွန်း က ချစ်သူပုံစံကို အကဲခတ်ပြီး ဘယ်လို တွေးမိသွားသည်မသိ ..

“ငါတို့က လူတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်နဲ့ပဲ ကြည့်တဲ့လူတွေပါ.. မင်းနဲ့ ငါတို့ မိသားစုမှာ တခြားရှေ့ခံ ဘာမှမရှိဘူး .. လိုအပ်ရင် အချိန်မရွေး လာလို့ရတယ် ..”

ချစ်သူ က မျက်လွှာချထားရင်း မချီတရီအပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်၏။ ဒါကို နေလွန်း က သူ ဖိနင်းပစ်လိုက်သည့် စီးကရက်ကို ချစ်သူ ငုံ့ကြည့်နေသည်ထင်ကာ ..

“ဆောရီး.. ကွာ ..”

ထပ်ပြောပြီး စီးကရက်ကို တစ်နေရာ ရွေ့သွားအောင် ခြွေထောက်နဲ့ တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

“မင်းကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်

သွားလို့ပါ .. အခု နေရေးတိုင်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လား ..
 “ပြေပါတယ် .. ကိုလေးက ဒီမှာပဲ အလုပ်လုပ်တော့မှာလား ..”
 “အေး .. ဒီမှာပဲ ဆော့ဖ်ဝဲတွေရေးရင်း ကိုယ်ပိုင်အလုပ် ထူထောင်
 မယ်ကွာ .. ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ တိုင်ပင်ထားပြီးပြီ .. ငါ့လိုပဲ ဂျပန်
 မသွားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တာ နှစ်ယောက် ရှိသေးတယ် .. ကိုကိုလွင်
 ကတော့ အဓိကပေါ့ .. သူက ငွေထုတ်နိုင်တဲ့လူလေ ..”

“ဪ ..”

ချစ်သူ မျက်လုံးထဲမှာ လွန်လွန်း ကို ယုယမြတ်နိုးမကုန်စွာ အရိပ်
 တကြည့်ကြည့် ရှိနေတတ်သည့် ကိုကိုလွင် မျက်နှာကြီးက ပီပြင်စွာ
 ပေါ်လာ၏။

“မင်း စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် အိုင်တီသင်တန်း တက်ထားမလား..
 ဒီတိုင်းနေလည်း အချိန်တွေ ကုန်သွားမှာပဲ .. နောက်ထပ် ဒီပလိုမာတစ်ခု
 တိုးမယ် .. ငါတို့တွေ အလုပ်ထဲမှာလည်း ပြန်ဆိုလို့ ရတယ် ..”

သူ ဘာမှ မပြောရသေးဘဲ သင်တန်းတက်မယ်ဆို သူ ကူညီမယ့်
 အကြောင်းတွေပါ ပြောသွားသေးသည်။ စကားမပြတ်ခင် သူငယ်ချင်း
 ရောက်လာပြီး ခေါ်သွားသဖြင့် နေလွန်း ပါသွားခဲ့၏။

‘ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ’ လို့ ဟိုတယ်လ်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး နား
 မလည်စွာ မေးခဲ့ပေမယ့် ချစ်သူ ပြန်မဖြေဖြစ်ခဲ့ ..

“သား အပြင်မှာ နေခဲ့ချင်တာ သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့
 ထင်တယ် ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်နှာက ပြုံးနေပေမယ့် မြေပြင်မှာ နင်းချေခံ
 ထားရသည့် စီးကရက်ကို အကြည့်ရောက်ကာ ...

“ဒါမှမဟုတ် စီးကရက် သောက်ချင်လို့လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဘာကို မဟုတ်ဘူး ပြောတာလဲ သား ..”

“မာမီ ဒေါ်လို့ လိုက်လာတာပဲ .. သူနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာမှ
 မဟုတ်တာ ..”

“ဒါပေမယ့် သားတို့ ရင်းနှီးပုံက အံ့ဩစရာပဲ .. သားရဲ့လက်ကြား
 ထဲက စီးကရက်ကိုတောင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲဖြုတ်ပြီး နင်းပစ်လိုက်
 တာ ..”

“မာမီ မြင်လိုက်တဲ့လူက ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင် မိတ်ဆွေပါ ..
 သူငယ်ချင်းထက် ပိုပါတယ် ..”

“ဪ ..”

ဒေါ်သန့်နှင့် ဆက်ဆံခဲ့သော မာမီမျက်ဝန်းထဲက စူးရှနေခြင်းတွေ..
 စကားလုံး ပုံစံမမှန်ခဲ့ခြင်း အားလုံးက အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ တိတ်
 ဆိတ်စွာ အုံ့ဖွဲ့နေခဲ့၏။

ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲရောက်တာနှင့် သူ့ခြေထောက်တွေကို သေ
 ချာ ပြန်ငုံကြည့်ကာ ...

“သားရဲ့ခြေထောက်တွေက ဘယ်တုန်းက ပြန်ကောင်းသွားတာ
 လဲ ..”

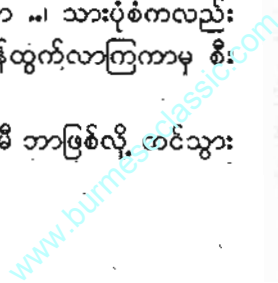
“ဒဏ်မဖြစ်လို့ ပြန်ကောင်းသွားတာ နေမှာပေါ့ မာမီ ..”

“မာမီနဲ့ မလိုက်ချင်လို့ ကောက်ကပ်နာသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး
 မို့လား ..”

“နာတာကိုတော့ ဟန်ဆောင်လို့ မရပါဘူး .. တကယ်နာအောင်
 တကယ်လုပ်မှပဲ ဖြစ်မှာ .. မာမီက ကျွန်တော့်ကို အဲ့လို ထင်လို့လား..”

“ထင်တာ မဟုတ်ဘူး .. မေးကြည့်တာ .. သားပုံစံကလည်း
 ဆေးချင်စရာ ပြီး နုတာလေ .. မာမီတို့ ပြန်ထွက်လာကြကာမှ စီး
 ကရက် လက်ကြားညှပ်ပြတာကရော ..”

“အဲဒါတွေကို တမင်တကာတွေ့လို့ မာမီ ဘာဖြစ်လို့ ထင်သွား
 တာလဲ ..”

“မာမိသားအကြောင်း မာမိ သိနေလို့ပေါ့ကွာ ..”

ချစ်သူ က ပြုံးတော့မလို မဲ့တော့မလို မျက်နှာနှင့် ဆိုဖာမှာ ထိုင်ချ လိုက်၏။ စိမ်းပြာရောင် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီအနက်ရောင်က ပွေးနု နေသည့်မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက် တင့်တယ်နေ၏။

ဆံပင်တွေ ဘယ်လိုရှည်ရှည် .. ဘယ်လောက်ပွပွ သူ့မျက်နှာမှာ ကြည့်ရဆိုးသွားတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ် ..။

“သားက မာမိကိုဆို နာခံမယ် .. လိုက်လျောမယ်ဆိုတာ မရှိဘူး..”

“မာမိကို ကျွန်တော် ဘာများ အတိုက်အခံ လုပ်ခဲ့လို့လဲ ..။ တစ် သက်လုံး မာမိ ထားသလို နေခဲ့တာ .. ကျွန်တော် နေတတ်သလို နေခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်မှာလည်း ကိုယ်နဲ့ သင့်တင့်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရှိလာတာပဲ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် က ဘာမှမပြောဘဲ ချစ်သူ မျက်နှာကိုသာ စိုက် ကြည့်နေခဲ့၏။

သားနဲ့ သူမ ဘယ်လောက်ထိ အလှမ်းကွာနေခဲ့သလဲဆိုလျှင် ဒီလို စကားတွေ ပြောတတ်နေတဲ့ ကိုယ့်သားကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရ သည်။

ဒီစကားမျိုးတွေကို ပြောတတ်နေတဲ့ အရွယ် ..။ ဒီလိုအသိတွေ ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝဖြစ်နေလောက်တဲ့ သားဘက်က ရင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်းတွေကို ခုမှ သတိထားမိလာ၏။

ပြုံးပြက်လက်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေ သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း အမျိုး မျိုး ပြောင်းလဲနေတာကို ချစ်သူ ကလည်း ထိုင်ရင်းကနေ ပြန်မော့ကြည့် နေခဲ့လျက် ..

“မာမိနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားက မညီညွတ်မှုက ငွေကြေးတိုင်တာခြင်း ကနေ စခဲ့တာ .. ဘဝတစ်ခုကို မာမိက ငွေကြေးနဲ့ တိုင်းတာတယ် .. ကျွန်တော်က ငွေကြောင့် အရာရာ ခြောက်ခန်းသွားတာလို့ မြင်တယ်..”

မာမိ ငွေကြေးဂုဏ်ခနကို သေလုမြောပါး ဖက်တွယ်နေချိန်မှာ ကျွန် တော်ကတော့ အသေအကြေ မုန်းနေခဲ့တာ ..”

“သားက လေလွင့်ရွက်ဝါလို လွင့်မျောသွားပေမယ့် ပြာပူထဲကို ကျွဲခွဲသေးဘူးလေ .. အရိပ်မှာ နေလာရတဲ့လူက နေပူမှာကို ဘယ် ကြောက်တတ်မလဲ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နဲ့စပ် လည်ဝယ်နေပြီ ထင်ပေ မယ့် မာမိသား ဘာမှ မသိသေးပါဘူး .. အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား သား .. သားက မာမိသား ဖြစ်နေလို့လေ..။ ‘ချစ်ဖူးငုံ’စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်မှန်း ငါ့နေတဲ့လူတွေ ရှိတယ် .. သားရဲ့အင်္ကျီရုပ်ကို မြင်ပြီး အထင်ကြီးလက်စ မှု လိုက်လျောနေကြတာတွေလည်း ရှိမယ် .. မာမိသား ဒုက္ခဆိုတာကို မလည်သေးပါဘူး ..”

“ဟုတ်မှာပါ ..”

ချစ်သူ က ထိုင်ရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်ကာ ...

“မာမိနဲ့ စိန်တိုက်ကို တစ်နိုင်ငံလုံး မသိတဲ့လူ မရှိတော့ဘူးပဲ .. လိုက်ပါ .. ဒါပေမယ့် မာမိရှေ့မှာပဲ ကျွန်တော့်လက်ထဲက စီး မျက်ကို ဆွဲဖြုတ်သွားတဲ့တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို နေစရာ ရာရှိရဲ့လားလို့ စိုးရိမ်ပြီး လာနှုတ်ဆက်တာ ..”

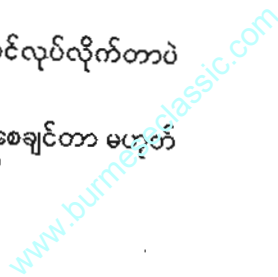
ချစ်သူ မျက်နှာက ပြေပြစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းခနဲ ဖြစ်လိုက်သည့်အခါမှာ နာကျင်မှုတွေအပြည့်နှင့် ..။

“မာမိ အသိုင်းအဝိုင်းတွေရှေ့မှာ ကျွန်တော် စီးကရက်သောက် တဲ့ မာမိ အရမ်း စိတ်ဆိုးသွားတယ်မို့လား ..”

“အေး .. မင်းလည်း ဒီတိုင်းဖြစ်အောင် တမင်လုပ်လိုက်တာပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် မာမိ စိတ်ဆိုးသွားစေချင်တာ မဟုတ် .. အရှိကို အရှိအတိုင်း မြင်သွားစေချင်တာ ..”

“ဘာ!... ဘာပြောတယ် ..”

“ကျွန်တော်သာ အပြေးမကောင်းခဲ့ရင် မူးယစ်ဆေး သုံးစွဲမှု ဖောက်ထွင်းမှုတွေနဲ့ ခုလောက်ဆို ထောင်ထဲမှာ ..”

“တော်စမ်း သား ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် စကားသံတွေက တုန်ယင်နေကာ ...

“အရိုက်အဝါဆိုတာ အဲ့ဒါပဲ.. တင်မာချစ် ဆိုတဲ့ မိန်းမက ကို သားကို ငွေကြီးရှစ်ထပ်မှာ ကျနေရင်တောင် ပြန်ဆွဲတင်နိုင်တယ် အဲ့ဒါကို မင်း နားလည်ဖို့ပဲ လိုတာ ..”

“ကျွတ်လွတ်ချိန်မတန်ဘဲ မာမီ ဆွဲတင်လိုက်ရင် သူ ရင်ဆိုင် တာတွေကို ဘယ်မှေမလဲ မာမီ .. အဲ့ဒါတွေကို မာမီ ဖျောက်ဖျက် လား .. မာမီလူတွေကိုရော မာမီသား ငရဲကျခဲ့ဖူးတာကို ပြောပြခဲ့ လား ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် နှုတ်ခမ်းကို ပီကိုက်ရင်း အံကြိတ်ထား၏။ ဒီသံ ကို ရက်စက်ရင့်သီးစွာ တစ်ခါမှ မပြုမူခဲ့ဖူးဘဲ စိတ်ရိုလက်ရို ရိုက်ပု ကိုင်ဆောင်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာမိ၏။

“မာမီအသိုင်းအဝိုင်းတွေ လက်ခံဖို့ ကျွန်တော့်အပြစ်တွေကို ဖုံးဖိ ပြောနေရတယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့လူ က ကျွန်တော့်ကို ငရဲထဲ ပြန်မရောက်အောင် လက်ချင်းဆက်ပြီး ဆွဲ ပေးကြတာ .. သူတို့တွေ ကျွန်တော့်ကို မာမီသားမှန်း မသိကြပါဘူး သူတို့ သိထားခဲ့တာ ကျွန်တော်က ရဲလိုက်လို့ ပြေးနေရတဲ့ ..ဆေးလူ သုံးဖူးပြီး မိဘအိမ်ကို ဖောက်ထွင်းတဲ့ ကြံရာပါကောင်ပဲ ..”

“အဲ့ဒါတွေ ထပ်မပြောနဲ့ သား .. မှားခဲ့တာကို မှားမှန်းသိ ပြင်လိုက် .. ဒါကို ထပ်ခါထပ်ခါ ရေရွတ်နေတာ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ် ဘူး ..”

“ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရတာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးပဲ ခွံ တာ ..”

ချစ်သူ က တိတ်စမ်းဆိုလို့လည်း မရ.. တော်တော်လို့ တားပေ ဆိုလည်း ပြောနေဆဲ ဖြစ်လျက် ...

“ကျွန်တော် မာမီသား မဟုတ်တော့တာ ကြားပြီ ထင်တယ် ..”

“ဘာ!... မင်း!...”

“ကျွန်တော် ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေခဲ့တာ .. မာမီ ဝုံးကြံခိုင်း ဘားတဲ့ ငွေတွေနဲ့ ကျွန်တော်က ကုသေ့ရှစ်ဆယ် သူဌေးသား ..”

“မင်းက ပညာတတ် အသိဉာဏ်ကြွယ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ပါ .. မင်း ဆိုးခဲ့သမျှဟာ မာမီကို ရွံ့နေခဲ့တာတွေ .. မိဘမေတ္တာကို ထင်လွဲ စော်ကားလို့ ဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခတွေချည်းပဲ ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ နေတတ်သလို နေခဲ့တာတွေပါ .. မြစ်ချင် ဘာဖြစ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားဖို့ ခိုလိုလားနေခဲ့လို့ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်လာသလိုရှိကာ မျက်ခုံး ဆွဲပါ တွန့်ကုတ်သွားခဲ့၏။

“မင်း .. ဘာပြောလိုက်တယ် သား ..”

“အစုန်အဆန် မျောနေတဲ့ လူပဲ မာမီ .. မိုးကြီးတာ ရေလျှံတာ ကောက်ကို ဂရုစိုက်ဖို့မှ မလိုတာ .. ကျွန်တော် အပြစ်ကျူးလွန်မိပြီဆို ဆည်းက မာမီဆီက ခွင့်လွှတ်မှုကိုလည်း မမျှော်လင့်ဘူး .. ဘယ်လို ကောင်းအောင် အဖတ်ဆယ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်လည်း မမွေးခဲ့ဘူး .. မာမီလို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပုံပန်းမကျတဲ့ ကျွန်တော့်လိုလူကို သူတို့တွေက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံခဲ့တယ် .. ပြုပြင်ပေးဖို့လည်း ကြိုးစားကြ တယ် ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေခဲ့၏။

ချစ်သူ က ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ ထိုးသိပ်သင်ရင်း ခိုခဲ့ရယ်တာ ...

“သူတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ် .. ပျူငှာမှုတွေကို အံ့ဩရင်းနဲ့ နားလည်လာခဲ့တယ် ..”

“မင်း ပြောနေတဲ့ သူတို့ ဆိုတာတွေက မင်းကို ကားနဲ့ တိုက်မိတဲ့ အိမ်ခေါ်သွားတဲ့ လူတွေလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. မာမီ ဘယ်လိုမှ လက်ခံယုံကြည်ဖို့ မလွယ်တူသူတို့ရဲ့ စေတနာတွေက ကျွန်တော့်ကို မလွဲသာလို့ ဆေးကုပေးရတဲ့သူဆိုတာထက် အများကြီး ပိုတယ် မာမီ ..”

“ရေပြာ .. မင်းက လပိုင်းလောက်လေး အတူနေခဲ့ရတဲ့ လူတွေတော့ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင် နားလည်ခဲ့တာကိုး ..”

“လပိုင်းဆိုမေမယ် နေ့ နာရီတွေနဲ့ တွက်ကြည့်ရင် မာမီနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်မှာ အတူရှိနေကြတဲ့ အချိန်တွေထက်တောင် ပိုဦးမှာပါ ..”

“သား ..”

“ကျွန်တော် မာမီကို ကြေးနှိုင်းစကား ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော့် ခံစားချက် ခိုင်မာခဲ့ရတဲ့အကြောင်းရင်းကိုပဲ မာမီ လက်ခံမချင်တာ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်ရည်တို့ ဝေ့ဝေ့ပဲပဲ ဖြစ်လာခဲ့လျက် ..။ ပထမအတူ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆိုဖာပေါ် ပစ်ချလိုက်ကာ ...

“သားက မာမီကိုတော့ နားမလည်ခဲ့ပေမယ့် အခု သားကို နားနားလည်သွားပြီ ..”

မျက်လုံးချင်း ဆုံချိန်မှာ မာမီမျက်ရည်တွေကြောင့် ချစ်သူ ချစ်ချင်း မျက်နှာလှည့်ပစ်မိ၏။ သူ့ရှေ့မှာ မာမီ မျက်ရည်ကျခဲ့တာ ဒါပါနဲ့ နှစ်ကြိမ် ရှိခဲ့ပြီ ..။

ရင်ထဲမှာ စူးနစ်သွားပေမယ့် မာမီ မျက်ရည်မကျအောင် သူ သိမ့်တတ်ပေ ..။ မာမီနဲ့ သူ့ကြားမှာ အဲ့ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးမှု ရည်ရွယ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“မာမီ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ သား သိနေတယ်မို့လား .. မာမီ ခြေလှမ်းကို သားက သိနေလို့ .. ရှေ့ကသွားတိုင်း နောက်က လိုက်လာနေတာ ..”

ချစ်သူ လွှဲထားသည့် မျက်နှာကိုလည်း ပြန်မလှည့် ..။ ဘာစကားမှ မလှည့် ..။ တိတ်တိတ်နေခြင်းဟာ ဝန်ခံခြင်းပဲမို့ သူမ ထင်ခဲ့သမျှ သေချာသွားခဲ့ကာ ...

“ဒါဆို .. ဒီနေ့ သား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တမင် ဒဏ်ရာရအောင် ချစ်ခဲ့တာပေါ့ ..”

“... ..”

“နာတာကို ဟန်ဆောင်လို့ မရလို့ .. တကယ်နာအောင် တကယ် ချစ်ပစ်ခဲ့တာပဲ ..”

“... ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ချစ်သူ ထံမှ စကားအပြန်ကို စောင့်ပေမယ့် ဝန်ခံခြင်း မခံ ..။ ငြင်းလည်း မငြင်း ..။ သူမ၏စကားသံ ရပ်တန့်သွားခဲ့ခြင်း တိတ်ဆိတ်ခြင်းကသာ စိုးမိုးနေခဲ့လျက် ...

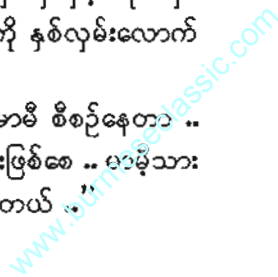
“စီးကရက် သောက်နေတာကရော .. တမင်တကာပဲလား ..”

“... ..”

“မာမီကို တစ်ခုခု ပြန်ပြောဦး သား .. ဝန်ခံနေတာလား .. ငြင်းမလို့ ..”

ချစ်သူ က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ စုပွပွမျက်နှာနှင့် ဆိုဖာမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်မာချစ် က ရှေ့ကို နှစ်လှမ်းလောက် ဝေးတိုးလာပြီးမှ ရပ်တန့်ကာ ...

“ဟုတ်တယ် .. မင်းကို မပြောသေးဘဲနဲ့ မာမီ စိစဉ်နေတာ ..။ မာမီမယ့် ပြောခဲ့သည်ဖြစ်စေ .. မပြောရသေးဘူးဖြစ်စေ .. မာမီသား အထုတ် အိမ်ထောင်ရေးကို မာမီ စိစဉ်ပေးခွင့် ရှိတယ် ..”

“ကျွန်တော်က မာမီ စီစဉ်ပေးမှာကို လက်ခံမခံ မာမီ ကြိုညှိထားမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား .. ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မဟုတ်ဘဲ .. မာမီလည်း ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီမံချက် အသွင်ပြောင်းပြီး စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူးပဲ ထင်ခဲ့တာ ..”

“မင်း!... မင်း မာမီကို ထပ်စော်ကားပြန်ပြီလား .. ဒီလောက် တောင် စကားတွေ တတ်နေတယ် .. ဟုတ်လား ချစ်သူ ..”

“လူကြီးတွေ လက်ထပ်ပေးတာကိုပဲ စောင့်မျှော် နာခံမယ့်သားတွေ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မာမီ တွေးမိခဲ့ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ် .. ချစ်သူ မျက်နှာက ပြတ်သားမှုတို့နှင့် တည့်တင်းနေကာ ...

“နေရာတိုင်းမှာ မိဘရဲ့ စေတနာ မေတ္တာတွေ လွှမ်းခြုံနေတယ် ဆိုတာ မှန်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် သားသမီးရဲ့ အသက်အရွယ် .. အချိန် အခါအလိုက် နည်းနည်းလေး အရောင်ပြောင်းပေးဖို့တော့ ဘယ်သူ့ မစဉ်းစားကြဘူး ..”

“ဘာလဲ .. မာမီမျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောစမ်း .. သားက ဘာကို ပြောချင်တာလဲ ..”

တစ်ချက်တော့ မော့ကြည့်ပေမယ့် ချစ်သူ မျက်ဝန်းတွေ ပြန်လည် ရွေ့လျားသွားခဲ့ပြီး ...

“ကျွန်တော်က သားလိုမှာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေ့နေလို့ ပြောပြတာပါ .. မာမီ ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် နေထိုင်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အဲ့ဒါ ပုံစံခွက်တစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူး မာမီ .. ဘာတစ်လျှောက်လုံး မင်ရည်ကျဲလာခဲ့ပြီးမှ ပုံစံခွက်ထဲ ဝင်နိုင်လို့ မရဘူး မာမီ ဖြစ်စေချင်တဲ့ပုံစံလည်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က နေပူတာကိုမှ မကြောက်ဘဲ ဒေါ်တင်မာချစ် က စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ ...

“ကျွန်တော်က ‘ချစ်ဖူးငုံ’ စိန်တိုက်ပိုင်ရှင်အဖြစ် ကမ်းကုန်အောင်

ဆိုးခဲ့တာ .. ဒါပေမယ့် အခု အဲဒီလူဆိုးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်နဲ့ပဲ နေချင်တယ် .. မာမီ ပြောသလို မာမီအရှိန်အဝါကြောင့် ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးနေသေးတာဆိုရင်လည်း အရှိန်အဝါတွေ မရှိတဲ့အခါ ဘယ်လို ခုတ်ဆိုင်သွားမလဲဆိုတာ သိချင်တယ် .. ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘဝကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တဲ့အကြောင်းက အဲ့ဒါပဲ ..”

“အေး .. ဒီအိမ်ထောင်ရေးအတွက် မာမီက အသွင်ပြောင်းပြီး အာင့်နေတယ်လို့တောင် သားက ထင်နေမှတော့ မာမီကလည်း ပြောဖို့ ပြုတယ် .. သားဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ လက်ထပ်ခြင်းတစ်ခု ဘလွဲရင် မာမီ အားလုံး လိုက်လျောမယ် .. အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့..”

“အဲ့ဒါ မာမီ မှားနေတာ ..”

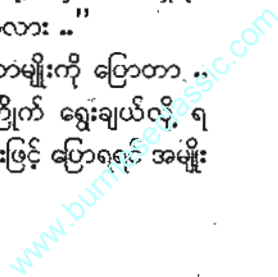
ချစ်သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်ကာ...

“လူတစ်ယောက်အတွက် လက်ထပ်ခြင်းက အရေးကြီးဆုံး မဟုတ်ဘူး .. သူ့ဘဝကို ဘယ်လို ဖြတ်သန်းခဲ့သလဲဆိုတာနဲ့ အရာရာကို ဆိုင်းတာကြတာ .. သားသမီးတွေကို လူတော်လူတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်လာအောင် မိဘတိုင်း ပံ့ပိုးခဲ့ကြတာက လက်ထပ်ခြင်းမှာ ပန်းဝင်လှဖို့ တစ်ခု ထည်းအတွက် မဟုတ်ပါဘူး ..”

“မာမီကတော့ ဟုတ်တယ် .. သားအတွက် တင့်တယ်ခမ်းနားတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးနဲ့ စုံဖက်နိုင်ဖို့ အဓိကပဲ .. ဒါဆိုရင် သားဘဝအတွက် မာမီ စိတ်ချပြီ ..”

“ကျွန်တော်က မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အမှီသဟဲ မရှိရင် ချစ်တည်သွားလို့ မရတော့ဘူးလို့ မာမီ ပြောတာလား ..”

“မဟုတ်ဘူး ..! ဘဝတစ်ခု ပြည့်စုံသွားတာမျိုးကို ပြောတာ .. သားဘဝအတွက် ကြင်ဖော်ကြိုင်ဖက်ကို စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်လို့ ရအောင် မာမီတို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာ .. တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် အမျိုးသမီး တင့်တယ်ဖို့ ..”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေးကို မာမီ စီစဉ်ချင်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. မာမီကို နောက်ထပ် တလန်ကဆန် မလုပ်ပါနဲ့- အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မိန်းမတွေအတွက်ပဲ အရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူး- ယောက်ျားတွေအတွက်လည်း တကယ် ကောင်းမွန်တဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖတ် လိုအပ်တယ် ..”

ချစ်သူ က အသံမထွက်ဘဲ သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ သပ်တင်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်လိုလူကို စိန်တိုက်ကြီးမက်လို့ ယူကာမှတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်လိုမိန်းမက ပါရမီဖြည့်ချင်မှာလဲ မာမီ ..”

“နေပါဦး .. သားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုအဆင့်ထိ နှိမ့်ချ ပြောနေတာလဲ ..”

“မာမီ သိနေတာပဲ ..”

“ဘာ!...”

“တခြား သိတဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ် .. မာမီ ထိပါးမခံနိုင်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ခုချိန်မှာ အကောင်းတိုင်း မရှိတော့တာ သေချာတယ် .. အဲဒါတွေက ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး .. သား အဲဒါတွေကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ .. မာမီ အခု ပြောမယ် .. မာမီနဲ့ မဇင် တို့ လူကြီးချင်း စေ့စပ် ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ် .. ‘ဇင်လွင်ရတနာ’ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း သား မြင်ရင် ကျေနပ်သွားမှာပါ .. မာမီတို့ အခုပြောခဲ့တဲ့ အဆင်မပြေမှုတွေကိုရော .. သား ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မကောင်းခဲ့တာ မှန်သမျှရော .. အဲဒီ အဆင်မပြေမှုတွေ မေ့ပစ်လိုက်ပြီး ဇင်လွင်ရတနာ ကို သား လက်ခံနိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားစမ်းပါ ..”

“ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခုတည်းက အပြေ

ပေးလို့ ရပါတယ် ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

“အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေကိုလည်း မေ့ပစ်ဖို့မလွယ်ဘူး မာမီ- အဲဒီ အဆင်မပြေခြင်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် သာယာမှုတွေ ရှိခဲ့တယ် .. ပြီးတော့ မာမီ ပြောနေတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ချမ်းသာတဲ့လူတွေထဲမှာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ကဗျာတွေ ရွတ်ပြမနေနဲ့ သား.. ကဗျာ အလင်္ကာဆိုတာ စာရွက်ပေါ်မှာပဲ လှတာ .. လူတွေဟာ သူတို့အဆင့်အတန်းနဲ့ လိုက်ပြီး စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျကြတာ ..”

“အဲဒါ ဆင်းရဲတဲ့လူတိုင်းပဲလို့ မာမီ ပြောနိုင်သလား ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင် ..

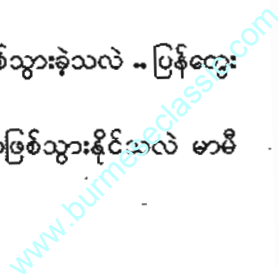
“ချမ်းသာတဲ့လူတိုင်းရော အားလုံး ပြည့်ဝ ကောင်းမွန်နေကြလို့လား .. အရာရာမှာ အဆိုးအကောင်းဆိုတာ ရှိတာပဲ .. မာမီနဲ့ ကျွန်တော် နောက်ထပ် အဆင်မပြေမှုတွေ ထပ်မဖြစ်ရဖို့အတွက် လက်ထပ်ဖို့ ထိခွဲကို မာမီဘက်က လျှော့ပေးမှာလား .. ကျွန်တော် ထွက်သွားပေးရလား ..”

“ချစ်သူ .. မင်း .. မင်းက အလိုလိုက်လွန်းလို့ မိဘအပေါ် အထပ်ထပ် အခွင့်အရေးယူနေတာလား .. ဟင် ..”

“မပြောချင်ဘဲ နေတာက ကျွန်တော် ဒါကို မျှိုသိပ်ထားလို့ မရဘောလို့ မာမီ.. ကျွန်တော့်ကို လွတ်လပ်ခိုင်းခဲ့တာလည်း မာမီ .. ဖိအားဆွ ပေးလာတာလည်း မာမီပဲ ..”

“လွတ်လပ်ခိုင်းခဲ့တော့ သား ဘာတွေဖြစ်သွားခဲ့သလဲ .. ပြန်တွေ့ကြည့်လေ ..”

“အဲဒါကြောင့် အခု ဖိအားပေးပြီး ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ မာမီ ဆိုချင်တာလား ..”

“သား ..”

“ကျွန်တော် အေးအေးချမ်းချမ်း နေပါရစေ .. ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် ကောင်းအောင် ကြိုးစားရမလား .. အရင်လို အရင်အတိုင်းပဲ ပစ်ချထားရမလား .. အဲ့ဒါကိုလည်း ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ခွင့် ပေးပါ ..”

“ဒါဆို မာမိက ဘာလဲ ..”

“ကျွန်တော့်အမေပါပဲ .. မာမိ အရင်အတိုင်းပဲ နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ မာမိ ဒီထက်ပိုပြီး အဆင်ပြေကြမှာ ..”

“သားက မာမိကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တင်ပြလာပြီဆိုတော့ မာမိက လည်း ပွင့်လင်းရတော့မယ် ..”

သားအမိနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည်။

“သား မက်မောလာခဲ့တဲ့ ကျောက်မြောင်းက မိသားစုတွေကို မာမိ စုံစမ်းပြီးပြီ ..”

“ကျွန်တော် တွက်မိပါတယ် ..”

“ပြောချင်တာက .. ကိုယ်စီ ပညာတတ်တွေ ဖြစ်နေတာနဲ့ပဲ သူတို့ မိသားစု ဆင်းရဲနတ်ပြတ်နေတာကို နားလည်မပေးနိုင်ဘူး .. တစ်မျိုးမျိုး သော အထင်ကြီးမှုနဲ့လည်း နေရာ မပေးနိုင်ဘူး .. ပိုရှင်းအောင် ပြောမယ် .. အဲ့ဒီက မိန်းကလေးနဲ့ သားကို မာမိ လုံးဝ သဘောမတူဘူး ..”

“အဲ့ဒါလည်း ကျွန်တော် တွက်ထားပြီးသားပါ ..”

“ဒါဆို သားကလည်း မာမိကိုတော့ ဘာမှမပြောပြခဲ့ဘဲ ကြိုက်ကြ နေခဲ့တာပေါ့ ..”

“မကြံဘူး မာမိ .. ကြံစည်ခွင့်လည်း မရှိခဲ့ဘူး .. သူနဲ့ ပြန်နီးစပ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ခုထိ ကျွန်တော် တွေးနေရတုန်း - ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ..”

“ဟွန်း .. မင်းက ကလေးကချေလေးလို သူတို့ဘဝထဲ ဝင်ခဲ့တာ

ခိုလား .. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နီးစပ်နိုင်မှာလဲ .. မမြင်ဖူး မူးမြစ်ထင်တဲ့ - မင်းကို သူ့ဌေးမှန်း သိသွားအောင် ပြောကြည့်လိုက်လေ .. မာမိ ပြောသလို ငွေကြေးဂုဏ်မနေ ဘယ်လောက် အရေးပါသလဲဆိုတာ တစ်ခါ တည်း သိသွားတာပေါ့ ..”

မာမိ ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးနေတုန်းမှာ ချစ်သူ မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်လာခဲ့သည်။ အမေနဲ့ သားရဲ့ ချစ်ကြင်နာခြင်းတွေက ဘယ် တုန်းတည်းက ထုံထိုင်းဆေး မိခဲ့တာလဲ ..

ဒါမှမဟုတ် အပူချိန် သုညဒီဂရီအောက် အရပ်ဒေသမှာ မာမိ သူ့ကို မွေးခဲ့တာလား ..

“မာမိ ပြောခဲ့တာ သား နားလည်ရဲ့လား .. တကယ်လို့ သား ဆန္ဒရှိရင် စမ်းကြည့်လိုက်ပါ .. သားက မေတ္တာစစ်ကို ရှာလေ .. မာမိ က သူတို့ရဲ့ လောဘစိတ်ကို ဖော်ထုတ်မယ် .. မာမိ နိုင်ရင်တော့ သား ကျေနပ်ပေးရမှာ နော် ..”

ချစ်သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ မာမိ ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ မျက်ခုံးတို့ ပြေကျသွားတာ ..

“မာမိ ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရင် ပင်ပန်းပါတယ် ..”

ပြောပြီးတာနှင့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲကို လက်တစ်ဖက်နှိုက်၍ ပြန်မထုတ်သေးဘဲ ..

“ဟိုတယ်လ်ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို စကား လာပြောသွားတဲ့လူကို လည်း မာမိ သိနေမှာပါ ..”

“အင်း .. ပြောလေ .. ဘာဖြစ်လဲ ..”

“သူ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးသွားတာ ..”

အိတ်ထဲက ထုတ်လိုက်သည့်လက်မှာ သားရဲ့ ဆွဲကြိုးလေး .. သားအတွက် အကောင်းဆုံး သူမကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးထားတာမို့

ဒီကြိုးတစ်ကုံးရဲ့ တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သူမသာ အသိဆုံး ..

“ကျွန်တော့်ကြောင့် သူတို့မှာ ထိခိုက်နစ်နာမှုတွေ ဖြစ်နေရတာ စိတ်မကောင်းလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာ .. ပြီးတော့ တကယ်တမ်း သူတို့အပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကသာ လိမ်ညာခဲ့တဲ့သူ .. အဲဒီစိတ်ကြောင့်ပဲ ဒါကို ထားခဲ့တာ ..”

“သားရယ် .. ပလက်တီနမ်ဆိုတာ ဒီလိုအဆင့်အတန်းတွေက တန်ဖိုးရှိမှန်းတောင် သိကြတာ မဟုတ်ဘူး .. တချို့ဆို စတီးနဲ့ ပလက်တီနမ် အတူတူပဲဆိုပြီး ခွဲခွဲ ကဲ့ရဲ့သေးတာ .. ရောင်းမရ .. ပေါင်လို့ မလွယ်နဲ့ ဘာလုပ်ဖို့တုန်းဆိုတာက ရှိသေး ..”

“သူတို့နဲ့ အတူနေတည်းက ဒါကို ‘ချစ်ဖူးငုံ’စိန်တိုက်မှာ သွားရောင်းရင် ရတယ်လို့ ပြောပြီးသားပါ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ချစ်သူ က ဆွဲကြိုးကို စားပွဲရဲ့ မှန်သားပြင်ပေါ်ကို ပစ်တင်လိုက်ပြီး ..

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရောင်းဖို့လည်း ကြိုးစားခဲ့သေးတယ် .. ခြေထောက်က အပြင်ထွက်ဖို့ မသင့်တာနဲ့ .. သူတို့က ရောင်းခွင့်မပြုတာနဲ့ မရောင်းဖြစ်ခဲ့ဘူး .. အဲဒါကြောင့် ထွက်လာတော့မှ ထားပစ်ခဲ့တာ ..”

“ဒီလိုဆွဲကြိုး ဝတ်နိုင်တည်းက သားရဲ့အဆင့်အတန်းကို သိလို့ ထောင်မြင်လို့ ရာစွန့်တာလားမှ မသိဘဲ ..”

“မာမိပဲ ပြောတော့ ဒီလိုအဆင့်အတန်းတွေက ပလက်တီနမ်နဲ့ စတီးကိုတောင် မခွဲခြားတတ်ဘူးဆို ..”

“သူတို့ကတော့ ခွဲခြားတတ်တဲ့လူတွေ နေမှာပေါ့ သားရဲ့ .. သားဘာပြောပြော မေမေ သူတို့ကို ဘယ်တော့မှ အလေးထား စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ကျွန်တော်ကတော့ စဉ်းစားတယ် ..”

ချစ်သူ ကလည်း ကိုယ့်အမှန်တရားနဲ့ ကိုယ် အလျှော့ပေးဖို့ စိတ်မကူးပေ .. မျက်လွှာချထားပေမယ့် ပြောဖို့ရှိတာကိုတော့ ရှိသမျှခွန်အားနှင့် ထောက်ကူ တင်ပြရင်း ..

“သူ ကျွန်တော့်ကို အားပေးသွားတဲ့ စကားတွေရယ် .. စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သတင်းမေးသွားတာရယ် .. ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်မယ်ထင်လို့ သွားလေရာ ပါအောင် ယူဆောင်သွားခဲ့ရင်း အခုလို တွေ့ပြီး လက်ထဲပြန်ထည့်ပေးသွားတာရယ် .. အဲဒါတွေက တကယ် နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာတွေပါ ..”

အလေးအနက်ကြီး ပြောရင်း စကားသံတွေပါ တုန်ခါလာတော့ ဒေါ်တင်မာချစ် သားရဲ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း စူးရဲ့ တင်းမာနေခြင်းတွေက အံ့သြခြင်းသို့ ရောက်၏။

“မာမိ ကျွန်တော့်ကို တကယ်စိတ်ပူခဲ့ရင် မာမိသားကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မိသားစုကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လိုက်တာဆိုတဲ့ စိတ်တွေ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာမှန်ရင် .. အခု မာမိ ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေက အရမ်းကို ဖော်ကားရာ ရောက်နေပါပြီ ..”

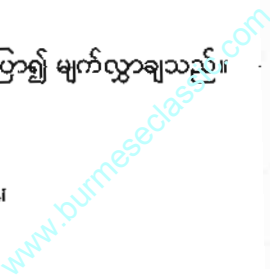
ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်နှာပျက်၏။ ချစ်သူ က မိခင်ဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာတို့ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ..

“မာမိ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ပြောပြော .. သူတို့လို ကျေးဇူးမတင်နိုင်သရွေ့ မာမိ ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မယုံဘူး ..”

ချစ်သူ က ဝစ်ခွန်းချင်း ပြတ်သားစွာ ပြော၍ မျက်လွှာချသည်။ ပြီးတော့ သူမရှေ့ကနေ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

ကျေးဇူးမတင်တတ်ဘူးတဲ့လား ..

မာမိ ကျေးဇူးတင်တာပေါ့ သား ရယ် ..

ဒါပေမယ့် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ပျောက်အောင် ကုပေးခဲ့တဲ့ သူတောင်းစားလက်ထဲကို သမီးတော် ထည့်ပေးပြီး ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ ဘုရင်ရဲ့ သိတတ်မှုမျိုးတော့ မာမီ မထားနိုင်ဘူး ...

ဘုရင်က 'မင်းတို့စကား မိုးကြိုးသွား'မို့ သူ ကတိတည်ခဲ့ရတယ် ဆိုရင် မာမီက ဘုရင်တစ်ပါးမှ မဟုတ်ဘဲ ...

ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် သားနဲ့ သဘောတူ ကျေနပ်ပေးဖို့ထိ မကြည် ဖြူနိုင်တာ အပြစ်ရှိသလား ...

ဒေါ်တင်မာချစ် အသံတိတ် ငိုကြွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဖြောင်းဆန် အောင် ပူလောင်နေခဲ့၏။

သားသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း မိဘတိုင်းရဲ့ မေတ္တာဖြေ စကားတွေက ကွက်ကျားမိုးလိုလား ...

အားလုံး ကျန်းမာကြပါစေ .. ချမ်းသာကြပါစေ .. ကိုယ်စိတ်နှလုံး ထာဝစဉ် ရွှင်ပြုံးနိုင်ကြပြီး လိုအပ်တိုင်း တောင့်တတိုင်း ရကြပါစေ။

ဒါပေမယ့် ငါ့သားကိုတော့ မပေးနိုင် ...

အခန်း (၃၂)

"ဟင်!... လွန်လွန်း .."

ဘက်စ်မှန်ထဲမှာ ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်သွားသည့် လွန်လွန်း ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ချစ်သူ ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ မတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ တံခါးဖွင့်၍ ကမန်းကတန်းဆင်းကာ ကားဆီ ပြေးသွားမိ၏။

ဒါပေမယ့် ကားက ထွက်သွားပြီဖြစ်ကာ လွန်လွန်း ကိုလည်း ကြည့်လို့ မမြင် ...

"လွန်လွန်း .."

စိတ်တို့ ဘယ်လိုအချဉ်ပေါက်သွားခဲ့သည် မသိဘဲ ကားနား ပြေး ထပ်ကာ အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆူညံသံများကြားမှာ သူ့အသံက ဟိန်းထွက် သွား၏။

"ဟင်!... အဲ့ဒါ .."

လရောင်ကျူးရင့်

ကားထဲမှာ နေရာ မကျသေးပေမယ့် ခေါ်သံကိုတော့ လွန်လွန်း သေချာ ကြားလိုက်၏။

“အဲ့ဒါ ချစ်သူ့ အသံပဲ ..”

လွန်လွန်း ထိုင်နေသည့်လူတွေရဲ့ ဒူးတွေ ခြေထောက်တွေကို တိုးတိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

“ချစ်သူ ..”

“လွန်လွန်း ..”

ချစ်သူ က လက်လှမ်းပြုကာ ကားနောက်ကို ပြေးလိုက်နေ၏။

“ချစ်သူ .. အမလေး!...”

မျက်လုံးထဲမှာ ပြေးနေရင်း ချစ်သူ လဲကျသွားတာ မြင်လိုက်သဖြင့် လန့်ဖျပ်အော်လိုက်မိ၏။ မြင်ကွင်းထဲမှာ ချစ်သူ ပါမလာတော့ပေ ..

“ဟဲ့ .. ကလေးမ .. ခေါင်းကြီး ထုတ်မထားနဲ့လေ ..”

“လွန်လွန်း .. ညီမလေး နောက်ဆုတ်လိုက်လေ ..”

မာလာ က ခေါင်းတစ်လုံးလုံး ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် လွန်လွန်း ကို နောက်ကနေ အတင်းဖက်၍ ပြန်ဆွဲသွင်း၏။

“မမခင် .. ချစ်သူ ခြေထောက်မကောင်းဘဲနဲ့ ပြေးလိုက်လာတာ ..”

လဲကျသွားပြီ ..”

“အေးပါ .. ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

“လွန်လွန်း ဆင်းချင်တယ် ..”

“အမလေး .. မဆင်းပါနဲ့တော့ လွန်လွန်း ရယ် .. ညနေစောင်းလာ ရင် ကားက တက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး.. ခုတောင် လေးနာရီ မထိုး သေးဘူး ကားက ကျပ်နေပြီ ..”

“မမခင် .. သူ့ခြေထောက်တွေ မကောင်းသေးဘူး သိလား ..”

ချစ်သူ လေ ..”

“ညီမလေးရယ် ..”

မော့ငေးကြည့်နေကြသည့် လူတွေကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ လွန်လွန်း က မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲနှင့် ငိုချလိုက်တော့မလို ..

“တစ်မြို့တည်းမှာ ရှိနေကြတာပဲ ညီမလေးရယ် .. သူ သတိရရင် အာလည်လို့ ရတာပဲ ..”

“သူ မလာရဲလို့ နေမှာပေါ့ ..”

“ဟော .. မျက်ရည်တွေ ကျလာပြီ .. လူတွေကြည့်နေတာ မရှက် နူးလား လွန်လွန်း .. သုတ်ပစ်လိုက်ဦး မျက်ရည်တွေကို ..”

လက်ကိုင်ကွင်းကို တစ်ဖက်က ဆွဲထားရင်း လန်လွန်း က မျက် ရည်သုတ်၏။

“မောင်လေးနဲ့လည်း တွေ့ခဲ့သေးတယ်လေ .. အိမ်ကို လာလည် နဲ့ ရတယ်လို့ ပြောခဲ့သေးတာပဲ .. သူ သတိရရင် ရောက်လာမှာပေါ့..”

အမြဲတမ်းကြီး သတိရ တမ်းတနေခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ချစ်သူ မိသားစု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားလိုက်မှန်း မသိခဲ့ပေ ..

“အား!... ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

“ညီလေး ရရဲ့လား ..”

“ထူပေးလိုက်ပါ မောင်ရယ် ..”

“ရတယ် .. ရတယ် .. ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို ..”

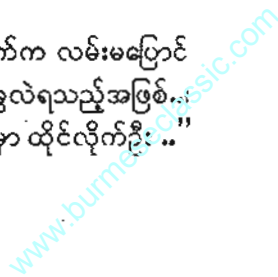
ရတယ်ဆိုပေမယ့် တဲ့ထူပေးတဲ့လူတွေက လက်မလွှတ်ကြပေ ..

အိတ်ဖောင်းရဲ့အစစ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက် အဖြစ်ဆိုး ခဲ့မှန်း သိလိုက်ကာမှ ချစ်သူ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး နီရဲနေတော့

သိပ်ပြေးလို့ မကောင်းသေးသည့် ခြေထောက်က လမ်းမပြောင် မြင်မှာ ဘာနဲ့မှ မတိုက်မိဘဲ အခြောက်တိုက် ခွေလဲရသည့်အဖြစ်..

“ညီလေး ထောက်နိုင်ရဲ့လားကွ .. လာ .. ဒီမှာ ထိုင်လိုက်ဦး ..”

“ကျွန်တော့်မှာ ကားပါပါတယ် ..”

လူတွေကလည်း စာနာတတ်လွန်းတာ 'ဖယ်ပါ'ဆိုလည်း မရ-
'ရပြီ'ဆိုလည်း မသွားဘဲ ကားနားထိ အရောက်ပို့ပေးကြသေးသည်
ထိုပြင် ...

“ခြေထောက်က နဂိုတည်းက ဒဏ်ရှိထားတယ် ထင်တယ် -

“ဟုတ်ကဲ့ .. ကျေးဇူးပဲ နော် အစ်ကို ..”

ပြန်လှည့်သွားကြလို့ ကားတံခါးပိတ်ပြီးတော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်
တော့သည်။ နဂိုက ဒဏ်ရှိထားတာကို သိထားသည်ဆိုတော့ သူ
လိုက်ရင်း ခြေထောက် ထော့နေခဲ့လို့လား ..

ဒါမှမဟုတ် ခြေခေါက်လဲရုံနဲ့ ရုတ်တရက် ပြန်မထနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားတာကို အက်ခတ်လိုက်တာလား .. ဘာမှန်း မသိတာတွေ
နောက်မှာ ဘယ်လိုတွေးတွေး သူ့အဖြစ်က ရှက်ဖွယ်လိလိ ..

“ဟား!...”

ခေါင်းခါပစ်လိုက်ရင်း မျက်နှာက တဖြည်းဖြည်း ပြူးလာမိသည်
ပြီးတော့ မဲ့ရွဲ့ ရှဲ့တွဲသွားကာ စတိယာရင်ကို ထု၍ ‘ကျွတ် ..’ခနဲ ဖြစ်
တော်တော်ကြောင်တဲ့ ချစ်ရသူ ..

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညည်းတွေးရင်း ကားမှန်ကြားထဲက ခေါင်း
ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် လွန်လွန်း မျက်နှာလေးကို သတိရသွားသည်
ပြီးတော့ လက်လေး ပြန်ဝှေ့ယမ်းရင်း ‘ချစ်သူ’လို့ ပြန်ခေါ်လို
တာ သေချာ ကြားလိုက်သေးသည်။

ထိုအခါ မဲ့ရွဲ့နေသည့်အပြုံးက ကြည်နူးသည့်အပြုံးသို့ အ
ပြောင်းသွားခဲ့ပြီး ...

ငါ သိသွားပြီ လွန်လွန်း .. မင်းနဲ့ ငါ တကယ် ငြိနေပြီ ..

အခန်း (၃၃)

ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာမှန်း တန်းခနဲ
သွေးမိလိုက်၏။

“လိုက် .. လိုက် .. ဟိုဘက် ကွေ့သွားပြီ ..”

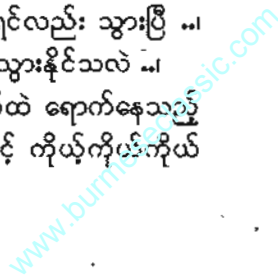
“သူနိုး .. သူနိုး .. အဲဒီဘက်ကို ပြေးသွားတယ်ဗျို့ ..”

ချစ်သူ တစ်ယောက်တည်း အေးဆေး လျှောက်နေခဲ့သည့်ခြေလှမ်း
တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွား၏။

ပြီးတော့ ဆူညံသံတွေကို နားစွင့်ရင်း ကိုယ့်ဘက်ကို ဦးတည်
နေတာမှန်း သိလိုက်တော့ ခေါင်းကြီးသွားသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ .. ရောယောင် ပြေးမိရင်လည်း သွားပြီ ..
ပြေးဘဲ ဒီတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ ..

စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ကာ မှောင်ရိပ်ထဲ ရောက်နေသည့်
အောက်ရောင်ဘောင်းဘီရှည် .. ဂျာကင်အနက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ကြည့်မိ၏။

ဒီတိုင်း ရုပ်နေတာထက် မီးရောင်အောက်ရောက်အောင် ခပ်မြန်မြန် သွားထားဖို့ လိုတာ တွေးမိပြီး ကိုယ် ဖြတ်သန်းခဲ့သော အလင်းရောင်ဆီ ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့မိ၏။

ထိုစဉ် ကားမီးရောင်တစ်ချက် ဖြာကျလာကာ သူ့ကိုယ်ကို မီးထိုးပြထားသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဆူညံသံ ပေး၍ ပြေးလာကြသော လူအုပ်နှင့် ကားရဲ့အလယ်မှာ ချစ်သူ ခြေစုံရပ်လိုက်ရ၏။

“သူခိုး .. သူခိုး .. ဒီကောင်ပဲ ..”

“ဘာလဲ .. ကျုပ်လက်ထဲမှာ ဘာတွေ့လို့ ပြောနေတာလဲ ..”

“လွင့်ပစ်ခဲ့တာ နေမှာပေါ့ .. ချက္ကား .. သေအောင် ရိုက်စစ် ..”

“နေကြပါဦး ..”

ကားက အနီးဆုံးထိ လာထိုးရပ်ကာ ဆင်းလာသူတွေက နေမောင်မောင် နဲ့ နေလွန်း :-

“သူက ကျွန်တော့်တို့ ညီပါ .. ဒီရှေ့နားတင် နေတာပါ .. သူ့မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ .. ခုနလေးတင်ပဲ သူ့ကို ဆူလိုက်လို့ စိတ်ဆိုးပြီး ကားပေါ်က ဆင်းသွားတာပါ ..”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ယုတ္တိရှိရှိ အလျှောက်ကောင်းမှုကြောင့် ချစ်သူ အထောင်းသက်သာသွားခဲ့ရ၏။

ကားထဲမှာ သေချာ ထိုင်မိကြပြီးမှ ဦးလွန်း ကို ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်တာ မြင်လိုက်ရကာ ..

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ ဟေ့ ..”

“ချစ်သူ လေ .. ဒီကောင် ယောင်တောင်ငေါင်တောင်နဲ့ ခေါင်းတော့မလို့ ..”

“ချစ်သူ ..”

“ဗျာ ..”

ဦးလွန်း က နောက်လှည့်ကြည့်ကာ ..

“မင်းနဲ့ ဒီလိုပုံစံ ထပ်ဆုံဖြစ်မယ်လို့ ငါ တကယ် မထင်ခဲ့ဘူး..”

“နေပါဦး ချစ်သူ .. မင်းက ညဘက်ကျမှ ဒီနားမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ တစ်ယောက်တည်း ..”

“သူငယ်ချင်းအိမ်ကို လာတာပါ .. လမ်းမဘက်ကျမှ တတ္တစီ မီးတော့မယ်ဆိုပြီး လမ်းလျှောက်လာမိတာ ..”

“ငါ ထင်ပါတယ် ..”

“နောက် ဒီလိုထပ်မလုပ်နဲ့ ငါ့ညီ.. ဒီလိုလမ်းကြားမှာ ညဉ့်နက်နက် နက်နက် မှောင်ရိပ်သမ်းတာနဲ့ ပြဿနာမျိုးစုံ ဖြစ်နေတတ်တယ်..”

“ငါတော့ မထင်ပါဘူးကွာ ..”

ဦးလွန်း က ရှေ့ကနေ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကဲ့ရဲ့သလိုလို .. ညည်းညူသလိုလိုနှင့်

“ဖေဖေက ဘာကို မထင်တာလဲ ..”

“မင်းတို့ကောင်ကို သေချာ မေးကြည့်ပါဦး .. ဒီပြဿနာနဲ့ တစ်ခုခု ငြိမ်းစေပေးလား ..”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး ..”

ချစ်သူ က ခိုင်မာစွာ ငြင်းဆို၍ ..

“ကျွန်တော် မိဘပစ္စည်းကို ပြစ်မှားခဲ့မိတာက သပ်သပ် .. ဒီလို လုပ်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်တောင် မကူးခဲ့ဖူးဘူး ..”

“ငါကလည်း မင်းကို ငြိနေမှာပဲ စိုးတာပါ .. ခိုးပါတယ်လို့ မပြောပါဘူး .. လူငယ်ဆိုတာ မှားတတ်ပေမယ့် မှားပဲ မှားနေတာ မကောင်း ..”

“မင်းနဲ့ မှားခဲ့ဖူးတာလည်း ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်ဘူးကွာ ..”

ဦးလွန်း က ခံစားချက်တွေနဲ့ လမ်းပြနေ၏။

ချစ်သူ ဆိုတဲ့ကောင်လေး ကြွားဝါလိမ်ညာမှု မပြုတတ်ဘူးဆိုတာ

လေးစားချင်ဖွယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် မကောင်းခြင်းအဖြာဖြာကို နှစ်သက်
သည့် စားစရာတစ်ခုလို လျှာလိပ်ပါးလိပ် နှုတ်ငုံဆောင်ပြီး ပြောရုံနေ
တာကို မကြိုက်။

ပြောရုံနေတာကို တစ်မျိုးပြန်ကြည့်လျှင် ဒီလိုမှားခဲ့တာကို ဂေ
နပ်နေတာမျိုး။

“ကဲ .. ကဲ .. အိမ်ရောက်မှ စကားပြောကြတာပေါ့ .. မောင်းထေး
သား ..”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာပဲ ချထားပေးခဲ့ပါ ဦးလေး .. အိမ်ကို မလိုက်
တော့ပါဘူး ..”

“ဟေ!...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချစ်သူ .. မင်းကို ဖေဖေက အထင်သေးလို့ ပြော
တာ မဟုတ်ပါဘူး .. ကရုဏာဒေါသနဲ့ ဆုံးမတာပါ ..”

နေမောင်မောင် က နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ရှင်းပြနေသေးသည်။
ဘေးမှာရှိနေသည့် နေလွန်း က ရယ်ကာ ...

“မင်း ခုနေ ဒီတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားရင် ဟိုအုပ်စုနဲ့ လွတ်ဦးမယ်
ထင်လို့လား .. အေးဆေးသာ လိုက်ခဲ့ .. အိမ်မှာ ငါးသလောက်ပေါင်
သီးစုံချဉ်ဟင်း ချက်ထားတယ် .. ငါတို့လည်း ပြန်မှ စားရမှာ .. ခေ
ခေါင်းအရမ်းမူးနေလို့ ဆေးခန်း လိုက်ပို့ရင် ကန်ပေါင်ဘက် ဝင်ဝင်
နေတာလေ ..”

ငါးမကြိုက်ပေမယ့် မိသားစု ထမင်းခိုင်းလေးကို မြင်ယောင်ကာ
စိတ်ထဲမှာတော့ စားချင်သလို ဖြစ်သွားသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ...

“မစားတော့ပါဘူး ကိုလေး ရာ .. ဦးလေး ပြောတာကိုလည်း
ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ ပြောစရာ ထပ်ဖြစ်
ဖို့လို့ သိပ်ညဉ့်နက်လို့ မဖြစ်ဘူး ..”

“ဘာလဲ .. ဘယ်အိမ်လဲ ..”

ဦးလွန်း ကပဲ နောက်လှည့် မေးပြန်ကာ ...

“မင်းအမေအိမ်ကို ပြန်ရောက်နေပြီလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“အေး .. ကောင်းတယ် .. ကောင်းတယ် .. ဒါဆိုရင်တော့ မင်း
ချုဆိုး ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ငါ ယုံသွားပါပြီ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ မင်းရဲ့စိတ်ရင်းက လူဆိုးစရိုက်မှ မဟုတ်ဘဲ .. အပေါင်း
အသင်းရယ် .. မိတ်ဆွေရယ် .. သူငယ်ချင်းရယ် .. ဒီသုံးရပ်က အတူတူ
ခဲလို့ ထင်ရပေမယ့် မတူဘူးကွ .. ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလည်း မပြောချင်
အော့ပါဘူး .. အပေါင်းအသင်းဆိုတာ သစ်ရွက်မြေတုံလေနဲ့ အတူဆုံး
ပဲ .. အဲ့ဒါ သတိထား ..”

ဦးလွန်း ရဲ့စိတ်ရင်းကို ချစ်သူ နားလည်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒီမိသားစုထဲမှာ ခပ်တန်းတန်း တည်တည်ပဲ နေပေ
မယ့် သားအလိမ္မာတွေချည်း မွေးမြူ ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တဲ့ ဖခင်တစ်
ယောက်အမြင်မှာ သူက ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုး ဖြစ်နေမလဲဆိုတာ တွေးမိ
သည်။

ဦးလွန်း ဒီလောက်ထိ နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံ လက်ခံပေးခဲ့တာကိုပဲ
အားစူးတင်မိသလို ဘယ်လောက်ပဲ တည်တည်တန်းတန်း နေပါစေ
ဘယ်တုန်းကမှ သူ စိတ်မဆိုးခဲ့ ..

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. နေဦး ..”

သူ ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ဦးလွန်း ကပဲ တားဆီးကာ ...

“မင်း တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ဘူး .. သားငယ် သူ့ကို ဟိုဘက်
အမ်းမြမ်းထိ လိုက်ပို့လိုက် .. အကြီးကောင် အဖေကို ပြန်ပို့ပြီးရင်
အညဉ့်ကို ပြန်လာကြိုလိုက် ..”

“ဟုတ်သားပဲ .. ကျွန်တော် နေခဲ့လိုက်မယ် ..”

“ရတယ် .. ကိုလေး မလိုက်ပါနဲ့ .. ကျွန်တော် ..”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ဟေ့ကောင် .. မင်း အားနာနေရင် အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား ..”

“အေးလေကွာ .. ရှေ့မှာ နီးနီးလေးပဲ ရှိတော့တာကို ..”

နီးမှာပေါ့ ..။ သူ့ လာတာကိုက လွန်လွန်းနဲ့ စကားပြောခွင့်ရရင် ပြောချင်လို့ ..။ ပြောခွင့်မသာခဲ့ရင်လည်း လှမ်းကြည့်ပြီး လှည့်ပြန်ရုံ - ဦးလွန်း စီစဉ်တဲ့အတိုင်း နေလွန်း က ဆင်းကျန်ရစ်ကာ လမ်းမှခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

ထိုအခါ သူ့အတွက် ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းဆိုးတစ်ရပ်က လွန်လွန်း ကို ကိုကိုမောင် နဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့ လူကြီးချင်း ပြောဆို ကြားလမ်းကြတော့မည် တဲ့ ..။

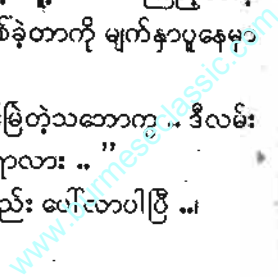
အခန်း (၃၄)

“ဒီချာတိတ် ခေါ်လိုက် မရဘူး .. မဟုတ်ရင် ငါးသလောက်ပေါင်းနဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ အတူတူ အုပ်ရမှာ ..”

“မင်းတို့က ကိုယ့်ညီလေးအရွယ်ဆိုပြီး သံယောဇဉ် ဖြစ်နေတာကိုးကွ .. ဘာဖြစ်ဖြစ် သတိရ - မြင်လိုက်တာနဲ့ ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်ကြ ..”

“ချစ်သူ ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ခင်ပါတယ် ဖေဖေရ-သူ ရောက်လာတာစနဲ့ အခုပုံစံကို ကြည့်ပါလား .. မိသားစုများများနဲ့ မနေဖူးတာ အရမ်း သိသာတယ် .. ပြီးတော့ သူ့ဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဒီအိမ်မှာ လိမ်ညာနေခဲ့သလိုကြီး ဖြစ်ခဲ့တာကို မျက်နှာပူနေမှာပေါ့ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ခိုင်မြဲတဲ့သဘောကွ .. ဒီလမ်းနား ရောက်နေမှတော့ မဝင်ဘဲ ပြန်သွားစရာလား ..”
ဦးလွန်း ရင်ထဲက သံယောဇဉ်တွေလည်း ပေါ်လာပါပြီ ..။

လူကြီးမို့ ဘာသိဘာသာ နေခဲ့ပေမယ့် ချစ်သူ လိုက်မလာတာကို ဘဝင်ကျပုံ မပေါ် ..။

မာလာ ကတော့ ထမင်းစားခြင်းကို စောစောစီးစီး လက်စသတ်ပြီး ထသွားသည့် လွန်လွန်း ကို သတိထားမိလိုက်သည်မို့ နောက်ဖေးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ မမြဝင်း ရယ် .. ဗိုလ်အောင်ဒင် ခံစားရတယ် နော် .. တိတ်တော့ .. တိတ် .. တိတ် ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် ကလည်း သွားပါဆိုမှ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ..”

“စိတ်ညစ်ရတဲ့အပြင် လုပ်စမ်းပါဟာ .. အထဲမှာ စိတ်ညစ်နေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပျောက်တော့မှာလဲ ..”

“လာပြန်ပြီ .. စိတ်ညစ်လိုက်တာ ..”

“စိတ်ညစ်ရတဲ့အပြင် နော် .. မှတ်ထား .. စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲလို့ မပြောကောင်းဘူး .. စိတ်ညစ်ရတဲ့အပြင်.. စိတ်ညစ်ရတဲ့အပြင် .. အပြင်ကို လာ .. သွားမယ် ..”

“သူများ မမြင်အောင် စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ အပြင်ထွက်လို့ ရမလား ဗိုလ်အောင်ဒင် ရယ် .. သူများငိုတာ အပြင်မှာ သွားပြောရင် ဗိုလ်အောင်ဒင် ညက သေးထွက်ကျတာတွေ လွန်လွန်း လမ်းမ ထွက်ပြောမှာ ..”

“ဟာ .. မလုပ်ရဘူး .. ဗိုလ်အောင်ဒင် က လူကြီးလေ .. သေးထွက်တာ ရှက်စရာကြီး ..”

“ရှက်ရင် သူများ ငိုနေတာကိုလည်း လျှောက်မပြောမိစေနဲ့ ..”

“အဲမာ .. ငါ သေးထွက်တာ နှင် အိမ်သာဦးထားလို့ပါရော ..”

“အဟမ်း ..”

မာလာ ဆက်ပြီး နားထောင်မနေချင်တော့ဘဲ ချောင်းဟန့်သံ ပေးလိုက်ရတာ ...

“ဦးလေးက ဒီထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

“ဟမ်!...”

လွန်လွန်း ရဲ့ စာကြည့်စားပွဲခုံမှာ ထိုင်နေသည့် ဗိုလ်အောင်ဒင် က မာလာ ကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ လွန်လွန်း ဘက် လှည့်၍ မေးဆတ်ကာ...

“နှင် ငိုနေတာ ပြောလိုက်ရမလား ..”

“ဗိုလ်အောင်ဒင် နော် ..”

“မပြောဘူး .. လုံးဝ သဘောပေါက်တယ် ..။ နှင် ငိုနေတာ ပြောရင် ငါ သေးထွက်ကျတာ နှင်က ပြောမှာ ..။ မပြောဘူး .. ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး ..”

“မမခင် ..”

လွန်လွန်း အိပ်ရာခင်းအစပ်မှာ ထိုင်ရာကနေ စိုးရိမ်တကြီး ထရပ်လိုက်မိကာ ...

“မမခင် .. ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး အဲ့ဒီလို ရွတ်ဖတ်ပြီး ထွက်သွားရင် သေပြီ နော် .. လုပ်ပါဦး ..”

“မပူနဲ့ ..”

မာလာ က ရင်ဘတ်ကြားထဲက တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်လိုက်ကာ ...

“ဦးလေးကို ပြောရောဂျီလို့ .. နေပါဦး ..”

အခန်းဝရောက်မှ မာလာ က ပြန်ဆွဲထားလိုက်ကာ ...

“ဟိုဘက်ကဆိုင်မှာ ပလတ်စတစ်ကြီးခွေ အကြီးတစ်ခွေလောက် ဝယ်ပေးပါ နော် .. ခြင်ထောင်ကြီး ပြတ်သွားလို့ ..”

“အိမ်မှာ ရှိတယ်လေ ..”

“ကုန်နေတာ ကြာပြီလေ .. ပြန်ကို မဝယ်ဖြစ်သေးဘူး .. မြန်မြန် သွားပါ ဦးလေးရဲ့ .. ဆိုင်တောင် ပိတ်နေပြီလား မသိဘူး ..”

“အေး .. ဟုတ်တယ် .. ငါ ပြေးဝယ်လိုက်မယ် ..”

အကြောင်းအရာတစ်ခုပေါ်မှာ နောက်အကြောင်းတစ်ခု ထပ်ဆင့် ပေးလိုက်တာနှင့် လောလောဆယ်အဖြစ်ကို မေ့သွားတတ်သော ဗိုလ်အောင်ဒင် အကျင့်ကို မာလာ က သိနေ၏။

“အိုခေသွားပြီ .. တွေ့လား ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် ထွက်သွားတာနှင့် လွန်လွန်း ရဲ့ဘေးမှာ မာလာ က ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“အရမ်းလည်း ဣန္ဒြေပျက်မနေနဲ့ဦးလေ .. ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ လွန်လွန်း ရယ် .. ရှိနေတုန်းကတော့ ရန်ဖြစ်လိုက် .. ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက်နဲ့ ..”

“မသိတော့ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် မသိတော့ဘူး .. ဖြစ်လာမှာပဲဆိုတာ မမခင် တွက်မိ သားပဲ .. ဒါပေမယ့် နင်တို့က အရမ်းကို အံ့ဩဖို့ ကောင်းနေတာ .. ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ထွက်သွားတည်းက ပျောက်နေလိုက်တာ .. ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ လှမ်းမြင်လိုက်ကာမှ လဲအောင် ကွဲအောင် ပြေးလိုက် တယ် .. ညကျတော့ အိမ်ကို လာချောင်းတယ် ..”

“ဟင်!... မမခင် .. သူ ဒီကိုလာတာမှန်း မမခင် သိတယ်ပေါ့..”

မျက်ရည်လေး ဝေ့ဝေ့နှင့် တအံ့တဩ မေးပုံလေးကို ကြည့်၍ မာလာ က ပြုံးနေ၏။

“ဒီနားထိ ရောက်လာဖို့ တခြား ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ ညီမလေး ရယ် .. မမခင် စိတ်တိုတာ အဲဒါပေါ့ .. အဖေလည်း ဒါကိုပဲ ပြောနေ တာ .. ရောက်ခါနီးနေမှတော့ အိမ်ထိ လိုက်ခဲ့ပါတော့လား .. ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လှည့်သွားရတာလဲ .. သူ ဒီကို မလာရဲလောက်အောင် ဘာအပြစ်များ လုပ်ထားတာ ရှိခဲ့လို့လဲ .. သူ့ကို မလာစေချင်တဲ့ပုံစံမျိုး ဘယ်သူကရာ ပြောဆို ဟန်ရေးပြခဲ့လို့လဲ ..”

အားလုံးက သူ့ကို ချစ်နေကြတာ ဘယ်ဘဝက ရှေးရေစက်မှန်း-

မသိပါ ..။ သမီးပျိုလေးရှိသည့် ဖအေတစ်ယောက်ကတောင် သူ့ခိုးလို လို့ .. ဆေးသမားမှန်းလည်း သိထားသည့် သူ့အပေါ်မှာ ငြိုငြိုငြင်ငြင် ဘယ်တုန်းက ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသလဲ ..။

“လွမ်းမနေစမ်းပါနဲ့ ငါ့ညီမရယ် .. နင် စွဲလမ်းသလို သူ့မှာဖြစ်ရင် ဒီကို တစ်ခေါက်တလေလောက်က မလာဘဲ နေကို မနေနိုင်ဘူး ..”

“မနေနိုင်လို့ အခု သူ လာတာပဲ မမခင် ကလည်း ..”

ဖြစ်ရလေလို့သာ ညည်းချင်မိတော့သည်။ ဒီကောင်မလေး ပြောင်း လဲသွားပုံက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီးကနေ ချက်ချင်း နူးနူးညံ့ညံ့ ဖြစ်သွားသည်

ရန်ဖြစ်နေကြတုန်းကလည်း ဘယ်သူကြည့်ကြည့် ဘာဝင်ပြော ပြော နားမထောင် ..။ ခုကျတော့လည်း သူ့မတစ်ယောက်ရှေ့မှာဆို ရှက် ရမှန်းကို မသိတော့ဘဲ ဒီအကြောင်းပဲ ပြောပြီး မျက်ရည်လေး တထေ့ထေ့ နှင့် ..။

“သတိလည်းထားဦး လွန်လွန်း .. နင့်ကို ကိုကိုလွင် တို့က လာ စေ့စပ်တော့မှာ ..”

“ဘယ်သူက လက်ခံနေလို့လဲ ..”

“လက်မခံလို့ မရဘူးလေ .. ကိုကိုလွင် က နိုင်ငံခြားပြန် အင်ဂျင် နီယာလုပ်မယ့် ကိစ္စကြီးကို စွန့်လွှတ်ပြီး မောင်လေးနဲ့အတူ နေရစ်ခဲ့ တာ .. ဒါကို သူ့မိဘတွေကလည်း ကျေနပ်ပေးခဲ့တယ်လေ ..”

“အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲ့ဒါတွေက ညီမလေးကို မြတ်နိုးလို့ သူ စွန့်လွှတ် ခဲ့တာတွေလေ ..”

“သူ မြတ်နိုးပေမယ့် လွန်လွန်း မှ မကြိုက်တာ ..”

“နောက်တော့လည်း ..”

“မမခင် နော် .. ဒီက သူ့ကိုဆို အားလုံး ပြောပြနေတာ ..”

“အေးလေ .. မမခင် ကရှေ့ နင် ပြောသမျှကို အဆိုးအကောင်း ဝေဖန်ပေးတာပဲ ရှိတာ .. ဘယ်သူ့ကို သွားပြောလို့လဲ ..”

“မပြောပေမယ့် မမခင် က လွန်လွန်း စိတ်ကူးသမျှကို သိရအောင် ကပ်ပေါင်းပြီး ချကျော့တော့ ကိုကြီးတို့ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း နာခံဖို့ပဲ ဦးတည်လာတာ ..”

“ညီမလေးရယ် ..”

ကလေးဆန်ချင်နေသည့် လွန်လွန်း ကို မာလာ က ပခုံးလေး ဖက်ထားပြီး ဆံနွယ်လေးတွေကိုပါ ပွတ်သပ်ပေးရင်း ...

“မမခင် က ညီမလေးကို ညီမလေးလိုထက် သမီးလေးလို ချစ်တာဆိုရင် ပိုတောင် မှန်သေးတယ် .. အဲဒါကြောင့် အလိုလိုက်ရတာ ရှိသလို .. မတော်တာ တွေရင်လည်း ဆုံးမရမှာပဲလေ ..”

“အခု လွန်လွန်း က မတော်တာ ဘာလုပ်နေလို့လဲ ..”

“ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး .. လုပ်မိမှာစိုးလို့ တားနေတာ .. ညီမလေး က ချစ်သူ ကို စွဲလမ်းနေပြီလေ .. သူ ရှိနေတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်ခဲ့ဘဲ သူလည်း မရှိတော့မှ ညီမလေး အရူးမီးပိုင်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့ တာ ..”

“အဲဒီလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ .. ဟိုနေ့က ကားပေါ်မှာတောင် ညီမလေး မရှက်နိုင်ဘဲနဲ့ ငိုနေတာလေ ..”

“အဲဒါက သူ ကားနောက်ကို ပြေးလိုက်ရင်းနဲ့ ချော်လဲကျန်ခဲ့တာ မြင်လိုက်ပြီး သနားလို့ပါ .. သူ့ခြေထောက်တွေက ကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူးလေ ..”

“ဒါဆို အခု ထမင်းပိုင်းမှာ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ အဖေ တို့ ပြောနေတော့ ညီမလေး ဘာလို့ ဒီထဲ ဝင်ငိုနေတာလဲ ပြော..”

“အဲဒါ ..”

လွန်လွန်း ဒီအဖြစ်ကိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတိထား မိပုံ မပေါ် ..

“သူ လိုက်မလာတာကို ဝမ်းနည်းတာလား .. သူနိုးလိုလို ဘာလို လို့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သနားလို့လား ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

“အေးလေ .. မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘာလဲလို့ ..”

“မသိဘူး .. လွန်လွန်း ..”

“ညီမလေး သူ့ကို ချစ်နေတာပေါ့ .. မမခင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ တာ အဲဒါပဲ .. နှစ်ဖက်မှာ အရမ်းချစ်မိတဲ့ဘက်က ပိုပြီး ပေးဆပ်ရ တယ် .. ဒါပေမယ့် သူ့ချစ်သလောက်ပဲ ငါချစ်မှာပေါ့ဆိုတာမျိုး လိုသလို ပေးလို့ယူလို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးလေ .. ယောက်ျားလေး ဘက်ကသာ နင် ချစ်နေသလောက် ချစ်နေတာမှန်ရင် သူ ဘယ်လိုမှ မလာဘဲ မနေနိုင်ဘူး ..”

“အဲဒါနဲ့ပဲ လွန်လွန်း က ..”

“သူ့ကို စိတ်ကစားခဲ့ဖူးတဲ့ မနေ့တစ်နေ့က အတိတ်ထဲမှာ ထား ကြည့်လိုက်ပါ ညီမလေးရယ် ..”

“ဟင်!... ဘယ်လို ..”

“နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချစ်နေကြတာဆိုရင်လည်း ငါ့ညီမ စိတ်ချမ်းသာ အောင် မမခင် က ဒီကိစ္စမှာ ဝင်ထိန်းပေးလို့ ရနိုင်သေးတယ် .. အခု သူက ချစ်ရေးဆိုတာမှ မဟုတ်တာ .. ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်ကြ ဘူး .. သူလည်း ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကိုယ်က တမ်းတနေပေမယ့် သူက သတိပေးပူပေးဆိုင်တောင် သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူး ..”

“သူက ချစ်တဲ့ပုံစံ စပြီး ပြောလာတာပါ မမခင် ရယ်.. သူ ပြော လာလို့ လွန်လွန်း အဲဒါတွေနဲ့ နီးစပ်သွားတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မမခင် ပြောချင်တာလည်း ဘယ်သူက စချစ်သင့်

တာ မပါပါဘူး .. ညီမလေးတို့ချင်း ဘာမှ သက်ဆိုင်မှု မရှိကြသေးဘူးလေ .. ဒီတော့ အဖုအကျိတ်တစ်ခုကို ပြည်တည်နာ မဖြစ်ခင် နုကြေရင့်ပေါက် လိုအပ်သလို ကြိုတင်ကာကွယ်မှု လုပ်ထားဖို့ပါ ..”

“ဒါဆို သူ့ကို လွန်လွန်း က မေ့လိုက်ရတော့မှာလား ..”

မာလာ က လွန်လွန်း မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ...

“စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ညီမလေးရယ် .. မမခင် တို့ မိန်းမသားတွေက အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လို အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကို ဖန်တီးချင်သလဲ ..၊ ကိုယ့်ဘဝ သာယာချင်ရင် သာယာမှုတွေ ဖန်ဆင်းပေးနိုင်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက်မျိုးကိုပဲ ရွေးရမှာပေါ့ ..”

“လွန်လွန်း သိပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ညီမလေး သိရမှာပေါ့ .. ကိုကိုလွင် နဲ့ ချစ်သူကို ယှဉ်လိုက်ရင် အဖေတို့ .. ညီမရဲ့ကိုကြီးတို့ သဘောကျ ကြည်ဖြူမယ့်လူက ဘယ်သူ ဖြစ်မလဲ ..”

“ဒါပေမယ့် .. ကိုကိုလွင် ကိုတော့ ..”

“ခုလည်း ကိုလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီမလေးတို့ချင်း ရင်းနှီးနေကြပြီပဲ .. အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်သွားရင် ဒီရင်းနှီးမှုတွေကနေ အကြင်လင်မယားတွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့ ..”

“မမခင် ရယ်.. ချစ်သူ ကလည်း မိဘနဲ့ အိမ်နဲ့ ဘွဲ့ရပညာတတ်ပါ”

“အိမ်ရှိနေလည်း သူ ဘယ်အဆင့်အတန်းဆိုတာ ကိုယ် မသိဘူးလေ .. မိဘပစ္စည်းတွေ ရောင်းချ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ‘မိဘခဏျာ ချက်ပြုတ်စရာ အိုးခွက်ပန်းကန်တောင် မကျန်ခဲ့ရှာဘူး’ ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေလည်း ဒုနဲ့ ဒေး ရှိခဲ့တာ .. သူတို့အဖြစ်ကို မမခင် ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ ..”

“သူ ဆင်းရဲတာနဲ့တော့ ..”

“ဒါက အဓိကပေမယ့် အခု ပြောနေတာက ညီမလေးတို့ချင်းလည်း ဘာမှ မဟုတ်ကြသေးလို့ .. ဒီမှာ စီစဉ်နေကြတဲ့လူတွေလည်း မမခင်;ရဲရအောင်ပါ ..၊ မမခင် ဒါတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူးဘူးချဲ့ .. ငါ့ညီမ တွေးခေါ်တတ်တာကို မမခင် ယုံပါတယ် .. သေချာစွာ စားကြည့်ပါဦး နော် ..”

“မမခင် ..”
“ဟင် ..”

မာလာ က ထရပ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ငဲ့ကြည့်သည်။
“ဟိုလေ ..”

“အင်း .. ဘာလဲ ပြောလေ ..”

မေးရင်းနဲ့ ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ ...
“ဘာတွေ ပြောရခက်နေတာလဲ ..”

“လွန်လွန်း လေ .. သူ့မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေမိတာ သိလား ..”

“မြင်မှာပေါ့ .. သူက ချောတာကိုး ..”

“လွန်လွန်း က မချောဘူးလား ဟင် ..”

“ချောချောလေးပဲလေ .. ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးဆိုတာ သဘာဝက လှအောင် ပြင်ဆင်တတ်ကြတာပဲ .. မိန်းကလေးလှနေတာ သိပ်နန်းဘူးပေါ့ .. ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က သူ့လို ဖြူနေရင်းသန့်စေတိ(ထ်)ကျနေရင် အရမ်း ပေါ်လွင်တာ ..”

“ဒါဆို သူကတော့ လွန်လွန်း ကို သတိရချင်မှ ရမှာပေါ့နော်..”

“သူစိတ်ထဲကို မှန်းပြောလိုတော့ မရဘူးလေ.. အနေပေးလို့ သွေးတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ .. သတိရနေပေမယ့် သူ့အတွေးနဲ့သူ့အတွေးမိအောင် နေနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ် .. ခုပဲ ကြည့်လေ .. သူ့အေးထိ ရောက်လာတယ် .. ဒါပေမယ့် ဒီထိ မလာဘဲ ပြန်လှည့်သွားတာ ဘယ်လို မှန်းကြည့်မလဲ ..”

“လွန်လွန်း သိပါတယ် ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“လွန်လွန်း သူ့ကို ဒီလောက် သတိရမနေသင့်ဘူး ..”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ .. မုန်းနေတဲ့လူတွေ ချစ်လာကြရင် ပိုပြီး ချစ်တယ်တဲ့ ..။ ချစ်လွန်းတဲ့လူတွေလည်း ကမ္ဘာမကျေ မုန်းသွားကြတာတွေ ရှိတာပဲတဲ့ .. ညီမလေးက ချစ်သူမှ မထားဖူးတာ .. နီးစပ်မှုလည်း ရှိတယ် .. ချစ်သူ က ချောလည်း ချောတာကိုး ..”

“လွန်လွန်း ကိုကိုလွင့် အပေါ်မှာသာ သူ့လို ခင်တွယ်စိတ် ဖြစ်ရင် ကောင်းမှာ နော် ..”

“သူ့ကို မေ့နိုင်တဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်လာနိုင်ပါသေးတယ် ..”

“အဲဒီအချိန်ကျမှ စေ့စပ်ပေးကြရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ ..”

“ကြည့်စမ်း .. လူလည်မလေး ..။ လူကြီးတွေ စီစဉ်တာကို အချိန်ဆွဲပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်နေပြီ တွေ့လား .. လွန်လွန်း ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး လုံးဝ သေချာပြီ ..”

ပြောနေရင်း ထရပ်လိုက်ကာ လွန်လွန်း ခေါင်းလေးကိုလည်း ခပ်ဖွဖွ ထုသည်။ ရယ်လည်း ရယ်နေ၏။ သူမ ဘယ်လိုပဲ ရယ်မောစရာလို ဖန်တီးပေးမယ့် လွန်လွန်း က ပြုံးမဲ့မဲ့လေးကနေ မပြောင်းလဲနိုင် - ကလေး မုန့်ပူဆာနေသလိုပါပဲလား ..။ ခက်တော့ ခက်ပြီ ..။

အခန်း (၃၅)

“လွန်လွန်း ..”

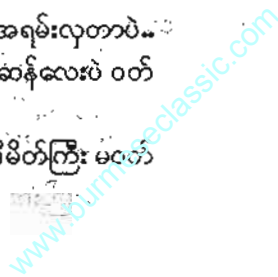
“ဟင် .. ဘာလဲ ..”

ထူးတော့ ထူးလိုက်ပေမယ့် လက်ကို ပြန်ရုန်းပြီးသားဖြစ်ကာ နားကိုလည်း ပိုကပ်လိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ ကိုကိုလွင်က တစ်ခုခုပြောဖို့ ကိုင်လိုက်တာမျိုးပါ ..။

လွန်လွန်း ကိုက ထိမိလိုက်တာနှင့် လက်ကို လွှဲရှောင်ပစ်လိုက်တာဖြစ်၏။ လူကြီးတွေ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်ခွင့် ရပြီဆိုတည်းက သူ့ဆီက ဒီလိုပုံစံတွေ ဖြစ်လာတော့မှာကို ကြိုတွက်ပြီးသား ..။ ထို့ကြောင့် အသံကြားတာနဲ့ လက်ကိုလည်း ရှောင်တိမ်းပြီးသား ဖြစ်နေရတာ ...

“ဟိုဘက်မှာ မြန်မာဝတ်စုံလေးတွေ ပြထားတာ အရမ်းလှတာပဲ ..။ သွားကြည့်ရအောင်လေ .. စေ့စပ်ပွဲဆိုတော့ မြန်မာဆန်ဆန်လေးပဲ ဝတ်မှာဦးလား ..”

“မြန်မာဆန်ဆန်ဆိုလည်း မြန်မာဝတ်စုံကို ရယ်ဒီမိတ်ကြီး မဝတ်ချင်ပါဘူး .. ပုံမကျမန်းမကျ ..”

ဘာပြောပြော မကြည့်မလင် ဘုနဲ့ ဆောက်မို့ ကိုကိုလွင် မသိမသာ ခေါင်းကုတ်၏။ မာလာ က လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။ ထိုစဉ် ဖုန်း ပြောနေသည့် နေမောင်မောင် ပြန်ရောက်လာကာ ...

“ကိုလွင် နဲ့ ညီမလေးတို့ ဘာလိုအပ်လဲ... လျှောက်ကြည့်ကြလေ- လေးယောက် အတွဲလိုက်ကြီး လျှောက်တုံးနေရင်လည်း ဘာမှလည်း ဝယ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

ပေါ်တင် လှည့်ပြောပြီးမှ ကိုကိုလွင် ရယ်နိုင်မောနိုင် ဖြစ်ရှာ၏။

“အဲဒါကို ပြောနေတာ ကိုကြီးရ .. အဟွန်း .. လွန်လွန်း က -

“ဘာဝယ်ဖို့မှ စိတ်ကူးမဖြစ်တာကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ .. မမှောင် လွန်လွန်း တို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင် ..”

“ဟင်!...”

“ဟာ.. ညီမလေးကလည်းကွာ.. ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ လာတာမှ မဟုတ် တာ ..”

ဈေးစပ်ပွဲအတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်ခြမ်းထားကြပါလို့ ကိုကိုလွင် မိဘတွေက အကြောင်းကြားထားသည်။ ကိုကိုလွင် ကလည်း လွန်လွန်းနဲ့ သွားလာ ဝယ်ခြမ်းချင်ရှာသည်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ညီမက မကြည်မဖြူမို့ ကိုယ်တွေ့ပါ ထလိုက် လာခဲ့ရသည်။ အလိုက်ကမ်းဆိုး သိတာ မသိတာတွေ ပြောစရာဖြစ်တုန်း လည်း မတတ်နိုင် -။

ဒီကြားထဲ နေမောင်မောင် စိတ်ပျက်နေသည့်ကိစ္စတောင် မပြော သေးဘဲ ...

“ကိုကိုလွင် နဲ့ ကိုကြီးတို့ သပ်သပ် သွားကြလေ ..”

“ဟင်!...”

“ဘာ!...”

“ကိုကြီးက ဘာဖြစ်လို့ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး အော်တာလဲ ..။ ကို...”

သစ်စရာရှိတာ ကိုယ့်ဘာသာ ယောက်ျားလေးချင်း တိုင်ပင်ပေါ့.. လွန်လွန်း .. မမခင် နဲ့ သွားမယ် ..”

“ညီမလေး .. နင် ..”

“ကိုကြီးကလည်း .. လက်ထပ်ပွဲလည်း မဟုတ်ဘူး .. ဘာမှ ကြီး ကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်တာကို ..”

“အဲ .. အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ လွန်လွန်း ရယ် .. ဟို .. အားလုံး အတူတူပဲ သွားရအောင်လေ .. မေမေကလည်း ဈေးစပ်ပွဲအတွက် လိုအပ် တာကို ကိုယ့်ကိုပဲ ..”

“အို ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုယ်လိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ဝယ်ပေါ့.. လွန်လွန်း သိသမျှ ကိုကိုလွင် လိုက်ရှင်းပေးရအောင် ဘာဆိုင်သေးလို့လဲ ..”

“ကျွတ်!...”

ကိုယ် အကြံပြုမိကာမှပဲ ကိုကိုလွင် ဒုက္ခရောက်သွားသဖြင့် နေမောင်မောင် စိတ်ပျက်ခြင်း များစွာဖြင့် ...

“ညီမလေး ရာ .. နင် ..”

“လာ .. မမခင် .. မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်လေးတွေ လိုအပ် တာ ရှိသေးတယ် .. ယောက်ျားလေးတွေ ရှိနေတော့ ဘာမှ လွတ်လွတ် သပ်သပ် မကြည့်ရဘူး ..”

မှတ်ထား ..။

နောက်က လိုက်မလာဖို့ပါ သတိပေးခဲ့သေးသည်။ ကိုကိုလွင် ဒီတိုင်း ရုပ်ကျန်ခဲ့တာကို လှည့်တောင် မကြည့်တော့ဘဲ လွန်လွန်း က သော့ ကို လက်ဆွဲထွက်၏။

အနီရဲရဲ ပခုံးချိတ်သာသာ လက်နှစ်လုံးလောက် ကြိုးပြားလေးနှင့် နှုတ် တစ်ဆက်တည်း ကိုယ်ကပ်ပျော့ပျော့လေးပေါ်မှာ အစိမ်းပုတ် သည် ဂျက်ကက်လေး ထပ်ဝတ်ထားကာ အသားရောင် ကြိုးသိုင်း ပွိုင့် သည် ကြီးကို စီးထားသည်။

အနက်နှင့်အစိမ်းပုတ် ရောထားသော သားရေပျော့အိတ်ရှည်ကော်ကို လွယ်ကာ လွန်လွန်း က လမ်းမြန်မြန်လျှောက်နေပေမယ့် တစ်ခုလေးမှ ဟန်ချက် မပျက် ..

ခြေလှမ်းကျသလောက် နားသယ်စပ် ဆံစလေးတွေ လှုပ်ခတ်နေကြောင်း သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတိုင်းက ဆွဲဆောင်နေ၏။

“လှလှပပလေးဝတ်ထားပြီး ကြည့်ရှုကောင်းအောင်လည်း လျှောက်ပါဦး လွန်လွန်း ရယ် .. လူတွေကို တိမ်းရှောင်လျှောက်နေရင်း တိုက်ခိုက်မိကုန်ပါ့မယ် ..”

“အဟွန်း .. အခု တိုက်ခိုက်နေလို့လား မမခင် ကလည်း ..”

“မြင်ယောင်နေလို့ဟေ့.. ကတည်း သရဲလိုက်တာ ကျနေတာပဲ..”

“သရဲထက် ဆိုးလို့ပေါ့ ..”

“ကိုကိုလွင် သနားပါတယ်ကွယ် ..”

“မသနားပါဘူး ..”

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်ကိုမှဆက်မသွားဘဲ ကိုတော့ရော .. ကိုကိုလွင် ရော ယောင်ပေပေနဲ့ ရပ်ကြည့်နေကြတုန်း ..

မာလာ လှည့်ကြည့်လိုက်ကာမှ သူမကို ပြန်လှည့်စောင့်နေသည့် လွန်လွန်း ကလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိကာ ...

“လာပါ မမခင် ရယ် .. ပုံစံကြည့်ရတာ သိပ်မကြာခင် လိုက်မယ့်ပုံပဲ .. မြန်မြန် လာ ..”

စိတ်မရှည်သလို လက်ကို လာဆွဲ၍ လမ်းချိုးတစ်ခုထဲ လှည့်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒီမှာ ဘာဆိုင်ရှိလို့လဲ ..”

“မသိဘူး ..”

“ဟဲ့ .. မသိဘဲနဲ့ သွားမနေနဲ့လေ .. တော်ကြာ သူများဆိုင်နေပေးကို ဝင်မိလျက်သား ဖြစ်ဦးမယ် ..”

“မဖြစ်ပါဘူး .. ဟိုမှာ အရပ်ဆိုင် ရှိပါသေးတယ် .. ယောက်ျားထပ်စုံတွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်လည်း ရှိတယ် ..”

“ဟုတ်တယ်နော် .. အံ့ဩစရာပဲ .. ယောက်ျားဝတ်စုံရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေရှေ့မှာ ကားပါကင် လုပ်ထားရင်တောင် အဆင်ပြေနိုင်တယ်..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“လူမှ မရှိတာ .. အဟွန်း ..”

မာလာ က သူမဘာသာ ပြောပြီး ရယ်သည်။ လွန်လွန်း ကတော့ ညိုကိုမောင် တို့ မြင်ကွင်းက ကွယ်သွားရင် ပြီးရောဆိုပြီး ကွယ်ရပ်လို့ ငင်သမျှ လျှောက်သွားပစ်လိုက်သည်။

တကယ်ဆို ဂျန်းရှင်းစက္ကရ်ဆိုတဲ့နေရာ လွန်လွန်း တစ်ခါမှ မလာ နဲ့ပဲ .. ဘယ်မှာ ဘာရှိတာလည်း မသိဘဲနှင့် သိသလို တတ်သလို သွားနေခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“လမ်းလျှောက်နေလို့ မပြီးဘူး .. လာ .. ဒီမှာ ကပ်ပန်းလေးတွေ ကြည့်ရအောင် .. နောက်တွဲဆံထုံးလေးဖြစ်ဖြစ် .. ဆေးတွဲလေးဖြစ်ဖြစ် ဆုံးပြီး အဲ့ဒါမျိုးလေး ကပ်ပန်းထားလိုက်ရင် သိပ်လှတာ ..”

ကျောက်ခက်လေးတွေ တုန်ခါ လှုပ်ရမ်းနေသည့် ဆံထုံးမှာ ပန်သော ကပ်ပန်းလေးတွေက ရှိုးကျေစ်ထဲမှာ လှချင်တိုင်း လှနေသည်။ လွန်လွန်း တောင်မှ ဝယ်ချင်တာမဟုတ်ဘဲ ဝင်ကြည့်ဖို့ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

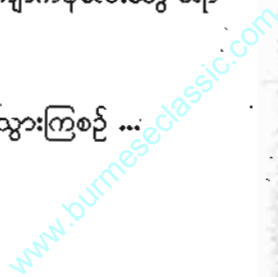
“ဒါလေး လှတယ်.. အနက်လေးတွေနဲ့ ကျောက်နီလေးတွေ ရောထားတာ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

နှစ်ယောက်သား ပန်းဆီကို အာရုံရောက်သွားကြစဉ် ...

“လွန်လွန်း ..”

“ဟင်!...”

“ဟယ်!... ချစ်သူ ..”

“ခဏလေး လိုက်ခဲ့စမ်းပါ ..”

ချစ်သူ က လွန်လွန်း လက်လေးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လှမ်းဆွဲ လွန်လွန်း ကလည်း မရုန်းဘဲ ပြူးတိပြူးကြောင်လေး ပြန်ကြည့်နေ မာလာ ပြောဖို့ သတိရတော့ လွန်လွန်း ကို ချစ်သူ က ဆွဲခေါ်သွား ဖြစ်ရာ ...

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. မဖြစ်သေးဘူး နော် .. ချစ်သူ .. ဟဲ့ .. လွန်းလွန်း-

မာလာ နောက်ကနေ ပြေးလိုက်မိတော့မလို ဖြစ်လိုက် .. ပြန် နေလိုက်နှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိ ..

တို့စဉ် ကိုကိုလွင် က တောင်းပန်ပြီးသား မျက်နှာလေးနှင့် မှေ့ တပွင့် ပြုံးပြရင်း ရောက်လာကာ ...

“မမခင် .. လွန်လွန်း ရော ..”

“ဟင် .. အယ် .. ဟိုလေ ..”

မြတ်စွာဘုရား ..

မယ်မင်းကြီးမလေး တစ်ခါတည်းများ လိုက်ပြေးသွားတာလေး မသိ ..

ဖွဟဲ့ .. လွဲပါစေ .. ဖယ်ပါစေ ..

“ဟိုလေ .. သူ့သူငယ်ချင်း တွေလိုက်လို့ဆိုပြီး ‘မမခင် ခဏလေး လို့ပဲ ပြောသွားတယ် .. ပြေးထွက်သွားတာပဲ ..”

“ဟင်!... ဘယ်ဘက်ကိုလဲ .. ဘယ်သူတွေမို့လို့လဲ ..”

“အယ် .. မ .. မဟုတ်ဘူးလေ .. နေဦး ..”

သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတာတောင် ကိုကိုလွင် ချက်ချင်း ခြေလှမ်း မှုန်၏။ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဟိုဒီကြည့်ကာ ...

“တစ်ယောက်တည်းမို့လို့ ..”

မပွင့်တပွင့်ပြော၍ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်၏။

သေစမ်းဟယ် ..

မာလာ မျက်လုံးပြူးသွားကာ ကိုမောင် ကို ပြန်လှည့်ခေါ်ရမလား... ကိုကိုလွင် ကို ပြေးဆွဲရမလား .. တော်တော်လည်တဲ့ ကောင်လေး .. လွန်လွန်း တို့ကတော့ နောက်မှာ ရထားတွဲကြီး ခေါင်းတပ်နေပြီ ကို သိရဲ့လား .. မသိဘူးလား မသိ ..

“ဘာလုပ်တာလဲ ချစ်သူ .. ဒီထဲကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..”

“ဒီထဲမှာမှ လွတ်မှာပေါ့ .. ခဏပဲ ..”

“အား!... လွှတ်ဦး .. နာနေပြီ ..”

“ဆောရီး ..”

လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ဆောရီး လုပ်နေသေးသည်။ သူ ခေါ်လာ တော့ တွိုင်းလက် ညာဘက်ခြမ်းထဲ ..

“ယောက်ျားအိမ်သာကြီးထဲမှာ .. ရှင် ..”

“ရှူး .. ဘယ်မှ မကြည့်နဲ့ .. ကိုယ့်ကို ကြည့် ..”

လွန်လွန်း မျက်နှာလေးကို သူ့မျက်နှာအောက်မှ နီးကပ်စွာ မော့ ထားစေလျက် ...

“လွန်လွန်း ..”

“... ..”

“မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ် ..”

တွိုင်းလက်ထဲမှာ ရှည်းစားစကားပြောရခြင်းက အနံ့အသက်လေး တွေ တသင်းသင်းနှင့်ရှိကာ ရင်ခုန်သံတွေက သောင်းသောင်းဖြဖြ ..

“သိလား .. ကိုယ် မင်းကို သတိရနေတာ .. ကားပေါ်မှာ မြင်လိုက် တော့ ဘယ်လိုမှကို နေလို့မရတော့ဘူး .. ကိုယ် ဖရိုင်းဒေးနိုက်တုန်းက ခင်းဆီကို လာသေးတယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်သွားတာလဲ ..”

“ကိုကြီးတို့ သုံးယောက်စလုံးနဲ့ ပက်ပင်းကြီး ဟိုးတာလေ .. ဖြစ်

ပုံကလည်း ကြည့်ဦး - သူခိုးဖမ်းနေကြတဲ့ လူအုပ်ကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကို -
 “ရှင်က ခိုးနေတာ မို့လို့လား ..”
 “ကိုယ့်ကို အဲ့ဒီလိုကောင်လို့ပဲ ထင်နေကြတာ ..”
 “ဘယ်သူကလဲ ..”
 ချစ်သူ တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ စိတ်ရှုပ်သလို ခေါင်းခါပစ်
 လိုက်ကာ ...
 “ထားလိုက်ပါကွာ .. ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး ကိုယ် မင်းတို့
 မိသားစုဆီကို လာရမှာ သိမ်ငယ်သလိုကြီး ခံစားနေမိတယ် .. ဘယ်သူ
 ဘာပြောလို့မှလည်း မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် မင်းကို အရမ်းတွေ့ချင်နေ
 တာကျတော့ မျှိုသိပ်လို့ကို မရတာ .. ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ..”
 “အဲ့ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့ .. ကိုကြီးတို့ ပါတယ် .. ဖယ်ပေး ..
 ပြန်တော့မယ် ..”
 “ဟာ .. ဒီလိုတော့ လုပ်မသွားနဲ့လေ .. ကိုယ့်ကို ချစ်လား ဖြေပေး
 မဲ့ ..”
 “ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”
 “လွန်လွန်း ..”
 “ဘာလဲ ..”
 ချစ်သူ က လွန်လွန်း ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ အတွင်းဘက်
 ထပ်တိုးလိုက်ကာ ...
 “မင်းကို ကိုကိုလွင် နဲ့ စေ့စပ်ပေးတော့မှာ ကိုယ် သိတယ် -
 ခုလည်း ကိုကိုလွင် ပါလာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..”
 လွန်လွန်း က မဖြေဘဲ မျက်နှာလွှဲထား၏။
 “ကိုယ်က သူ့လို မပြည့်စုံလို့လား ..”
 “ဟုတ်မှာပေါ့ ..”
 “ဘာ!...”

“သူ့ကို လွန်လွန်း ရွေးတာမှ မဟုတ်တာ ..”
 “မင်းက ပေါင်းရမယ့်သူပဲ .. အခု မင်း လက်ခံခဲ့တယ်မို့လား..”
 “ဖေဖေတို့ လက်ခံကြတာ ..”
 “လွန်လွန်း .. မင်း လျှောက်စေ့မနေနဲ့ကွာ .. အခု ကိုယ် ဦးလေးနဲ့
 ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး .. မင်းကို မေးနေတာ .. ကိုယ့်ကို ချစ်လား..”
 “ဘာလို့ ချစ်ရမှာလဲ .. ရှင်က ချစ်တယ်ပြောတာနဲ့ ဒီက ပြန်ချစ်
 ရအောင် ..”
 “ဟာ .. ဟိုမှာ ကိုကြီးနဲ့ မမခင် ..”
 “ဟင်!... လိုက်လာပြီလား ..”
 “ဟုတ်တယ် ..”
 လွန်လွန်း လက်ကို ဆွဲ၍ ရေအိမ်တစ်လုံးထဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။
 “အို.. ယောက်ျားအိမ်သာကြီးထဲမှာ ဘာလုပ်တာလဲ .. ဒုက္ခပါပဲ..”
 “မဟုတ်ရင် မြင်သွားမှာပေါ့ကွ ..”
 “ဒါဆိုလည်း မိန်းမဘက်ကို ပြေးမှာပေါ့ ..”
 “မိန်းမအိမ်သာထဲ ကိုယ် လိုက်ဝင်ရင် ခေါင်းကွဲသွားမှာပေါ့ ..
 ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါကွာ ..”
 “ဘာလို့ ဖက်ထားတာလဲ လူကို .. ဖယ်ပေး ..”
 “မြန်မြန် ဖြေလေကွာ .. အိမ်ကလီတွေ မူမနေပါနဲ့ .. ကိုယ်တို့
 ချင်း နားလည်ပြီးသား ..”
 “ဘာ!...”
 “ကိုယ့်ကို မင်း ချစ်နေတာ ကိုယ် သိပါတယ် ..”
 “ရှင် နော် ..”
 “ကိုယ်လည်း မင်းကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး .. လုပ်ပါကွာ .. ချစ်တယ်
 လို့ပဲ ပြောလိုက် ..”
 “ပြောတော့ ..”

“ကိုယ် မင်းကို ရအောင် ယူမှာပေါ့ ..”

“ကိုကိုလွင် နဲ့ လကုန်ရင် စေ့စပ်တော့မှာ ..”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ .. ကိုယ်က ဘယ်လူကြီးအားကိုးနဲ့ မှ မဟုတ်ဘဲ မင်းက ချစ်တာကိုပဲ လိုချင်တာ .. အချစ်နဲ့ လူကို တစ်ခါ တည်း သိမ်းပိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ..”

လွန်လွန်း သူ ဖက်ထားတာကို ရုန်းနေရင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို မော့ငေးနေမိကာ ...

“ရှင့်ကို ဘယ်လိုလုပ် ယုံရမှာလဲ ..၊ ခေါ်လာလိုက် .. ပျောက်သွား လိုက်နဲ့ ..”

“ဘာလဲ .. ကိုယ့်ကို အခြေမဲ့ အနေမဲ့မို့ လန့်နေတာလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ဒါဆို ဖြေလေ ..”

“ရှင်က လွန်လွန်း ချစ်သလောက် ပြန်မချစ်ဘူးဆိုရင် ဒီက ချစ် တယ် ပြောပြီးမှ ..”

ချစ်သူ က လွန်လွန်း ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်နေရင်း ရယ် လိုက်ကာ ...

“အိုခေ .. ရပြီ ..”

“ဟာ .. ဘာလုပ်တာလဲ .. သွား ..”

နှုတ်ခမ်းလေးကို လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်ပြီး ပါးပြင်လေးမှာ သူ့မျက်နှာ နဲ့ ကပ်၍ တိုးတိုက်ပစ်၏။

ပြီးတော့ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်လုမတတ် ဖက်ထားကာ ...

“အရမ်းချစ်တယ် ..”

အခန်း (၃၆)

ပိုက်ဆံတွေ အထပ်လိုက် အပုံလိုက် ကျပ်သိပ်နေအောင် ထည့်ထား ဆည့်အိတ်ကြီးပေါ်ကို လက်ကရောက်သွားပြီးမှ မြင်ကွင်းထဲဝင်လာသည့် တားတစ်စီးကြောင့် ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်ခုံးအစုံ တွန့်ကုတ်သွားခဲ့၏။

ဒီလူ ..

ဒီလူကို ငါ မြင်ဖူးတယ်..၊ ငါ သေချာသိနေခဲ့တာပါ.. ဘယ်သူလဲ..။

“မမကြီး ဆင်းလို့ ရပါပြီ ခင်ဗျ ..”

ဘေးမှာ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည့် လူရွယ်က ဒေါ်တင်မာချစ် ဆင်း လောသေးတာကို တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေ၏။

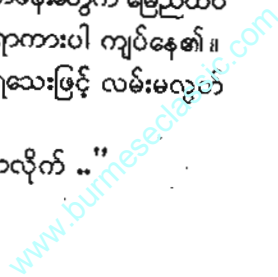
“တီ .. တီ ..”

လမ်းကသိပ်မကျဉ်းပေမယ့် ဒီနေရာမှာ တိုက်ခန်းတွေက မြေညီထပ် ဆိုင်းမှာ ဆိုင်တန်းကြီး လုပ်ထားသဖြင့် လူရောက်ပေါ် ကျပ်နေ၏။

သူတို့က ဘလည်း သေချာ ပါကင်မယူရသေးဖြင့် လမ်းမလွတ် ဆည့်ကားတွေက ဟွန်းတီးနေကြလေသည်။

“ကားပေါ် ပြန်တက်ပြီး ပါကင်ထိုးဖို့ ရှာလိုက် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ဒရိုင်ဘာ ကားပေါ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကားက ဘက်ခံပြန်ဆုတ်ရင်း ဘေးကို လုံးဝ ကပ်ချသွား၏။ ဒေါ်တင်မာချစ် ရဲ့ အကြည့်တွေက တော့ ပါကင်သွင်းနေသည့် ကားတစ်စီးနှင့် ထိုထဲက ထွက်လာသော မျက်မှန်နဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီမှာပဲ ရှိနေကာ ...

သိပြီ ...

ဒီလူကို သူမ မှတ်မိသွားပြီဖြစ်၏။ ဟိုတစ်ခါ စိန်တွေ ဘူးလိုက် ကျန်ခဲ့တုန်းက သူမရှိရာကို ရှာဖွေရောက်လာပြီး ပြန်ပေးသွားသည့် တက္ကစီသမားကြီး ...

သူက ဒီတိုက်ခန်းက လူတွေနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ ...

“မောင်လှိုင် ...”

“ခင်ဗျာ မမကြီး ...”

“ဟိုရှေ့က ဖိနပ်စင်လေးထုတ်ထားတဲ့ ဆိုင်မှာ မျက်မှန်နဲ့ အင်္ကျီ အဖြူနုအနက်ကွက်နဲ့ လူကြီး တွေလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အဲ့ဒီလူကြီးနဲ့ အဲ့ဒီဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ တိုက်ခန်း ဘယ်လိုပတ်သက် သလဲ သေချာသိရအောင် သွားစုံစမ်းခဲ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး ...”

မောင်လှိုင် ဆင်းသွားတာနှင့် ဒေါ်တင်မာချစ် ကူရှင်မှာ ခပ်တောင့်တောင့်မိုရင်း မျက်ဝန်းတွေကို မှိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုအခါ တက္ကစီသမား သူမဆီ ရောက်လာပုံနှင့် ပြောဆိုသွားသည့် စကားသံတွေကိုပါ စိတ်အာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာခဲ့၏။

“ရယ်တယ် မလိုပါဘူးဗျာ ... တက္ကစီခ သုံးထောင်ပဲ ပေးပါ ...”

“လိပ်စာရှာရင်းနဲ့ ဖွင့်ကြည့်ထားမိပါတယ် ... ပစ္စည်းတွေကို စစ်ကြည့်ပါဦး ...”

ဒီလူကြီး ပြောသွားတာတွေကိုပါ သတိရနေမိသေးသည်။

“ဆင်းရဲတဲ့လူတိုင်း အောက်တန်းကျနေကြတာ မဟုတ်ဘူး မာမိ ...”

“သူတို့က ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင်တွေပါ ...”

“ဟုတ်တယ် ... မာမိပြောတာတွေ မှန်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ခြွင်းချက်တော့ ထားရသေးတယ်မို့လား ... သူတို့က အဲဒီလိုလူတွေပဲ မာမိ ...”

သားနဲ့ ပြောဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ယှဉ်ကြည့်မိတော့ ဒီလူကြီးက ဒီမိသားစုထဲကလားလို့ တွေးမိလာ၏။ ထိုအခါ မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးတွေ အထိတ်တလန့် ပြန်ဖွင့်လေသည်။

သူမ ဒီကိုလာခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်က လူတန်းစား ခွဲခြားရဖို့ အတွက် ရှိခဲ့ဖူးသော လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအတိုင်း ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးကို ငွေကြေးထုထည်နဲ့ ဖိချ ဖြတ်တောက်ဖို့ ...

ဒါ လွယ်ပါတော့မလား ...

မျက်လုံးတွေက ရှေ့တူရှုက မြင်ကွင်းဆီ ရောက်သွားလိုက် ... ကိုယ့် ဘေးမှာ ချထားသည့် ငွေထုပ်ဆီ ရောက်လိုက် ...

ဒီထဲမှာ ငွေတွေ နည်းတာ မဟုတ်ပေ ...

‘ငွေဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်’ ဆိုတဲ့စကား မှန်လျှင် ဒီလူကြီးနဲ့ ဒီမိသားစု ဘယ်လို ဆက်စပ်နေနေ ... သူမရဲ့ လာရင်းကိစ္စက အဆင်ပြေကိုပြေရမည်။

စိတ်ကိုပြန်တင်း၍ ကိုယ်ကို မတ်မတ် ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုယ့် သားလေးက ပြည့်စုံကြွယ်ဝကြသည့် နှစ်ဖက်ဘိုးဘွားရဲ့ အမွေအနှစ်တွေနဲ့ မိဘလက်ထက်ပွား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ .. စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ...

ဥစ္စာပေး ... ရုပ်ချော့ ပညာတတ်လေးပါ ...

သားလေးကို ဒီလိုအဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့တော့ သူမ သဘောမတူနိုင်ပါ ...

“ကျွန်တော့်ကို မာမိ ချစ်တယ် ဘယ်လောက်ပြောပြော ... သူတို့

ကို ကျေးဇူးမတင်နိုင်သရွေ့ မာမိ ချစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မယုံဘူး ..

“သူတို့ကို ကျေးဇူးမတင်နိုင်သရွေ့ ..”
“သူတို့ကို ကျေးဇူးမတင်နိုင်သရွေ့ ..”

သားရဲ့ စကားလုံးတွေကို မလိုလားစွာ အထပ်ထပ် ကြားနေမိသည်။ ကျေးဇူးဆပ်ကြတယ်ဆိုတာမှာ ငွေကြေးဥစ္စာနဲ့ ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခြင်းရော မပါဘူးလား ..

ဒါဆို သူမ ဒီငွေတွေကို သားအတွက် ကျေးဇူးတင်ခြင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ပုံချပေးရင်ရော ..

စိတ်တိုသည် အဆိုးအကောင်းနှစ်ရပ်ကြားမှာ ဘယ်ဘက်မှာမှ မရပ်တည်နိုင်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့ထိ ရောက်လာပြီးမှ နောက်တွန့်နေခဲ့၏။

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ.. မလိုပါဘူး.. တက္ကစီမံ သုံးထောင်ပဲပေးပါ..”

ဒီလူကြီး စိန်ထုပ်ကိုအပ်ပြီး ငွေသုံးထောင်ပဲ ယူသွားသည့် အမှန်တရားက သူမ လက်တင်ထားဆဲရှိသော ငွေထုပ်ကြီးကို သိမ်ငယ်နေစေလျက် ...

“မမကြီး ..”
“ဟင်!... ဟေ .. ဘာလဲ ..”

မှန်နားမှာ လူတစ်ယောက်လုံး လာရပ်ခေါ်မှ အတွေးတွေ ရပ်တန့်ခဲ့၏။ သိချင်စိတ်နှင့် မှန်ကို ကမန်းကတန်း ချလိုက်ပြီး ...

“ဘာတဲ့လဲ ..”

“ကျွန်တော်က ဒီတိုက်ခန်းပိုင်ရှင်ကို သိသလားလို့ အဲဒီ ဦးကြီးကို တည့်တည့်ပဲ မေးလိုက်တာ .. ဘာမေးစရာရှိလို့ ညာမေးစရာရှိလို့လဲ .. လွှဲပြောပြီးတော့လေ ..”

“အင်း .. အဲဒီတော့ ဘာတဲ့လဲ ..”
“အဲဒီ ဦးကြီးက သူပဲတဲ့ ..”

ဟင်!...

ဒေါ်တင်မာချစ် မကြားချင်ဆုံး သတင်း ..

“ဒါဆို .. ဦးလွန်း ဆိုတာ ..”

“ဟုတ်တယ် မမကြီး .. အဲဒီလူကြီးက ဦးလွန်း တဲ့ .. ဆိုင်ထဲမှာ အိမ်မတစ်ယောက် ရှိသေးတယ် .. သူ့ကိုတော့ အဖေလို့ ခေါ်သံ ကြားတယ် .. သမီးလား .. ချွေးမလားပဲ ..”

“ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ ..”

“အဲ .. အသက်ကတော့ ..”

“ဟိုမှာ ထွက်လာတဲ့ ကောင်မလေးလား ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ပြတော့ မောင်လှိုင် က လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မဟုတ်ဘူး .. သူ မဟုတ်ဘူး .. အထဲမှာက သူ့ထက်တော့ သက်ကြီးတယ် .. ပုံစံကြည့်ရတာ အိမ်ထောင်သည် ထင်ပါတယ်..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ၏ တောင့်မတ်နေသည့်ကိုယ်က ကုရှင်မှာ လျော့ချော့ရဲ့ မှီကျသွားခဲ့၏။ စိတ်ကို ဘယ်လိုပဲ တင်းထားပေမယ့် ‘ဒါကို ဘာပဲဆိုတော့ ..’ ဆိုသည့် သတိပေးချက်က မသိစိတ်မှာ တွင်တွင် ဆတ်နေခဲ့ပြီး ..

“မမကြီး မဆင်းတော့ဘူးလား ..”

“မဆင်းဘူး .. နင် ကားထဲ ပြန်ဝင်တော့ ..”

“ဟုတ် ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးက အေးစက်စက် တင်းမာသွက် ..

အာတွေ ဘာကြောင့် ပျက်ပါစေ .. သားကိုတော့ မပေးနိုင် ..

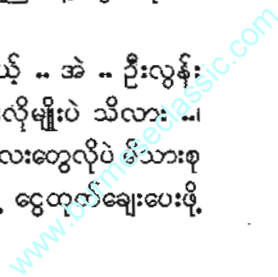

အခန်း (၃၇)

“အားလုံး သိခဲ့တယ် ချစ်... ကောင်မလေးက လွန်လွန်းခက် တဲ့-
 “လွန် လွန်း ခက် ..”
 “ဟုတ်တယ် .. ဘာမေဂျာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားလဲတော့ မသိဘူး-
 သူ့အစ်ကိုကြီးက အင်ဂျင်နီယာ ..၊ ဒါပေမယ့် အခု ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ
 ဝင်လုပ်နေတယ် .. အငယ်တစ်ယောက်ကလည်း အင်ဂျင်နီယာပဲ -
 အိမ်ထောင်သည်က အကြီးကောင်လေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ ..”
 “ဦးလွန်း ကရော ..”
 “အံ့မယ် .. ဦးလွန်း ဆိုတဲ့လူကလည်း ပညာတတ်ပဲ နော်..
 အိမ်လုံး ပညာမဲ့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး .. ငါက အဲဒီက မာလာ
 ဆိုတဲ့ ရွေးမလေး ဈေးထဲမှာ လပေးနဲ့ ငွေချေးတယ်ဆိုတာ သိထား
 သူ့ဆီမှာ ငွေချေးချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ တမင် သွားစောင့်နေတာလေ.. သူကလည်း
 လူသစ်ဆိုတော့ မချေးရဲဘူးဘာညာ ပြန်ပြောတာနဲ့ .. ဟိုပြောဒီ
 သတင်းနို့က်လိုက်တာပေါ့! ..”

“အင်း .. ပြောပါဦး ..”
 ဒေါ်တင်မာချစ် က သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် ဒေါ်နှင်းစက် အတွက်
 ဆက်ဖိပန်းကန်ကို ကိုယ်တိုင် ရွှေပေးရင်း ရှေ့တိုးပေးကာ ...
 “ငါ နှင့်ကို ယုံပါတယ်.. အတွင်းရေးဆိုတော့ တခြားလူကိုလည်း
 ဆိုင်ပင်ရဲဘူး .. ငါ့သားလေးကို ဒီတစ်ခါလည်း ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးလေ..
 ငါ ခြေလှမ်း မမှားရဲဘူး နှင်း ရယ် ..”
 “အေးပေါ့ .. အဲဒါကြောင့် နီးနီးနားနားလေး ပခုက္ကူကလူကို
 လှမ်းခေါ်ပြီး ခိုင်းရတာ ..”
 “တောင်းပန်မှ ပြောင်းဆန်မနေနဲ့ .. ဒီမှာ ဖားနေတာကို အသိ
 မရတဲ့ပြုဖို့ ကြိုးစား ..”
 “ဟွန်း .. ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်ကို ..”
 အသက်တွေ ရလာပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံကြတော့
 ဘာညိုလ်တုန်းကလို မဲ့ရွဲပြောမိတာလေးတွေ .. မျက်စောင်းချိတ်
 လေးတွေကအစ မျက်နှာတွေမှာ ပြန်ပေါ်လာခဲ့၏။
 “သူတို့မိသားစုတော့ မသိဘူး .. အဲဒီ မာလာခင် ဆိုတဲ့ တစ်
 ဘက်ကတော့ ရည်ရည်မွန်မွန်လေးပဲဟ .. မပြေလည်ကြပုံလည်း
 ပေါ်ပါဘူး .. ကိုယ်မှာ လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေနဲ့ သန့်သန့်ပြန်
 ပြန် ..”
 တစ်ခေါက်ပြီး တစ်ခေါက် အမျိုးမျိုး လှည့်စုံစမ်းလိုက်တိုင်း ပြန်
 သည့်သတင်းက ‘သူတို့မိသားစုတွေက လူရည်သန်တွေပဲ’ ဆိုတာ
 ပြီး ..
 “မာလာခင် က အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိန်းမပေမယ့် .. အဲ .. ဦးလွန်း
 နဲ့ဆို ရွေးမပေါ့ .. သူက အကြီးဆုံးသမီးလိုမျိုးပဲ သိလား ..၊
 သူ့အကြောင်းပြောပြော သူ့မောင်လေး ညီမလေးတွေလိုပဲ မိသားစု
 ကျေနပ်ကျေနပ်ပေါ့ .. ငါ့ကို လူသစ်မို့ ငွေထုတ်ချေးပေးဖို့

မဖြစ်နိုင်တာ ပြောပြတယ် .. စကားပြော လိမ္မာတော့ ပိုက်ဆံမရပေမယ့် တစ်ဖက်လူက စိတ်ဆိုးရ ခက်တာပေါ့ ..”

“မာလာခင် သာ အဲဒီက ချွေးမ မဟုတ်ရင် သူ လိုချင်ပုံပဲ ..”

“ဘာ!...”

“တော်သေးတာပေါ့ သား မရှိလို့ ..”

“ချစ် နော် .. ငါ အဲဒါတွေ ပြောပြနေတာ နင် အများကြီး ချင့်ချိန် လို့ ရအောင်လို့ .. သားလေး သနားပါတယ်ဟာ .. သူ ချစ်နေတာမှန် ရင်လည်း ပေးစားလိုက်ပါ ..”

“မတည့်အောင် စ မလာနဲ့ မိနင်း ..”

“ပြောပြတာပါ .. နင်တို့မှာ ဒီလောက်ထိ ထားစရာ မရှိအောင် ချမ်းသာနေတာ .. စည်းစိမ်ဥစ္စာ မပါရင်လည်း အသိုင်းအဝိုင်း သန့် သန့်လေးနဲ့ ပညာတတ် ရုပ်ချောချောလေး ဖြစ်နေရင် ကျေနပ်ပေးလို့ ပါဟယ် ..”

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ မြင်နေရသမျှ လူတွေကို လှမ်းကြည့်ရင် ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်နှာ မှုန်မွိုင်းနေ၏။ သူမ ဒီလိုဆိုင်လောက်မှာ ဘယ် တုန်းကမှ မထိုင်ခဲ့ဖူးပါ ..

ဟိုတယ်က စားသောက်ခန်း တစ်ခုခုမှာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မိတ်ဆွေ တွေ ဆုံဖြစ်ကြရင်လည်း ပြောစရာရှိကြသည့် အရောင်းအဝယ်တွေ တွေ့အပြင် ဘာမှလည်း မပြောဖြစ် .. တွေးဖို့ အချိန်လည်း မရှိ .. သူမအတွက် စိန်တိုက်ရယ် .. အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေရယ် .. ထိုပြင် ...

“နင် ဘာလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေပြန်ပြီ ဆို ..”

“ငွေတွေ အိပ်နေလို့ ရှယ်ယာတွေ တာနဲ့ လုပ်ကြည့်လိုက်တာ ဟာ ..”

“အင်း .. ခုလည်း ရှိပြီးသားဘာကြီးနဲ့ အပြိုင် ခေါင်းထောင် ..”

တာပဲ .. နင် လုပ်သမျှ ရွှေဆို ရွှေ .. ငွေဆို ငွေပဲ နော် ..”

“တော်ပါ နှင်း ရယ် .. ငါ အားခဲကြီးစားနေသမျှ သားလေး ဘျောက်သွားပြီးတည်းက ဘာမှကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါဘူး .. ငါ ပျော် စည်း မပျော်တော့ဘူး ..”

“အခု သားက ပြန်ရောက်နေပြီ ဥစ္စာ ..”

“ဒါပေမယ့် သားရဲ့စိတ်ကို ငါမှ မရခဲ့တာ ..”

“ဘယ်လိုလုပ် ရမှာလဲ .. အစတည်းက နင်တို့သားအမိချင်း စိတ် ဆူ သဘောတူ ဘာရှိခဲ့လို့လဲ ..” “မေတ္တာပေး၍ မေတ္တာမရ’တဲ့ .. ပေး နေတာတောင် ပြန်မရခဲ့တဲ့လူတွေရှိလို့ ဒီစကားတွေ ဖြစ်လာတာပဲ .. နင်က ကလေးကို ဘယ်တုန်းကများ မေတ္တာနဲ့ နွေးထွေး ယုယခဲ့လို့ ခဲ ..”

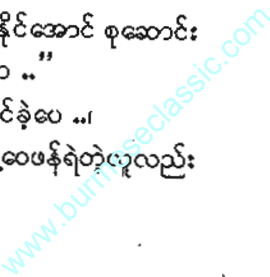
“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ နှင်း ရယ် .. သားလေးကို ငါ ဘယ် အောက် ချစ်သလဲဆိုတာ ..”

“ငါကတော့ နင့်ယောက်ျားကို နင် ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆို တာပဲ သိတယ် ..”

“အို .. မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ .. ဟိုကလည်း ဒီတိုင်းပဲ .. နင်တို့နှစ် ယောက် မာနတွေ ပြိုင်ဆိုင်ပြီး သူ တော်တယ် .. ငါ သာတယ်နဲ့ စီး နှင်းချင်း ယှဉ်ကြတယ် .. ဘယ်သူ ခြေလှမ်းမှားမလဲ တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံ လှမ်းပြီး ချက်ကင်လုပ်နေကြတယ် .. သားလေးတစ်ယောက် ချစ်တော့ ရတာတော့ ပုံပြီ ဖယ်တောက်ကစားနိုင်အောင် စုဆောင်း ထားတာနဲ့တင် တာဝန်ကျေပြီ ထင်နေကြတာ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပေ ..၊ တို့ယုံရဲ့ အနီးဝန်းကျင်မှာ သူမကို ဒီလို ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ရတဲ့လူလည်း မရှိခဲ့ပါ ..။

သူငယ်ချင်းချင်း တွေ့မှ ဒါတွေ ကြားရကာ သူမ ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်နေခဲ့တာကို နားလည်လာခဲ့၏။

“ဒီလူတွေနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့အချိန်ကို သား မက်မောနေပြီမို့လား - အဲ့ဒါ နင့်ထက် လက်သာလို့ပဲလေ .. သူ့စိတ်ကို သာယာစေတဲ့လူတွေပဲဟာ .. ပြီးတော့ စုတ်ပြတ်စာလေနေတဲ့အဆင့်မျိုးတွေလည်း မဟုတ်ဘူး .. ကိုယ် မပေးနိုင်တဲ့ သာယာမှုမျိုး သူတို့က ပေးနိုင်တာ နင်ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမှာ ..”

“နှင်းစက် ရယ်.. ငါ နင့်ကို အဲ့ဒီတရားတွေ ဟောပြပေးဖို့ တာ မဟုတ်ဘူး နော် .. ငါ့ကိုလည်း အားနာဦး ..”

“အားနာရအောင် နင်နဲ့ ငါက ခုမှသိတဲ့ လူတွေလား .. နင်ဘာဖြစ်လာနိုင်သလဲဆိုတာတောင် ငါ အမုန်းခံပြီး ပြောခဲ့ဦးမယ် ..”

“ဘာလဲ .. ပြော ..”

“အခု အိမ်ပြန်နောက်ကျလာတာရော .. နင့်အပေါ်မှာ နွေးထွေးမလာဘဲ ဟိုအရင်ကထက် ပိုစိမ်းသွားတာရော .. အဲဒါ နင် သတိထားမိရဲ့သားနဲ့ သူ့ကို အိမ်ထောင်ချထားပေးဖို့ပဲ နင် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပူပူတာလဲ ..”

“ငါက စကားလွန်ပြီးနေပြီ နှင်း ရယ် .. ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က စပျက်တယ်ဆိုတာလည်း ငါကပဲ ဖြစ်နေရင် ငါ ပြောခဲ့တဲ့စကားဘယ်မှာ တန်ဖိုးရှိတော့မှာလဲ .. ပြီးတော့ သမီးရှင်ဘက်ကို ငဲ့ရမယ် ..”

“အဲ့ဒါတွေက စပြီး ခက်တာပဲ .. နင် စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ကိုယ့်အတွက်ချည်းပဲ .. နင်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ .. နင့်မာနတွေချည်း ရှေ့က ..”

“နှင်း ရယ် .. နင်ကလည်း ..”

“နင်က မလည်းနဲ့လေ .. နင့်စကား တည်ချင်တာနဲ့ ဟိုဘက်က ငဲ့ရမှာနဲ့ .. နင့်မှာ ဒါတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား .. ကလေး စိတ်ချမ်းသာတာ ဘယ်မှာလဲ .. ပြီးတော့ ခုတောင်မှ နင်ရော စိတ်ချမ်းသာနေတာ ..”

ထား .. ကိုယ့်စကားကို နားထောင်ပြီး သူ မချစ်ဘဲ ယူသွားရင်လည်း သူ့တစ်ဘဝလုံး ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါကတော့ လက်ထပ်ပြီးသွားရင် ..”

“အဲ့ဒါ ထားလိုက်ပါ .. သားက ဟင့်အင်းဆိုပြီး အရင်တစ်ခါလို ထွက်သွားရင်ရော .. သူ ချစ်တာ သူယူပြီး ကြိုသလို ကျသလို ရှာကျွေးမှာပဲဆိုရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် အသံ ထွက်မလာတော့ပေ ..

“စိတ်မချမ်းသာပါဘူးလို့သာ နင် ညည်းနေတာ .. နင်က ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အသေခံပြီး အလံထူသွားမယ့် မိန်းမပဲ ..”

“နင်က ငါ့ကိုပဲ အပြစ်တင်နေတယ် .. နင့်သမီးကျတော့ နင့်စိတ်ကြိုက် အဆင့်အတန်းတူကို ရွေးထုတ် ပေးစားထားတာ ..”

“ငါက သမီးရှင်လေ .. သားနဲ့ သမီး မိဘအပေါ် နာခံ လေးစားပုံချင်း မတူဘူးဟာ .. ပြီးတော့ ငါ့သမီးက အရမ်း အေးလွန်းတယ် .. သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးခွင့်ပေးထားရင် အမှားလည်း တွေ့နိုင်သလို အပျိုကြီး ဖြစ်သွားဖို့လည်း နီးစပ်တယ် .. ငါ တကယ်ပြောနေတာ ချစ် .. နင့်ထောက်တော့ အဆင့်အတန်းအပေါ်မှာ ငါ အစွဲအလမ်းမကြီးဘူး ..”

ဒေါ်နှင်းစက် က ပြောနေရင်း သူငယ်ချင်းအတွက် စာနာစိတ်ထည်း ဖြစ်ခဲ့လျက် ..

“ငါ ထင်တာ ပြောရရင် နင့်စိတ်လည်း မောက်မာ လွင့်မျောနေတဲ့ အထိ မဆိုးပါဘူး ချစ် ရယ် .. ခုလိုတွေ လုပ်နေတာ နင့်ယောက်ျားက အပြစ်ထောက်လာမှာကို မခံနိုင်လို့မို့လား ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် က စားပွဲမှာ ရှိနေသည့် စားစရာတွေကို ငေးမောနေလျက် တုတ်တုတ်မှ မလှုပ် ..

ကြည့်သာ ကြည့်နေပေမယ့် စိတ်က တခြားလွင့်နေသည်မှန်း သိသာစွာ ..

“ငါ့သား ငါ့လက်ထဲမှာမို့လို့ ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ထပ် အပြောမခံနိုင်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. နင် အဲ့ဒါအတွက် အသည်းအသန် ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ .. ဒါပေမယ့် သားကို နင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပဲမို့လား - အကယ်၍ ဒီမိသားစုလက်ထဲ မရောက်ခဲ့ရင် နင့်သားကို ပြန်ရဖို့ လွယ်မလား ..! ရခဲ့ရင်တောင် အကောင်းတိုင်း ဖြစ်လာမယ့် နင် ထင် လား ..”

“ငါတို့ ပြန်ရအောင် နှင်း ..”

“အေးပါ .. ဒါပေမယ့် ငါ စကားဆုံးအောင်တော့ ပြောပါရစေဦး- ဆင်းရဲတဲ့လူနဲ့ ညားသွားတိုင်း ဘဝပျက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ - ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလာတော့လည်း ဖြစ်လာသလို နားလည်ပေးနိုင် အောင် ကြိုးစားပါ ..! ခုလည်း ..”

ဒေါ်နှင်းစက် က စကားထောက်သွားပြီးမှ ...

“အရေးကြီးတာကို ငါ ပြောဖို့ မေ့နေတယ် ..”

“ဘာလဲ ဟင် ..”

“လွန်လွန်းခက် ကို နေ့စပ်ပေးတော့မှာ ..”

“ဟင်!... တကယ် ..”

“တွေ့လား .. မျက်လုံးက ချက်ချင်း ဝင်းဝင်းလက်လက် ဖြစ် သွားတာ ..”

ဒေါ်နှင်းစက် က မွဲတဲ့တဲ့မျက်နှာကြီးနှင့် မျက်စောင်းလည်း ထိုး နှိပ်ပြီးတော့ ...

“ငါ့သူငယ်ချင်း ငါ ပြောနေတာတွေကို နားလည်သွားမလား မှတ်တယ် .. ဒီမှာ ချစ် .. ငါ ပြောပြနေတာ ဒီကောင်မလေးနဲ့ လွဲသွား မှာပဲဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက် ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ပြောပါဦး .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်နှာမှာ အပြုံးနုနုတို့ တကယ်ပဲ လွှမ်းမိုးနေခဲ့ လျက် ...

“နင် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ နင့်သားလေး ရင်ကွဲပက် လက်ဖြစ်ပြီး ထင်ရာစိုင်းသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

“သူတို့ ဒီလောက်ထိတော့ ..”

“ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ချစ်နေကြသလဲဆိုတာဟာ တိုင်းတာ ကြည့်လို့ ရသလား ချစ် ရယ် .. ခု မပြောနဲ့ နောက်ထပ် ခရစ်သတ္တရာစ် တွေ သုံးထောင်လေးထောင်ထိ နည်းပညာတွေ ဘယ်လောက် တိုးတက် လာပါစေ အချစ်ကို လက်ရဖမ်းကြည့်ဖို့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောချလိုက်ပြီးမှ ...

“နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ..! ကောင်မလေးကလည်း အင်ဂျင်- နီယာကောင်လေးနဲ့ပဲ နေ့စပ်မှာ .. ကောင်လေးမိဘတွေကလည်း ချမ်း သာတယ်လို့ ပြောတယ် ..”

“အဲ့ဒီတော့ ကောင်းတာပေါ့ .. ငါ့သားနဲ့ လွဲရင် ပြီးတာပဲ .. သူ ဟာသူ သံအမတ်နဲ့ပဲ ညားညား ..”

“ဪ .. လုပ်ပြန်ပြီ .. ဒီက ပြောလို့ မပြီးသေးဘူး ..”

“ပြော .. ပြော ..”

“ကလေးကို နင် ဘယ်လိုမှကို သဘောမတူနိုင်ဘူး .. မပေးစား ပါဘူးဆိုတာ သေချာရင် ဒီရက်ပိုင်းမှာ သတိထားရတော့မယ် ..! သူတို့ ချင်း ချစ်နေကြရင် တစ်ယောက်ကလည်း ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ .. တစ်ယောက်ကလည်း သွားခိုးမှာပဲ ..”

“ငါ့သားက ..”

“အမှန်ပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဖြစ်နိုင်တယ် .. ခုတစ်လောကျမှ သားလေး ခြေ

လှမ်းပျက်နေတာ ..”

“အဲဒါကို နင် ဂရုစိုက်ဖို့ လိုတယ် ချစ် .. လူတွေ ဖြန့်ကြည့်ခိုင်း ထားတာထက် နင်ကိုယ်တိုင် ဂရုစိုက်ရတော့မှာ ..”

ခေါင်းထဲမှာ သတိပေးခေါင်းလောင်းသံတွေတော့ မြည်နေပါပြီ.. ဒေါ်တင်မာချစ် ခေါင်းညိတ်နေရင်း မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေမိ၏။

ခန္ဓာကိုယ် သွယ်သွယ်ပြည့်ပြည့်လေးနှင့် ပခုံးလောက် ဆံနွယ် လေးတွေက သားလိုပဲ ဆေးဆိုးထားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ရတာပေမယ့် ရွှေညိုရောင်လိုမျိုး ဆံပင်ရောင်ကို သူမ သတိထားမိ ခဲ့၏။

သူမလေးနဲ့မှ သားက ဘာဖြစ်လို့ နီးစပ်သွားခဲ့တာလဲ ..။

အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သွားလာ ပျော်ပါးနေတတ်ပေမယ့် သား လေးကို မိန်းမကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူးတလည် ဘာမှ ဆုံးမခဲ့ရတာ မရှိ ..။

ဒီလို သတင်းအနံ့မျိုးလည်း သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်အခါကမှ မကြားခဲ့ရဖူးပေ ..။ ဒါဟာ တစ်မိုးအောက်ထဲမှာ အတူတူ နေထိုင်ခဲ့ကြ သည့် နီးစပ်မှုတွေကြောင့်သာ ဖြစ်မှာပါ ..။

ခုလို တစ်နေရာစီ ဝေးနေကြပြီဆိုရင်တော့ ပြန်ပြီး သွေးအေးသွေး နိုင်မည် ထင်သည်။

ကိုယ်ကပဲ စိုးရိမ်ကြီးနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါစေ ..။

“ပြန်မယ်လေ ချစ် .. ငါ့ကို ကန်တော်လေးဘက်က လိုက်ဖို့ဝေး ဦး ..”

“အေးပါ .. ပို့ပါ့မယ် ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ခေါင်းညိတ်ပြီး နေရာမှ ထရပ်သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်း လာသဖြင့် ...

“နင် ဖုန်းပြောလိုက် .. ငါ ပိုက်ဆံ သွားရှင်းလိုက်မယ် ..”

ဒေါ်နှင်းစက် ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ဖုန်းပြောနေသည့် စကားသံ ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေတောင် တုံ့သွားခဲ့၏။

“ဘာပြောတယ်.. ငါ့သား ဟုတ်လား .. ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ လျှောက် သွားတာလဲ ..”

“... ..”

“ဟဲ့ .. မနေ့တည်းကကိစ္စကို ခုမှ သိရသလား .. တောက်!...”

ဒေါ်သဟာ ကရုဏာဒေါသအပြင် ဘယ်လိုအမျိုးအစားတွေ ထပ်မံ ပွားများထားခဲ့သည်ဆိုတာ မသိ ..။

ဒေါ်တင်မာချစ် တောက်ခေါက်လိုက်သည့်အသံက ငိုသံပါနေ ကာ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေ မျက်ဝန်းမှာ ပြည့်ပြည့် သိပ်သိပ် ဖြစ်လာခဲ့၏။

ကားထဲမှာ အတူ ဝင်ထိုင်မိကြကာမှ ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ချစ် .. ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲ .. ဘာပြော သွားလို့လဲ ..”

လက်ခုံကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဒေါ်နှင်းစက် က စိုးရိမ်တကြီး မေးတော့ သည်။

“ငါ့ .. ငါ့သားက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လျှောက်သွားတယ်တဲ့ နှင်း ရယ် ..”

“ဟင်!...”

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျ၏။

“သေချာပါပြီဟာ .. သားလေး ငါ့ကို ခွဲထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီ..”

“အဲဒါ နင် ဘာကို ဆုံးရှုံးခံနိုင်သလဲ .. တစ်ခုခုကို ရွေးလေဟာ..”

“ငါ့သားကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ မပေးနိုင်ဘူး .. သူတို့တွေ ငါ့သားကို ချမ်းသာမှန်း မသိခဲ့ဘူးပဲ ထားဦး .. ခုလောက်ဆို သိနေကြပြီ ..။ ချမ်း သာမှန်း သိလိုဖြစ်ဖြစ် .. မသိသေးဘူးဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲတဲ့ဘဝတွေနဲ့ ဘယ်

လိုမှ ပေါင်းစပ်မခံနိုင်ဘူး .. နင် သိပါတယ် နှင်း ရယ် .. 'မမြင်ဖူး မူးမြစ်ထင်' တဲ့ .. စိန်မှန်း ကျောက်မှန်း မသိတဲ့ အတန်းအစားတွေနဲ့ ငါ့သားကို .."

"ကဲ .. ဟုတ်ပါပြီ .. ဒါပေမယ့် ကလေးကိုမှ နင် မနိုင်တာ .. တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ကို သေချာ ဆုံးဖြတ်တော့လေ .."

"ဟုတ်တယ် .. ငါ ဆုံးဖြတ်မယ် .."

ဦးလွန်း ဆိုသည့် မျက်မှန်ကြီး တကားကားနဲ့ လူကြီးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်၏။ ဒီလူကြီးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သူမ တစ်ခါ လှည့်ပြန်လာ ခဲ့ရပြီးပြီ ..။

ငွေနဲ့ စည်းရုံးဖို့မလွယ်မှန်း သိနေသည့်နောက် သူမ လုပ်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိတော့သည်။

နားလည်အောင် ပြော၍ နားလည်မှုကိုပဲ ရအောင် ယူရမည် ..၊ သားကိုတော့ ချမ်းသာပေးဖို့ ..၊

အခန်း (၃၈)

"ဟား .. ကျွတ်!..."

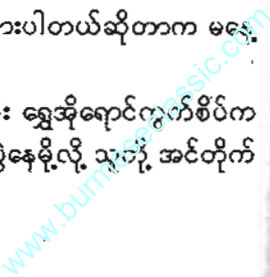
နေမောင်မောင် ဟာ .. ခနဲ ဖြစ်ကာ နဖူးကိုပါ လက်ဖနှောင့်နဲ့ တပ်ရိုက်မိ၏။

"ပြဿနာပဲ ခင် ရာ .. မင်း .. မင်း အဲ့ဒါကို ရမှ ပြောရသလား.."

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုမောင် ရယ် .. ခင့် အပြစ်ပါ .. ခင် လေ .. လွန်လွန်း ကို ဖျောင်းဖျစည်းရုံးကြည့်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ဒီလောက်ထိ ကြာ သွားတာပေါ့ .."

"ဟုတ်တယ် .. ဒီလောက်ထိ ကြာသွားပါတယ်ဆိုတာက မဒေ့ ထထိ မင်း ပြော ြလို့ ရသေးတယ် .."

တိုက်ပုံအင်္ကျီအဖြူနှင့် ချည်ချောပုဆိုး ရွှေအိုရောင်ကွက်စိပ်က ခြောင်နေသည်။ ဒီနေ့ လွန်လွန်း ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲနေဖို့လို့ သူကဲ့ အင်တိုက် အားတိုက် ပြင်ဆင်နေခဲ့ကြသည်။

နေလွန်း ကလည်း နိုင်ငံခြားထွက်မည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပြီးတည်းက မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရှာနေခဲ့တာ အခု အဆင်ပြေသွားပြီ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ကိုကိုလွင့် မိဘများ၏ အထောက်အပံ့လည်း ပါမှာ ဖြစ်ကာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ကြဖို့လည်း သူငယ်ချင်းတွေ တိုင်ပင်ကြပြီးပြီ ။

အရာရာဟာ မျှော်လင့်ထားကြတဲ့အတိုင်း အကောင်းတွေချည်း ဖြစ်လာတော့မှာမို့ ဦးလွန်း မျက်နှာမှာလည်း အပြုံးပန်းတွေ ဝေနေခဲ့၏။

“နေပါဦး ခင် .. ညီမလေးက ချစ်သူ နဲ့ ဘယ်လို တွေ့နေတာလဲ..၊ ချစ်သွားကြတဲ့အထိ .. ကျွတ်!..”

“အဲ့ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့ ကိုမောင် ရယ် .. အခု ညီမလေးက ငိုပဲ ငိုနေတာ .. မိတ်ကပ်လိမ်းပေးလို့ကို မရဘူး ..”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ..”

“မောင်လေး ..”

နေလွန်း ရောက်လာတော့ နေမောင်မောင် က လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းပဲ ပွတ်နေလျက် ဘာမှမပြော ။ မာလာ ကတော့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာတွေကို တောင်းပန်သည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ပြောနေကြသည့်အကြောင်းကိုပဲ ထပ်ရှင်းပြရသည်။
“ဘာ!..”

အပြုံးတွေနဲ့ ရောက်လာသည့် မျက်နှာက မယုံနိုင်စွာ ပျက်ကျသွားခဲ့ပြီး ...

“ချစ်သူ နဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခု လွန်လွန်း ငိုနေတယ် မောင်လေး ရယ် .. မမခင် လည်း စပြီး သိတည်းက ပြန်ပြောပြလောက်အောင် ကြီးကျယ်လာနိုင်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး .. ချစ်သူ ကလည်း မရှိတော့ဘူး .. သူတို့

ချင်းလည်း အစက မသင့်မြတ်ကြတော့ မြင်တွေ့နေကျလူစာစ်ယောက် မရှိတော့လို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားတာမျိုးပဲ ထင်တာ ..”

“ကွိုင်ပဲကွာ ..”

နေလွန်း နဖူးပွတ်ရင်း ဟိုဘက်သွားတော့မလို ဒီဘက်သွားတော့မလို ဖြစ်သွား၏။

“မမခင် ကို သူ အစတည်းက ပြောခဲ့တာ .. ဒါပေမယ့် ဆေးသွားကြပြီ ဆိုပြီးတော့ ..”

“မမခင် ကလည်း ဒီနေ့ထိ ဈာ .. ဒုက္ခပါပဲ ..”

မျက်နှာငယ်နေရှာသူကို ဒီထက်လည်း မပြောရက်တော့ပေ ။

“အခု ဓမ္မာရုံမှာ လူတွေ စုံနေကြပြီ .. ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ..”

ဘာမှမပြောဘဲ ရှုံ့ခဲ့နေသည့် နေမောင်မောင် ကို မေးဆတ်မေးကာ ...

“ကိုကြီး ပြောဦးလေ ..”

“ငါ ဘာပြောရမှာလဲ .. အားလုံး စွပ်ကုန်ပြီ ..”

“ကျွန်တော့်ကို ကိုကိုလွင့် ကတော့ ကပ်ပြောထားသေးတယ် .. လွန်လွန်း က သူ့ကို သံယောဇဉ်နည်းနည်းမှ ရှိပုံ မပေါ်ဘူးတဲ့ ..”

“ဘယ်တုန်းကလည်း ..”

“အန်တီတို့ ရောက်မလာကြခင်က ..”

“ဘာလဲ .. သူက ခုမှ နောက်တွန့်နေတာလား ..”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူး.. သူ့ကို ညီမလေးက မချစ်မှန်းသိနေတာပဲဟာ.. ဒါပေမယ့် ချစ်သူ နဲ့တော့ သူ့စိတ်ထဲက တစ်ခုခု ခံစားမိနေပုံ ရတယ်..”

“ဟိုက မှ မရှိတော့တာ ..”

“ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ နေတည်းက ချစ်သူ ကို သူ သဝန်လိုသလို ထာဝရ ထည့်ပြောတယ်.. ဟိုတစ်ပတ်က ဂျန်းရှင်းစက္ကရီမှာ လွန်လွန်းနဲ့ ချစ်သူ ကို တစ်နေရာစီ တွေ့ပေမယ့် ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ ..”

နေမောင်မောင် က မျက်နှာကြီး တင်းနေကာ ...

“သူများတွေ ရိပ်မိနေကြတာကို ငါတို့ ဘာမှမသိခဲ့ကြဘူး.. ထားလိုက်တော့ .. အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဈေစပ်တာလေးပဲဆိုပြီး လျှော့ထွက်လို့ မရဘူး.. ကိုကိုလွင် ကလည်း သူငယ်ချင်း .. သူ့မိဘတွေကလည်း ရင်နှီးနေကြတာ ..”

နေလွန်း ဘက်ကတော့ အလွန်အမင်း မျက်နှာပူဖွယ်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ .. ညီမလေးကို မချစ်တဲ့သူလက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးဖို့ထိ သူတို့ မရက်စက်ချင် ..

ချစ်သူမရှိသေးခင်က နောက်တော့ ချစ်လာမှာပဲဆိုပြီး ချောမော့ပြောလို့ ရနိုင်သေးသည်။ အခု ချစ်သူ ရှိနေပြီ .. ဒီလူကို မလိုချင်လို့ ငိုလည်း ငိုနေပြီ ..။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ..။

“မိုက်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကွာ ..”

နေမောင်မောင် ထံမှ မချင့်မရဲ အသံထွက်လာ၏။ မိစ္ဆာရုံမှာ လူစုံနေပြီမို့လို့ ညီမလေး ထွက်မလာသေးပါလားဆိုပြီး သူ ပြန်လာခဲ့တာမခွဲ ထပ်ပြီး နေလွန်း ရောက်လာပြန်သည်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုက ညီမလေးရဲ့ ခံစားချက်ကို မျှဝေခံစားပြီး ဒုက္ခများနေနိုင်သေးသည်။ ဖေဖေ ထပ်ရောက်လာရင် ဒီအဖြစ်ကို နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား ..။

ကိုကိုလွင် တို့က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက ခန့်ခန့်ညားညား ..။ ထို့ပြင် ညီမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်နေသေးသည်။ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် ဘာဆို ဘာမှ မရှိ ..။

ချစ်သူ ကို ညီမလေး ဘယ်လို ရွေးချယ်လိုက်တာလဲ ..။ သူ့မိဘ ဘယ်သူဆိုတာလည်း မပြော .. ဘယ်အရပ်ဇာတိ ဆိုတာလည်း မသိ..

ပြီးတော့ ဆေးသုံးစွဲမှုတွေ .. ခိုးမှုတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးပွေလီပြီး အိမ်ကို ဆုတ်လာတဲ့သူ ..။

“သွားပြီကွာ .. ဒီကောင်မလေး တော်တော်ကို ဆိုးတာ ..”

“ညီမလေးကိုလည်း ဒီလောက် အပြစ်တင်မနေပါနဲ့ ကိုကြီးရာ..”

ဒါဆို အပြစ် ဘယ်လောက်ဖိုးလောက် တင်ရမလဲ ..။

ဒေါကန်သွားသည့် နေမောင်မောင် မျက်နှာကို နေလွန်း က လက်တပြု၍ ...

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော် ပြောတာက တစ်လကျော် နှစ်လအိမ်မှာ အတူနေသွားခဲ့တာ .. ဘယ်လောက်ပဲ ရန်ဖြစ်နေနေ ..”

“အနေနီးတာတွေ ဘာတွေ ငါ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ညီမလေး.. မိစ္ဆာလေး အသိစိတ်မှာကိုက ဒီလိုကိစ္စမှာ ဘာတွေကို နှိုင်းယှဉ်ရမလဲ .. ဘာကိုတော့ ရွေးချယ်သင့်တယ်ဆိုတာ နားလည်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“မိန်းကလေးဖြစ်တိုင်း ဒီအသိတွေ ကြွယ်ဝနေရင် မမခင် ကိုကြီးပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့ပါ့မလား ..”

“ဘာ!...”

“ပြောပြတာပါ .. မမခင် က ကျွန်တော်တို့ထက် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူပဲ .. ကိုကြီးကို ချစ်လို့ ကိုကြီးကိုပဲ ရွေးချယ်ပြီး ဒီထိ ပါလာခဲ့တာပဲ ..”

“ညီမလေး .. မင်း ...”

“နေပါဦး .. ဟိုဘက်မှာ ပရိသတ်တွေနဲ့မို့လား .. ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကိုချင်း စကား အနိုင်လုနေတာလဲ ..”

ဇာလာ က ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒေါသထွက်နေသဖြင့် အခြေအနေအထားအောင် ကြားဝင်ထိန်းသည်။ ပြီးတော့ ...

“ညီမလေးကို ခင် ပါအောင် ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ် .. မောင်လေးနဲ့

ကိုမောင် တို့ သွားနှင့်ကြပါ ..”
 “ပြင်ဆင်ပေးလို့တောင် မရတဲ့ဟာ .. မင်း ဘယ်လို ဆီမှာလဲ..”
 “ကြိုးတုပ်ခေါ်ရတဲ့အထိ ညီမလေးက မဆိုးပါဘူး ကိုမောင်
 ရယ်.. ဘာတွေဖြစ်လာပါစေ ဒီစေ့စပ်ပွဲကတော့ ပျက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး
 လေ .. နော် .. သွားနှင့်ကြပါ ..”

နေမောင်မောင် က နေလွန်း ကို ကြည့်သည်။ နေလွန်း က မျက်နှာ
 လွှဲပစ်ကာ ...

“ဒါပဲ လုပ်ဖို့ရှိတော့တယ် .. မတတ်နိုင်ဘူး ..”

“မတတ်နိုင်တာက ကိုယ့်အပိုင်း .. တော်ကြာ လွန်လွန်း ထွက်
 ပြေးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

“လွန်လွန်း မပြေးပါဘူး ..”

“ဟင်!...”

သုံးယောက်စလုံး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ လွန်လွန်း က
 သခွားရောင် ဝိုးချိတ်နုနုလေးနှင့် ဆံပင်တွေကို ဒီတိုင်းပဲ ချထား
 ငိုထားမှန်း သိသာသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေမှ လွဲ၍ ...

“ညီမလေး ..”

နေလွန်း က ညီမဖြစ်သူဆီ လျှောက်သွားကာ ပခုံးလေးကို
 ထားလိုက်၏။

“နင်ကလည်း မိုက်လိုက်တာ ညီမလေးရာ .. ချစ်သူ လိုလူ
 ရွေးပြီး နင် ဘယ်လို အားကိုးမှာလဲ ..။ သူ့မှာ ချောတာ သန့်တာ
 တွေပဲ ဖက်တွယ်စရာ ရှိတယ် .. လောကမှာ စားဝတ်နေရေး ပြေလည်
 နေမှ အလှအပမျိုးစုံကို ရင်ခုန်ခံစားလို့ရမှာ .. ပူပင်သောကတွေ ရှိနေ
 ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် မီးလောင်ပြင်ကြီးလိုပဲ ..”

သူ ပြောလိုက်မှ လွန်လွန်း မျက်ရည်တွေ ပြန်ဝိုင်းလာသည်။
 “ကျွတ်!...”

နေမောင်မောင် ကတော့ အစ်ကိုကြီးပီပီ ခွင့်လည်း မလွှတ်ချင်..။
 နတ်လုပ်ရမှာလည်း စိတ်က မပြတ်သားနိုင် ..။

ထို့ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေတိုင်း ရှုံ့မဲ့ ညည်းညူနေမိလျက် ...

“ခုရော .. နေ့စပ်ထားရုံပဲဆိုပြီး ပြီးစလွယ် ထွက်လာတာလား ..
 ဘာကမှ ငါ လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ် ဆိုပြီးတော့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

လွန်းလွန်း ခေါင်းငုံ့ ရှိုက်လိုက်ကာ ပခုံးလေးပါ တွန့်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ ငိုသံကြီးနဲ့ကွာ .. လွန်လွန်း .. နင် ခုနေ
 ကောင်ရောက်လာရင် ကိုကြီးတို့ကို အရှက်ခွဲဖို့ စိတ်ကူးတော့ မရှိတာ
 ချာတယ် နော် ..”

“ကဲပါ ကိုမောင် ရယ် .. ကလေးက သူ့စိတ် သူ့ကိုယ် ထွက်လာပြီ
 တာ ..”

“ဟေး .. ဟေး .. အခုမှာ မောင်နှမတွေ ရှိကြလား ..”

ဓမ္မာရုံမှာ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးနေကြသည့် အိမ်နီးချင်းထဲက ဦးသန်း
 ဦးသန်း ရဲ့အသံ ..။

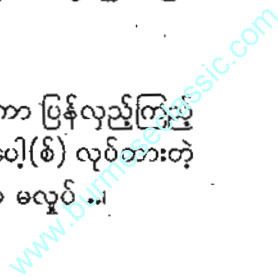
“ကိုလွန်း က မျှော်နေပြီ .. ခု လာခဲ့ကြတော့တဲ့ .. ထွက်ခဲ့ကြ
 တာ ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်ထွန်း .. လာပါပြီ ..”

ဇာလာ က အသံပြန်ပေးသည်။ ပြီးတော့ လွန်လွန်း လက်လေးကို
 ချဲ့ကာ အသင့်ကိုင်ထားသော ကရင်မိဖတ်ဖဲဘူးလေး ဖွင့်၍ ပါးပြင်
 တွေကို တို့သုတ်ပေး၏။ ပြီးမှ ...

“သွားရအောင် .. မငိုနဲ့တော့ နော် ..”

သူမတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှေ့က ထွက်လာကြကာ ပြန်လှည့်ကြည့်
 တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ရီမှ(တ်)နဲ့ ပေါ!(စ်) လုပ်ဘားတဲ့
 နှုတ်တစ်နေရာစီ ရပ်နေကြရင်း တုတ်တုတ်မှ မလှုပ် ..။

မာလာ သက်ပြင်းချရင်း လွန်လွန်း လက်လေးကို ဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့တာမှ ...

“ညီမလေး ..”

“ရှင် ..”

လွန်လွန်း ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီး ချက်ချင်းထူးသည်။ နေလွန်းက ရပ်နေရာက လှမ်းကြည့်ကာ ...

“နင်တို့ချင်း အဆက်အသွယ်တွေ ရှိနေတယ်ပေါ့ ..”

လွန်လွန်း ဘာမှ မဖြေဘဲ တိတ်နေ၏။

“ဖြေလိုက်လေ ညီမလေး ..”

မာလာ က လက်တို့ သတိပေးမှ ...

“မရှိပါဘူး ..”

“မညာနဲ့ ..”

“မညာပါဘူး ကိုလေးကလည်း .. သူ .. သူက လွန်လွန်း ဆုံးရှုံးမခံဘူးဆိုပြီး လာလည်း မလာလို့ ..”

အသံလေး တိမ်ဝင်သွားတော့ နေလွန်း မျက်ခုံအစုံ ပင့်တက်သွား၏။ ပြီးတော့ နေမောင်မောင် မျက်နှာဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

ဒါဆို ဟိုတစ်ယောက် လာမခေါ်လို့ သူမ ငိုချင်းချရင်း ထွက်လာတာပေါ့ ..။

တွေးလိုက်ပုံချင်း တူနေကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ဆွဲသွားကြလျက် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိ ..။

တော်လိုက်တဲ့ ငါ့ညီမလေး ..။

အခန်း (၃၉)

“တော်သေးတာပေါ့ .. မင်းကို သူများအိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်ရတော့တာလားလို့ ..”

“ဘုန်း ..”

“ဘုန်း ..”

စကားသံနှင့်အတူ ကားကို ရှေ့ကပုတ် .. ဘေးကထုနှင့် သံစုံမြည်သွားသည်။ သူ အာမခံပြီး ငှားလာပေးရသည့် ဂျစ်ကားလေးမို့ ဉာဏ်မင်း မျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်ကျသွားကာ ...

“ဒီကောင်တွေ ကွာ ..”

“ထားလိုက် အောင်မိုး .. မင်း ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့ ..”

ဓမ္မာရုံမှာ စေ့စပ်မှာကို သိထားသည်။ ကိုယ့်ဘက်မှာ ဘာမှ အဆင်မပြေသေးပေမယ့် လွန်လွန်း ကို သူ အရပြန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ...

“ဒါပေမယ့် အဖျက်တွေက မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်လာခဲ့ပြီနဲ့ ..”

“မင်းတို့ ဘာကိစ္စလဲ ဖြိုးကြီး ..”

www.burmeseclassic.com

သူ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနှင့် ဖြိုးကြီး တို့ သုံးယောက်က သူ့ရှေ့မှာ ပတ်ဝိုင်းထားလိုက်၏။

“မင်းနဲ့ ငါတို့ ရှင်းစရာတွေ ရှိတယ်လေ .. မင်းရုပ်က ဘာမှမဆီ သလိုပါလား ..”

“အလကား .. စိတ်ထဲက ကြောက်ချေးပါနေတာ .. ဒီမှာ ဟိတ် ကောင် ..”

တစ်ယောက်က ရှေ့တိုးလာပြီး ချစ်သူ ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့် တွန်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခါးထောက်၍ ...

“ငါ့ကို မင်း သိချင်မှ သိမှာ .. အေး ငါကတော့ သိတယ် .. မင်းကြောင့် ငါ့အစ်ကို ထောင်ကျသွားပြီ ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ .. သူများပစ္စည်း ခိုးရင် ခိုးတဲ့အပြစ် ခံရမှာပဲ ..”

“သူများပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး .. မင်းအမေ ပစ္စည်း .. မင်းအမေ ပစ္စည်းကို မင်းကိုယ်တိုင် အိမ်ထဲ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ခိုးခွင့်ပေးခဲ့တာ ..”

“မင်းက ခဲတံ ရဲ့ ညီလား ..”

ဒီကိစ္စတွေကို ခဲတံ နဲ့ သာထက် တို့ပဲ ခေါင်းဆောင်ခဲ့တာဖြစ်တာ ဒီလူကတော့ ခဲတံ နဲ့ တော်တော်တူတာမို့ ...

“ငါက လူပေါင်းမှားပြီး ဘဝပျက်ခဲ့တဲ့လူ .. မကျေနပ်လို့ ကြေ တောင်းကြကြေးဆို ငါက တောင်းရမှာ ..”

“ဟေ့ကောင် .. စကားကြီး စကားကျယ်တွေ လျှောက်ပြောနေ နဲ့ .. မင်းက တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ခိုးခိုင်းတယ် .. ပြေးကြကာမှ မအောင် စောင့်ဖမ်းတယ် .. ငါ့အစ်ကိုနဲ့ သာထက် ကို မင်းတို့သားအမိ ပူးပေါင်း လုပ်ကြံကြတာ ..”

မင်းတို့သားအမိ ဆိုသည့်စကားက နားထဲမှာ ခါးသွားသည် ကိုယ်သွားလေရာ နောက်ကလိုက်နေမယ့် အပုပ်နဲ့ကြောင့် မာမို့ နားထဲ ကို သူ ဘယ်မှာမှ ထုတ်မပြောခဲ့ဖူးပါ။

“မင်းအမေ ငါ့အစ်ကိုကို ထောင်ချပစ်တာ .. မင်းကတော့ သူ ဆာကောင်း .. ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ငှက်ထားပြီး ငါ့အစ်ကိုကို သေအောင် နှိတ်စစ်ကြတယ် ..”

“ငါ့မှာ အရေးကြီး လုပ်စရာ ရှိသေးတယ် .. မင်းတို့နဲ့ နောက်မှ ဆင်နော့မှာ တွေ့မယ် .. အခု ဒီကနေ ထွက်သွားပေးပါ ..”

“ဘာကွ!...”

“ဘုန်း ..”

“သေလိုက်ပါလား .. လူဝါးဝလို့ ..”

“ဟိတ်ကောင် .. ငါတို့က မင်းကို ဘယ်နေရာရောက်နေနေ ဆွဲ ထုတ်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ..”

ဒေါသတွေ အသီးသီး စုံကန်ထွက်နေကြကာ တားကို ထုလိုက် .. ထုတ်သီးဆုပ်ပြလိုက်နှင့် ...

“ဟေ့ .. ဟေ့ ကောင်လေးတွေ .. မင်းတို့ ဒီမှာ ရန်လာဖြစ်လို့ မလျှော့ နော် .. ဝေးဝေးသွားကြ ..”

သူတို့က လမ်းထိပ်မကျတကျ ထောင့်မှာပေမယ့် လမ်းထောင့် ထိပ်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး မျက်နှာတင်း တင်းကြီးနှင့် ...

“အေးဆေးပြောလို့ မရရင်တော့ ငါက ရဲကို ဖုန်းဆက်မှာ ..”

ထိုလူကြီးရဲ့ ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် အနီး အနားကလူတွေပါ သူတို့ ရန်ဖြစ်တော့မယ့် အခြေအနေကို သတိထား ကြည့်ကြ၏။

ဓမ္မာရုံနဲ့ဆို သူတို့နဲ့ သိပ်မဝေးတော့ပေ ... ပြီးတော့ လွန်လွန်း တိုက်ခန်းကနေ ထွက်လိုက်တာနှင့် လှမ်းမြင်နိုင်သည့် နေရာလည်း အနီးကပ်နေရာ ...

“မင်းတို့ကို ငါ ရှောင်ချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး... ဒါ အချိန်အခါ နေရာလည်း မဟုတ်ဘူး ..”

ဒီမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်လို့ မရမေ ..။ ထို့ကြောင့် ချစ်သူ နာရီပင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ည ကိုးနာရီခွဲ ကန်ဘောင်မှာ ဆုံမယ် .. ရလား ..”

“မရဘူး .. မင်း သတ်မှတ်တဲ့အချိန်မှာ တွေ့ဖို့ သဘောတူရအောင် ငါတို့က မင်းနဲ့ အကျိုးတူ စီးပွားလုပ်ချင်လွန်းလို့ လာကမ်းလှမ်းနေတာလား .. ဟွန်း .. တော်တော် တရားကျဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင် ..”

“အဲ့ဒီတော့ လိုရင်းပဲ ပြောလိုက် ထွန်းလင်း .. အခု ပြဿနာအကျယ်အကျယ်တွေ ဖြစ်ခံမလား .. မင်း ပြန်ဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ငါတို့ကို ပေးမှာလား ..”

“ဘာ!...”

“လူလိမ္မာကြီးလို လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ချစ်သူ ရာ .. မင်းအဖေမင်း ပြန်ကပ်ပေါင်းနေတာ ငါတို့ သိတယ် .. မင်း ဒီလောကထဲ ခြေချခဲ့ပြီးမှ ချက်ချင်းကြီး နိဗ္ဗာန်မကူးနိုင်ဘူး .. အဲ့ဒီပစ္စည်းတွေ ဘာသာ တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားတာမို့လား .. အဲဒါတွေ ငါတို့ကို သုံးတစ်ပုံ ပေးမလား .. ခုပဲ လှည့်ပြန်သွားမယ် ..”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ဖြိုးကြီး ..”

သူ သိတာက ဖြိုးကြီး ကိုပဲမို့ လူဆိုးတွေနဲ့ ပူးပေါင်းနေမှန်းပေမယ့် ဖြိုးကြီး ကိုပဲ ဦးတည် ပြောမိရတာ ...

“ငါက ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ပြန်ဝှက်ထားပြီး ကြိတ်သုံးနေရအေးအရူးလား ..”

“မရှူးတဲ့လူမို့လို့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ တွေးမိတာပေါ့ကွ .. ပစ္စည်းတွေ ခဲတံ တို့ ခိုးသွားပြီး ဖျောက်ဖျက်လိုက်ပြီဆိုတဲ့အမှုက အကြီးကြီး သွားတယ် .. ပြီးတော့ သူခိုးလမ်းပြ မင်းကျတော့ လုံးဝ ကဗျာလွယ်

လွတ်နေတဲ့အပြင် မင်းနာမည်ကို ထည့်မဖော်တော့ဘဲ ထောင်ကျခံသွားတဲ့ ခဲတံ တို့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း မင်း သိခဲ့သလား...”

ပြောနေတာတွေက ရှေ့စကားနဲ့ နောက်စကား မညီ ..။

ရန်ငြိုးကြောင့်လား .. ငွေကြောင့်လား ..။

“ငါတို့ကတော့ နှစ်ခုစလုံး အနစ်နာ မခံနိုင်ဘူး .. မင်းအတွက် ငါ့အစ်ကို နစ်နာသွားတာဆိုတော့ ..”

“ဘယ်လို!...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း လက်ထောက်ချတာပဲ .. အဲ့ဒီအတွက် မင်းတန်ရာတန်ကြေး ပြန်ပေးရမယ် ..”

“လာသေးတယ်ကွာ .. ဟွန်း ..”

ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် ပြောဖို့ ကြိုးစားနေရင်း ဒေါသက လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာခဲ့၏။ ချစ်သူ မျက်နှာက ဒေါသကြောင့် နီရဲတက်လာကာ ...

“ခိုးစားရင်း ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်လာလို့ လာတောင်းတာဆိုရင်လည်း ပေါ်တင် ပြောပါလား .. အလကား လူရှိန်အောင် ..”

“ဘာကွ!...”

လက်သီးတစ်လုံး အားမာန်အပြည့်နဲ့ ဝင်လာသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မတိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် နောက်ကို သေလုမြောပါး ဆုတ်ရှောင်လိုက်ရင်း ကားပေါ်ကို ယိုင်ကျ၏။ နောက်တစ်ယောက်က အပေါ်က စီးမိုး၍ ထိုးကြိတ်လျှင် ဉာဏ်လင်း ကားပေါ်က ဆင်း၍ ပြေးဆွဲ၏။

ခဏလေး လှုပ်ရှားခွင့်ရလိုက်တာနှင့် ချစ်သူ က ထွန်းလင်း ခဲ့အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ပြန်ဆောင်ဆွဲ၍ ထိုးချလိုက်၏။

“အံ့မာ ..”

“ချကွာ ..”

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. တော်ကြစမ်း ..”

“ဖြစ်ကုန်ပြီဟ ..”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံတွေ ဖြစ်ကုန်လေသည်။ ထိုစဉ် လွန်လွန်း အတင်းပြေးလာကာ မာလာ က နောက်ကနေ ပြေးလိုက်နေရင်း ပဝါတောင် မသိမ်းနိုင်ရှာ ..

“ရတယ် .. ရတယ် .. ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး .. ဒါ ကျွန်တော့် ညီလေးတွေပါ .. ညီအစ်ကိုချင်း စိတ်အခန့်မသင့်လို့ပါဗျာ ..”

“လာကြ .. မင်းတို့ကောင်တွေ ဘာမှန်း မသိဘူး ..”

နောက်ထပ် ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာကာ ထိုကားပေါ်ကနေ ခပ်တောင့်တောင့် စမတ်ကုန်ကျ ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် နောက်ထပ် လူသုံးယောက် ထပ်တိုးလာခဲ့သည်။

လေးယောက်စလုံးက ချစ်သူ ကို ဆွဲသလို ဆွဲသလို ပြောရင်း ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်၏။ ထွန်းလင်း ကိုတော့ ထိလိုက်ကိုင်လိုက်ရုံနှင့် ဘေးရောက်သွားစေလျက် ...

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး .. မဟုတ်တော့ပါဘူး.. အားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ် .. သူတို့ကို ခုပဲ ပြန်ခေါ်သွားမှာပါ ..”

“တောက်!... လွတ်စမ်း ..”

“ငါ့ညီ စိတ်ကို ထိန်းစမ်းပါကွာ ..”

မဆီမဆိုင် ဝင်လာပြီး ဖမ်းချုပ်ခံလိုက်ရကာ ချစ်သူ ဘယ်လိုရုန်းလို့မှ မလွတ်အောင် အပိုင်ချုပ်ကိုင်၍ ...

“မင်း ငြိမ်ငြိမ်မနေရင် ဒီထက် အဖြစ်ဆိုးသွားမယ် နော် ..”

“ဘာ!... ပြောတယ် ..”

ချစ်သူ ခြေထောက်နဲ့ ပတ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံတောင်နဲ့ တိုက် .. ခေါင်းနဲ့ ဆောင့် .. ဘယ်လိုလုပ်လို့မှ မလွတ်မြောက်ဘဲ သူတို့ကို ထိခိုက်မိကုန်လေ .. ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး တမင် နာအောင် လုပ်လေ ...။

“ခွေးကောင်လေး .. ခြေထောက်ကို တစ်ခါတည်း ခိုက်ချိုးပစ်ရရင် သေဦးမယ် ..”

အကြမ်းပတမ်း ဆွဲချုပ် ကပ်ကြိမ်းနေတာကို ဆူညံ ဝိုင်းအုံနေသည့်လူတွေက သတိမထားမိကြပေ။ ထိုလူတွေကို ထိုးဖောက်ရင်း လွန်လွန်း က ရှေ့ကို အတင်းတိုးဝင်၏။

“ချစ်သူ .. ချစ်သူ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ .. ရှင် ဘယ်ကို လာတာလဲဟင် ..”

ချစ်သူ ကို မြင်လိုက်တည်းက ကိုယ့်ဆီ လာတာပဲဆိုတာ တွက်မိပေမယ့် ပြဿနာတွေနဲ့ လုံးထွေးနေသည့်အဖြစ်ကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင် ...

“ချစ်သူ ..”

“လွန်လွန်း .. မလာခဲ့နဲ့ ပြန်တော့ ..”

“ဟင့်အင်း .. ရှင် ဘာဖြစ်တာလဲ .. ခဏ ဖယ်ပေးကြပါ .. ဖယ်ပေးပါ ဆို .. ကဲ ..”

ရှေ့မှာ ကာဆီးနေသမျှကို တိုးတိုက်ဝင်သွားသဖြင့် မာလာ ဖမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားရင်း မိလည်း မမိနိုင် ...

“လွန်လွန်း ရေ .. ညီမလေး ..”

ဒုက္ခပါပဲ .. ရှေ့ကို လိုက်နေမယ့်အစား နောက်ပြန်လှည့်၍ အကူအညီ သတိရကာ ...

“အမလေး!...”

ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်တော့ နေမောင်မောင် နှင့် အင့်ခနဲ တိုက်မိ၏။

“ကိုမောင် ..”

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ .. ညီမလေးက ဘယ်ကို သွားတာလဲ ..”
“မမခင် .. လွန်လွန်း ရော ..”

“ဟို .. ဟိုထဲမှာ .. ချစ်သူ ..”
 နေမောင်မောင် နဲ့ နေလွန်း တို့ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရည်ဖြူဖြူ .. ချည်
 ချောပုဆိုးပြောင်ပြောင်တွေနှင့် ရန်ပွဲထဲကို တိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။
 ဘာဖြစ်နေမှန်းလည်း မသိ ..
 “ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ကိုလွန်း ..”
 “ဟင်!...”
 “အန်ကယ်လ်လွန်း ဟိုးမှာ ရန်ဖြစ်နေကြတာ လွန်လွန်း ရော ..
 ကိုကြီးတို့ရော ..”
 “ဟေ!...”
 ကိုကိုလွင် ရဲ့မိဘတွေကိုယ်တိုင် သူတို့သား ပြောမှ ဘာတွေဖြစ်နေ
 တာမှန်း သိကုန်ကြကာ ...
 “ဘယ်လို!... မင်း ဘာပြောတာလဲ ကိုကို .. နေလွန်း တို့ ရန်ဖြစ်
 နေကြတယ် ဟုတ်လား ..”
 “ဘယ်မှာလဲ ..”
 “ဆူညံနေကြတာ အဲ့ဒါလား ..”
 “ကိုမောင် တို့ ဖြစ်နေတာလား ..”
 ဓမ္မာရုံထဲမှာ စားသောက် အေးချမ်းနေကြသည့်လူတွေ အားလုံး
 ထလိုက်ထိုင်လိုက်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ရန်ပွဲဆို ခွေးချင်းကိုက်တာက
 အစ စိတ်ဝင်စားတတ်ကြသည့် လူသဘာဝအတိုင်း လူကြီးတွေကိုယ်
 တိုင် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြတာ မြင်လျှင် သိပ်မကြာခင် အသီးသီး
 ထထွက်ကုန်ကြလေသည်။
 လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ ပိုမိုများပြားသွားခဲ့ပြီး ဓမ္မာရုံထဲမှာ တစ်
 ယောက်မှ မကျန် ..
 “မဟုတ်ဘူး .. သူတို့တွေ ဘာမှမတော်ဘူး .. ညီအစ်ကိုလည်း
 မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကွယ်ရာခေါ်သွားပြီး ရန်ငြိုးနဲ့ သတ်ကြမလို့ ..”

“ဟုတ်ပါတယ်.. သူတို့က လူဆိုးတွေပါ.. ချစ်သူ နဲ့ ဘာမှမတော်
 ပါဘူး .. ကျွန်တော် သိပါတယ် ..”
 လွန်လွန်း အသံလေး စာနေကာ ဉာဏ်လင်း ကလည်း ရှင်းပြနေ
 ၏။ ညီမကို ဘယ်လို ပြန်ဆွဲထုတ်လို့မှ မပါဘဲ ဖြစ်နေသည့်ပြင် ချစ်သူ
 ရဲ့အဖြစ်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် နေလွန်း တို့လည်း ဥပေက္ခာမထားနိုင်တော့
 ပေ ..။
 “ခဏနေဦး .. ရန်ပွဲ စဖြစ်တာကို ပြန်ပြော .. မင်းတို့က ဘယ်လို
 ကဏ္ဍကနေ ဝင်ပါတာလဲ ..”
 နေမောင်မောင် က ချစ်သူ ကို ပြန်ဆွဲထုတ်၍ တစ်ဖက်က ခေါင်း
 ဆောင်နဲ့ တူသူကို ရည်ရွယ်ပြီး မေး၏။
 “တောက် .. မင်းက ဘာကောင်မို့လို့လဲကွ ..”
 “ငါတို့ ရှင်းရမှာထဲမှာ ဝင်ပါမိရင် မင်းတို့ နောင်တရမှာ နော်..
 သဘောပေါက်ရင် နောက်မကျသေးဘူး ..”
 သူတို့ကလည်း နေမောင်မောင် တို့ကို ပြန်ခြိမ်းခြောက်၍ နှုတ်
 ဆက်သလိုလို ကိုင်သလိုလိုနှင့် ပခုံးကို ဖိဆုပ်ပြီး ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။
 နေမောင်မောင် က ရှေ့က ဝင်ရပ်နေတာမို့ ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရ
 တာနှင့် ချစ်သူ ရင်ဘတ်ပေါ် နောက်ပြန် ယိုင်သွားလေသည်။
 သူတို့က လက်ပါလာမှန်း သိလိုက်ကာ ချစ်သူ က နောက်ကနေ
 ထိုသူ့ဗိုက်ကို လှမ်းကန်ပစ်လိုက်၏။ သူတို့တွေ ပြန်လှုပ်ရှားဖို့ ပြင်လိုက်
 ကြလျှင် နေလွန်း လည်း မနေနိုင်တော့ပေ ..။
 “ဟေ့ .. ဟေ့ .. ရပ်ကြစမ်း ..”
 ဦးလွန် ၊ ၊ ၊ လွှားရောက်လာသည်။ တားဆီးနေရင်း ကိုယ့်သား
 တွေကို ထိခိုက်လာတာ မြင်သည်နှင့် ဒေါသက ငယ်မူငယ်သွေးပြန်၏။
 ထိုအဖြစ်သနစ်တွေကို မြင်နေ ကြားနေပါလျက်နင်း ကားဘေးမှာ
 ထဲ ရပ်နေမိကာ ဒေါ်တင်မာချစ် ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ကြည့်ရမှန်းလည်း

မသိ .. ကိုယ့်သားကို ဘယ်လက်ထဲက ဆွဲထုတ်ရမှန်း .. ဘယ်သူ့ကို ရန်သူလို သတ်မှတ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ ..။

“ဒုက္ခပဲ ဟယ် .. နေဦး .. နေဦး ..”

ဒေါ်နှင်းစက် ကတော့ မျက်လှည့်ပွဲ ကြည့်ချင်လွန်းလို့ လူအုပ်ရဲ့ နောက်မှာ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲဖြစ်နေတဲ့ ကလေးနဲ့ တူနေတော့သည်။ ပြီးတော့ ပြန်လှည့်လာပြီး သတင်းပေးလိုက် .. အနားတိုးသွားလိုက် ..။

“အသက်လေး ဘာလေး ရှူဦး .. နင့်သား ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. ဟို ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ ဆက်ဖြစ်နေတာ ..”

“ဓားတွေ ဘာတွေနဲ့လား ဟင် ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ချွေးတွေစိုနေလျက် .. စကား သံတွေလည်း အက်ရှု တုန်ခါနေခဲ့၏။

“ဘာမှ သေချာမမြင်ရဘူးဟာ .. ဓားတွေ ဘာတွေတော့ မပါဘူး ထင်တယ် .. လမ်းလူကြီးတွေ ရောက်လာကြပါပြီ ..”

“ငါ .. ငါ့သားလေး .. ငါ့သားလေး ရော ..”

“ဟဲ့ .. ဒုက္ခပါပဲ .. မောင်လှိုင် .. လာစမ်း ..”

“မမကြီး .. မမကြီး ..”

“ချစ် .. သတိထားဦးလေ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ကားထဲ ပြန်ရောက်သွားကာ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်ဘဲ ခေါင်းတခါခါနှင့် ...

“ငါ့သားလေးကို သွားခေါ်ပေးစမ်းပါ .. ငါ .. ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါ ဘူး ..”

“ခေါ်မှာလေ .. ပြဿနာ အကြီးကြီးတက်နေတာကို တ.န.ဆွဲ ထုတ်လာလို့မှ မရသေးတာ .. ကလေး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး .. စိတ်အေး အေး ထားစမ်းပါ ချစ် ရယ် .. နင့်ကို စိတ်မချတာနဲ့ ငါ ဘာမှ သွားလုပ် ပေးလို့ မရတော့ဘူး ..”

“သွား .. နင် သွားပါ ..”

ကိုယ်တိုင် ခေါင်းမထူနိုင်တော့သည်မို့ ခေါ်နှင်းစက် ကို တွင်တွင် လွှတ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ကြားနေရတာက သားရဲ့ စကားသံ တစ်လုံး မှ မပါ ..။

“ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲကလူအကြောင်း ငါတို့ သိတာပေါ့ကွ ..”

“အဲဒီကောင်တွေကို ဆွဲသွားပေစေ ..”

“လူမိုက်ရပ်တွေနဲ့ သူများရပ်ကွက်ထဲ လာပြီးတော့ ..”

“အို.. သူတို့ကိုပဲ ခေါ်သွားပေါ့.. ရုတ်သူ က လူဆိုးမှ မဟုတ်တာ..”

မိန်းကလေးသံလေး ကြားဖောက်ဝင်လာတာ နားထဲမှာ စူးသွား သည်။ ဒေါ်တင်မာချစ် ခေါင်းထူ၍ လှမ်းကြည့်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။

လမ်းကကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ရန်ပွဲကြောင့် ကားတွေ ဒီထိပ်မှာ လာကျပ် နေကြ၏။ ကားဟွန်းတီးသံတွေကြောင့် ကြားနေရတဲ့အသံတောင်မှ ပေါ်လာလိုက် .. ပျောက်သွားလိုက် ..။

“သူက လူဆိုး မဟုတ်ပါဘူး .. ကျုပ်အိမ်မှာ အတူနေသွားတဲ့ ကလေးပါ ..”

ကိုယ့်သမီးက ထိုလက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားပြီမို့ ဦးလွန်း မျက်နှာကြီး မသာမယာနှင့် အာမခံချက် ပေးရတော့သည်။

ကိုယ့်ရပ်ကွက် ကိုယ့်လူတွေမို့ ယုံကြည်မှုက ကိုယ့်ဘက်မှာ ပါ တာ အတွဲလိုက်ကြီး ရုံးရောက်ရမယ့်အဖြစ်ကနေ သိသိလေး လွတ် မြောက်သွားခဲ့၏။

ရဲကို မခေါ်မိခင် ဟိုဘက်လူတွေကလည်း ကားပေါ်တက်ပြီး ချက်ချင်း မေ... ထွက်သွားကြ၏။

“တောက် .. ဒီကောင်တွေ လက်နက်တွေ ပါမလာလို့ .. ဖါလာ လို့ကတော့ အချုပ်ထဲ ဆွဲထည့်ပေးလိုက်မှာ ..”

ကျန်ခဲ့သည့် လူငယ်တချို့က တက်ခေါက် ကြိမ်းပါးနေဆဲ ...

“ငါတို့ကလည်း နေလွန်းတို့၊ ပြဿနာအကြီးကြီး ဖြေရှင်းနေရမှာစိုးလို့ ကြည့်နေတာ .. ရုပ်တွေကိုက ငါးပတ် .. ငါးလင်းမြေ့ရုပ်တွေနဲ့ ..”

လူစု အနည်းငယ် ကွဲသွားသည်နှင့် ဒေါ်နှင်းစက် ရှေ့တက်ခွင့် ရသွားကာ ...

“လူလေး .. ချစ်သူ ..”

ချစ်သူ က မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် ပြန်ကြည့်ပေမယ့် ဂရုမထားနိုင်

ဘဲ အနားနား ကပ်သွားရင်း ...

“သားရဲ့မာမီ ပါလာတယ် .. လာ ပြန်ရအောင် သား ..”

“မလိုက်သေးဘူး ..”

“ဟင်!...”

“ညကျမှ ပြန်လာခဲ့မယ် ..”

“သားရယ် .. ခုပဲ မိုးချုပ်တော့မယ့်ဟာ .. မင်း မာမီလည်း ..”

“အန်တီ ပြန်ပါ ..”

ချစ်သူ က ဒေါ်နှင်းစက် လက်ကို ဖြုတ်ချ၍ လွန်လွန်း လက်လေး

ကို ဆွဲထွက်သွား၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို ပါးစပ်အဟောင်းသား ငေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လျက်...

မိချစ် တော့ ရောဂါ တိုးပြီ ...

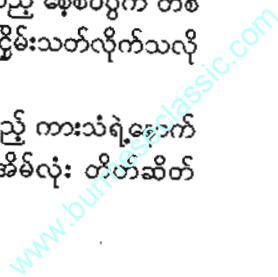
အခန်း (၄၀)

ပျက်သွားသည့် စေ့စပ်ပွဲကို ပြန်မစေချင်တဲ့အကြောင်း မိဘတွေက နှစ်နှာစုံညီရှေ့မှာပဲ ဖွင့်ပြောခဲ့၏။ ကိုကိုလွင် ကလည်း ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်သင့်နေသလို မျက်လွှာချ ငြိမ်နေခဲ့လျက် ...

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ နေလွန်း ရာ .. သူ့စိတ် ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့တော့ ငါ ဇွတ်မတိုးချင်ဘူး ..။ ချစ်သူ မရှိသေးတဲ့လူကို ခွင့်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားရပေမယ့် ချစ်သူနဲ့ ကွဲကွာပြီးမှ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ဆုတ်လာရင် ငါ မချော့တတ်ဘူး .. မေမေတို့ ပြောနေကြတာကို နှစ်ကွက်တဲ့အတွက် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ..”

ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ရှုဖွယ် ပျက်စီးခဲ့ရသည့် စေ့စပ်ပွဲက တစ်လုံးလုံး၏ စိုပြည်လှုပ်ရှားခြင်းတို့ကို မီးကို ရေနဲ့ ငြိမ်းသတ်လိုက်သလိုပင် ...

တို့ကိုလွင် တို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြသည့် ကားသံရဲ့နောက် မိသားစုတွေ အစုံအလင် ရှိနေပေမယ့် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဆွေ့ကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခြေအနေမျိုးမှာ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်သည့် ဗိုလ်အောင်ခင်သည်သာ ..

“အဲ့ဒါ ရန်ဖြစ်လို့ပဲ .. ရန်ဖြစ်ကြလို့ ကိုကိုလွင် တို့ ဒေါသထွက်တာ ..”

သူ့အသံပဲ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ထွက်လာခဲ့လျက် ...

“ဟေ .. ဟေ .. လွန်လွန်း လည်း ယောက်ျားမယူရတော့ဘူး ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ ..”

ဘယ်မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ ပြောချင်ရာ ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဦးလွန်း လှဲနေသည့် ဒရင်းမိဘက်ဘေးမှာ သွားထိုင်၍ ...

“ကိုလွန်း စိတ်ညစ်မနေနဲ့ .. ငါတို့ လွန်လွန်း က သူဌေးကြီးနဲ့ ဘာမှာပါ .. တကယ်ပြောတာ သူက သူဌေးကတော်ဖြစ်မယ့် မိန်းမ ..”

“ဦးလေး ..”

“ဟေ ..”

“သူများတွေ ပြဿနာများနေပါတယ်ဆိုမှ ဘာတွေ လျှော့ပြောနေတာလဲ ဦးလေး ရယ် ..”

မာလာ တကယ်ကို ငိုချင်နေတာပါ .. ဒီအိမ်မှာ သူမက လွန်လွန်းနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး နေရတဲ့လူ ..

ကလေး အန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကလေးထိန်းတဲ့လူတွေ အပြစ်ရှိတာမျိုး .. ဒီပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတာ ကိုယ့်အပြစ်ပဲလို့ ခံယူသဖြင့် ဘယ်မျက်နှာကိုမှလည်း မကြည့်ရဲတော့ပေ ..

“ဟော .. လာ .. နင်တို့ မိဘကို လာကန်တော့လိုက် .. မင်္ဂလာညဆိုတာ မိဘတွေကို ကန်တော့ရတယ် .. လာကြ ..”

အိမ်ပြင်မှာ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ကုပ်နေခဲ့ပြီးမှ ချစ်သူ က ရင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဝင်လာတာ မြင်တာနှင့် အောင်ဒင် က ခရီးဦးကြို ပြုနေခဲ့လျက် ...

“ဒါကမှ မင်္ဂလာဦးလို့ ခေါ်တာ .. ဟဲ .. ဟဲ .. တွေ့လား လွန်လွန်းအခု မငိုတော့ဘူး ..”

“ဦးလေး .. ဦးလေးကလည်း နော် ..”

“ငါ ဘာမှ မပြောပါဘူး.. မင်္ဂလာဦးလို့ပဲ ပြောတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ဘလေးတွေ မကန်တော့ရဲဘဲ နေတော့မှာပဲ.. တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ..”

ဦးလွန်း က သမီးနဲ့ ချစ်သူ မျက်နှာကို စိတ်ပျက်သလို ကြည့်ကာ နဲ့နေရာကနေ ငုတ်တုတ်ထထိုင်၏။ နေမောင်မောင် က မျက်နှာကို ဖြစ်ထပ်ထိုးခဲနေရင်း လှမ်းကြည့်သည်။

နေလွန်း ကတော့ အောင့်ကျန်ရစ်သည့် လက်မောင်းကို ဆုပ်နယ်ရင်းနဲ့ပဲ မော့ကြည့်ကာ .. ပြီးတော့ ဖအေကိုလည်း အကဲခတ်သည်။

ပြဿနာကို လွန်လွန်း က စလိုက်တာပေမယ့် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ခင်ပါမိကြတာက သူတို့အပြစ် ..

“ထိုင်ကြလေ ..”

“လွန်လွန်း .. ဒီဘက်မှာ လာထိုင် ညီမလေး ..”

စုံတွဲကြီး ထိုင်လိုက်မှာစိုးကာ မာလာ မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ လှမ်းပြောတိတ်ရသည်။ ချစ်သူ က ဦးလွန်း ခြေရင်းမှာ ကျန်ခဲ့လျက် .. လွန်လွန်း သူမတို့ဘေးကို ရောက်လာ၏။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ခုလိုတွေ ဖြစ်ရတဲ့အတွက် အရင်ဆုံး တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“အရင်ဆုံးဆိုတော့ နောက်ထပ် တောင်းပန်ဖို့ ရှိနေသေးတဲ့ပုံပဲ..”

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့စကားပေမယ့် ဦးလွန်း မျက်နှာကတော့ အေးစက်စက် သူငယ်တို့ ရှိနေခဲ့လျက် ...

“ပြောစမ်းပါဦး ..”

“ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် ဒီအချိန် ဒီနေရာကို ရောက်နေတာ ..”

မျက်နှာငုံသွားခြင်း .. ဆံပင်သပ်၍ အသံတိတ်သွားခြင်းက ဘာ ပြောတော့မယ်ဆိုတာကို ကြိုတင် အသိပေးလိုက်သလိုပင် ..။ မိမိ မောင်ဘွားတွေလည်း အကြည့်တွေ ဆုံသွားလိုက် .. ပြန်လွှဲလိုက်နှင့်-

“ကျွန်တော် လွန်လွန်း ကို ..”

“ဪ .. ကဲ .. ဒါလေး ပြောဖို့ကိုကွာ .. မင်းက လွန်လွန်း ကြိုက်လို့ လာခေါ်တာ .. လွန်လွန်း ကလည်း မင်း လာမခေါ်တော့ ငိုနေတယ် .. လာခေါ်တော့ ပြေးသွားတယ် ..။ ဒါပဲ .. ပြီးရောပေါ့ -

ဗိုလ်အောင်ဒင် က မြန်မြန်ဆန်ဆန် အဆုံးသတ် ပြောပေးကာ-

“လူကြီးတွေကို ရိုရိုသေသေ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြောရတယ် -

ဘာမှန်းမသိဘူး ဒီကောင်လေးတွေ .. လူကြီးဆိုတာ ကြားချင်နေလည်း လူငယ်တွေက မပြောရင် မကြားရဘူး .. ပြောမှ ကြားရတာ .. အဲဒီအတိုင်း ဣန္ဒြေကြီးနဲ့ နေပြီဆို မြန်မြန် ပြောကြရတယ် ..”

ဦးလွန်း မျက်နှာကို မေးဆတ်ပြု၍ ဗိုလ်အောင်ဒင် က အကူမပေး ဝေဖန် ထောက်ရှုနေ၏။

“ကလေးတွေက အလိုက်မသိတော့ လူကြီးလုပ်တဲ့ လူမှာ -

“ဦးလေး ရေ ..”

“ဟေ ..”

“လာပါ .. ဦးလေးကို ထိုးမုန့် ကျွေးပါ့မယ် ..”

“ရှိလည်း မရှိဘဲနဲ့ ..”

“ရှိတယ် .. အများကြီးပဲ ..”

ဗိုလ်အောင်ဒင် ကို ထိုနေရာမှ အမြန်ထွေးအတွက် မာလာ တိုင် မီးဖိုခန်းထဲ ဦးဆောင် ဝင်ရတော့သည်။ မီးရောင်အောက်မှာ အင်္ကျီလက်တိုအနီရဲ့ .. ဘောင်းဘီရှည် ကော်ဖီရောင်ရင့်ရင့်နှင့် မျက်နှာက ဖြူဝင်း ရှင်းသန့်နေ၏။

ရန်ပွဲရဲ့ဗဟိုမှာ ရှိနေပေမယ့် သူ့မျက်နှာမှာတော့ ဘာဒဏ်တော့

ဒဲ့ဘဲ ဖူးရောင် ကျန်ရစ်တာက နေမောင်မောင် မျက်နှာ ဖြစ်၏။

ဦးလွန်း ရဲ့အကြည့်တွေ သမီးဖြစ်သူထံ ရောက်သွားလျှင် လွန်လွန်း-

“မျက်လွှာချပစ်ရင်း ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ဟင်း ..”

သက်ပြင်းခိုးချပေမယ့် အသံထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်၏။ ပြီးမှ မျက်

“အကြက်ကို ငေးကြည့်နေလိုက်ရင်း ..

“မင်း မပြောနဲ့တော့ ချစ်သူ .. ဘာပြောမှာလဲဆိုတာ သိနေကာမှ

“ချိန်ပို အလုပ်ရှုပ်ခံနေတော့ ဘာထူးမှာလဲ .. ဒီတော့ ငါ ပြောတာကို

“မင်း မှတ်ထား ..”

ချစ်သူ မျက်နှာ မော့လာမှန်း သိမှ ဦးလွန်း က ပြန်ငုံ့ကြည့်၍ ..

“မင်းမှာ မိဘတွေ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးသလား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“မင်းမိဘတွေကို မိန်းမတောင်းပေးပါလို့ ပြောရတဲ့သတ္တိ မင်းမှာ

“မရှိလား ..”

ချစ်သူ က နားမလည်သလို ကြည့်နေသဖြင့် ...

“ဆိုလိုတာက .. မင်းဟာ မိဘက ဖယ်ကြဉ်ခံထားရတဲ့ သားသမီး

“.. နောက်တစ်မျိုးက ကိုယ့်ခံစားချက်တွေနဲ့ကိုယ် မိဘကို မလိုအပ်

“.. ဖြစ်နေတာမျိုးလား ..။ မင်းနဲ့ မင်းမိဘကြားက အခြေအနေကွာ..”

“နှစ်ခုစလုံး မဟုတ်ပါဘူး ဦး ..”

“ဒါဖြင့် မင်းရဲ့နောက်ကြောင်းကို ဒီမှာ အထူးလျှို့ဝှက်ထားခဲ့တဲ့

“အကြောင်းက ဘာလဲ ..”

“အထူးလျှို့ဝှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. မပြောချင်ခဲ့တာပါ ..။ ကျွန်

“.. တို့ မိသားစုထဲမှာ မပြေလည်မှုလေးတချို့ ရှိခဲ့ပေမယ့် ဦးလေး

“.. သလောက် မကြီးကျယ်ပါဘူး ..”

“ဒါဆို ငါ မေးတဲ့ နောက်တစ်ခုကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ ..”

ဦးလွန်းက ဟိုတုန်းတည်းက ချစ်သူ အပေါ်မှာ စိတ်အချဉ်ပေါက် ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စကို ကိုယ့်ဘာသာ မှတ်ချက်ချ၍ ...

“မင်းကို မြင်တည်းက အဲဒီလိုလူမုန်း ငါ အကဲခတ်မိပါတယ်။ နောက်ပြီး မင်းမိဘရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေက ခုထိ ပြေလည်နေတာ ဖြစ်ရင် ဖြစ်မယ်။ မပြေလည်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း အဲ့ဒါ မင်းနဲ့ပဲ ပတ်သက်နေတာ ဖြစ်မယ် ..”

ချစ်သူ က ဘာမှမပြောဘဲ ဒီတိုင်းနေရင်း လွန်လွန်း ကို လွှမ်းကြည့်သည်။ သူမလေးဟာ သူ့ဘဝအတွက် နတ်သမီး ။

ဒီမိသားစုတွေကလည်း သူ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မမြင်ဖူးမဆုံဖူးခဲ့တဲ့ သစ္စာရှိ သူရဲကောင်းစစ်သည်တွေပဲ ဖြစ်၏ ။

အရေးကြုံတော့ ပြေးလာကြသည်။ သူတို့ညီမကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် - အမြင်မတော်လိုဖြစ်ပါစေ .. ကိုယ့်လက်ကို ဆွဲကာ ကျောနောက်မှာ ထား၍ ကာကွယ်ပေးခဲ့သည့် သံယောဇဉ်ကို ကြည့်နူးမိသည်။

မိဘက မိဘမို့ ဂုဏ်တံတိုင်း .. ငွေတံတိုင်း .. မေတ္တာတံတိုင်းတို့ဖြင့် ဝန်းရံ ကာကွယ်ပေးခဲ့ပေမယ့် သွေးသားမတော်စပ်ဘဲ သူ ဘယ်လို လူဆိုတာလည်း မသိခဲ့ဘဲနှင့် ဒီမိသားစုက သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်တွေ ပုံပေးခဲ့သည်။ ဒါတွေကို သူ တစ်သက်လုံး အမြဲတမ်း ကြည့်နူးဖူးကိုးကွယ်သွားမှာပါ ။

“ကျွန်တော် လွန်လွန်း ကို တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်ယူဖို့ - “မဖြစ်နိုင်သေးဘူးကွ ..”

သူ့စကား မဆုံးခင် ဦးလွန်း က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပိတ်ထားပြော၍ ...

“အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မိဘချမ်းသာတာနဲ့ မဆိုင်သလို - ရင်ဆိုင်ရတယ်ဆိုတာနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး .. သမီးငယ်ကို ကိုကိုလွန်း ဖေ့စပ်ဖို့ ငါတို့ သဘောတူခဲ့တာက မိဘက ပြေလည်နေတာ တစ်ခု

တည်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး .. ကိုကိုလွင် ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ စာရိတ္တကို ယုံကြည် နိုင်တယ် ထင်လို့ ..”

ဦးလွန်း က သမီးမျက်နှာကိုလည်း လှမ်းကြည့်သေးသည်။ ပြီးမှ ... “သမီးငယ်လည်း သဘောကျနိုင်တဲ့သူလို့ ထင်ခဲ့ကြတာ ..”

ပြောနေသည့် စကားသံက အားနည်း တိုးလျသွားခဲ့ပြီးမှ ပင့်သက် နှုတ်လိုက်ရင်း ...

“ပြောချင်တာကကွာ.. ငါတို့မိသားစု အားလုံးမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ နေထိုင်ရေးသာ အဓိက ။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ဘာအကြောင်း ကြောင့်မှ စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခများအောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး .. အခု ဖေ့စပ်ပွဲ ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့အတွက် သူတို့ဆုံးဖြတ်တာ မှန်တယ်လို့ ထင်ပေးလိုက် တယ် ။ ငါ့သမီး စိတ်မချမ်းသာမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒါကို မပျက် ပြီးအောင် ထိန်းချုပ်ဖို့လည်း ငါတို့ မကြိုးစားဘူး .. အားလုံးဟာ ကံ ချမ်းလို့ သဘောထားလိုက်တာမျိုး ..”

လောဘဆိုတာတော့ လူတိုင်းမှာ ရှိကြတာပါပဲ .. ဒါပေမယ့် မြင့်တက်ကို တောင့်တခြင်းနဲ့ မရနိုင်တာကို မရမက လုပ်ယူ ဖန်တီးတဲ့ လောဘထွက်ခြင်းကို ခွဲခြားနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဘယ်တုန်းကမှလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် ဘဝမျိုးကို မရခဲ့ဖူး ။ မရခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်း တမ်းတတာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာလည်း သိချာပါသည်။

ဘဝမှာ ဆင်းရဲကျပ်တည်းသည့် ဒုက္ခဘေးမျိုး မကြုံရတာနဲ့ပဲ ကျေနပ် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရ၏။ ရတာလေးနဲ့ ဝအောင် စားပြီး ရှိတာလေးနဲ့ အောင် ဝတ်ခဲ့သည်။ မိသားစု နွေးထွေးကြင်နာခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံ ပျော်ရွှင် အောင် နေခဲ့ကြတာ ဒီနေ့ထိ ။

“ငါ့သမီး မျက်ရည်ကျ ငိုကြွေးရတဲ့အထိ ငါတို့ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး .. ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ပျက်သွားခဲ့ရတဲ့ ဖေ့စပ်ပွဲအတွက်

နောင်တ အကြီးအကျယ်လည်း မရခဲ့ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ..”

ဦးလွန်း က ချစ်သူ မျက်နှာကို အတန်ကြာအောင် စီးမိုး ကြည့်နေခဲ့ပြီး ..

“ခုချိန်မှာ မင်းလက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်သေးဘူး ချစ်သူ .. မင်းရဲ့ဘဝကို ငါတို့မိသားစုက လက်ခံနိုင်ရင်တောင် မင်းစိတ်ဓာတ်ကို မသိတဲ့အတွက် ..”

“ကျွန်တော် ..”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာမခံမလို့လား ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ..”

ချစ်သူ စကားသံကလည်း ရဲရင့် ပြတ်သားနေ၏။

“ကျွန်တော် လူကောင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် လူဆိုးမဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ် .. နောက်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အာမခံရတဲ့အထိ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ အထင်ကြီးလေးစားခဲ့ဖူးတာ မရှိဘူး ..”

“ဟွန်း ..”

ဦးလွန်း က မွဲတာမှန်း ရယ်တာမှန်း မပီပြင်သော အပြုံးယုံယဲ့နဲ့-

“မင်း အဲလိုလူမှန်း ငါ သိတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး ဦး .. ကျွန်တော်က ဦးလေး ထင်သလောက်ပေး မဟုတ်သေးပါဘူး .. ဒါပေမယ့် အခု ထည့်ပြောရတာက ဦးလေးထင်မိသားစုအပေါ်မှာ ကျွန်တော် အထင်ကြီး လေးစားခဲ့တဲ့ အတိုင်းအတာကို သိစေချင်လို့ပါ ..”

“ငါတို့က အထင်ကြီးလေးစားမှုကို လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး ချစ်သူ .. မင်းတို့လူငယ်တွေ သိသာတဲ့စကားနဲ့ ပြောရရင် လူတစ်ယောက်ယောက်က ပြောရလို့မရဘူးဟာ လူကြီးမိဘအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ထိ ခိုး-

ကိုင်းရှိုင်းတတ်သလဲဆိုတာနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ် .. မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်က လွဲပြီး မိဘဆိုတာလည်း မလိုအပ်ဘူးလို့ သဘောထားနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ ..”

“ကျွန်တော် ..”

“ဖေဖေ .. ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ ..”

“ပြော ..”

နေမောင်မောင် က ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးနေသည့် မာလာ လက်တို့အသာ ဖယ်ချလိုက်ကာ ..

“ဒီလိုပါ ဖေဖေ .. ချစ်သူ နဲ့ သူ့မိသားစုအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူးလေ .. သူ့ရင်ထဲမှာ ..”

“ဘာမှ မသိတာက .. ဘာမှ မပြောခဲ့လို့ မဟုတ်ဘူးလား ..”

ဦးလွန်း ရင်ခံနေတာ ဒါကိုပဲ ဖြစ်သည်။ သားတွေ သမီးတွေကို မွေးမြူ အုပ်စီးလာရပြီဆိုတည်းက အချိန်တန်ရင် သူတို့နှစ်သက်ရာလေးတွေ ရွေးပြီး ဘဝခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းကြမှာပဲဆိုတာ နားလည်ပြီး သားပါ ..။

ဒီကလေးတွေဘဝ ဘယ်လိုမြင့်မားရမယ် .. ဘယ်လို ကြင်ဖက်သက်လျှာတွေနဲ့မှ ပေါင်းဖက်ရမယ်ဆိုတာမျိုးလည်း မိခင်တွေရင်ထဲက လောတစ်တံလောက်ကော သူ့မှာ မရှိခဲ့တာ အမှန်ပင် ..။

အရာရာဟာ ကိုယ် ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဖြစ်လာတာကို ပီတိဖြစ်ရသလို .. ဖြစ်မလာရင်လည်း ကျေနပ်နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့၏။

ချစ်သူ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုမှ ကိုယ့်သမီးက မေတ္တာရှိနေပါပြီ ဆိုလျှင် ဒါကို ကျေနပ်ဖွယ် မရှိပေမယ့် နားလည်ပေးရမှာပဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် ချစ်သူ ကို ဟိုတုန်းတည်းက နားလည်ခွင့်မရသည့်အဖြစ်နှင့် ဝတ်သက်၍ ဦးလွန်း ဒီနေ့ထိ ရွပ်ထွေးနေခဲ့ရတာကို မကျေနပ်နိုင်ပေ-

မဆိုင်သလို နေလို့ရတုန်းက နေလိုက်လို့ ရသည်။ ကိုယ့်သမက် ဖြစ်လာဖို့ ရှိပြီဆိုတော့ ဒါက အသေးအဖွဲ့ထားလိုက်လို့ မရတော့သည့် ပြဿနာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

“ဟိုအရင် အတူတူ နေခဲ့တုန်းက သူ့ဒဏ်ရာ ပျောက်ကင်းအောင် ကုပေးဖို့က အဓိကပဲဆိုပြီး တို့ဘက်က ဘာမှ မမေးမြန်း မဆွေးနွေးခဲ့ဘူး။ လူမှန်ရင် ဘယ်လူသားမှ မိုးပေါ်က ခုန်ချလာတာ မရှိဘူးမို့လား။ ကိုယ့်ကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ မိဘဆိုတာ လူတိုင်းမှာ ရှိတယ် ..”

“အဲ့ဒါကို အခု သူ ပြောပြမလို့ထင်တယ် .. ဖေဖေ ခဏလောက်..”

“ခဏ မဟုတ်ဘူး နေမောင် .. ငါတို့တွေ သူ ပြောလာမလားလို့ စကား အစဖော်ပေးတယ် .. တည့်တည့်မေးခဲ့တာလည်း ရှိဖူးပါတယ်.. စကားပြောတယ်ဆိုတာလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ အချိန်အခါ သင့်ခြင်း မသင့်ခြင်းဆိုတာ ရှိတယ် .. သူ ပြောပြသင့်တဲ့အချိန်တုန်းက မပြောခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကြောင့် သူ ဘယ်လိုကလေးမျိုး ဖြစ်နိုင်မလဲလို့ ငါ တွေးထားခဲ့တာ အများကြီးပဲ ..”

“အဲ့ဒါ ဖေဖေ မှန်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် သူ့ကို အခွင့်အရေးပေး ကြည့်လိုက်ပါဦး ..”

“ပေးပါတယ်.. ငါ သိစေချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ် .. မိဘကျေးဇူးကို နေ့စဉ် အောက်မေ့ ကြည့်ညိုနေရမယ့်အစား မင်းက မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ .. အဲဒီတစ်ခုတည်းနဲ့တင် မင်းကို ငါ့သမီးရဲ့ လက်တွဲဖော်အဖြစ်ကနေ ပယ်လိုက်လို့ ရနေပြီ ဆိုတာပဲ ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ ပယ်စရာ မလိုပါဘူး ရှင် ..”

“ဟင်!..”

“အန်တီနင်း ..”

တံခါးဝမှာ တည်ငြိမ်စွာရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးကို တခြားလူတွေက မသိပေမယ့် မာမို့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဒေါ်နင်းစက် ဆိုတာ

ချစ်သူ က သိသည်။ ထို့အတူ မာလာ ကလည်း အံ့ဩနေကာ ...

“အစ်မကြီးက ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ညီမကို ဈေးထဲကစောင့်ပြီး ငွေချေးဖို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေါ်နင်းစက် ပါ ..”

မာလာ့ မျက်ဝန်းတွေက အံ့ဩခြင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဒေါ်နင်းစက် က ရှင်းပြသည်။ ပြီးတော့ ပြုံး၍ ...

“သားလေး မျောက်နေလို့ သူ့အမေ သောကများနေတာကို ကိုယ် ချင်းစာပြီး လိုက်စုံစမ်းနေခဲ့တာလေ .. လိမ်ညာသလို ဖြစ်သွားခဲ့တာကို တော့ တောင်းပန်ပါတယ် .. အန်တီက သားလေးရဲ့ မာမီ ဒေါ်တင်မာ ချစ် ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းလေ ..”

မာလာ တအံ့တဩဖြစ်နေခဲ့လျက် ဒေါ်နင်းစက် ကို ထိုင်ပါ ကြပါ ဖိတ်ခေါ်ဖို့တောင် ရုတ်တရက် သတိမရခဲ့ပေ .. ဒေါ်နင်းစက် က တော့ ချစ်သူ နဲ့ လွန်လွန်း ကိုပဲ ကြည့်၍ နူးညံ့သည့်အပြုံးတို့နှင့် ...

“သားလေးက မိဘကို ဘယ်တုန်းကမှ မစော်ကားခဲ့ပါဘူးရှင်.. သူတို့မိသားစုက ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ရှေ့ဆက် ချီတက်နေကြတဲ့ မိသားစုပါ .. ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ရှိကြတယ် .. ဝိသမလောဘနဲ့ ဘယ်နေရာမှာမှ မဆုံးဖြတ်ဘူး .. ပြီးတော့ ..”

ဒေါ်နင်းစက် က အားလုံးကို ကြည့်၍ ...

“မောက်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့လူတွေလည်း မဟုတ်ကြပါဘူး .. မိဘနှစ်ပါးရဲ့ မာန်မာနတွေ ပြိုင်ဆိုင်နေကြတဲ့ထဲမှာ သားလေးအပေါ်မှာ နွေးထွေးမှု လျော့ပါးခဲ့တယ် .. မိဘက ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးထားပေမယ့် သားလေးရဲ့ မသိစိတ်က မိဘရဲ့အရိပ်ကိုပဲ အလိုရှိနေခဲ့တာလေ..”

မျက်ဝန်းတွေ သူ့ဆီ ရောက်လာတော့ ချစ်သူ က မျက်နှာပင်လွှဲလွှဲ လှုပ်ပစ်၏။ ဦးလွန်း က စူးစိုက်နားထောင်နေပေမယ့် လိုရှင်းကို သိချင်နေတာလား .. ဘဝင်မကျသေးတာလား ..။

မျက်နှာက အပြုံးအရယ်မဲ့လျက် ခေါင်းလည်း မညိတ် .. 'အင်း..'
'အဲ ..' လိုက်တာလည်း မရှိ .. ဒေါ်နှင်းစက် ကလည်း ဒီမိသားစုတွေကို
နားလည်နေပြီမို့ ချစ်သူ အပေါ် နားလည်ကြဖို့အတွက်သာ ရည်ရွယ်ရင်း..

“သားက သူ့မိဘကို ဥပေက္ခာထားချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒီငွေ
နောက်ကို လိုက်ရင်း မိဘရဲ့ဥပေက္ခာနယ်ထဲ ရောက်ခဲ့ရတဲ့အတွက်
ငွေကြေးစီးပွားကို သူ မုန်းနေတာပါ.. ‘မရှိ ရှား.. ပေါများ’ ဆိုတဲ့ စကား
လိုပါပဲ .. စည်းစိမ်ချမ်းသာဆိုတာကလည်း မလိုချင်လောက်အောင်
ချမ်းသာနေတဲ့လူအတွက်တော့ ကျောက်ခဲသလဲသာသာပါ ..”

“ကျုပ်တို့ကတော့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မလိုချင်တဲ့လူ တစ်ခါမှ
မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး .. လောကသဘာဝအရ ချမ်းသာခြင်းကို မမက်မောတဲ့လူ
ဆိုတာလည်း မရှိဘူးလား ..”

ဦးလွန်း က ရင်ထဲရှိတာကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ မေးသည်။
သူ့အတွက်က ချစ်သူ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းဆိုတာ သိရလို့လည်း ဝမ်း
မြောက်ပျော်ရွှင်ဖွယ် ဖြစ်သွားလောက်အောင် အံ့ဩဖို့ မရှိပေ ...။

ဆူးတွေနဲ့အသီးကို မြင်တိုင်း ဒူးရင်းသီးမှန်း မသိ .. ပဒိုင်းသီးမှန်း
မသိရလောက်တဲ့ အသက်အရွယ်လည်း မဟုတ် ..။ ဖြတ်ကျော် ရင်ဆိုင်
လာခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ချစ်သူ ရဲ့ပုံစံကို မြင်တည်းက အနည်းဆုံး
အထည်ကြီးပျက် မိသားစုမျိုးထဲကဆိုတာ တွက်မိပြီးသား ..။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဦးလွန်း မျက်စိမှောက်နေတာလို့ ပြောရတော့
မှာပဲ ..”

ဒေါ်နှင်းစက် က အားလုံးမျက်နှာတွေကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း..

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လောကသဘာဝအရ ချမ်းသာခြင်းကို
မမက်မောတဲ့လူ မရှိတာ မှန်တယ် .. အဲဒီချမ်းသာခြင်းက စည်းစိမ်
ချမ်းသာ တစ်ခုတည်းကို ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ .. ဥပမာ ဟောဒီ
အိမ်သားတွေဆိုရင် စည်းစိမ်ချမ်းသာအပေါ်မှာ လောဘနည်းပြီး အေး

ငြိမ်းချမ်းသာခြင်းကိုပဲ အလိုရှိနေကြတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

ဦးလွန်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ နေမောင်မောင် က
ပြုံးနေရင်း ရယ်ကာ ...

“အန်တီ ပြောတာ ဟုတ်တယ် .. ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော့်အဖေ
မို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. သူ့ကိုယ်သူ အမြဲ နှိမ့်ချ ပြောတဲ့သူပါ ..”

“ဒါလည်း သူတော်ကောင်းတို့ ကျင့်စဉ်ပါပဲ ..”

“ချစ်သူ ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက သံယောဇဉ်ရှိကြပါတယ်..
ဒါပေမယ့် သူက ရောက်လာတည်းက သူ့ဇာတိ .. သူ့ဘဝအကြောင်း
ဘာမှ ရေရေရာရာ မပြောခဲ့ဘူး .. ဒါပေမယ့် သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို
ပြောရဲတဲ့နေရာမှာတော့ အံ့ဩလောက်ပါတယ် ..”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကြီး ..”

ဒါက ကိုယ်ရှင်းပြမှ ရှင်းမယ့်ကိစ္စမို့ ချစ်သူ က ခံစားချက်တွေကို
ခုကျမှ ရင်ဖွင့်၏။

“ချမ်းသာခြင်းထဲမှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာခြင်းက ခြောက်သွေ့ဆုံဆဲ
ဆိုတာ ကျွန်တော် အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ခံစားခဲ့ရတယ် .. ဒီချမ်းသာခြင်း
ကြောင့်ပဲ လူမိုက်တွေက မျက်စိကျပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ နေရာယူလာ
ခဲ့ကြတယ်..။ အဲဒါကြောင့် လူချမ်းသာဘဝကို ကျွန်တော် ခါးသီးနေမိ
တယ် .. ဘယ်သူ ယုံယုံ မယုံယုံ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေဟာ ကျွန်တော့်
အတွက် ရှားမီးခဲတွေ ရဲနေတဲ့ မီးပုံလိုပါပဲ ..”

ဦးလွန်း ရဲ့မျက်လုံးတွေ အရောင်ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤ
လူငယ်လေးအပေါ်မှာ သူ ဒီလောက်ထိ အက်ခတ် မှားခဲ့သည်။

ဒီအရွယ် .. ဒီပုံစံလေးနဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်မှာ မာန်မာန် သို့
မဟုတ် ဆိုဆုံးမမှု နည်းပါးခဲ့ခြင်း တစ်ခုခုကြောင့်သာ ဒီလို ယောင်တောက်
သော နေထိုင်ပြုမူပုံမျိုးတွေ ဖြစ်လာရသည်လို့ တွက်မိ၏။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝကို ဘယ်ကမှ အေးပေါ်မသွားစေချင်

ဘူး .. ကျွန်တော် မလိမ္မာခဲ့တဲ့အပြစ်ကိုလည်း ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတဲ့ အချိန်ထိ ရှက်ရမုန်း မသိခဲ့ပါဘူး .. ကျွန်တော် ဆိုးသွမ်းလူငယ် ဖြစ်နေ တဲ့အတွက် မာမီ နောင်တတွေနဲ့ နင့်နေမှာပဲဆိုတာ တွေးပြီး ကျေနပ်နေ ခဲ့သေးတယ် ..”

“ကျွတ်!... မိုက်လိုက်တာ ..”

ဦးလွန်း ခေါင်းတရမ်းရမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် အခု မမိုက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ..”

ဒါကိုလည်း ဦးလွန်း က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဆုံးဖြတ်ရမယ် .. မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ချစ်တဲ့ဒေါသပဲဖြစ် တတ်တာ.. မုန်းတဲ့ဒေါသ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူး.. အမြင့်ကိုသာ ပရုံး ထမ်းတင်ချင်ပေမယ့် သူများနင်းတဲ့အောက်မှာ ပိပြားနေတာ ဘယ်မိဘ က ကြည့်ရက်မှာလဲ .. မိဘမေတ္တာကို ဘယ်တော့မှ မဆော်ကားပါနဲ့..”

လူကြီးတွေ စကားပြောရင်း အေးချမ်းသွားတာနှင့် ချစ်သူ နဲ့ လွန်လွန်း အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။

“ဒါနဲ့ သူ့အမေက ..”

“နေမကောင်းလို့ မလိုက်လာနိုင်တာပါ ..”

ရန်ပွဲကို ကိုယ်တိုင်မြင်သွားပြီး ရှောင်ရသွားသည့်အဖြစ်ကို ပြောပြ လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့က သားလေးရဲ့ ခြေရိပ်လောက်ပဲ လိုက်ကြည့်နေရတာ လေ .. အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာပြီး အိမ်မှာ သိပ်မကပ်ဘူး .. မအေကို ဆက်ဆံပုံကလည်း ထူးခြား ပြောင်းလဲမလာတော့ သူ သွားလာနေထိုင်ပုံ တွေကို မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်ရင်း ဒီအိမ်ကိုတော့ သူ ရေ က်ကို ရောက်မှာပဲလို့ တွက်မိကြတယ် ..”

ပြောပြီးတော့ လွန်လွန်း ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးပြရွံ-

“သားကို ကျွန်မတို့က အိမ်ထောင်ချထားပေးဖို့လည်း ကြိုးစားခဲ့

သေးတယ် .. လူငယ်တစ်ယောက်ကို တည်ငြိမ်သွားမလားလို့ တွေး လိုက်တာနဲ့ ဒီနည်းကို သုံးဖို့ ဖြစ်လာတာလေ .. ဒါပေမယ့် သားက လုံးဝ လက်မခံခဲ့ဘူး ..”

အခြေအနေတွေအားလုံးကို ရှင်းပြတော့ ချစ်သူ နဲ့ သူမိသားစု အရေးအခင်းကို ဦးလွန်း တို့ အားလုံး နားလည်သွားကြသည်။

“ဒီက မိသားစုတွေအားလုံးက စည်းစိမ်ဥစ္စာ မပြည့်စုံပေမယ့် သားလေး လိုချင်တောင့်တနေတဲ့ ..”

“သားအတွက် ဟောဒီအိမ်ဂေဟာက နတ်ရေကန်ကြီးပါပဲရှင် ..”

အသံကြောင့် ဒေါ်နင်းစက် ဝမ်းသာသွားကာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“ချစ် ..”

“မာမီ ..”

“သား ..”

အပေါ်ထပ် အနွေးထည်ပါးလေးနှင့် ဖြူဖပ်ဖပ် နွမ်းယုံနေသည့် မာမီမျက်နှာကို လှမ်းမြင်ကာ ကမန်းကတန်း ထသွားမိ၏။

“မာမီ .. ဒီထိ ..”

“မာမီ ပြောချင်တာတွေ ရှိလို့ပေါ့ သားရယ် .. ပြီးတော့ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် က ချစ်သူ ရဲ့ နဖူးပြင်ကို အသာသပ်ပေးလိုက် ရင်း မျက်ရည်ရေနေသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ...

“သားလေး ဘယ်လို ဖြစ်ချင်တာလဲ .. ဘာလုပ်ပေးမှ သာယာနိုင် မှာလဲဆိုတာ မာမီ အမြဲတမ်း သိချင်ခဲ့တာပါ .. အခု .. အခု မာမီ သိရ ပြီလေ .. ဒါဖြင့် မာမီ လိုက်လာခဲ့တာ ..”

“လာ .. ချစ် ..”

“အန်တီ လာပါ .. ကြွပါရှင် ..”

အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ညဉ့်နက်နေမှ ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲတော်

ငယ်လေးတစ်ခု ကျင်းပဖြစ်ခဲ့၏။

“ညနေက စေ့စပ်ပွဲ ပျက်သွားခဲ့ပေမယ့် မဆုံစည်းထိုက်လို့လို့ပဲ မှတ်ပြီး အခု ဆုံစည်းထိုက်နေတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို တင့်တင့်တယ်တယ် စေ့စပ်ဖြစ်ကြတယ်လို့ သဘောထားပေးပါ ..”

မကျဉ်းမကျယ် မဟာနဖူးပြေပြေနှင့် ထူနက်သွယ်တန်းသည့်မျက်နှုံး .. မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ဒေါ်တင်မာချစ် ကို ဦးလွန်း က မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်လိုက် .. မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားလိုက်နှင့် ...

“နေဦး .. ခင်ဗျားကို ကျွပ် သိနေသလိုပဲ ..”

“သိတာပေါ့ရှင် .. ကျွန်မရဲ့ စိန်တွေပါတဲ့အိတ် တစ်အိတ်လုံး ရှင့်ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့လို့ ရှင်ကိုယ်တိုင် လာပြန်ပေးခဲ့တာပဲ ..”

“ဟာ .. ဟုတ်သားပဲ .. ဒါကြောင့် နီးနီးစပ်စပ် သိနေသလိုလိုနဲ့ စဉ်းစားမရဘူး ဖြစ်နေတာ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် က ရင်ထဲကလာသည့် စကားတို့ကို ဆိုရင်း ...

“ဒီမိသားစုနဲ့တွေ့မှ သားက နတ်ရေကန်ထဲ ချလိုက်သလို ပြောင်းလဲ အေးချမ်းသွားခဲ့တာ .. ဟောဒီ အိမ်ခန်းကျဉ်းလေးက သေးငယ်ပေမယ့် နတ်ပြည်က နန္ဒာကန်ကြီးလိုပဲပဲ .. သားကိုယ်တိုင် ဒီတိုင်း ပြောခဲ့တာပါ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက လွန်လွန်း မျက်နှာလေးဆီ ရှာဖွေ စူးစိုက်သွားခဲ့ပြီး ...

“ကျွန်မ ဆင်ခြင်မိခဲ့ပါတယ်.. ညနေက သားလေးအပေါ်မှာ ထားကြတဲ့ သမီးတို့မောင်နှမတွေရဲ့သံယောဇဉ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ နားလည်သွားတယ်.. သားကို ဘယ်လိုအခြေအနေ ဘယ်ကလူမှန်းမသိဘဲ ဖြူစင်စွာ ထားခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို ကျွန်မ စော်ကားမိတော့မလို့ ..”

သူမရဲ့ အတ္တ မာနတွေက ညနေကအထိ ဇွဲနပဲနဲ့ အလံထူနေတုန်း ...

“မတရားတာကို ကြည့်မနေနိုင်လို့ ဝင်ပါကြတာဖြစ်ဖြစ် .. သားတို့ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် .. သားတို့ သမီးတို့ကြောင့် အန်တီသားလေး ဒုက္ခမရောက်ခဲ့တာပါ.. အားလုံးကို ပြောမပြတ်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ..”

“ကျွပ်တို့တွေလည်း အဲဒီလောက်ထိတော့ သဘောထားမကြီးကြပါဘူး .. သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားတာကြောင့် မှန်ပေမယ့် ကိုယ့်သမီးရဲ့စိတ်ကို သေသေချာချာ သိလိုက်ရတဲ့အတွက် ငဲ့ညှာပေးလိုက်တာပါ.. အရှင်ဆုံး ပြောပြရရင် ‘ငါ စေတနာနဲ့ လုပ်တာပဲ’ ဆိုပြီး မိဘဘက်ကနေ တစ်ဖက်သတ် မဆုံးဖြတ်ချင်ဘူး ..”

ဦးလွန်း က ရင်ထဲကအမှန်တရားကို မကွယ်မဝှက် ပြောပြနေ၏။

“စေ့စပ်ပွဲ ပျက်သွားတဲ့အတွက် ကျွပ်တို့ သွေးမပျက်ပါဘူး .. သမီးရဲ့ ခံစားချက်ကို မစူးစမ်းဘဲ လုပ်မိတဲ့အတွက် ပျက်သွားခဲ့တာကို ကျွန်တို့ကျေနပ်နပ် လက်ခံနိုင်တယ် .. အဲဒီထံ ချစ်သူ နဲ့ မသက်ဆိုင်သေးဘူး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်မတို့ မျက်နှာပူ အားနာသက်သာသွားတာပေါ့ရှင် .. ခုလို ပြောပြပေးတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. ဒါဆိုရင်လည်း ပျက်သွားတာကို ထားခဲ့ပြီး အခု အသစ်တစ်ခု ပြန်စဖို့ ကျွန်မက တောင်းခံပါတယ် ..”

အခြေအနေအားလုံး ငြိမ်းချမ်းသွားခဲ့ပြီးသည့်နောက် ..

အခန်း (၄၁)

သိန်းတစ်ထောင်တန် ချက်လက်မှတ်ဆိုတာကို ငုံ့ကြည့်ရင် ဦးလွန်း ငေးငိုင်သွားခဲ့သည်။ နေမောင်မောင် တို့ အားလုံး အတူတူ ရှိနေကြပါလျက်နှင့် ဘယ်သူမှ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ကြဘဲ ရုတ်တရက် တိတ်ကျသွားခဲ့၏။

“ဒါက သမီးလေးကို တန်ဖိုးထားလို့ တင်တောင်းတာ သပ်သပ်ပါ .. ပြီးတော့ သားရဲ့ဆန္ဒအရပေါ့ နော် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဒီလောက် မလိုဘူး ဒေါ်တင်မာချစ် ..”

ဦးလွန်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ အနီရောင်သမီးနေသည်အတိုင်း ဒေါသငွေတွေ တရစ်ရစ် တက်လာမှန်း သိသာကာ ...

“ခင်ဗျားတို့အလွှာမှာ ဒါတွေ ထုံးစံရှိရင် ရှိမယ် .. ရှေးခေတ်ထုံးစံကလေးတွေ ရှိခဲ့တာလည်း ကြားဖူးပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ့အဖေခေတ် ကိုယ့်ဘဝမှာတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်ပဲ ..”

ဦးလွန်း စကားသံတွေက ပြတ်သားနေခဲ့၏။

“ကျုပ် အဲ့ဒီပုံစံတွေကို အပေးအယူဆန်တယ်လို့ပဲ မြင်တယ် .. အလိမ္မာအိမ်ပါဆိုတဲ့ ထုံးစံတွေနဲ့ သမီးကို တင်တောင်းမယ် .. ငါ့အဖေက ယောက်ျားလေးအိမ်ကို ခေါ်သွားမယ် ..”

“ဒါက ..”

“ထုံးစံပါပဲ .. ကျုပ် နားလည်တယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲ့ဒါက ဟုတ်တယ်လေ .. ဒါပေမယ့် ဒါ အပေးအယူလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. ဆံထုံးနောက် သျှောင်ပါ ဆိုတာ ဟိုတုန်းကနေ ခုချိန်ထိ မပျောက်ပျက်သေးတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံပါ .. သမီးကို ဘာနဲ့မှ တင်မတောင်းလည်း ကျွန်မသားနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် သားက ခေါ်သွားမှာပဲမို့လား ..”

ဒါကိုကျမ ဦးလွန်း က တစ်ယူသန်စွဲနှင့် ခေါင်းခါမြဲ ခါနေကာ ..

“သဘာဝထုံးစံအရ ယောက္ခမဖြစ်လာရင် အမေလို ခေါ်ကြတာပဲ .. ဒါပေမယ့် အမေ ခေါ်လိုက်တိုင်း ကိုယ့်အမေ ဖြစ်မလာဘူးဆိုတာတော့ ထုတိုင်း သိကြပါတယ် .. တင်တောင်းကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဘက်က ဘယ်လိုတန်ဖိုးတွေ သတ်မှတ်တာလည်း ကျုပ် မေးဘူး .. ကျုပ် သိတာက အဲ့ဒါ သမီး ရောင်းတာ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် တို့ကတော့ နားလည်သည့်အပြုံးတို့နှင့် သည်းခံခဲ့ဖူးသည်။

“ဒါကတော့ ဦးလွန်း ရယ် .. သမီးဆိုတာ ‘ရောင်းကုန်’ လို့တောင် နိုင်းနိုင်းပြောကြသေးတာ .. ဒါ ဂုဏ်ငယ်စရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုယ့်သမီးရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ဘယ်လောက်မြင့်မားသလဲဆိုတာကို ပေါ်တွင်စေတာမျိုးပါ ..”

ဒီပြဿနာဟာ ဘာမှမဟုတ်လောက်ဘဲနှင့် ဘယ်လိုမှလည်း မဖြေနိုင်ခဲ့ဘဲ ချစ်သူ ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြောမှ အဆင်ပြေသွားခဲ့လေသည်။

“ဦးနဲ့ ဒီမိသားစုကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးဆပ်ချင်တာ သပ်သပ်ပါ .. တင်တောင်းတယ်ဆိုတာက လွန်လွန်း က ကန်တော့တာမျိုးလည်း မဖြစ်မယ် .. ကျွန်တော် လွန်လွန်း ကို ဘယ်လောက်ထိ မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသလဲဆိုတာ လောလောဆယ် ဒီနည်းနဲ့ပဲ ပြခွင့်ရမှာပဲပါ ..”

“မိဘကို ကန်တော့တာ ကန်တော့တာနဲ့ တူသင့်တာပေါ့ .. ဒီ လောက် များများစားစားကြီးက ငါ့သမီးလေးနဲ့ ငါ့ကြားမှာ တစ်ခုခု ကန့်လန့်ကာလိုက်သလိုပဲ .. ချမ်းသာတဲ့လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ ငါ့ဘယ်လိုပုံစံတွေ ဖြစ်နေလဲတော့ မသိဘူးကွ .. ဒါပေမယ့် ခုလိုမျိုးတွေ တော့ ငါ မကြိုက်ဘူး ..”

ပြဿနာကို အေးချမ်းစွာ ပြီးဆုံးဖို့အတွက် နေမောင်မောင် တို့ ကြားဝင် ပြောဆိုရတော့သည်။

“ညီမလေးလည်း စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီ ဖေဖေ .. အားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ ဇာတ်သိမ်းခန်း ကကြတော့မှာကို ဖေဖေက ကိုယ့်ခံစားချက်တွေနဲ့ ပြန်ပြီး သိမ်းထုပ်မထားပါနဲ့တော့ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေရာ .. ချစ်သူ တို့က အရမ်း ချမ်းသာတာပဲ ဖေဖေက အဲဒီလိုမျက်လုံးနဲ့ပဲ ကြည့်နေရင် သားသမီးက မိဘကို ထောက်ပံ့ချင်တာတောင် ဒီလို ကြုံလာတိုင်း စကားပြောနေရတော့မှာ ..”

“မပြောရပါဘူး .. ငါ နားလည်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဖေဖေ ခံစားချက်ကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ် .. သူ့ကလည်း သိတယ် .. ခုဆို မထင်မှတ်ဘဲ အဆိုးထဲကနေ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာခဲ့တာ .. ဒီထက် ပိုပျော်ကြရာမှာပေ ..”

ဦးလွန်း ခေါင်းညိတ်ဖော် ရလာသည်။ ချစ်သူ ကလည်း သက်ပြင်းချကာ ...

“ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ခါတည်းပဲ လက်ထပ်ပေးပါ ..”

“ဘာ!...”

“ဟင်!... ခုမှ စေ့စပ်ပြီးတာ ..”

မာလာ က တအံ့တဩ ..

ဟိုတယ်လ်မှာ စေ့စပ်ပွဲ လုပ်ပြီးခဲ့လို့ ယောက်ျားလေးဘဝ သမီးရှင်ကို တင်တောင်းသည့်ကိစ္စတွေ ပါလာခဲ့တာပဲ ..

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ မိသားစုဝင် အဖြစ် ဒီထက် ရင်းနှီးချင်လို့ပါ .. ကြားတယ်မထင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဦးလေးနဲ့ အစ်ကိုတို့ကို ဒီထက် ပိုပိုချင်တာတွေ ရှိသေးတယ် .. အဲဒါတွေကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ ယုတ်လျှော့သွားဘူးဆိုတာ နားလည်ပေးပါ ..”

လာပြန်ပြီ ..

လူငယ်တွေကတော့ ချစ်သူ ပြောတာတွေကို သဘောကျ ပြုံးရယ်နေပေမယ့် ဦးလွန်း မပြုံးနိုင် .. မရယ်နိုင် ..

“ငါတို့ မချမ်းသာပေမယ့် အသင့်အတင့် ပြည့်စုံမှုတော့ ရှိပါသေးတယ်ကွာ .. သူ့ဌေးယောကွမ ဖြစ်သွားလို့ နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲချင်ပြီ ဆိုတာမျိုး ..”

“ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ယူတာမျိုးက ပြောစရာ ဖြစ်တာပါ .. ကျွန်တော်တို့က လိုအပ်တာချင်း ပေါင်းစပ် ရောနှောပြီး ပြောင်းလဲပြည့်စုံသွားတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ချစ်သူ က လူငယ်ပေမယ့် စကားတတ်သားပဲ .. ကလေးလည်း တွေးတတ်တယ် ..”

“ဪ .. ငါကတော့ မတွေးတတ်ဘူးပေါ့ ..”

“အယ်!... မဟုတ်ပါဘူး အဖေကလည်း ..”

မာလာ အလောတကြီး ပြောမိပြီးမှ လက်တကာကာနှင့် ...

“သူ့ခံစားချက်လေးတွေ တကယ်ရှိနေလို့ ပြောတတ်နေတာကို မြင်တာပဲ .. ပြီးတော့ သူ ပြောတာလေးက သဘာဝလည်း တကယ် .. သမီးတို့ မိသားစုက မေတ္တာစံအိမ်လေးနဲ့ ငြိမ်းချမ်းတယ် ..”

“အဲဒါတော့ စံအိမ်ကို စိန်နဲ့ မွန်းထားပေမယ့် ပူလောင်နေရတယ်ပေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. စေ့စပ်ပွဲမှာတုန်းက သူ့သား ပြုံးပျော်နေတာကို မြင်ပြီး အန်တီက ကျေနပ်နေတာ .. သားက ဒီလိုနေချင်တာကို လို့ ..”

တစ်ယောက်တည်းပြောပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ..

“အင်း .. သူ့ခမျာလည်း ကိုယ်က မွေးထားပြီး ကိုယ့်ကို မခင် တွယ်တာမျိုး ခံစားနေရရှာမှာ ..”

“ကျွန်တော် မာမိုကို ချစ်ပါတယ် ဦးလေးရယ် .. ခုလို နေထိုင်ခုံမီ တာ မှားမှန်းလည်း သိပါတယ် ..”

“မှားပါတယ် အော်နေတိုင်း အပြစ်ကမကျောဘူးကွ .. ဒါကို ပြုပြင် နိုင်ရမယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. မာမိုကို ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှာပါ ..”

“အေး ..”

ဦးလွန်း က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ထောက်ခံ၏။

ကိုယ့်အဖေဟာ ဒီလိုလူမှန်း ချစ်သူ တို့ နားလည်ပေးသည့်အတွက် လွန်လွန်း စိတ်ချမ်းသာနေရသည်။ ဒါပေမယ့် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး လက်ထပ်ကြဖို့က ...

“ဘယ်မှာ မြန်လို့လဲ .. ကိုယ်တို့ အသက်တွေလည်း မငယ်တော့ ဘူး .. တွေ့ကြတာလည်း ခဏလေးမှ မဟုတ်တာကွာ ..”

“ခဏ မဟုတ်ပေမယ့် ကြာလည်း မကြာသေးပါဘူး ..”

“ကြာမှ လက်ထပ်ရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ ရှိလို့လား ..”

“ဒါပေမယ့် .. ဟာ! .. မသိတော့ဘူး .. ပြန်မယ် ..”

“လွန်လွန်း ..”

“ဘာလုပ်တာလဲ .. တော်ကြာ အန်တီ ဝင်လာလိမ့်မယ် ..”

“ဒီဘက် ပြန်တိုးမှာလား .. ကိုယ် ဖက်ထားရမလား .. ပြော ..”

“ချစ်သူ .. ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ .. ဧည့်ခန်းထဲမှာကို ပန်ချိတ် မှတ်နေလား ..”

“ပန်းခြံဆိုရင် ရလား .. ဒါဆို သွားမယ် ..”

“အို .. ဘာလုပ်တာလဲ .. ပြန်ထိုင် ..”

ဒီက ထတော့လည်း သူမက ဆွဲသည်။ ချစ်သူ က ပြန်ထိုင်လိုက် ဆဲမယ် လွန်လွန်းနဲ့ ပူးကပ်၍ ...

“ဒီလကုန်လို့ မာမိုကို ပြောထားပြီးပြီ ..”

“လကုန်ဖို့က ဘယ်လောက်မှ မလိုတော့ဘူး ချစ်သူ ရဲ့ ..”

“ခုမှ ရှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ဒါပေမယ့် ..”

“မရဘူး .. မာမီ ထပ်မေးရင် ဘာမှ မပြောနဲ့ ..”

“ချစ်သူ ..”

“ပြော ..”

“ရှင်သဘောနဲ့ လုပ်မှာလား .. လွန်လွန်း ဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိဘူးလား ..”

“မင်း ဆုံးဖြတ်ခွင့်တွေ အများကြီး ပေးမှာ .. လက်ထပ်ပြီးရင် ..”

“ဟေ့အေး .. မရဘူး ..”

စိတ်တိုသွားသဖြင့် ပန်းချင်း ထပ်ကပ်ထားသည့်ကိုယ်ကို တွန်းပစ် ထိုင်မိသည်။ ပြီးတော့ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီက အစ်ကိုတွေနဲ့ နေရတာ ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ ..”

“အိမ်ထောင်ပြုမယ် .. ခုပဲ ယူမယ် .. ပြောရတာတွေ ဘယ်လောက် နှာဖို့ကောင်းလဲ သိလား ..”

“မဆိုပါဘူးကွာ .. ဒါက လိမ္မာတဲ့သမီးမို့ ပြောဖော်ရတာ .. တချို့

မိချီရာတောင် လိုက်သွားကြသေးတာ ..”

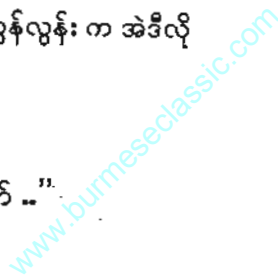
“ဒါဆို ခိုးရာလိုက်မယ့်မိန်းမ လိုက်ရှာ .. လွန်လွန်း က အဲဒီလို

မသိတော့မှ မလုပ်ဘူး ..”

“ဘာ! .. ခုပဲ ပြေးရအောင် ဟုတ်လား ..”

“ဘာ! ..”

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလို လိုက်လျောတဲ့ ချစ်သူနော် ..”

“ဟွန်း ..”

မဲ့ပြီး တစ်ဖက်သုည့်သွားသည့် မျက်နှာလေးကို မော့ကြည့်ရင်း ချစ်သူ က ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် လွန်လွန်း လက် ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲချလိုက်တော့ ထိုင်လျက်လေး ပြန်ဖြစ်ကာ-

“ချစ်သူ ..”

“ဟင်!...”

“ရှင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဟင် ..”

“ဘာလုပ် လို့လဲ ..”

“ရှင်နဲ့ လွန်လွန်း တို့က .. ဟို ..”

ပြောမှာကတော့ ပါးစပ်တစ်လုံးကြီး စကားလုံးတွေ အပြည့် -

ပြောခိုနီးမှ အိုးတို့အမ်းတမ်း ဖြစ်ကာ ...

“ပြောလေ ..”

အဖြူဆွတ်ဆွတ် တီရှပ်လက်ပြတ်လေးနှင့် ဂျင်းနီပဲနီအဖြူလေး လွန်လွန်း ပုံစံလေးကို ဘေးတိုက်က ငေးကြည့်ကာ သူမလေးကို ဘယ် လောက် 3 မြတ်နိုးနေမိသည်မှန်း ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေက အချက်ပြနေ ကြ၏။

သူမအတွက် သူ့စိတ်တွေ .. သူ့ရဲ့ တစ်ယူသန်မှုတွေ အားထု ပြောလဲ သွားခဲ့သည်။ သူမအတွက်ပဲ သူ့ရဲ့အနာဂတ်ကို အကောင်အထည် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။

စုထွေးနီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက မချေမငံ ရန်တွေနဲ့ လေးတွေကနေ သူ့အတွက် ကြင်နာသောစကားတွေ ဆိုတတ်သလို ဆိုတာကတော့ ..

“ပြောလေ .. လွန်လွန်း ..”

“အို ..”

ပါးပြင်နဲ့ မထိတထိ ကပ်လာသည့် သူ့မျက်နှာကြောင့် လွန်လွန်း

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ရှောင်၍ ...

“အဲဒါတွေ ပြောတာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ရှင်နဲ့ လွန်လွန်း ဘာမှလည်း မဟုတ်သေးဘဲနဲ့ ..”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ .. မင်းပဲ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာ ..”

“မပြောရသေးပါဘူး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ချစ်သူ က ရယ်ကာ လွန်လွန်း ပါးလေးတစ်ဖက်မှာ လက်သီးဆုပ်နဲ့ ကပ်တွန်း၍ ...

“မင်းကို အဲဒါတွေကြောင့် ကိုယ် အရမ်းချစ်သွားတာ ..”

“အို .. ဘာလုပ်တာလဲ .. ချစ်သူ .. ဟင်အင်း ..”

“ဘာလဲကွာ .. ပခုံးလေး ဖက်ထားတာကို ..”

“မဖက်ပါနဲ့ .. အန်တီ ဝင်လာလိမ့်မယ် .. ဖယ်ပေးပါ ..”

“မလာပါဘူး .. မာမိက အရမ်း အလိုက်သိတာ .. မင်းကို ခေါ်လာပေးတည်းက သူ့သားလေးက အရမ်းတွေ့ချင်နေမှန်း သိလို့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. မင်္ဂလာကိစ္စ သမီးနဲ့ ပြောချင်လို့တဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. မင်္ဂလာကိစ္စကို မင်းနဲ့ မာမိနဲ့ ပြောလို့ ပြီးမှာလား .. ကိုယ်နဲ့ မင်းပဲ ဆွေးနွေးရမှာ ..”

လွန်လွန်း ဘယ်လိုမှ ရုန်းလို့မရအောင် ဖက်ထားလိုက်ပြီး ချစ်သူ

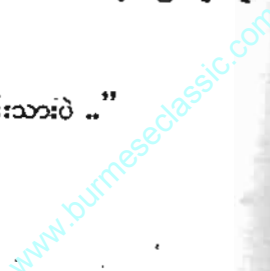
က မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ငေး၍ ...

“ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲ ..”

“သီချင်းထဲက စာသားတွေ .. ကောင်းသားပဲ ..”

“နောက်တာလား ..”

“ဟွန်း ..”

“နှုတ်ခမ်း မမဲ့နဲ့နော် .. ကိုယ်က အသည်းယားရင် ဖက်ကိုက်ပစ်မှာ ..”

“လုပ်ကြည့်ပါလား .. သူများက အသားနာရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ သည်းခံတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဖက်ကိုက်ကြေးလေ .. ဘယ်သူ အရင်စမလဲ ..”

“အား!... ရှင် နော် ..”

“ဘာလုပ်ရသေးလို့လဲ .. ခုမှ စမှာ .. ဒါပေမယ့် မင်းကို အကြောပေးမှာပါ ..! ရယ်ဒီဆိုရင် ပြော .. နံပါတ် ခေါ်မယ် ..”

“ချစ်သူ နော်.. လူကို ခေါ်လာပြီး အနိုင်ကျင့်တာ.. နောက် ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး ..”

“သိတယ် .. နည်းနည်းလေး ဒုက္ခပေးလိုက်ရင် အဲလို ခင်ဗျား ထဖြစ်မှာကို ..”

“လူကို ခင်ဗျား .. ခင်ဗျားနဲ့ မပြောနဲ့ ..”

“မပြောစေချင်ရင် ကိုယ့်ခင်ပွန်းလောင်း ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့..”

“ဘာ!...”

“မင်းကို ပိုင်ဆိုင်မယ့်ကောင် .. ချစ်သူ တဲ့ .. အဲ့ .. မဟုတ်ဘူး ချစ်ရသူ ..”

“မျက်နှာချင်း ကပ်ပြတော့ လွန်လွန်း ရယ်မိကာ သူ့နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကို လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်၏။

“အား .. သေပြီ ..”

“အဲဒါ .. ပြူးပြီပြုချင်ဦးလေ ..”

“မင်းကို ကိုယ် ..”

“မဆစ် ရေ .. ဖုန်းတွေလာရင် ကိုင်ထားလိုက်ဦး .. မသိရင် စာရေး မှတ်ထား နော် ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် က အသံပေးပြီး ခဏကြာမှ အပြင်ရောက်လာ၏။ ထိုအချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် လူခွဲထိုင်လိုက်ကြပြီဖြစ်ကာ ...

“အန်တီ ..”

“ထိုင်နေလေ သမီး .. ထိုင် ..! အန်တီလို့ မခေါ်ပါနဲ့တော့ကွယ်.. မာမိလို့ပဲ ခေါ်ပါ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် က ကိုင်လာသည့် ဘူးပြားလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ ချလိုက်ပြီးမှ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“ဒီမှာ လန်ချ် စားပြီးကြရင် သားနဲ့ သမီးတို့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ သွားဝယ်ကြ နော် ..”

“ရှင်!...”

“မာမိက ဖိတ်စာတွေ သွားအပ်လိုက်မယ် ..”

လွန်လွန်း မျက်လုံးလေး ပြူးထွက်လာ၏။ ချစ်သူ က ပြူးလိုက်ပြီး နှာခေါင်းပွတ်သည်။

“ရက် သိပ်ကပ်နေတော့ နေရာတကာ သမီးတို့ချည်းပဲ ပြေးလွှားနေရရင် အားလုံး ပျာကုန်မှာ ..”

“အန်တီ .. ဟို ..”

“ပြောလေ.. သမီး ဘာလို့ချင်လို့လဲ.. မင်္ဂလာပွဲကို အနီးကပ် စီစဉ်တာဆိုပေမယ့် သမီး စိတ်တိုင်းကျ အားလုံးဖြစ်ရမယ်.. စိတ်ချ..! နည်းနည်း အလုပ်ရှုပ်သွားကြမှာပဲ ရှိမယ်.. ဘာတစ်ခုမှ မလစ်ဟင်းစေရဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ် .. မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်သူ ရက် သတ်မှတ်လိုက်တာလဲ .. ဘယ်နေ့လဲ ဟင် ..”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့ ..”

“ဟင်!...”

“သမီးတို့အိမ်မှာ အားလုံး မျက်နှာစုံညီနဲ့ ရက်ရွေးခဲ့တာပါ .. သမီး ပေဖေလည်း သဘောတူတယ် ..”

လွန်လွန်း ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားနှင့် အံ့ဩလို့ မကုန်နိုင်..။
“သူ့သမီးလေးကို ချက်ချင်းကြီး ပေးလွှတ်ရတော့မယ်ဆိုပြီး သမီး
ဖေဖေက နည်းနည်းတော့ အင်တင်တင်ပေါ့.. ဒါပေမယ့် မာမိက ကတိ
ပေးရတယ်လေ.. လက်ထပ်ပြီးရင် သမီး စိတ်ချမ်းသာတဲ့နေရာမှာ နေခွင့်
ပြုမယ်.. ဘာတစ်ခုမှ မတားဆီးပါဘူး မကန့်သတ်ပါဘူး ဆိုပြီးတော့..”

“ကိုယ်လည်း ယောက္ခမအိမ်မှာ လိုက်နေမှာပါ ..”
ပြောရင်း လက်ချင်း ချိတ်လိုက်သဖြင့် လွန်လွန်း က ချက်ချင်း
ခါချပစ်၏။ ဒေါ်တင်မာချစ် က ပြုံးရယ်လျက် ...

“ဒီမှာ သမီး အခု ဝတ်ထားဖို့အတွက် မာမိ ဆိုင်က ရွေးယူထား
တာ ..”

ဘူးကို ဖွင့်လိုက်တော့ တစ်ဆင်စာ စိန်ထည်ပစ္စည်းတွေက ပြုံး
ပြက်လက်နေ၏။

“အဲဒါတွေ လွန်လွန်း မဝတ်ချင်ပါဘူး ..”
“မဝတ်လို့ မရဘူး သမီးရဲ့ .. နောက်ဆို့ သမီးက ဆိုင်မှာ ဦးစီးရ
မှာ.. သမီးကို ရတနာတွေကိုင်တွယ်တတ်အောင် မာမိ သင်ပေးမှာလေ..”
“မသင်ပါနဲ့ မာမိရာ ..”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ သား ..”
ချစ်သူ က မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဆံပင်သပ်လိုက် .. မျက်နှာလွှဲ
လိုက် လုပ်ပစ်သည်။

“ပြောပါ သားရဲ့ .. မာမိကို အားနာစရာ ဖြစ်လောက်တဲ့ စကား
မို့လို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ မျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ...
“ရတနာတွေ ကိုင်တတ်လာကာမှ လောဘတွေ တက်လာရင်
မာမိလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ..”

“ချစ်သူ ကလည်း ..”
“သား ရယ် ..”

သူက တန်းခနဲ ပြောချလိုက်ပေမယ့် လွန်လွန်း ဒေါ်တင်မာချစ်
ကို သနားသွားမိသည်။ သူ့ခမျာ သားကို ချစ်လွန်းလို့ လိုက်လျောနေ
ခဲ့တာတွေ နည်းသလား ..။

ပြေပြစ်တင့်တယ်သော ဒေါ်တင်မာချစ် ရဲ့ပုံစံကို မြင်တည်းက
စည်းကမ်းရှိ၍ ပြတ်သားတတ်သူ ဖြစ်မယ်မှန်း အကဲခတ်လို့ ရပါသည်။
ဒါပေမယ့် သားအပေါ် မစွန့်လွှတ် မစိမ်းကားရက်တာ တစ်ခု
တည်းနှင့် အရာရာ ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားရှာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် .. မာမိ မှားသွားပါတယ် .. သမီးကို မာမိ စီးပွား
ရေးတွေထဲ ဆွဲမထည့်သင့်ဘူး ..”

“မဟုတ်တာ အန်တီရယ် .. လွန်လွန်း မှာ တခြားအလုပ် မရှိရင်
မာမိကိုပဲ ဝိုင်းကူရမှာပေါ့ ..”

သူ့မဘာသာ မာမိလို့ ခေါ်မိသွားခြင်းကို လွန်လွန်း အမှတ်တမဲ့..။
“စီးပွားရေး လုပ်တာကို ..”

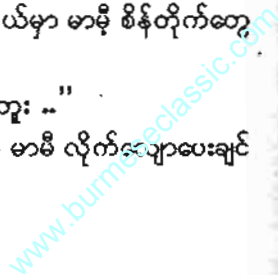
“စီးပွားရေးလုပ်ချင်ရင် တခြား ထူထောင်ကြလို့ ရတယ် .. အဲဒီ
ရတနာတွေနဲ့ မင်း ဘာမှ မလုပ်ရဘူး ..”

ကြည့်စမ်း ..။ ချစ်သူ ရိုင်းလိုက်တာ ..။
သူ ဒီလိုပြောလေ လွန်လွန်း မအေဖြစ်တဲ့သူကို သနားမိလေ ..။

“မာမိလည်း မလုပ်တော့ဘူး သား .. ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းတော့
ဖြုတ်ပစ်လို့ မရဘူးလေ .. အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှာ မာမိ စိန်တိုက်တွေ
ရှိသေးတာကို ..”

“ကျွန်တော် မာမိကို ဘာမှ မပြောပါဘူး ..”

“ပြောပါ သားရယ် .. သား ပြောသလို မာမိ လိုက်လျောပေးချင်
သို့ပါ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် မျက်ဝန်းမှာ မငိုဘဲနဲ့ အရောင်လက်လာသည်။ ပြုံးနေပေမယ့် မဲ့တာနှင့် တူနေ၏။

“မာမိလည်း သမီးတို့ မိသားစုနဲ့ ဆက်ဆံမိလာကာမှ မိသားစုရဲ့ စည်းလုံးနွေးထွေးမှုကို ခံစားမိခဲ့တယ် .. မာမိတို့မှာ လိုအပ်နေတာကို လည်း ကိုယ်တိုင် နားလည်လာခဲ့တယ် .. ဒါကြောင့် သားလေးကို မာမိ နည်းနည်းမှ မဖြိုငြင်ပါဘူး သားရယ် .. ပြီးတော့လေ ..”

ဒေါ်တင်မာချစ် က ဖွင့်ထားပြီးသည့် စိန်ဘူးကို လွန်လွန်း ရှေ့ထိ တိုးပေးလိုက်ပြီးမှ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ကာ ...

“မာမိကို သား ထင်နေတယ်မို့လား .. သားကို အိမ်ထောင်ချပေး ပြီးမှ မာမိ အရင်လို အလုပ်ပြန်လုပ်လို့ ကောင်းမှာလို့လေ ..”

‘မဟုတ်လို့လား’ လို့ မေးချင်သော ကြွပ်ဆတ်ဆတ် အကြည့်တစ် ချက် ချက် ချက်။ ဒါပေမယ့် ဆိုတာမှာ မှီချလိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူး သားရယ် .. သားကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့ တာက သားလေး မာမိဆီက နောက်ထပ် ထွက်မသွားဖို့ နည်းလမ်း ကောင်းများ ဖြစ်မလားလို့ တွေးမိလို့ပါ .. သား ဘာကို အလို့မကျနိုင် မှန်း မသိခဲ့ရတဲ့အတွက် မာမိ ဘာမှ မကြံတတ်လို့ ..”

ပြောရင်းနဲ့ လွန်လွန်း ကို ပြုံးပြခြံ့ ...

“မာမိ ဝန်ခံပါတယ် .. သားကို တော်ရုံအဆင့်မျိုးလောက်နဲ့တော့ သဘောမတူနိုင်တဲ့ မာနလေ .. သမီးတို့နဲ့ မတွေ့ရခင်ထိ မာမိမှာ ချီ တယ် .. လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူချင်း ကွဲတယ်ဆိုတာ မာမိ လက် မခံဘူး .. ဆင်းရဲတဲ့လူတွေဆိုရင် သူတို့ အဆင့်အတန်းအလိုက် စိတ် ဓာတ်က ဒါတွေပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ ..”

လွန်လွန်း က ဘာမှမပြောဘဲ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ဖြူနုသည့် မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးနှင့် ပါးပြင်ညက်ညက်လေးတွေက သူမရဲ့ နုသိ သော အလှတရားတို့ကို အစွမ်းကုန် လှစ်ဖာပြနေခဲ့လျက် ...

“သမီးလေးက စပြီး သမီးတို့ မိသားစုတွေအားလုံးပဲ အဆင်းရော အချင်းရော ရှိကြတယ် .. သန့်ပြန့်ရည်မွန်တယ် .. ပြီးတော့ စိတ်ဓာတ် အင်အား မညံ့ဖျင်းကြဘူး .. မာမိ ကျေနပ်ပါတယ် .. တကယ်တော့ မာမိ ဥစ္စာခြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် .. ကိုယ့်ရဲ့ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုကြောင့် လူတွေကို ယုံကြည်ဖို့ ခက်နေခဲ့တာ ..”

ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ ..

လွန်လွန်း ပင့်သက်လေး ရှိုက်မိ၏။ ချစ်သူ ကတော့ ဆိုတာမှာ မျက်နှာမော့လှန်နေရင်း ဘာမှ မပြောတော့ပေ ..။

“လူတွေကို ယုံချင်တယ် .. မာမိ ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ရော .. သားလေးကိုပါ စိတ်ချချင်တယ် .. ဒါပေမယ့် ချမ်းသာတဲ့ လူတိုင်း ကောင်းပါ့မလား .. ဆင်းရဲတော့ ဆင်းရဲသလောက် စိတ်ဓာတ် နိမ့်မယ် .. အဲဒီလို ရွေးချယ်မှုတွေနဲ့ မယုံကြည်တဲ့စိတ်တွေက များလာခဲ့ တယ် ..”

ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသလဲ ကိုယ်ပဲ သိ သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူကလည်း ရသမျှ လှိုမိစုသည်။ စုမိသမျှ တွင် တွင် ပို့ပေးနေခဲ့၏။

ဒါတွေကို စုဆောင်းသိမ်းထုပ်ရတာကျတော့ ကိုယ် တစ်ယောက် တည်း ..

သားရေ ကူညီပါဦး .. ဝိုင်းပါဦး ပြောဖို့ ပြန်ကြည့်လိုက်တိုင်း သားက ကိုယ့်ဘေးမှာ ရှိခဲ့တာ မဟုတ် ..

ဒါကြောင့် သားနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးဖို့ သူ့ဆင်းရဲကြီးစွာ စည်းခဲ့ရ၏။

“သားကိုယ်တိုင် ရွေးခဲ့တာပေမယ့် မာမိ ကျေနပ်တယ် .. မာမိတို့ အတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ထပ်မလိုတော့ပါဘူး .. သမီးတို့လို မိသားစုမျိုးနဲ့ ဆွဲခဲ့တာကပဲ မာမိတို့အတွက် ကံကောင်းခြင်းလက်လောင်ပါ .. လောဘာ

မာနတွေ ထားခဲ့မိတာတောင် မာမီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်မိတယ် ..”

“အန်တီကိုလည်း လွန်လွန်း နားလည်ပါတယ် .. နောက်ဆို အန်တီ စိတ်မညစ်ရအောင် လွန်လွန်း တို့ အမှားမဖြစ်အောင် ကြိုးစား ပါ့မယ် ..”

“သမီးရယ် ..”

လွန်လွန်း က ပြုံးပြရင်း ချစ်သူ မဆိုင်သလို နေတာကို လှည့် ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ချစ်သူ လည်း ဖေဖေကိုတောင် ကတိပေးခဲ့တာပါ .. မာမီကို စိတ်မဆင်းရဲစေရတော့ဘူး လို့ ..”

ဟင်!...

ချစ်သူ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ လွန်လွန်း မျက်စောင်းရွယ်ပြီးမှ ဒီဘက်လှည့်တော့ မျက်နှာလေးက ပြေပြေဖြစ်ပြစ် ..

“သူလည်း အန်တီကို ချစ်တဲ့ သားပါ အန်တီရယ် .. စည်းစည်း လုံးလုံး နေကြပြီဆိုရင် အားလုံး ပျော်စရာတွေ ဖြစ်လာမှာပါ ..”

“ဟုတ်တာပေါ့ .. မာမီကလည်း ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ .. စီးပွား ရေးကို ကြည့်ရှုထိန်းချုပ်ရုံပဲ လုပ်တော့မယ် .. မာမီ သားလေးရယ် .. မြေးလေးတွေရယ် .. တစ်စုတစ်ဝေးကြီး နေသွားမယ် ..”

“ဟင်!...”

လွန်လွန်း ပြုံးနေတာလေး လမ်းပျောက်သွားသည်။ ချစ်သူ က မကြားတကြား ရယ်၏။

သေပါလား .. လူညစ် ..

“စေ့စပ်ပေးပြီးတည်းက မာမီ အဲဒါတွေကို စိတ်ကူးပြီး ဒ် .. လို့ မပျော်အောင်ဘဲ သမီးရယ် .. အဲဒါကြောင့် မင်္ဂလာကိစ္စကို သားက လောတော့ မာမီ မတားခဲ့တာ .. ခုလို ရက်တွေ သတ်မှတ်ပြီး ပိုပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်တာကတော့ ..”

“အန်တီရယ် .. အဲဒါကတော့ .. ဟိုလေ ..”

“ဆောရီးပါ သမီးရယ် .. နောက်နည်းနည်းဆုတ်ထားတာနဲ့ ရှေ့ နည်းနည်းတိုးလိုက်တာ သိပ်မှ မထူးတော့တာ .. အဲဒါကို သမီး စိတ် မဆိုးပါနဲ့နော် ..”

လွန်လွန်း ခေါင်းညှိတ်မိသလား .. ဒီတိုင်းပဲ မပြုံးမရယ်နိုင် နေခဲ့ မိသလား ..

ဒေါ်တင်မာချစ် ကတော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပေါ့ပါးတက်ကြွစွာ ထွက် ခွာသွားခဲ့၏။ မသွားခင် ချစ်သူ နားက ကပ်လျှောက်သွားပြီး ခေါင်းကို ချစ်စနိုး ဆွဲဖွဲသွားသေးသည်။

ချစ်သူ က ဆံပင်တွေ ပြန်သပ်ချရင်း ပြုံးနေကာ ...

“မာမီ ကိုယ့်ကို ဒီလိုပုံစံ တစ်ခါမှ မဆက်ဆံဖူးဘူး ..”

“သူ ပြောင်းလဲနေတာ သိရင် ရှင်လည်း ပြောင်းလဲရမှာပေါ့ .. ဒါကို ပြန်ပြီး ဘက်တိုက်နေတာ ရှင်ကျမှပဲ မြင်ဖူးတယ် ..”

“ဘက်မတိုက်တော့ပါဘူး .. ရှေ့လျှောက် မိဘဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်း နိုင်တဲ့ သားလိမ္မာလေးပဲ လုပ်တော့မှာ ..”

“ပြောတာပဲ .. အန်တီရှေ့မှာနေတဲ့ မျက်နှာကျတော့ ရှစ်ခေါက် ချိုး - ကိုးခေါက်ချိုးနဲ့ ..”

“မချိုးတော့ဘူး .. ခု ..”

အတင်းကို လိမ္မာဖို့ တာစူနေသဖြင့် လွန်လွန်း က လှည့်ကြည့် သည်။ ချစ်သူ က အတင်းတည်တဲ့ဖို့ ကြိုးစားနေရသည့်မျက်နှာ မချို မည်နှင့် ..

“မာမီ ဖြစ်စေချင်တာတွေ ကိုယ် အားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးမယ် .. ခြစ်ခြစ် တိတွတ်တွေနဲ့ တစ်ပြုတစ်မ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့ ..”

“သေလိုက်ပါလား .. ကဲ ..”

သူများဖွင့်ပြောမှပဲ သိရကာ လွန်လွန်း ချစ်သူ မျက်နှာကို ကျောမို

ခေါင်းအုံးလေးနဲ့ လှမ်းပေါက်၏။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ... ဘာဖြစ်တာလဲ .. မင်းပဲ ချွေးမအလိမ္မာ .. သမီးအလိမ္မာလေး ဖြစ်ဖို့ ..”

“မလိမ္မာဘူး .. သွား .. ဘာလာလုပ်တာလဲ ..”

ချစ်သူ က အနားမှာ အိမ်နဲ့ လာထိုင်ချကာ လွန်လွန်း လက်လေးကို ဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ကပ်နမ်းကာ ...

“အဖြူရောင်လေးနဲ့ ပါးလေးတွေက နီပြီး မင်း အရမ်းလှတာပဲ..”

ပါးလေးကို လက်ခုံနဲ့ ကပ်ထိတော့ လွန်လွန်းစွာ မျက်နှာလှည့်၍ သူ့လက်ကို ဖယ်ချလိုက်ကာ ...

“ချစ်သူ ..”

“ဟင် ..”

“လက်ထပ်ဖို့ကြီးက အရမ်း စောလွန်းပါတယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါကိုပဲ ရစ်နေတာလဲကွာ .. ကိုယ်တို့တွေ ပထမကျောင်းသားကျောင်းသူလေးတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူး .. ပြီးတော့ မင်းမှာ အစ်ကိုတွေနဲ့ .. လက်မထပ်ဘဲနေရင် ကိုယ် ဘယ်လို တွေ့နေလဲ ..”

“ကိုကြီးတို့က ဒီလောက်လည်း အမြင်မကျဉ်းပါဘူး ချစ်သူ ရင်လွန်လွန်း တို့ချင်း ချစ်သူတောင် မဖြစ်လိုက်ရဘဲနဲ့ ချက်ချင်းကြီး ..”

“ချစ်သူဖြစ်ဖို့ ဟုတ်လား ..”

သူက အံ့ဩသလို ပြန်မေးတော့ လွန်လွန်း က မလုံလဲသည် မျက်နှာလေး ဖြစ်သွားကာ ပြုံးတော့မလိုနှင့် ငဲ့ချပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ

“ဟုတ်တယ် .. ချစ်သူဘဝမှာ ဘယ်လောက်ချစ်ကြသလဲ .. ဘယ်လို တွယ်တာကြသလဲဆိုတာ အကဲခတ်လို့ ရတယ် .. ပြီးတော့ အချိန်မှာ ရင်ခွန်ကြတာမျိုးက လက်ထပ်လိုက်တာနဲ့ မတူဘူး ..”

“ဟုတ်လား .. ချစ်သူချင်း ဘယ်လို ရင်ခွန်ကြသလဲ ..”

“ဟင်!...”

“လက်ထပ်ပြီးသွားရင် ဘယ်လို ပြောင်းသွားကြသလဲ ..”

“ဘာ!...”

“ရင်ခွန်သံလေး .. ချစ်သူဘဝနဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ မတူတာကို မေးတာ ..”

“ချစ်သူ နော် ..”

“ဘာလဲ .. တကယ်မသိလို့ မေးနေတာ ..”

“ဘယ်သူကရော ချစ်သူ ထားခဲ့ဖူးလို့ သိမှာလဲ ..”

“မထားဖူးဘူးလား ..”

“ရှင်ရော ဘယ်နှစ်ခါ လက်ထပ်ဖူးခဲ့သလဲ ..”

“မထပ်ဖူးဘူးလေ .. အဲ့ဒါကြောင့် ပြောနေတဲ့လူကို မေးတာပေါ့..”

“ဒါပဲ ခွဲခြားပြနေတာ ..”

“မပြောတော့ဘူး.. ရှင့်ကို ..”

“ဟာ!... ဟေ့ ..”

“မကိုင်နဲ့ နော် .. ပန်းအိုးနဲ့ ခေါင်းရိုက်ခွဲပစ်မှာ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ချစ်သူ က လွန်လွန်း သူ့လက်ကို ခါချခဲ့ပြီး ထထွက်သွားတော့ သားတရ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ နောက်က လျှောက်လိုက်လာကာ...

“ဘာလဲ .. ကိုးခြောက် ကိုးသုံးနဲ့ ပြန်တော့မလို့လား ..”

“ချစ်သူ နော် .. တကယ် မပြန်ဘူး မှတ်နေလို့လား ..”

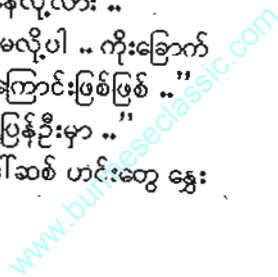
“မမှတ်ပါဘူး .. မင်း ပြန်ရင် ကိုယ် လိုက်မလို့ပါ .. ကိုးခြောက်

နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် .. ခြေကျင်ဖြစ်ဖြစ် .. ကုန်းကြောင်းဖြစ်ဖြစ် ..”

“တွေ့လား .. အဲ့ဒီလောက် စတာ ပြန်ကို ပြန်ဦးမှာ ..”

“သမီးတို့ ထမင်းစားကြတော့မလား .. ဒေါ်ဆစ် ဟင်းတွေ နွေး

ပြန်ပြန် ပြင်ရုံပဲ ..”

ဟင်!...

ဒေါ်တစ်ဆစ် ဆိုသည့် မိန်းမကြီးက ဖော်ရွေသည့်အပြုံးနှင့် သူမ တို့နောက်မှာ ...

“မမချစ် က မှာသွားတယ် .. သမီးတို့ကို နေ့လယ်စာကျွေးပြီးမှ ပြန်ပါစေတဲ့ .. အဲဒါကြောင့် သမီးလေးအကြိုက်ရော .. သားအကြိုက်ပါ အကုန် လုပ်ထားတယ် ..”

“ဟင်!... လွန်လွန်း အကြိုက် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. သမီး ဘာတွေကြိုက်တယ်ဆိုတာ လူလေးက ပြောပြထားတာ အများကြီးပဲ ..”

လွန်လွန်း အကြည့်တွေ ရောက်သွားတော့ ချစ်သူ က မျက်စိမှိတ် ပြုပြီး လက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွ လှမ်းထိုး၏။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတဲ့ကောင်လဲဆိုတာ သိပြီလား...”

လွန်လွန်း မျက်နှာလေးမှာ သိသာစွာ ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

ချစ်သူ က ဒေါ်တစ်ဆစ် ပြန်ထွက်သွားတာကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ လွန်လွန်း ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ...

“ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြဖို့ မလိုတော့ပါဘူး လွန်လွန်း ရယ် - မင်းကို အရမ်းမြတ်နိုးမိနေတဲ့ ရင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေက အမြဲတမ်း အသစ် .. အသစ်တွေပဲ ဖြစ်နေတာ .. ဘယ်တော့မှလည်း မရိုးဘူး - ဘာကြောင့်မှလည်း ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ချစ်သွားတာလဲ .. ပြော ..”

“ချစ်တာကို အကြောင်းပြချက် ရှာရင် ဘယ်တော့မှ တိကျစေရ တဲ့အဖြေကို ရမှာ မဟုတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ခိုင်မာတယ် .. ကိုယ့်ရင်ဘယ် ထဲမှာ သူ့အတွက် အချစ်က ဘယ်လောက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရှိနေသလဲ ဆိုတာကို ဘယ်သူ သိသိ မသိသိ ကိုယ့်ဘာသာ သိတယ် ..”

“ဒါပေမယ့် လွန်လွန်း ကလည်း ယုံချင်တာလေ ..”

“ယုံအောင် ပြောမပြတတ်ပေမယ့် ချစ်ပြတတ်ပါတယ် ..”

“သွား ..”

ချစ်သူ က ရယ်ရင်း လွန်လွန်း ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက် ထားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ...

“တီ .. တီ .. တီ ...”

ကားဟွန်းသံရှည်ကြီးက ခြံဝကနေ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးလွန်း ရဲ့ တက္ကစီရယ် .. နေမောင်မောင် တို့ ခုံတွဲရယ် .. ပြီးတော့ ဗိုလ်အောင်ဒင် ...

“ဟေး ..”

ကားက အသာလေး လိုမှီဝင်လာကာ ဗိုလ်အောင်ဒင် က လက် ထုတ် ရှေ့ယမ်းပြီး လှမ်းအော်၏။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်လိုက် တာနှင့် သူပဲ ခုန်ပေါက်ဆင်းလာကာ ...

“မမြဝင်း ကို ခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်ပါ ကိုဘချစ် .. ဟား .. ဟား ..”

“ကိုကြီးတို့ လာလေ ..”

“မလာတော့ပါဘူးကွာ.. ငါတို့လည်း ကိုယ့်ညီမအတွက် လက်ဖွဲ့ ဆောင်းကောင်းလေး ပြေးလွှားရှာရဦးမှာ ..”

“ပြီးတော့ ဝတ်စုံအတွက် ရယ် စီစဉ်ရမှာလေ ..”

မာလာ ကလည်း ကားထဲကနေပဲ လှမ်းပြောကာ ...

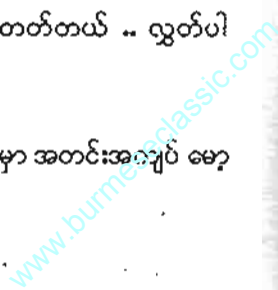
“ဇောကွမလောင်းက လာခေါ်သွားတော့ အဆင်တွေပြေပြီး ငါ့ညီမ ပြန်မှ လာပါဦးမလားလို့ .. အဟွန်း ..”

လွန်လွန်း ကတော့ သူ ဖက်ထားတာကို ကိုကြီး မြင်သွားမုန်း သိနေသဖြင့် မျက်နှာကို ရဲရဲ ပြန်မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်နေခဲ့လျက် ...

“ကဲ .. အပြင်မှာ ပြန်ဆုံကြရအောင် .. အဲဒီမှာ ဗိုလ်အောင်ဒင် တော့ ပြောမရဘူး ညီမလေးချေ .. ညီမလေးတို့နဲ့ ရှေ့ပင်းထွက်မယ်

ချည်းပဲ ဖြစ်နေတာ .. နည်းနည်းတော့ သည်းခံလိုက် ..”
 ဗိုလ်အောင်ဒင် က အိမ်ထဲကို ဝင်သွားပြီဖြစ်ကာ ဧည့်ခန်းကျယ်
 ကြီးမှာ မြင်မြင်သမျှကို တအံ့တဩ မော့ငေးလိုက် .. ကိုင်ကြည့်လိုက်
 နှင့် လွန်လွန်း တို့ကိုလည်း သတိမရတော့ပေ ..။
 “ဗိုလ်အောင်ဒင် ..”
 “ဟေ့ ..”
 “ထမင်းဝိုင်းက ရယ်ပဲ .. ဘာစားလာခဲ့လဲ ..”
 “ဟေ့အေး .. ဘာမှမစားခဲ့ဘူး .. အပြင်မှာ နေ့လယ်စာ စားကြ
 မယ် ဆိုပြီးတော့ ..”
 “အိုစေ ..”
 ချစ်သူ က လွန်လွန်း ကို မျက်စိမှိတ်ပြကာ ဗိုလ်အောင်ဒင် လက်
 ကို ဆွဲခေါ်သွား၏။
 “ဒေါ်ဆစ် ..”
 “ဟေ့ .. သား ...”
 “သူက လွန်လွန်း ရဲ့ ဦးလေး တော်တယ်.. သူ ဒီမှာပဲ နေ့လယ်စာ
 စားမှာ သိလား ..”
 ဒေါ်တစ်ဆစ် က အံ့ဩသွားပေမယ့် လွန်လွန်း တို့ အိမ်မှာ စိတ်
 ရောဂါသည် ဦးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာကို ချက်ချင်း တွေးမိ
 သွားကာ ချက်ချင်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဖြစ်သွား၏။
 “သူ့ကို အရင်ကျွေးလိုက်နော်.. ကျွန်တော်တို့ ရေအရင်ချိုးဦးမှာ..”
 “ကျွေးလိုက်မယ် သား .. ကျွေးလိုက်မယ် ..”
 ပြင်ဆင်ထားသည့် ဟင်းပွဲတွေအပြည့်နဲ့ ထမင်းဝိုင်းက ဗိုလ်အောင်
 ဒင် ကို ဖမ်းစားသွားခဲ့ရာ နောက်ထပ် ဘာသံမှ မထွက်တော့ပေ ..။
 “ဗိုလ်အောင်ဒင် က လွန်လွန်း တို့ကို သတိရရင် အသံပြန်နဲ့ လှူ
 အော်ခေါ်မှာ ချစ်သူ ရဲ့ ..”

“ခေါ်ရင် ထူးလိုက်မှာပေါ့ကွ .. လာပါ ဆို ..”
 “ဘယ်ကိုလဲ ..”
 “ကိုယ်တို့ ပြောစရာတွေ ရှိသေးတယ်လေ ..”
 “ဟင်!... ဘာတွေလဲ ..”
 သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့် မေးနေရင်း လွန်လွန်း ချစ်သူ ဆွဲခေါ်
 သွားတဲ့နောက်ကို ပါသွားလေသည်။
 “ဟင်!... ဒါ .. ဒါ ..”
 “ဂျိမ်း ..”
 ချစ်သူ က အိပ်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ကာ ...
 “ခဏလေးပဲ ..”
 “ဟာ .. မနေချင်ပါဘူး .. အိပ်ခန်းကြီးထဲမှာ ..”
 “မင်းပဲ ချစ်သူဘဝနဲ့ နေချင်သေးတယ် ဆို ..”
 “ဘာဆိုင်လို့လဲ .. တံခါးဖွင့်ပေးပါ ..”
 လွန်လွန်း က တံခါးဆီ ပြန်လှည့်ဖွင့်လျှင် ချစ်သူ က သူမလက်
 ဆေးတွေကို ဆွဲယူ၍ ...
 “ချစ်သူတွေဆိုတာ လူကြီးတွေ မသိအောင် ခိုးချောင်ခိုးဝှက်
 ချိန်းတွေကြတာလေ .. ဘာလို့ အသည်းအသန် ကြောက်နေရတာလဲ..
 ထိုမျှကို မယုံဘူးလား ..”
 မျက်နှာလေးကို မော့ယူပြီး အတင်းကပ်မေးသည်။ လွန်လွန်း က
 မင်းလေး တွင်တွင်ခါလျက် ...
 “မသိဘူး .. ဆိတ်ကွယ်ရာဆိုတာ မှားတတ်တယ် .. လွှတ်ပါ
 မျက်နှာရယ် ..”
 “လုံးဝ မမှားဘူး .. ကတိ ..”
 မျက်နှာလေးကို သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲမှာ အတင်းအဓဇျပ် မော့
 ခဲ့လျက် ...

၃၉၂

လရောင်ကျူးရင့်

“မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက် ရင်ခုန်လဲ သိလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“မင်းမှမင်း ဖြစ်လောက်အောင် တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်မိသွားတာ ..”

လွန်လွန်း လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက် ထုံခဲနေအောင် အရှက် သည်းလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကြောက်နေမိ၏။

ချစ်သူ ရဲ့ စည်းကမ်းရှိပါသည်ဆိုသော အနမ်းတို့က မေ့မေ့မှူးမှူး

ဖြန့်ကြဲ၍ ...

“ဒုန်း ..”

“အမေ!...”

လွန်လွန်း လန့်ဖျပ်ကာ ချစ်သူ ရဲ့ ခါးကို တအား ကျွန်းဖက်လိုက် မိ၏။

“ဟား .. ဟား .. ဒါမျိုး ဘယ်ရမလဲ .. အထဲဝင်ပြီး ဘာလုပ်နေကြ တာလဲ .. ဟေ .. ထွက်ခဲ့ .. ခု ထွက်ခဲ့ .. ဟွန်း .. လူ မြင်လိုက်တာနဲ့ အခန်းထဲ ပြေးပြေးဝင်ပြီးတော့ ဘာလုပ်တာတုံး .. ဒီမှာ သွားကြားညစ် နေလို့ .. ဘယ်မှာလဲ သွားကြားထိုးတံ ..”

ချစ်သူ ကြိတ်ပြုံးရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ချိန်းတွေချင်ဦး အဲ့ဒါ ..!

လရောင်ကျူးရင့်

